

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Twisted Soul

MORGAN B LEE
CURSED LEGACIES BOOK 3

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

TWISTED SOUL
PARANORMAL TERS HAREM
ROMANTİZMI

LANETLİ MİRASLAR
3. KİTAP

MORGAN B LEE

Copyright © 2024 by Morgan B Lee

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın oluşturulmasında hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır.

İÇİNDEKİLER

[Okuma Grubuma Katıl](#) -

[Okumadan Önce Oku](#)

[Tanrılarla Tanışın](#)

[Önsöz](#) -

1. [Maven](#)

2. [Crypt](#)

3. [Maven](#)

4. [Maven](#)

5. [Silas](#)

6. [Silas](#)

7. [Maven](#)

8. [Maven](#)

9. [Baelfire](#)

10. [Maven](#)

11. [Maven](#)

12. [Everett](#)

13. [Everett](#)

14. [Maven](#)

15. [Maven](#)

16. [Baelfire](#)

17. [Maven](#)

18. [Maven](#)

19. [Silas](#)

20. [Silas](#)

21. [Maven](#)

22. [Maven](#)

23. [Crypt](#)

24. [Crypt](#)

25. [Maven](#)

26. [Maven](#)

27. [Everett](#)

28. [Maven](#)
29. [Maven](#)
30. [Baelfire](#)
31. [Crypt](#)
32. [Maven](#)
33. [Maven](#)
34. [Baelfire](#)
35. [Baelfire](#)
36. [Everett](#)
37. [Everett](#)
38. [Silas](#)
39. [Maven](#)
40. [Maven](#)
41. [Maven Yazar](#)

[Hakkında](#)

OKUMA GRUBUMA KATILIN

Hey, sen.

Evet, sen. Güzel gözlü olan.

Bir kez daha, bu seriden hoşlanan Seçmelisiniz hayranlarıyla [Morgan B Lee'nin Neden Seçmelisiniz Fiends'inin](#) bağlantısı burada. [diğer](#) [Neden bir Facebook grubuna katılmak istiyorsanız,](#)

Keyfini çıkarın, ama uçuşuruma dikkat edin <3

OKUMADAN ÖNCE OKUYUN

Bu kitap sağlıklı veya kabarık değildir ve tetikleyici uyarıları ölçmek zor olabilir. Burada listelenmeyen potansiyel tetikleyiciler hakkında endişeleriniz varsa, lütfen Instagram, TikTok veya Facebook üzerinden bana ulaşmaktan çekinmeyin ve endişelendiğiniz her şeyi bozmamı isteyin. Olası tetikleyicileri %100 spoiler vereceğim çünkü güvenli bir şekilde okumak son derece önemli.

Bununla birlikte, işte serinin ~~kontrol~~ listesi:

- Ölüm (sayfada)
- Bir ana karakterin ölümü (endişelenmeyin, yapışmaz)
- İlaçlar
- Kadın baskın/anahtar
- Grup seks sahneleri (M/M yok)
- Grafik şiddet
- Sevilen birinin kaybı
- Çocukluk istismarından bahsedilmesi
- İma edilen geçmiş yamyamlıktan bahsedilmesi
- TSSB
- Somnofili (önceden izin verilmiş)
- Stalking (MMC tarafından FMC'nin)
- Sert dil
- İşkence (sayfada)

Bu resmi bir tetikleyici değil, ancak dalmadan önce son bir uyarı olarak... bu kitap gerçekten bir uçurumla bitiyor.

Evet, söz veriyorum 4. Kitapta bir HEA var.

Ama o zamana kadar benden nefret edebilirsiniz ;)

TANRILARLA TANIŞIN

Arati - Kraliçe

Tutku, aşk, öfke, savaş, intikam ve ateş tanrıçası. "Are-uh-tee" olarak telaffuz edilir

Galene - The Knowing

Yaşam, şifa, kehanet, sanat ve tarih tanrıçası. "Gay-lene" olarak telaffuz edilir

Koa - Bilge

Toprak, zenginlik, büyü, gerçekler ve yalanlar, bilgi, bitkiler ve bereket tanrısı. "Ko-uh" olarak telaffuz edilir

Raan - The Serene

Su, ay ışığı, barış, fırtına, icat, keşif ve okyanusların tanrısı. "Ran" olarak telaffuz edilir

Syntyché - Azrail

Ruhların, kaderin, ruhun, zamanın, rüyaların, karanlığın ve ölümün tanrıçası. "Sin-tick" olarak telaffuz edilir

Pheli - Sevinçli

Havanın, gökyüzünün, neşenin, umudun, ışığın, kahkahanın, değişimin ve ikinci şansların tanrısı. "Fee-lee" olarak telaffuz edilir

Sachar - Yargıç

Pantheon'un bir parçası olarak kabul edilmez. İkiz kız kardeşi Syntyché tarafından Öteki Dünya'ya götürülürken toplanan ruhların ebedi yargıcı. "Suh-car" olarak telaffuz edilir

PROLOGUE

MAVEN

ÜÇ YIL ÖNCE

Lillian bir somun yulaf ekmeği daha sararken Pierce'ı uyluk kayışına geçiriyorum. Her zamanki gibi konuşkan bir ruh halinde değilim, ama onun gergin olduğunu söyleyebilirim çünkü konuşmayı bırakamıyor.

"...tabii ki fae'ler böyle yapar," diye devam ediyor ve somunu eski kıyafet parçalarından yaptığı bir torbanın içine yerleştiriyor.

Şeffaf, insansı bir bulanıklık önümde sürükleniyor ve dikkatimi çekmek için ince bir kolunu sallıyor. Bunun kim olduğunu çok iyi biliyorum. O olaydan beri, yedi yıldır beni takip ediyor.

Hayaletlerle ne zaman etkileşime geçsem bakıcım endişelendiği için hiçbir tepki vermiyorum.

Lillian son somun üzerinde çalışmaya başlıyor ve solgun, kıvrıkcık saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyor. "Sana romantik komedi filmlerinden nasıl bahsettiğimi biliyorsun. Onlar benim *favorilerimdi* ama Edgar onların hayranı değildi. Sanırım yetiştirilme tarzından kaynaklanıyor, çünkü çoğu Fae ailesi çok pragmatiktir. Kendi kültürlerini korumak için çok çalışıyorlar. Edgar, *gerçek* fae bal likörü yapmanın doğru yolunu hatırlayan tek ailenin kendi ailesi olduğunu söylemeyi severdi..."

Uh oh. Eğer uzun zaman önce insanlar aleminde yaşadığı eski kocası hakkında gevezelik ediyorsa, sandığımdan daha endişeli demektir.

Fae rünleri ve İngilizce çevirilerle kaplı buruşuk bir parşömen parçasını çantaya koyuyor ve ağzını bağlıyor. Çantayı omzuma atarak hayaletin arasından geçip ondan alıyorum.

"Endişelenmeyi bırak. Ben iyi olacağım."

Bakıcım nazik, endişeli mavi gözlerini bana çeviriyor ve iç çekiyor. "Bunu söylemenin seni rahatsız edeceğini biliyorum ama bu gerçekten çok tatlı ve

nazik bir şey yapıyorsun. Bu, isteyerek itiraf edebileceğinden çok daha fazla önemsediyini gösteriyor."

Ben mi, tatlı ve nazik? "Pek sayılmaz."

"Oh, gerçekten mi? O zaman neden yine onlar için hayatını riske atıyorsun?" "Sahip olmadığım bir şeyi riske atamam," diye belirtiyorum.

Lillian başını sallamadan önce bu şekilde konuşmamdan hoşlanmadığını söylüyor. "Sadece bu gecenin başka bir yolculuk yapmak için en iyi gece olduğunu düşünmüyorum. Uzun, *korkunç* bir gün geçirdin küçük kuzgun. Çoğuna tanık olmak zorunda kaldım, o yüzden aksini iddia etmeye çalışma."

Amadeus iki buçuk yıl önce kalbimi yerinden söktüğünden beri her günüm nasıl geçtiyse öyle geçti: kelimenin tam anlamıyla ölene kadar antrenman yaptım.

Ancak Lillian bugünün biraz farklı olduğu konusunda haklı çünkü büyücüler beni daha fazla "takviye eğitimi" için laboratuvarlarına bağladılar. Baş büyücü Dagon, açıkta kalan damarlara asit damlatmayı denemek için derimi oydu - derisini benimkine her sürtüşünde bir damla.

Ben bile bu işkence yönteminin acayip derecede sanatsal olduğunu kabul etmek zorundayım. Uzun zamandır bu kadar çılgılık atmamıştım.

Neredeyse nostaljikti.

Ama büyücüler her zaman yaptıkları gibi, en ufak bir yara izi bile bırakmadan beni iyileştirdiler. Yani ben iyiyim - Lillian'ın üzerime titremesine izin vererek zaman kaybetmeye gerek yok. Ayrıca, bu bilgiyi bir an önce istiyorum. Amadeus her zamankinden daha fazla intikamını düşünüyor ve şu anda çok kızgın.

Sonunda ölümlüler dünyasına gönderilmem an meselesi.

Amadeus'un krallığının eteklerinde, çarpık ormanların yakınında bulunan ve her zaman bana ait olan izbe kulübenin camsız, panjurlu penceresinden dışarı bakıyorum. Nether'da ışık her zaman zayıftır ama geceleri ölümlü gözler için zifiri karanlıktır. Daha fazla beklersem, bir yıldan fazla bir süredir gizlice en yakın insan yerleşkesine ulaşmak için kullandığım mağaralar sisteminin girişini bulamayacağım - onları Nether'den çıkaracağıma dair kan yemini ettiğimden beri.

"Bu gece gidiyorum. Yemek bekleyemez," diye hatırlatıyorum Lillian'a sessizce.

Cehennem gelişmekten çok uzak. Amadeus ve sarayı, canavarlar, Hortlaklar ve bu cehennemi varoluş düzlemine musallat olan diğer her şey öncelikle etoburdur. Lillian, Amadeus'u yetiştirmek için çok çalıştı.

Yabani yulaf ve mantarlar, Amadeus da tutsakları beslemek için krallığının etrafındaki küçük çiftliklerde tutsak insanlara baktırıyor ama burada yiyecek her zaman kıt bir kaynak olmuştur.

Birkaç ay önce bu çiftliklerden ikisi yandı. Artık sadece kaledeki hizmetkârlar ve eğlence için arenada ölümüne dövüşmeye zorlanan insanlar yeterince yemek yiyebiliyor.

Yakındaki yerleşke açlıktan ölüyor.

Lillian durumu düşündü ve sonunda uzun ve yavaş bir şekilde iç geçirdi.

"Pekâlâ. Oraya sağ salim varıp dönmeniz için tüm tanrılara dua edeceğim." Yüzündeki ifadeyi görüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Dua etmenin faydasız olduğunu düşünebilirsiniz, ama söz veriyorum öyle değil. Tanrılar-"

"Bu bok çukurundaki herkesi uzun zaman önce terk ettim," diye bitiriyorum sözümü, üzerimdeki her şeyi son bir kez daha kontrol ederek.

Silahlar, tamam.

Ev yapımı ve çalıntı yiyeceklerden oluşan ve ortaya çıkarsa ağır bir şekilde cezalandırılacağımız çanta, tamam.

Fae rünleri, tamam.

Şimdi omzuma dokunmaya çalışan muhtaç hayalet, tamam. Ve son olarak, gizemli, temiz bir parça.

Tamam.

"Maven." Kapıya doğru yürürken Lillian'ın sesi beni durdurdu.

Ona baktığımda, hiç görmediğim kadar ateşli görünüyor, sanki önemli bir şey anlatmaya çalışıyor ama nasıl anlatacağını bilemiyor.

"Tanrılar bizi terk etmedi. Bu yüzden buradasınız. Sen uzun zamandır beklenen bir lütufsun, keşke sana ne kadar önemli olduğunu söyleyebilseydim, küçük kuzgun."

Doğru. Çünkü binlerce kişinin özgürlüğü ve hayatı benim lanetli omuzlarıma bağlı.

Hiç baskı yok.

Başka bir şey söylemeden ayrıldım. İki saat ve birkaç kıl payı kurtuluştan sonra, bir mağara ağzından şekilsiz, eski taş binalara doğru topallayarak çıkmadan önce sahilin temiz olduğundan emin oluyorum. Bu noktada, bu yerleşkeye giden yol üzerindeki çarpık ormanda yanlarından geçtiğimde bana doğru yönelen bir avuç mırıldanan hayalet tarafından takip ediliyorum.

Burada hiç ateş yakılmamış. Burası sessiz ve boş görünüyor.

Amadeus insan yerleşkelerinin hiçbirine muhafız koyma zahmetine girmiyor çünkü herkes biliyor ki buradan ayrılmaya kalkarlarsa

Gidecek güvenli bir yer yok. Bu âlemde başıboş dolaşan şeytanlar, Bölünme'ye ulaşmadan çok önce onları yiyip bitirecektir.

O kadar uzağa gitmeyi başarsalar bile, insanlar o kalın büyü bariyerini aşıp ölümlüler âlemine geçecek kadar güçlü değiller - bir lich gibi bir şeyin aşırı büyü müdahalesi olmadan değil. Gambit'imın zamanı geldiğinde ölümlülerin geçebilmesi için bariyerin önemli ölçüde inceltilmesi ve zayıflatılması gerekecek.

Bu arada, kalıcı sihirli koğuşların vahşi tehlikeleri dışarıda tuttuğu yerleşkelerinde kendilerini daha güvende hissediyorlar.

Aslında "güvenli" diye bir şey yok ama herkes burada bulabildiğini alıyor.

Yıkılmakta olan bir taş duvara yaklaştığımda, yakınlarda bir gölge hareket ediyor. Bir vampirin kafasını kesmeyi ya da başka bir Hortlağı parçalamayı umarak hançerimi çıkarıyorum ama ince, tek kollu figür daha iyi görebilmem için öne doğru adım atıyor.

Felix her zamankinden daha zayıf görünüyor, ki bu da bir şey söylüyor. Sanırım az miktardaki yiyeceğini hasta annesine veriyor. Babası altı ay önce kalede amelelik yaparken bacağını kırdıktan sonra Hortlaklar tarafından yutuldu, bu yüzden şimdi Felix buradaki insanların gayri resmi lideri.

"Bu *Telum*'un kendisi değil mi?" diye selamlıyor. "Merhaba."

Acıdan yüzümü buruşturmamaya çalışarak uyluğumun arkasından kopmuş bir pençeyi çekmek için eğiliyorum. Tanrım, çok acıyor. Dönüş yolunda beni yavaşlatacak. Ayrıca sol kolumda harpy pençelerinin açtığı ve kanaması durmayan birkaç oyuk var.

Burada eğlence hiç bitmiyor.

"Hortlakların doğrudan güneş ışığından kaçındığı gibi konuşmaktan kaçındığını biliyorum ama basit bir merhabaya ne dersin? Buna küçük konuşma denir ve ölümlüler âlemine gönderildikten sonra uyum sağlamak için bunu kullanman gerekecek," diye belirtiyor. "Bu da insanlarla *konusmak* anlamına geliyor, oh dehşetlerin dehşeti."

Tek kelime etmeden malzeme torbasını ayaklarının dibine bırakıyorum. Felix çantayı alıyor ve yüzünün bir anda aydınlanması, keşke çantayı teslim eden kişi Lillian olsaydı dedirtiyor. İnsanlar için gizlice bir şeyler pişiren kişi o ve eminim Felix'in saf minnettarlık dolu bakışını benden çok daha fazla takdir edecektir.

Duygu gösterileri Hortlakları ve pek çok gölge iblisi türünü kızdırır; bu yüzden Felix de benim gibi duygularını bastırarak büyüdü.

ifadeler. Ama şu anda, çalınan yiyecek torbasını kalan tek koluyla kendine sararken oldukça duygusal.

"Teşekkürler. Cidden, bunun bizim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Benim için."

Felix'in duygulanması çok garip. Buradaki insanlar için işler sandığımdan da kötü olmalı. Başka tarafa bakıyorum, kendini toparlamasını bekliyorum ki işe koyulabilelim.

Birkaç hayalet mutsuzca fısıldaşıyor, sanki huzursuz kaderlerinin çözümü benmişim gibi içimden geçmeye çalışıyorlar. Tek hissettiğim hafif bir ürperti. Felix onları görmüyor elbette. Boğazını temizliyor ve çantayı tekrar yere bırakıp kapağını açarken kanayan koluma bakıyor.

"Geldiğine sevindim ama kan kokusu vampirleri cezbetmeden önce bunu ört. Daha dikkatli olmazsan önemseydiğim insanların canını yakacaksın."

İşte böyle. İşte tanıdığım Felix bu.

Kolumdaki yaraları sarmak için gömleğimin altından bir parça koparıyorum. "Bir büyücü olmaman çok kötü, yoksa beni iyileştirip bu işi bitirebilirdin."

Kaşlarını çatıyor, sanki yerleşkenin dışına saçılmış ölü ağaçlar ya da kemikler sırrını duyacakmış gibi etrafı tarıyor - altı yaşındayken kanında büyü ortaya çıkmış. Hem de şaşırtıcı derecede güçlü bir büyü. Amadeus bunu öğrenirse, Felix'e Nether'daki diğer tüm tezahür etmiş büyücüler gibi davranılacak: dramatik bir ayinle öldürülecek ve bir lich olarak hizmet etmek üzere geri getirilecek. Bu şeytanlar Amadeus'un kişisel favorilerindendir.

Felix on yedi yıldır büyüsunü dikkatle saklıyor. "Tanrılara şükürler olsun ki bir büyücü değilim," diye mırıldanıyor. "İğrenç şeyler. Bu tür büyüler ne bana ne de *ahlak* denen o sinir bozucu şeylere sahip olanlara göre."

Şükürler olsun ki artık bana ağırlık yapan şeyler yok.

Felix parşömen üzerindeki fae çevirilerini çıkarıyor ve yüzü tekrar aydınlanıyor. "Lillian'a fae öğrenmeme yardım ettiği için tekrar teşekkürlerimi ilet. Annem için karmaşık iyileştirme büyülerini çözmemde inanılmaz derecede faydalı oldu."

"O nasıl?"

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Uh... gerçekten umursuyor musun? Kaba olmaya çalışmıyorum, sadece kalpsizliğini düşününce bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim."

Amadeus'un beni resmen kendi *telumuna* dönüştürmeye karar verdiği haberi Nether'da hızla yayıldı. Beni almaya gelen canavarlar

Yerleşkeden uzaktaki masumlar dedikodu yapıyor olmalı çünkü bu insanlar artık onlardan biri olmadığımı biliyorlar.

Ne zaman ortaya çıksam hâlâ nazik olsalar da artık benden çok daha fazla korkuyorlar.

Böyle zekiler işte.

"Buna havadan sudan konuşmak deniyor," diye papağan gibi tekrarlayıp yoluma devam ediyorum. Cebimdeki parçayı çıkarıp havaya kaldırıyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Bir cam parçası mı getirdin?" "Bu cam değil."

"Öyle mi? Aynen ona benziyor. Cam olmadığından nasıl emin olabiliyorsun?" diye sırtarak meydan okuyor.

"Çünkü onu Amadeus'un tacından çıkardım."

Felix'in sırtışı hemen kaybolur ve sertçe yutkunur. "Ciddi misin sen? Delirmiş olmalısın."

"İkisine de evet."

Yüzünü ovuşturur. "Oh, Tanrım. Bunun en akıllıca hareket olduğundan emin değilim. Eninde sonunda aramayacak mı?"

Amadeus zaten suçluyu arıyor. Benim yaptığımı öğrenirse, kaderimin sonsuza dek ölümden daha kötü olacağından eminim. Kendi kendini tayin eden "babamın" cezalar konusunda bu kadar yaratıcı olmasına neredeyse hayranlık duyuyorum.

Karmaşık adamantine tacını, son derece ağır birkaç koruyucu büyüünün ardındaki geniş odasında kilitli tutuyor, ben de ayrılırken hiçbir iz bırakmamak için kurcaladım. Tacın içine bu maddeden üç parça yerleştirilmişti.

İlk gördüğümde cam olamayacaklarını anlamıştım. Şeffaf, kusursuz elementle ilgili bir şey beni içine çekti, işte buradayız.

Parçayı Felix'e fırlattım, o da zar zor yakalamayı başardı. "Bana bunun ne olduğunu söyle."

Karanlık ışıқта incelemeye çalışırken homurdanıyor. "Emin değilim. Belki sabah biraz daha ışıkla görebilirim ne olduğunu anlayabilirim. Demek istediğim, tacına şeffaf kuvars ya da ucuz bir şey taktırması mantıklı olmazdı. Son derece değerli bir şey olmalı, mesela-"

Birden sözümü kesti, aval aval bana bakıyordu. "Dur bakalım. *Bekle*, ya... kahretsin.

Bu o olmalı. Aman *Tanrım*, buna inanamıyorum."

"Ben zihin okuyabilen türden bir canavar değilim."

Onu.

Felix unuttu hakkında kontrol kendisi tekrar ve şimdi heyecanla hareketlendi. "Tamam, geri döneceğim. Bu yerleşkenin binlerce yıl öncesine ait bir fae kalesinin kalıntılarından oluştuğunu biliyor muydunuz - Varlık ortaya çıkıp Nether'i bir ölüm diyarına dönüştürmeden önce?"

"Buraya tarih dersi almaya gelmediğimi biliyor muydun?"

"Konuyla alakalı, söz veriyorum. Yıllar boyunca, eski fae yazıları ve çizimleriyle oyulmuş sayısız eski, kırık taş levha çıkardım. Sanırım uzun zaman önce burada etkileyici bir kütüphaneleri vardı. Büyü öğrenmek için çalıştığım şey bu. Fae'lerden tarım, sanat, diplomasi, folklor ve özellikle de mineralleri işlemek için kullandıkları eşsiz yöntemler hakkında öğrenecek çok şey var."

Tanrılar. Bu adamın bilgiye bu kadar düşkün olduğunu kim bilebilirdi?

Sert bakışlarını onu durdurdu. "Doğru. Alaka. Tanrı korusun, senin kafanda kurduğun şeye uygun olmayan bir şey söylersem. Astronomik bir tünel görüşün var, bunu biliyor musun?"

"Yüzüm kızarıyor," diyorum açıkça. "Sadede gel."

"Tamam, işte burada. Fae zanaatkârları *bunu*-" Parçayı kaldırıyor. "Tasarımlarına dahil etmeye çalıştılar ama bu maddeyle çalışmanın bir yolunu bulamadılar. Buna etherium deniyor ve Cennet'ten geliyor. Söylenenlere göre, son derece yüksek seviyelerde büyü ile donatılabilir ve her türlü şekilde çalışması için büyülenebilir. Fae'ler bundan çok etkilenmişler ama asla fazla kullanmamışlar çünkü etherium üzerinde sadece kutsal büyü işe yarıyor. Kutsal büyü tanrılardan gelir... bu yüzden sadece onların seçtiği azizler, peygamberler, rahipler ve benzerleri onu kullanabilir" diye ekliyor.

Başka bir deyişle, bu tamamen işe yaramaz.

Harika.

Felix düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Ama ne var biliyor musun? *Senin* büyü türünü onun üzerinde test ettiklerinden şüpheliyim. Fae kayıtları eteryumun son derece nadir olduğunu söylüyor. Neden onun tacında olduğunu merak ediyorum. Yine de sanırım kimse onun geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyor, değil mi?"

Bu doğru. Amadeus'un Nether'ı yönetmeye nasıl geldiği uzun zamandır unutulmuş durumda; bu yüzden onun odasını karıştırıp cevaplar arıyordum.

Elindeki parçaya başımı salladım. "Bunu saklı tut. Belki hâlâ işe yarayıp yaramayacağını görmek için üzerinde deneyler yapabiliriz."

Başını sallıyor ama beni inceliyor. "Yani, biz insanları Cehennem'den çıkarmana yardım edip edemeyeceğini mi soruyorsun?"

"Elbette."

"Bizi gerçekten kurtarmaya çalışacaksın, değil mi?" diye mırıldanıyor, ifadesi *şefkatli* bir şeye dönüşüyor. Yumuşak bir gülümseme ve gururlu, parıldayan ela gözlerle tamamlanmış, dokunaklı, ağabey gibi bir bakış.

İğrenç. Lillian'inki dışında her türlü yoldaşlık bana musallat olmak için geri döndü, bu yüzden çenemi kaldırıyorum.

"*Denemeyeceğim*. Deneyeceğim. Ama bana bir daha öyle bakarsan, seni lanet bir balık gibi değer ve çürüyen iç organlarını Hortlakların ziyafet çekmesi için geride bırakırım."

Cehennem'de başka biri olsa ses tonumdan çekinirdi ama Felix derin bir iç çekti.

"Ciddi misin? En azından hâlâ bir kalbin varmış *gibi davransan* ölür müsün? Tüm kişiliğin lanet olası bir devedikeni gibi. Tanrılar sana yaklaşmaya çalışan herkese merhamet etsin."

Şaka yapıyor. Onun deyimiyle, ancak bir aptal bana yaklaşmaya çalışır.

Doğru söylüyor. Ben kalpsizim ve bu şekilde kalmaya niyetliyim. Ne kadar az hissetmeme izin verirsem, görevimi tamamladığımda ve sonunda diğer huzursuz ölümlere katıldığımda o kadar az acı çekeceğim.

HAZIR BULUNAN

Savaş ya da kaç.

Birincisi hayatım boyunca bildiğim tek şeydi, ikincisi ise dayanılmaz bir cezayla sonuçlandı.

Yine de burada durmuş, Silas'ın bilincini kaybetmiş bir halde nefes almakta zorlanmasını izliyor ve bunun başka bir fırtınadan önceki sessizlik olduğunu biliyorum...

Dövüş kartların dışında. Kaçmamız gerek. Bu korkakça ama o kahin kadın haklıydı. Pek çok görgü tanığı Somnus'u öldürdüğümü gördükten sonra kaçtı, bu yüzden geçen her saniye gerçeğin orman yangını gibi yayıldığı bir saniye daha: *telum* ölümlüler diyarında.

Ölümsüz Beşli kiralık katiller gönderecek. Miras
Konseyi ödül avcılarını gönderecek. Diğerleri de sırf
bu yüzden beni öldürmeye çalışacak.
Büyük bir tehlike içindeyim.

Keşke bunun tadını daha fazla çıkarabilseydim ama herhangi bir savaşla yüzleşmek Silas'ı riske atar. Şu anda çok savunmasız. Ne zaman uyanacağı belli değil.

-Ya uyanacak ya da tüm tanrıların üzerine yemin ederim ki ruhunu Öteki Dünya'dan kendim geri getireceğim.

Aşağıya bakarak, şahdamarımın birkaç santim altından başlayıp üst karnımın tepesinde, göğsümün ortasından aşağıya doğru düz bir çizgi halinde soluk yara izimin tam üzerinde biten karanlık Arcana Evi amblemini tekrar inceliyorum. Bu acımasız fae'ye bağlandığımın açık bir ilanı.

Hoşuma gitti.

Ama hala bir anlam ifade etmiyor. Bir hata mı yapıldı? Bu tanrıların bana oynadığı bir oyun mu? Berbat olduklarını düşündüğümü gizlemedim, bu yüzden bana rastgele bir lütufta bulunacaklarından ya da bunun gibi bir şey yapacaklarından şüpheliyim.

"Odaklan," diye yüksek sesle kendime emrediyorum, şifonyerimi karıştırıp savaşa uygun yeni kıyafetler bulmaya çalışıyorum.

yeni bir çift eldiven. Şifonyerin üzerinde adamantin hançerimi görünce onu kalçama doğru kınına sokuyorum. Crypt beni buraya taşımadan önce onu da toplamış olmalı.

İşe koyulma zamanı. Buradan bir an önce çıkmalı ve Silas bir büyücüye dönüşene kadar saklanabileceğimiz güvenli bir yer bulmalıyız - ki bu bazen günler sürebiliyor.

Koridora adım attığımda neredeyse zayıf, solgun, güzelce yontulmuş bir göğüsle çarpışıyordum. Everett beni sabitliyor, duygusal mavi bakışları sanki herhangi bir hasar belirtisi arıyormuş gibi üzerimde geziniyor. Soğuk ellerinden biri yüzümü kavıyor ve rahatlamış bir şekilde nefes veriyor.

"İşte buradasın. İyi olduğunu görmem gerekiyordu."

En titiz maçım hâlâ İlk Yerleştirme'den kalma kurumuş kan ve kirle kaplı. Pia'nın iyileşme sürecinden yeni uyanmış olmalı, bu da onda görünür hiçbir yara izi bırakmamış. Sanırım eski süper model eşimin böyle görüneceğini tahmin etmeliydim, ama...

Vay be. Yalanabilir karın kaslarından bahsediyorum, dalgın dalgın.

Karın kasların senin gözündeki az mı çok mu yalanabilir, kan çiçeği? Silas'ın soluk, bulamaç halindeki fae kelimeleri kafamın içinde sürükleniyor ve sonunda silikleşiyor.

Aman Tanrım.

Gözlerimi kocaman açıp Everett'e bakıyorum. Bakışları, elimin içgüdüsel olarak yeni işaretlenmiş göğsümün ortasını örtmek için gittiği yere düşüyor ve geriliyor.

"Kahretsin, sorun ne? Acı mı çekiyorsun?"

"Yine onun gölge kalbi mi?"

Baelfire'in sesi beni irkiltirken, ejderha şekil değiştiren aniden koridorda yanımızda belirliyor ve bu küçük alanı dolduruyor. İlk Yerleştirme'den kalan en kötü kan ve kirden arınmak için duş almış ama yine savaş kıyafetlerini giymiş. Belli ki o da en az benim kadar yakında başka bir dövüşle karşı karşıya kalacağımızın farkında. Değişmek gereksiz olurdu.

"İyi misin Yağmur Bulutu?" diye soruyor, kaşları çatık.

İlgisini durdurmak için bir parmağımı kaldırıyorum ve Silas'ın bilmiş bir sırıtışla yatakta oturuyor olmasını bekleyerek odama tekrar bakıyorum. Ama o hâlâ hareketsiz, kurumuş kan ve külle lekelenmiş yastıklara dayanmış durumda. Odadaki tek ses onun ateşli ve zor nefes alış veriş.

Silas mı? Ona seslenmeye çalışıyorum.

Cevap vermiyor.

O kadar şaşkınlık ki, Crypt odada tam karşımda belirdiğinde şaşkınlıkla ırkılıyorum. Baelfire'in aksine, duştan henüz çıkmamıştı, bu yüzden çıplaklığının nefis bir gösterisine maruz kaldım - vücudunun çoğunu kaplayan açık ve koyu girdaplı işaretler, su damlacıklarıyla damlayan kaslar ve pencereden içeri giren öğleden sonra ışığında parıltı veren piercingler.

Karabasan kaşlarını çatıyor. "Neden bu kadar gerginsin, aşkım?"

Tereddüt ediyorum, üçünün arasına bakıyorum. Elimizde gerçekten zaman yok ama göğsümdeki bu rahatsızlık hepimizi ilgilendiriyor. Bunu sır olarak saklamanın bir anlamı yok. Kararımı verdim ve siyah gömleğimi çıkardım. Baelfire'in takdir ışıltısına gözlerimi devirerek, neler olup bittiğini tam olarak görebilmeleri için gri egzersiz sütyenimi kaldırıyorum.

Işıltı kesiliyor ve Everett'in gözle görülür bir şekilde nefesi kesiliyor. Crypt de aynı şekilde afallamıştı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Baelfire sonunda uzanıp sıcak parmağını yeni amblemimin üzerinde nazıkçe gezdirmeyi başarıyor. Gözlerimi yakaladı. "Acıyor mu bebeğim? Farklı hissediyor musun?"

"Bilmiyorum, hayır, pek sayılmaz." Duraksıyorum. "Onu kafamın içinde duymak dışında, yani."

Şaşırtıcı bir şekilde, Crypt buna en güçlü tepkiyi veriyor. Küfrediyor ve Silas daha uyanmadan kavga çıkarmak üzereymiş gibi odadaki baygın fae'lere etkileyici bir şekilde öldürücü bir bakış fırlatıyor.

"Doğru. Şimdi delicesine kıskanan başka biri var mı?" diye ısıırıyor.

Baelfire da aynı fikirde ama Everett sustuğunda, yakışıklı yüz hatlarının tamamına yayılmış katıksız bir umutla göğsümdeki yeni ambleme baktığını fark ediyorum.

Gözlerimiz buluştu. "Bu... lanetinin bozulduğu anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

Tanrım, umarım öyledir. Silas zar zor dayanıyordu. En çok endişelendiğim, tedavisini bulmaya en kararlı olduğum şey onun lanetiydi. Bu şans, sesler olmadan kendi kafasında uyanacağı anlamına mı geliyor?

"Belki mi?" Kıyafetlerimi değiştirerek çit çekiyorum.

Everett yutkunarak bana yaklaşıyor. "O zaman, eğer Silas'ın lanetini nasıl bozduğunu bulabilirsek... eğer benim lanetimi sana daha fazla zarar verme şansı bulmadan önce sona erdirebilirsek... belki sonunda her şeyi mahvetmeden sana ait olabilirim," diye fısıldıyor, gözlerini kapatıp alnını benimkine yaslayarak.

Kendi başına bana hiç bu kadar yaklaşmamıştı ve sesindeki çığ özlem midemi bulandırıyor. Beni incitme fikri açıkça onu korkutuyor. Onun bu yanını anlıyorum. İlk başta onları bu kadar uzaklaştırmamın sebebi de buydu. Onları hayatımın dönmek üzere olduğu bu karmaşanın dışında tutmak için çaresizdim.

Cidden, Everett'in laneti endişelerimin en küçüğü - uzun zaman önce aldığı bu "kehanet" hakkında bazı şüphelerim olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu konuyu onunla daha sonra konuşmalıyım. Belki kendim okumama bile izin verir.

Ama şimdi bunu konuşmanın zamanı değil.

"Bu konuşma bekleyebilir," diyorum sessizce, Everett'in çenesindeki kurumuş haberci kanını temizlemek için uzanarak. Bu küçük temas kalbimin çarpmasına neden oluyor, ama midemin daha fazla kaymasına yol açmıyor, bu gerçeğe hala alışmaya çalışıyorum. "Şu anda çok savunmasız durumdayız. Buradan çıkmalı ve saklanacak bir yer bulmalıyız."

Baelfire elimi Everett'in yüzünden çekip sırtında nazik daireler çiziyor. Buz elementalinin ona attığı ölümcül bakışı görmezden geliyor. "Yani senin acemi büyücün iyileşene kadar bu bok fırtınasının dinmesini beklemek için saklanacağımızı mı söylüyorsun?"

Bu... ve planımın bir sonraki kısmı için zemin hazırlamak için.

Somnus'un totemi hakkındaki teorim doğrudu. Cam değildi, eteryumdan yapılmıştı. Hearst'ün ruh tilsimi da muhtemelen aynıydı, bu da beni Ölümsüz Beşli'nin tüm üyelerinin ruhlarının bir eteryum nesnesine bağlı olabileceğine inandırıyor. Belki de tanrılar Bölünme'yi yaşam güçleriyle sürdürmenin en iyi yolunun onları fiziksel bir çapaya bağlamak olduğuna karar verdiler.

Yani üç ölümsüzü ve onların çapalarını avlamam gerekiyor. Ayrıca daha fazla eteryum bulmam gerekiyor.

Etherium, Felix ve ben üzerinde sayısız test yaptıktan sonra planımın ayrılmaz bir parçası haline geldi ve insanları kurtarmak için oynadığım kumarda önemli bir kusuru düzelterek karar verdik. Bu nedenle, Everbound'daki ilk iki haftam boyunca, eteryum bulundurduğu bilinen başka bir karaborsa satıcısının söylentilerini dikkatlice araştırdım. Yerini ya da onunla iletişim kurmanın bir yolunu bilmiyorum ama o maddeyi ele geçirmem gerekiyor.

Ölümsüz Beşli'nin çoğunu öldürdükten sonra Nether'ı bu şekilde uzak tutmayı planlıyorum. O olmadan, başarısız olurum.

Ve bu bir seçenek değil.

Sonunda Baelfire'a "Evet," diye cevap verdim. "Ama önce Kenzie'nin labirentten çıkıp çıkmadığını görmem gerek. Burada bekle."

Etraflarından dolaşmaya çalıştığım, Everett'in elleri kalçalarım ve çeliğe gidiyor. Önceden yumuşak olan sesi buz gibi sertleşiyor.

"Baelfire bana her şeyi anlattı. Bugün seni neredeyse kaybediyorduk ve bu bir daha olmayacak. Sadece burada kal ve Silas'a göz kulak ol. Arkadaşını senin için bulacağız."

Beni neredeyse kaybediyorlar mıydı? Şanssızlık çünkü bugün neredeyse *hepsini* kaybediyordum. Bunu düşündükçe, soğukkanlılığımın altında daha fazla karanlık öfke kaynamaya başlıyor. Bu, Somnus'u öldürmekten kalan güç artışıyla birleşince kendimi saatli bir bomba gibi hissediyorum.

Ama artık içimde yakıt olarak depolanan o canavarın yaşam gücünden yararlanmayı göze alamam. Eteryumu ele geçirene kadar onu saklamalıyım.

Başımı sallıyorum. "Sen kalıyorsun. Ben gidiyorum." "Oakley, lütfen sadece-"

Tartışmamız devam edemeden, dairenin ön kapısının yüksek sesle çalınması hepimizi hareketsiz bıraktı. Crypt ortadan kayboluyor ve bir an sonra, belli ki açtığı ön kapıda bir çığlık duyuyorum.

"Gah! Kıyafetlerin hangi cehennemde? Ve neden dövmelemin hepsi- aman tanrım, bunlar *piercing* mi? Oh, kahretsin. Çok özür dilerim, aşağıdan bakmak istememiştim ve yemin ederim bunu bilmek istemezdim. Sadece arıyordum-"

Kenzie. Lanet evrene şükürler olsun.

Yatak odamdan aceleyle çıkıyorum, Bael ve Everett de peşimden geliyor. Dişi aslan şekil değiştiren üniversite koridorunda, ön kapının dışında durmuş, Luka'ya yaslanmıştı. Turuncu savaş kıyafeti yırtılmış ve yer yer kömürleşmiş. İki de bizim daha önce olduğumuz gibi kir, kan ve ter içinde. Kenzie'nin solgun saçlarını boyayan ve yüzünün yan tarafını kaplayan kan miktarına bakılırsa, bir noktada kafasında kötü bir kesik oluşmuş gibi görünüyor. Şekil değiştiren iyileşmesi sayesinde yara artık yok.

Berbat görünüyor ve bitkin olmalı ama beni fark ettiğinde parlak mavi gözleri parlıyor.

"May! Tanrılara şükür iyisin! Bunu sorduğum için çok üzgünüm ama-" diye başlıyor, öne doğru adım atarak.

Ancak eşiği geçmeye çalıştığı anda görünmez bir bariyere çarpıyor ve *irkilerek* Luka'ya geri dönüyor.

"Kenz!" Vampir sanki kasıtlıymış gibi bize sert bir bakış fırlatıyor. "Ne oluyor lan?"

Bir an için, içeri davet edilmesi gereken bir sifon olmadığı için neden giremediği konusunda kafam karışıyor ama Crypt mırıldanıyor.

"Kabul ediyorum, o sivri kulaklı piçin büyüğü güven verici."

Ah, doğru ya. Silas burayı bizim dışımızdakilerin girmesini engellemek için çok sayıda korumayla donattı.

Aklıma gelmişken... Pia daha önce buraya nasıl girebilmişti?

Crypt merakla başını eğerken, Everett kaşlarını çatarken ve Baelfire kaşlarını çatarken diğerlerinin de aynı şeyi fark ettiğini görüyorum.

"Güven vermek buraya kadarmış," diye homurdanıyor ejderha şekil değiştiren. "O buraya nasıl girdi? Yani, muhtemelen hayatımızı falan kurtarmıştır ama yine de. Belki de eski büyüler geçiş sürecinden dolayı zayıflamıştır? Bu büyücülerle ilgili bir şey mi?"

Elimde cevaplar yok ama Luka'nın omzunun üzerinden dumanla dolan koridora ve uzak bir koridordan gelen bağırıışların uzak yankısına baktığını fark ediyorum. Belli ki Everbound Üniversitesi, Ölümsüz Beşli'nin ölümcül bir testin ortasında kaçıp gitmesinin ardından kaos içinde.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve duyularım acıyla keskinleşiyor. Tekrar Kenzie'ye bakıyorum. "Kalede gölge şeytanlar var."

Gözlerini kırıştırıyor. "Evet, var. Nasıl-oh, doğru! Onları hissedebiliyorsun, tıpkı Halfon'daki o çirkin hortlak gibi. Buradan çıkarken çok işimize yarayacak çünkü sonunda o aptal labirentten kaçıp kaleye doğru koşmaya başladığımızda bir grup gölge zebanisi de kaçtı. Dışarıda kargaşa var ve biz de dairemizde saklanmaya çalışacaktık ama sonra Vivienne'in etrafı Hortlaklar tarafından sarıldı ve..."

Kenzie'nin sesi kesiliyor ve derin, titrek bir nefes alıyor. Luka başının üstünü öpüyor. Beşlisi için güçlü olmaya çalıştığını biliyorum. İlk bakışta neşeli ve kaprisli görünüyor, ki bunlar mirasçıların bir bakıcıda ideal olarak gördükleri özellikler değil. Ancak onu, çoğu insanın tahmin edebileceğinden daha fazla omurga sakladığını anlayacak kadar gözlemledim.

Çenesini kaldırıyor. "Her neyse, buradan çıkmanın iyi bir yolunu biliyorum. Yeraltı mezarları."

Bu da ne şimdi?

"Yani, bu kale hakkında *her şeyi* bildiğimi sanıyordum," diyor Kenzie tüm dikkatimin kendisinde olduğunu görünce hızla. "Ama biz diğer miraslardan ve bazı Hortlaklardan kaçarken Harlow Carter'ın bize liderlik ettiğini gördüm."

avlulardan birindeki gizli bir girişe girdik, biz de takip ettik. Görünüşe göre burayı Everbound Ormanı'ndaki eski harabelere bağlayan eski yeraltı mezarları varmış. Dirk ve Viv orada bekliyor. Sanırım şu anda üniversiteden kaçmanın en hızlı yolu bu, o yüzden bence hepimiz bir araya gelmeli ve-"

Bir elimi kaldırıyorum, zihnim beşlimi güvende tutmak için atmam gereken sonraki adımlarla yarışıyor. "Beni yeraltı mezarlarında yakaladın. Bu gizli giriş tam olarak nerede?"

Üniversitenin en küçük avlusunun köşesinde, bahçe malzemeleri varmış gibi görünen ama yeraltı mezar geçitlerine inen dar bir taş merdiveni gizleyen küçük bir kulübenin tarifini sıralıyor. O konuşurken salon daha fazla dumanla doluyor. Daha fazla bağırış ve çağırış şato boyunca yankılanıyor.

Başımı salladım. "Biz de seninle geliyoruz."

"Bariz olanı belirtmek istemem ama bu *çok* daha kolay olabilirdi. Buradan büyüyle çıkamaz mıyız? Sihir dehası erkek arkadaşın için çocuk oyuncağı olmalı," diyor Luka, Silas'ı arıyormuş gibi arkamıza bakarak. "Yerleştirmeden sağ çıkmadıysa tabii. Zor iş."

Eğer *hayatta kalamazsa*...

Midem keskin bir korkuyla sıkışıyor. Hâlâ rahatsız olmamış gibi görünmek için yüz ifademi kontrol ettiğimden eminim ama Crypt bana bir bakış atıyor ve Luka'yı vampirin irkilmesine neden olan bir bakışla sabitliyor.

"O aptal ağzını açarsan seni iç organlarınla besleyeceğime söz verdiğimi çok net hatırlıyorum-"

Bu hassas konudan uzaklaşmak için araya girip Baelfire'a bakarak, "Onu daha sonra, daha fazla vaktimiz olduğunda tehdit et," diyorum. "Silas'ı taşıyabilir misin?"

"Bebeğim, ben o herifin iki katı büyüklüğündeyim. Tabii ki onu taşıyabilirim." "Güzel. Onu yeraltı mezarlarına sağ salim götüreceğin konusunda sana güveniyorum."

Everett bir şeyler söylemeye başladı ama Crypt'in tüm soluk işaretleri parlak bir şekilde parlayınca sözünü kesti. Kuluçka acı içinde tıslayarak kapıdan geriye doğru sendeledi. Ona destek olmak için hemen yanına gittim ve hâlâ çıplak olduğu için önünde durdum ve Kenzie'ye ne kadar güvensen de, Kâbus Prensi'nin vücudunun göz alıcı olduğunu inkâr edemem.

"Şu lanet olası yosunlar," diye homurdanıyor Crypt. Gümüş benekli menekşe rengi bakışları üzerime yerleşiyor, çenesi sıkılıyor. "İşler sandığımızdan da kötü. Getir

Fae'lerini güvenli bir yere götür, sevgilim. O küçük piçlerin sizi daha fazla tehlikeye atmadığından emin olduktan sonra peşinizden gelebilirim. Çabuk olacağım."

Birlikte hareket etmemizi talep etmek istiyorum ama Crypt'in yüzündeki acı ifadesini görmek bana sahiplenici bir velet olmaya hakkım olmadığını hatırlatıyor. O Limbo'nun kâhyası. Eğer orada bir türbülans varsa, bu onu da etkiler.

Konu bu olunca, elim kolum bağlı. Ve eğlenceli bir şekilde değil.

"*Güvende* olacaksın," diye kesin bir dille düzeltiyorum.

Crypt kulağımın hemen arkasını öpmek için eğiliyor. "İstediğin her şey olacağım, sevgilim. Sadece benim için güvenli bir şekilde uzaklaş."

Boğazımda düğümlenen duygulardan nefret ediyorum ama elimde değil. Beşlimin İlk Yerleştirme'den sonra toparlanmak için hiç zamanı olmadı. Çok yorulduklar. Başlarını tekrar belaya sokma fikri beni geriyor.

İyi bir dövüşten sonra kendimi toparlayabilirim. Ben darbe alıp daha güçlü dönmek için yaratıldım.

Ama sert bir darbe alırlarsa, geri dönemezler. O zaman kendimi intikamcı bir öfke içinde kaybetmekten, onları benden alanın üzerine cehennemi yağdırmaktan başka çarem kalmaz - ve bu son kısım teoride kulağa ne kadar eğlenceli gelse de, programım başka bir kan davası için fazla yoğun.

Crypt'in ağırlığı Limbo'ya geçerken kayboluyor. Derin bir nefes alıyorum ve diğerlerine dönüyorum.

"Everett, Silas'ı yeraltı mezarlarına götürürken Baelfire'ın arkasını kolla."

"Ben senin arkayı kollayacağım," diye ısrar ediyor Everett. Kollarını kavuşturduğunda, bileklerinin hemen ötesinde derisini kaplayan buzu görüyorum. "Baelfire Silas'ı senden uzakta tek başına koruyabilir."

Tanrım, çıplak üst kısmı çok dikkat dağıtıcı.

Bael homurdanıyor. "En azından ne kadar yetenekli olduğumu kabul ediyorsun." "Bu yetenekle ilgili değil, Kertenkele Beyin."

"Öyle mi? O zaman ne hakkında, Buz Piçi?"

"Çünkü sen lanet olası bir *yüksün*. Kaza olsun ya da olmasın, kendini kaybettiğin anda -ki öfke kontrolü eğitimine ihtiyacın olduğu için bu kaçınılmaz- onu yakarak öldüreceksin," diye tersliyor Everett, etrafımızdaki sıcaklık giderek düşüyor.

Ejderha değiştirici hırlayarak karşılık veriyor, artık çok öfkeli. İş kavgaya dönüşmeden önce, Kenzie'ye *benimle birlikte bir ayı bakışı* atıp aralarına giriyorum.

"İkiniz de boşa zaman harcıyorsunuz. Burada bekçi kim?"

Baelfire'ın altın rengi bakışları bana düşüyor. "Sensin Mayflower, ama-"

"Ama hiçbir şey. Siz ikiniz Silas'ı *güvenli* bir şekilde yeraltı mezarlarına götürmek için birlikte çalışacaksınız ve eğer yoluma çıkan herkesin kalbini sökerken geride kalırsam, beni rahat bırakın çünkü aksi takdirde sadece eğlencemi mahvedersiniz. Anladın mı?" Aralarına bakıyorum.

Huysuz çocuklarla pazarlık yapmak gibi. İkisi de bu durumdan memnun değil ama tartışmıyorlar.

Luka ve Kenzie'ye dönüyorum. "Onlarla kalın. Ben arkanızdan geleceğim ama çok yakından değil. Eğer daha fazla kavgaya çıkarsa, benim başlama ihtimalim çok yüksek... bilirsiniz."

Ne demek istediğimi anlayınca Kenzie'nin gözleri büyüdü. Ona beni neye dönüştürdüklerini anlattığımda, çıldırmayı da açıkladım. Savaşta kendimi kaybettiğimde kendimde olmadığımı biliyor - kana susamışlık ve can alma dürtüsüyle kendimden geçiyorum. Dost mu düşman mı ayırt edemeyeceğim.

Luka sabırsızca, "Hayır, bilmiyorum amına koyayım," diyor. "Bu aptal dramaya hiç gerek yok. Sadece bizimle kal, pislik herif."

Baelfire homurdanıyor ama ben Luka'ya sakar bir sesle konuşuyorum. "Drama istemiyorsan, ben kavgaya katılmadan önce bir an önce başla, yoksa kazara omurganı kışından çıkarabilirim."

"Siktir," diye titriyor Luka. "Bazen çok korkutucu oluyor."

"Evet, evet öyle." Kenzie bilgece başını sallayıp bana bakıyor. "Hazır mısın May?"

"Bir dakika," diye homurdanan Everett gömlek almaya giderken, Baelfire da Silas'la birlikte ihtiyacı olan her şeyi alıyor. Aceleyle odama gidip küçük şişesinde kalan itüzümü kökü tozunu, birkaç bıçağı, fazladan bir çift eldiveni, iki şişe kraken mürekkebinin ve ceplerime saklayabileceğim diğer her şeyi alıyorum. Tekrar ortaya çıktığımızda Kenzie, Silas'ın Bael'in omzuna asılmış, kirli, baygın ve ateşten sırlıklam ter içinde olduğunu görüyor. Benimle göz göze geliyor.

İyi mi? diye soruyor, kaşları çatık.

Başımı sallıyorum çünkü umarım ateşiyle mücadele ediyordur. Beşli apartmandan muhtemelen son kez ayrılmak üzere hareket ettiklerinde, Baelfire Silas'ı omzuna yerleştiriyor ve eğilip boynumun yan tarafını öpüyor, kokumu içine çekiyor.

"Mümkün olduğunca güvende ol, cehennem zebanisi. İyi bir dövüşü sevdiğini biliyorum ama elinden geliyorsa bundan kaçın, tamam mı? Lütfen."

Çakıllı yalvarışı beni etkiledi. Benim için lütfen demesine bayılıyorum.

Ama o da haklı, ben de iyi bir kavga için enayiyim ve buradan kan dökülmeden çıkabileceğimizden şüpheliyim. Bu nefis bir şekilde kaçınılmaz.

Güven tazelemek için yanağına bir öpücük konduruyorum. O uzaklaştığında, Everett eğilip beni dudaklarımdan öptüğünde şaşıyorum. İffetli ve ani bir öpücük, çünkü hemen geri çekiliyor. Kaşlarımı kaldırdığımda profesörün yüzü bolca kızarıyor.

"Sadece istedim ki... Hâlâ alışamadım... özür dilerim," diye el yordamıyla kolunu tekrar tekrar düzeltiyor.

Aww.

Kenzie de koridordan *sesleniyor* ve bana bir izleyicimiz olduğunu ve zamanımızın kısıtlı olduğunu hatırlatıyor. Dairenden çıkıyorlar. Onlar bir köşeyi dönene kadar nefes almak için savaşıyorlar. Dairemi izliyorum.

Sonra Everbound Kalesi'ne giriyorum.

KRİPT

BAŞKA BİR ZEKÂYI YOK EDİYORUM, ama on tanesi daha sırtıma ve bacaklarıma yığılıyor, piranha gibi dişleri beni parçalıyor. Savaşığım kuduz sürüyü sersemletmek için Limbo'ya bir mani dalgası daha gönderirken, her tarafımda bembeyaz bir acı çiçek açıyor.

Uzun zamandır bu kadar çok yığidi bir arada görmemiştim ve anormal derecede öfkeliyim. Neredeyse gölgeler kadar vahşi davranıyorlar, ki eminim onlar da beni beklemek için Limbo'nun bu kısmında toplanmışlardır.

Bu düşünce beni daha da sinirlendiriyor ve *Crane*'in canı ne zaman isterse sevgili saplantımın güzel zihnine tatlı sözler fısıldayabileceğini öğrendikten sonra zaten berbat bir ruh hali içindeydim.

Daha önce hiç kıskançlık yaşamamıştım, hele bu derece.

Hiç hoş değil.

Yine de bugünden en azından iyi bir şey çıktı: ezilmeme ve bakıcımı bir saat içinde *iki kez* kaybetmekten kaynaklanan iki tam gelişmiş kalp krizine rağmen, Somnus DeLune nihayet, kutsanmış bir şekilde öldü - ve sonsuz sefalet içinde çürüsün çünkü o canavar hiçbir şekilde huzuru hak etmiyor. Onun için mutlak cehennemden daha azı kabul edilemez.

Kabul edilemez şeylerden bahsetmişken, Maven otuz dakikadan fazla bir süredir görüş alanımda değil.

Geriye kalan zerrecikleri dağıtmayı bitirip etrafımı daha iyi incelemek için ölümlüler dünyasına adım atıyorum ve düzlem değiştirmenin uzuvlarımda yarattığı yakıcı hissi görmezden geliyorum. Birkaç eski cesedin yattığı Everbound'un büyük giriş salonundayım. Kalenin başka yerlerinden kan donduran çığlıklar ve sadece gölge şeytanlara ait olabilecek feryatlar yankılanıyor. Birileri vahşice katlediliyor gibi görünüyor.

Limbo'dan üniversitenin boka sardığını gözlemledim. İlk Yerleştirme'den sağ kurtulan öğrenciler okuldan kaçıyor ya da birbirleriyle kavga ediyor, bunun nedeni başka bir şeyden çok korku ve kafa karışıklığı. Fakülte neredeyse tamamen yok oldu.

Kılıklı kolumu kaldırarak, derimin çırpınısını ve öfkeli zerreciklerin geride bıraktığı binlerce küçük yarayı kapatmakta başarısız oluşunu izliyorum. Şu anda iyileşecek kadar güçlü değilim. Sürüye saldırmadan önce apartmandan basit bir siyah tişört ve kot pantolon almış olmama rağmen, şimdi her şey parçalara ayrılmış durumda.

Şansıma, yakındaki eski cesetlerden biri benim bedenime yakın görünüyor. Keşke zavallı adam ölürken üzerinde deri bir ceket olsaydı.

Everbound Üniversitesi'nin devasa çift kapısı arkamda patlayarak açıldığında ve kulakları sağır eden bir hırıltı havayı yırttığında, uygun bir şekilde kan lekesi içermeyen kıyafetlerimi yeni giymiştim. İçgüdüsel olarak Limbo'ya düşünüyorum - ki bu büyük bir şans çünkü bir an daha tereddüt etseydim, kafam az önce durduğum yerde havaya sıçrayan devasa cehennem köpeğinin boğazına yapışabilirdi.

"Lanet olsun. Bunun Kabus Prensi olduğuna eminim," diye homurdanıyor bir ses.

Yeni gelenleri gözlemlemek için dönüyorum, bir kez daha küçülerek çakmak haline gelen kılıcımı cebime atıyorum. Az önce konuşan kişi neredeyse Decimus büyüklüğünde kıvılcı saçlı biriydi. Onun şahdamarında Miras Konseyi'nin ödül avcısı dövmesi var, diğerlerinin ise ellerinin arkasında bu dövme görünüyor. Yüzlerindeki kararlılık ve hoşnutsuzluk ifadelerinden, salladıkları silahlardan ve odada sinsice dolaşan eğitilmiş cehennem köpeklerinden, buraya mezunlar buluşması için gelmedikleri anlaşılıyor.

Ödül avcılarının biri kıvılcı saçlıya bakıyor. "Bunu hayal etmiş olmalısın. Kabus Prensi neden burada olsun ki?"

Kıvılcı saçlı, ayakkabı ve iç çamaşırı hariç yeni kıyafetimi bana bağışlayan cesedi ters çevirmek için botunu kullanıyor.

"Resmi görevde söylemediler ama amcam burada I.Q. için çalışıyordu ve ortalık karıştığında en ön sırada yer aldı. Az önce beni aradı ve DeLune piçinin de içinde bulunduğu 'piyango beşlisi' denen gruba dikkat etmem konusunda uyardı. Bekçilerinin bir *telum* olduğunu söyledi, ne demekse artık."

Tam da kalenin neden bu kadar sessiz olduğunu görmek için görünmeden ayrılmak üzereydim. Tüm çığlıklar gizemli bir şekilde kesilmişti. Ama Maven'dan bahsedilmesi beni duraksattı.

Diğer ödül avcılarının biri, sivri kulaklı bir fae kızı, geniş gözlerle dikkat kesildi. "Ne? Bu imkansız. Onu doğru duyduğundan emin misin, Asher?"

Asher. Hmm. Bu isim neden tanıdık geliyor? "Evet."

"Oh, tanrılar. Peygamberler yüzyıllardır bizi *telum* konusunda uyarıyor. Ailem bunun mirasçıları korkutup yola getirmek için uydurulmuş bir şey olduğunu söylediler ama..." Fae yutkunuyor. "*Telum* burada mı?"

"Asher" cehennem tazılarında birini, sanki miraslara karşı güçlü bir zevki olan bir canavar değil de bir köpek yavrusuymuş gibi seviyor. Konsey onları on yıllardır seçerek yetiştiriyor ve ödül avcısı efendilerine acayip derecede itaatkâr olmalarını sağlıyor. İhtiyaçları olan tek şey birinin kanının tadına bakmak ve onu bin mil içinde takip edebiliyorlar.

Canavarı severken, odayı tararken yeşil gözlerinin parladığını fark ediyorum.

Ah. Bu, adını duyduğum Asher *Douglas* olmalı; uzak mesafelerden büyü kullanımını takip edebilmesiyle ünlü bir ödül avcısı. Tabiri caizse, hedeflerini büyü imzalarına göre takip eden bir sihirli tazi. Diğer Douglas mirasçılarına pek benzemediğini söylemeliyim.

Maven'in eşsiz büyüünü örnek alırsa, onu kolayca avlayabilir. "Sakin ol.

Eminim bu *Maven Oakley* hatunu da diğerleri gibi ölecektir.

Eski mahkûm," diye söyleniyor. "Ve eğer yapmazsa, onu yakalayacağız ve üst düzey yetkililerin onunla ilgilenmesine izin vereceğiz. Ölü ya da diri, başına büyük bir ödül konacak. Ve eğer içinizden biri Kabus Prensi'ni bir daha görürse, o *benimdir*, anladınız mı? Şimdi harekete geçin."

Okulu taramak için düzen alırken Limbo'dan onları izliyorum. Bir yandan, bakıcımın adını bu tonda söylemeye cüret ettiği için Douglas'ın boynunu kırmak istiyorum. Ama diğer yandan, onun ruhunu yavaşça çözmek çok daha tatmin edici olurdu.

İşaretlerim kızgın mor bir alevle parlıyor. Her zamanki gibi, ölümlüler âlemine girmeye çalışan bir başka bilgelik sürüsünün olduğu yönde keskin bir çekilme hissediyorum. Dişlerimi sıkıyorum, Maven'ı bulma niyetiyle havaya tekme atarken çekime karşı savaşıyorum.

Çok uzun sürmüyor.

Tavandan Everbound'un giriş holünün hemen üzerindeki bir sonraki katına yükseliyorum ve havada duruyorum. Tüm bağırış ve çığlıkların durmasına şaşmamalı.

Syntych'e'nin tırpanı. Hepsi ölmüş.

Benim için bile biraz fazla olan katliamın üzerinde sürükleniyorum. Hortlaklar, savaşıran rakip miraslar ve çeşitli canavarlar kelimenin tam anlamıyla

paramparça. Cesetleri ve iç organları şimdi yerlere saçılmış ya da hançerlerle duvarlara saplanmış durumda. Kan her yeri kaplamış, pencerelere sıçramış ve çeşitli yüzeylerden damlıyor. Birkaç kalp yerinden sökülmiş ve yere saçılmış. Neredeyse bir wisp sürüsünün bir insan kasabasını milyonlarca yüz­süz piranha gibi yırtıp arkasında kandan başka bir şey bırakmadığı zamanki kadar kötü görünüyor.

Bunun yaşandığı tek koridor burası mı?

Bir şeyin parıltısı gözüme çarpıyor ve Maven'ın adamantine hançerini küçük bir basilisk'in bedensiz kafasından çıkarmak için ölümlüler alemine geri dönüyorum - Ölümsüz Beşli'nin İlk Yerleşim'de stoklamış olması gereken Nether'dan nadir bir canavar.

Sırıtıyorum. Demek bakıcımın ürkütücü fırça işi bu, öyle mi?

Ne kadar korkutucu ve etkileyici.

Ama sessiz *salonda* yumuşak bir inilti duyulunca gülümsemem kayboluyor - onun iniltisi. Onu daha önce göremediğim yere koşuyorum, yıkılmış dekoratif bir salon masasının arkasında yarı gizli yatıyor.

Tamamen kana bulanmış haliyle oldukça ilginç bir görüntüsü var ve oturmasına yardım ettiğimde halsizce göz kırıyor. Bakışlarım herhangi bir hasar belirtisi var mı diye üzerinde geziniyor. Tanrılara şükür zarar görmemiş, ama ikimiz de aynı anda bir elinde tuttuğu unutulmuş, hala atan kalbi fark etmiş gibiyiz.

Ne hatıra ama.

"Görüyorum ki beni davet etmeden parti vermişsin aşkım," diye takılıyorum, güzel yüzündeki kanı nazikçe silerken.

Kalbi bir kenara fırlatırken odaklanamadığı dikkati salonun geri kalanında geziniyor. "Oops."

"Çıldırılmışsın," diye fark ediyorum.

Maven sanki artık var olmayan bir yarayı kontrol ediyormuş gibi karnındaki bir noktayı ovuşturuyor. "Dövüşü hatırlamıyorum, yani evet. Kan kaybından ölmem oldukça uygun çünkü kendimi kaybettiğimde beni durdurmanın tek yolu ölmek."

Belli ki hâlâ onun "*son kullanma tarihi*" dediği -ve benim kendi kişisel cehennemim olarak adlandırdığım- şeyin etkisinden kurtulmaya çalışıyor. Belki de bakıcımın geçici bir ölümden dönebildiği için minnettar olmalıyım, ama onu o an için bile kaybettiğimi bilmek bende bir şeyleri katletme isteği uyandırıyor.

Şatonun başka yerlerinden gelen tüyler ürpertici ulumalar her geçen an daha da yaklaşıyor.

"Bak, daha fazla parti misafiri," diye düşünüyor ve hâlâ elimde tuttuğum hançerini beklenti içinde elleriyle kavırıyor.

Ona tapıyorum ama daha fazlasını kaldıracak durumda değil. "Başka zaman, aşkım. Eğer o zebanilerden biri kanının tadını alırsa, seni buradan Kansas'a kadar takip edebilirler."

Ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi. Bu kadar dengesiz olması hoşuma gitmiyor.

-Yeniden canlanmaktan söylediğinden çok daha fazla yorulmuş olmalı.

"Kansas'a gitmiyoruz. Kenzie'nin ailesi Nebraska'da."

Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu soracaktım ama uluma sesleri yaklaştığında koruyucumu buradan uzaklaştırmaktan başka bir şeye odaklanamıyorum. Her ne kadar risklerden hoşlanmasam da, bu durum çaresiz önlemler gerektiriyor.

"Seni Arafta bir vals yapmaya götürebilir miyim, sevgilim?"

"Ancak beni kalenin en küçük avlusunda vals yapmaya götürürsen."

Onun dileği benim için zevktir. Zebaniler yakındaki merdivenlerden yukarı doğru koşarken Maven'ı yüzüme çevirip ona ciddi bir bakış atıyorum. "Gözlerini kapalı tut. Limbo ölümlüleri bilinçli olduklarında çılgına çevirir ve senin o lezzetli karanlık zihnini kaybetmeni istemem."

Sırıttırıyor. "Çok geç. Hadi gidelim."

Cevap olarak sırtıttırıyorum ve onu kollarıma -ve Limbo'ya- çekiyorum, tam o sırada cehennem köpekleri koridora fırlıyor, onları ödül avcıları takip ediyor. Bekçimin geride bıraktığı karmaşa karşısında duydukları dehşet ve alarm çılgınlıkları, Maven'ın gözlerini elimle kapatıp artık cansız olan kalenin içinde sürüklenirken hızla kayboluyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, hem Maven'ı elimde tutmanın verdiği heyecan hem de ölümlüler âlemine onun zihni parçalanmış halde döneceğimize dair artan endişem yüzünden.

"Güzel kalp atışı," diye mırıldanıyor, başını göğsüme yasladığı yerde. "Artık bakabilir miyim?"

Limbo beni başka bir yöne çekmeye çalışırken bedenimdeki acı patlamasını görmezden gelerek istediği avluya doğru ilerlemek için yön değiştiriyorum. "Delilikten hoşlanıyor musun?"

"Senden hoşlandığıma' göre cevabım evet olmalı."

Alay ediyor ama ben yine de kendimi mutlu bir şekilde telaşlanmış buluyorum. "Dikkatli ol, aşkım. Bunu duymak biraz fazla hoşuma gidiyor."

"Elini oynatabilirsin. Daha önce de Limbo'ya girdim ve gayet iyi çıktım."

Avlunun önünde durup ona bakıyorum. "Bu ne zaman oldu?"

"Babanı öldürdüğümde. Savaşırken kafamı karıştırmak için beni buraya getirdi."

Belli ki bu onun lehine sonuçlanmamış.

Elimi gözlerinden çekmek için uzanıyor ve merakla bana bakıyor. Sayısız kişinin başına geldiğini gördüğüm gibi, bu yabancı düzlemin baskısı altında psikotik bir saldırıya girip paramparça olacağından bir an paniğe kapıldım.

Onun yerine başını eğiyor. "İşaretlerin neden parlıyor?"

"Bana Limbo'nun idareye ihtiyacı olduğunu, yoksa varoluş düzlemleri arasında gözyaşları olacağını söylemek için. Ama beklemek zorunda. İyi hissediyor musun?" Hayranlıkla kontrol ediyorum.

Maven başını sallıyor, siyah saçlarının dalları kana bulanmış yüzünün etrafında dalgalanırken etrafına bakıyor. "Araf tuhaf ve başka bir dünyaya ait. Çarpıtılmış. Bazıları buna rahatsız edici diyebilir."

"Yani hoşuna gidiyor."

"Ben de öyle dedim."

Gülümsüyorum. Maven'ın Limbo'ya dayanabilmesi alışılmadık bir şey. Yine de, varoluşun çok daha karanlık ve tartışmasız acımasız bir düzleminde büyümüş. Belki de zihninin bu rüya düzlemine herkesten daha kolay tahammül edebilmesi şaşırtıcı değildir.

Yine de benim alanımdan aktif olarak *hoşlandığı* gerçeği beni hayal edebileceğimden daha fazla memnun ediyor.

Maven kollarımdan kurtuluyor ama beni çıkışa doğru çekmek için elimi tutuyor. "Hadi gel. Diğerleri bekliyor."

"Burada kapıya gerek yok, sevgilim."

Ona kale duvarından geçmesi için rehberlik ediyorum ve küçük avluya göz atıyorum. Her zaman olduğu gibi, ama Maven beni eski bahçe kulübesine doğru çekiyor. Bir dakika sonra, kalıplı bir kapaktan klostrofobik, dar, karanlık bir geçide giriyoruz. Yeraltı mezarları, fark ediyorum. Koridorun ilerisinde bir yerde loş bir ışık parlıyor, biz de ona doğru sürüklenip birkaç köşeyi dönüyoruz.

Işık Dirk'ün elindeki meşaleden geliyor. Hava elementalleri baygın ve oldukça kanlı. Kenzie onunla uğraşırken, Frost ve Decimus hararetli bir tartışmanın ortasındaymış gibi birbirlerine kaşlarını çatıyorlar - eminim kimse için sürpriz değildir. Crane tozlu zeminde yatıyor, kesik kesik nefesler alıyor. Berbat görünüyor.

"Ben de o fae'nin daha fazla solgunlaşamayacağını düşünüyordum," diye mırıldanıyorum.

Maven Limbo'da onun yanına çömelmiş, kana bulanmış eldivenlerini çıkarıyor. "Sakıncası yoksa...?"

Doğru ya. Limbo'daki özel küçük gezintimizden keyif alıyordum ama en azından bu kısım hiç eskimiyor.

Yeniden ortaya çıktığımda, beşli üyelerimin ikisi de irkiliyor ve tam da beklediğim gibi ödlerini kopardığım için bana küfrediyorlar. Decimus, Maven'ın da ortaya çıktığını ve şimdi Crane'in alnını test ettiğini görünce hemen toparlanıyor. "Kahretsin, az önce iyi miydin?" Şok içinde bocalıyor, onu kollarına çekiyor ve yüzünü boynunun yan tarafına gömüyor. Aynı hızla geri çekiliyor ve hırlıyor, "Dur bir dakika. Kahretsin!

Boo, bu *senin* kanın mı?"

"Sakin ol. Hepsi değil." Güven verici bir şekilde omzunu okşadı. "Beni yere bırak. Ödül avcıları yetişmeden gitmeliyiz."

Frost gerildi, bana baktı. "Cehennem köpeklerinden hiçbiri onun tadına bakamadı, değil mi?"

Başımı sallamaya başladım ve sonra kaşlarımı çattım. O koridorda kan kaybindan ölmüştü. O kadar kan ve ölümün arasında onun kokusunu alma şansları var mı?

Decimus nihayet onu yere bıraktığında Kenzie gülümseyerek Maven'ı selamlamak için ayağa fırlıyor. "Gelebilmişsin! Endişelenmeye başlamıştım-oh, ew. Alınma May ama *senin* bir duşa ihtiyacın var. Yani hepimizden daha fazla, ki bu da şu noktada *ciddi* bir şey ifade ediyor. Bu arada, harabelere vardığımızda sadece koşacak mıyız yoksa... daha fazla ulaşım büyüğü mü yapacağız?"

Cevaptan korkuyormuş gibi görünüyor, ama aptal vampir eşleşmesi Maven'a dönerken sesleniyor. "Daha önce de söylediğim gibi, neden şimdiden lanet olası bir nakil yapamıyoruz? En azından bu kadarını yapabilirsin, değil mi? Bizi buradan çıkar."

Ona karşı kullandığı ses tonu sinirlerimi bozuyor ve tek sinirlenen ben değilim. Frost ona ters ters bakıyor ve Decimus dişlerini gösteriyor. Eğer Maven için önemli biri olmasaydı, bakıcıma hakaret ettiği ilk anda bu vampirin kafasını vücudundan ayırırdım.

"Çıplak ellerimle sana gırtlak ameliyatı yapmamı istemiyorsan, bir daha kalecimin yanında tek kelime bile etmeyeceksin," diye onu karanlık bir şekilde uyarıyorum.

Kenzie maçı tehdit ettiğim için bana kızgın bir bakış fırlatsa da, Maven'ın dudaklarının eğlenerek seğirmesi gözümünden kaçmıyor.

Vampir tehdidim karşısında sapsarı kesildi. Başkalarının korkusundan zevk alması nefis ve gelecekte keşfetmeye niyetli olduğum bir şey.

"Buradan ışınlanmanın pratik olduğu konusunda haklı," diye düşünüyor Maven. "Kenzie, büyü için sana ihtiyacım olacak."

"Bana mı? Neden?"

"Çünkü senin memleketine gidiyoruz."

"Öyle mi? Neden? Beni eve götürmeye çalışıyorsun çünkü Everbound'da olanlardan sonra ailemin benim için çok endişelendiğini ve üniversitenin kapatılmasından beri benden haber alamadıklarını biliyorsun, değil mi? Starfall Eve için beni evde ne kadar çok istediklerini de biliyordur, değil mi? Çok düşünceli ve tatlısın May!"

Bakıcım burnunu kırıstırdı. "Kes şunu. Seni nispeten güvenli bir yere götürüyorum. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerden geldiğin için, burası bizim de saklanmamız için iyi bir yer olacak."

"Evet, tabii. İtiraf et ki, tüm o sert kabadayılığının altında, *derinlerde*, çok tatlı birisin."

"Bana hakaret etmeye devam edersen seni burada cehennem köpeklerinin çiğnemesi için bırakırım.

oyun

cak." Kenzie gülüyor ve Maven'a doğru ilerliyor ama ben geriliyorum.

"Bekle, aşkım. Büyüyü kaleye bu kadar yakın yapmayalım yoksa Douglas izini sürebileceğiz."

Frost yemin ediyor. "Asher Douglas burada mı? Eğer onu gönderdilerse, hiçbir kaynaktan kaçınmıyorlar demektir."

"Maven daha yeni Somnus DeLune'u öldürdü. Tabii ki çıldırıyorlar," diye belirtiyor Decimus.

Luka'nın başı geriye gider. Dirk, Maven'a iki kez bakar, gözleri tamamen yuvarlaktır.

"Ne? O... *şimdi ne var?*"

Frost ona bir bakış fırlattığında ateşi aniden düşer. "Ne olmuş yani? Ne yapacaksın? Çenenin kapalı tutmak mı, yoksa hipotermiden ölmek mi?"

"Yeter!" Kenzie şaşırtıcı bir ateşle tersliyor. Ona ters ters baktığımda bile her zamanki gibi sinmiyor. Sadece sertçe yutkunuyor ve çenesini kaldırıyor. "Elbette kimseye söylemeyeceğiz, bu yüzden artık beşlimi tehdit etmek yok, beni duyuyor musun? Buradaki herkes yorgun ve gerçekten huysuz, bu yüzden memelerinizi sakinleştirene kadar üçünüz de çenenizi kapalı tutmaya ne dersiniz?"

Az önce bana sesini mi yükseltti?

Ona bana neden Kabus Prensi dediklerini hatırlatmalıyım.

Ama Maven'ın kahkahası sarışın şekil değiştirenden özür dilememe engel oluyor. Frost ona bakınca sıcaklık normale dönüyor ve Decimus ona aşık bir köpek yavrusu gibi bakıyor. Bu tünel onun için yeterince yüksek inşa edilmediğinden, iri kıyım adam hafifçe eğilmek zorunda kalıyor.

Kenzie utanarak ofluyor. "Özür dilerim. Sinirlenmek istememiştim."

"Yaptın. Bunun için özür dileme." Bekçim bana bakıyor. "Bu Douglas denen adam ormandan büyülerimi takip edebilecek mi?"

"Burada, ona bu kadar yakın bir yerde büyü yaparsan takip edeceği kadar kolay değil."

Başını sallıyor ve her geçen dakika daha da kötüleşen Crane'e bakıyor. Her zamanki gibi duygularını gizlemeye dikkat ediyor ama sesi hafifçe kırılıyor. "Pekâlâ. Onu güvenli bir yere götürmeliyiz ve hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var."

Decimus kaşlarını çatıyor. "Senin de dinlenmeye ihtiyacın var, Boo."

"Bana öyle demeyi kesmeni söylemiştim," diye mırıldanıyor tünelden aşağı inerken ama sesinde her zamanki kavgadan eser yok çünkü ejderha şekil değiştiren haklı. Bugün çok yorucu geçti, özellikle de onun için.

Yeraltı mezarlarında hızla ilerliyoruz. Luka feneri tutuyor, Dirk elementallerini taşıyor ve Decimus Crane'in "inek kışını" gelin gibi taşımak zorunda kalmaktan yakınsa da en azından Maven'ın şikayetini duymadığından emin oluyor.

Birkaç dakika sonra Limbo'dan geçip Maven'ın yanına geliyorum. Takıntıma baktığımda, güzel yüzünde kaşlarını çatmış, ısırılmaya müsait alt dudağı hafifçe çıkık duruyor.

"Bir sorun mu var aşkım?" "Bir

şey yok."

"Söyle bana."

Maven iç çekiyor. "Tek bir musallat fısıltısı, yeniden canlanmış ceset, intikamcı ruh ya da lanetli tabut yok. Bu yeraltı mezarları berbat."

Gülüyorum. Surat asması kesinlikle çok sevimli.

Damarların yeni ölümlerle dolup taşıyor. Everbound Kalesi'nde hayatta kalan kimse olduğundan şüpheliyim. Bunu yeterince uzun düşünürsem, kendimi kötü hissetmeye başlayacağım.

Öte yandan, roller tersine dönseydi o gölge iblisler, canavarlar ve efsaneler beni tereddüt etmeden öldürürdü.

O yüzden siktir et kötü hissetmeyi.

Eski harabelerin yakınındaki Everbound Ormanı'nda ortaya çıktığımızda, bu kadar sessiz olması rahatsız edici. Puslu, karanlık orman tipik olarak sayısız tehlikeli yarattığı ve ara sıra uzaktan çılgınlıkları duyulabilen gölge şeytanını gizler. Belki de İlk Yerleştirme'den sonra korkup sessizleşmişlerdir.

Yüzüncü kez Silas'a bakıyorum. Hâlâ Baelfire'ın kollarında hareketsiz duruyor ama artık teni solgun bir renk almış. Parmak uçları nekromansi kullanmaktan kararmış ama ya Kenzie ve beşlisi fark etmedi ya da bu konuda bir şey söylememeyi tercih ediyorlar.

Silas, tekrar deniyorum. Everbound'dan ayrıldık. Buna erken mezuniyet diyelim.

Cevap yok.

Dirk endişeyle etrafına bakınıyor ve Vivienne'li ensesini öfkeyle kaşıyabileceği şekilde ayarlıyor. "Seni zorlamak istemem Maven ama..."

Tamam. Nakil zamanı.

Kendimi destekliyorum ve lekeli eldivenlerimi çıkarıp Kenzie'ye doğru uzanıyorum. "Bunu ayarlamak bir saniye sürebilir. Büyü hazır olduğunda, herkes bana dokunan birine dokunuyor olmalı."

Ben Kenzie'nin çıplak ellerini avuçlarımdan içine alırken onlar da yerlerini alıyorlar. Hemen sinirlerim şiddetli bir şekilde geriliyor ve onun çıplak teninin benimkine korkunç bir şekilde sürtündüğünü hissettiğimde tipik tiksinti duygusu içimi kaplarken, yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Midem bulanıyor ve nabzım paniğe kapılıyor.

Ne oluyor lan? Bunu atlattığımı sanıyordum.

Belki de sadece beşlime gelince daha iyiyimdir.

Kendimi toparlamaya çalışırken, bakışlarım Everett'in tüyler kadar yumuşak, açık mavi bakışlarıyla çarpışıyor.

İyi misin? Diyor, kaşları derin bir şekilde çatılıyor.

Başımı sallıyorum ve fiziksel temas dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. En azından sesim sabit çıkıyor. "Kenzie, memleketinde tam olarak nereye varmamızı istediğini aklında tut."

"Anladım."

Gözlerimi kapatarak, ortak büyüyü başlatmak için ihtiyacım olan efsunu fısıldıyorum. Şu anda güçle dolup taşıyorum, o kadar ki bununla yanlışlıkla Somnus'un yaşam gücüne dalmaktan endişe etmiyorum. Çok geçmeden rune benzeri semboller etrafımızı sarıyor ve enerjiyle uğulduyor.

Ulumalar orman havasını yarıyor ve Kenzie'nin elleri geriliyor. "Bunlar cehennem köpekleri mi? Aman Tanrım. Çok yakındalar. Kahretsin, biz-"

"Büyü hazır," diye anons ediyorum. "Herkes sıkı tutunsun."

Beş saniye sonra kör edici parlaklıktaki ışık kayboluyor ve Kenzie kusmak için hemen benden uzaklaşıyor. Dirk yeşil görünüyor, Luka kuru kuru kusuyor ve Everett bir an için dizlerinin üzerinde durmak zorunda kalıyor ama herkesin tüm vücut parçalarının yerinde olduğunu görmek beni rahatlatıyor.

Birkaç metre ötede biri çığlık atınca rahatlamam kesiliyor. Bir göz attığımda, bir tür üst üste yığılmış metal oturma yapısının altında durduğumuzu ve kış soğuğunun ısırmasına rağmen üstsüzlüklerine bakılırsa ısınan ve ağırlaşan iki gencin arasına girdiğimizi fark ediyorum. Bizden korkmuş görünüyorlar -ama en çok da ben, çünkü tepeden tırnağa kan ve vahşet içindeyim.

Pierce'ın hâlâ uyluğuma bağlı olduğundan ve onu taşıma büyüsünde kaybetmediğimden emin olmak için kontrol ederek, "Korunun," diye yardımsever bir şekilde tavsiyede bulunuyorum.

Atılmış gömleklerini ve paltolarını kapıp çığlık atarak kaçıyorlar.

Everett boynunu ovuşturuyor. "Onları bununla tehdit ettiğini düşündüklerinden oldukça eminim."

Bu çığlıkları açıklıyor.

Silas'a yüzüncü ve ilk kez bakıyorum. Baelfire'ın fae'yi yere yatırdığını ve nabzını kontrol ettiğini görünce büyünün onu uyandıracığına dair umudum yerini endişeye bırakıyor.

"O iyi bebeğim," diyor çabucak ve sıcak bir gülümseme sunuyor. "Sadece iki kez kontrol etmek istedim."

Lanet evrene şükürler olsun.

Kenzie nihayet doğruldu ve çevremizi incelerken inledi. "Özür dilerim, bizi lise tribünlerinin altına göndermek istememiştim. Sadece ailemin şehre gizlice geldiğini bilmediği zamanlarda burada çok eğlenceli anılarım var," diye göz kırıyor.

Silas'ı fark etmeden önce Luka'dan alaycı bir dürtme alıyor. "O... hasta falan mı?"

"Ya da başka bir şey."

Kenzie, Lillian'ın yüzünde sayısız kez gördüğüm bir ifadeyle bana bakıyor. Endişe ve umut karışımı bir ifade.

"Bakın, artık ormandan çıktığımıza -gerçek anlamda- ve siz de biraz dinlenmeye ihtiyaç duyduğunuza göre, gelip ailemin evinde kalmak ister misiniz? Şehrin oldukça dışında, çünkü mirasçıların resmi şehir sınırları dışında yaşamasıyla ilgili sinir bozucu yasaları biliyorsunuz, bu yüzden çoğunlukla insanlardan uzakta olacaklar ya da her neyse. Dinlenebileceğin bir yer olur."

Beşlimi gözlemleyerek bunu düşündüm. Baelfire bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor gibi sırtıyor. Everett başını sallıyor ve Crypt sigarasından bir tane daha yakarken umursamıyor gibi görünüyor, omuzlarından birini acı çekiyormuş gibi döndürüyor. Hepsinin durumu hâlâ kötü.

Silas'ın dinlenebileceği, bizi bulamayacakları bir yere ihtiyacımız var. Ama Kenzie'yi ne kadar sevsem de ailesini tanımıyorum ve bu yüzden onlara güvenmiyorum. Tek bildiğim, miras karşıtı gruplardan birine ait olabilecekleri. *Telum* kapılarına gelirse memnun olacaklarından şüpheliyim.

Şimdiye kadar çoğu mirasçının benim ölümlüler diyarında olduğumu duyduğuna eminim.

Tüm bunların yanı sıra... ışınlandığımızda ulumalar vardı. Bu "Douglas" denen adam ödül avcılarının biri olmalı ve görünüşe göre bir şekilde büyüyü hissedebiliyor, yani biz ayrılırken büyümü hissedecek kadar yakınımda olabilir. Eğer durum buysa ve peşimizdelerse, Kenzie'ye ya da beşlisine çok yakın olmak istemiyorum, yoksa çapraz ateşin içine çekilebilirler.

"Teşekkürler ama hayır. Bu bölgede kısa bir süre kalacağız ve mümkün olan en kısa sürede yola devam edeceğiz," diye karar veriyorum. "Otel falan var mı? Ve büyü malzemeleri alabileceğimiz bir yer?"

"Büyü malzemeleri mi?" Baelfire kaşlarını çatı. "Ne için?"

"Siz dördünüz uygunsuz bir şekilde yüksek profilli ve tanınmışsınız." Everett'in kendi dünyalarındaki süper model kariyeri göz önüne alındığında, insanlar tarafından özellikle kolayca tanınacağından bahsetmiyorum bile. "Görünüştünüzü bir şekilde değiştirmemiz gerekecek."

Kenzie sırtıyor. "Adamlarınıza makyaj yapmanıza yardım etmeyi kesinlikle teklif ederdim ama Vivienne'le kalmam gerekiyor. Ayrıca, ortaya çıktığımızda ailem *çıldırarak*, bu yüzden bir süre bir yere gideceğimi sanmıyorum. Buralarda büyücülere ya da genel olarak mirasçılara hitap eden herhangi bir mağaza yok, bu yüzden büyü malzemeleri konusunda emin değilim... ama deneyebileceğiniz birkaç güzel otel var."

Vivienne inliyor ve yüzünü buruşturarak Dirk'ün kollarında kıpırdanıyor. Kenzie hemen ona odaklanıyor, endişesi yüzünü gölgeliyor. Dişi aslan, ailesinin adresini söyleyip en azından şehirden ayrıldığımızda ona haber vereceğime söz verdiriyor ve vedalaşıyoruz.

O beşlisiyle ayrılır ayrılmaz ben de kendi beşlime dönüyorum.

"Tanrılara şükür," diye mırıldanıyor Baelfire, beni sımsıcak bir şekilde kucaklayarak. "İyi hoş da, ben de sana sarılmak için can atıyordum. PDA'dan ne kadar nefret ettiğini biliyorum, o yüzden bekledim. Bir şey değil. Beni övmekten çekinme."

Gülümsemeye karşı koyuyorum ve bir saniyeliğine sarılınca rahatlıyorum. En azından dokunuşu artık haphefobimi tetiklemiyor gibi görünüyor.

Everett'in beni arkamdan kucaklayıp ensemden usulca öpmesi beni şaşırtıyor. Serin dokunuşunun ani kontrastı tüylerimi diken diken ediyor ve beynim Kenzie'nin bu ikisiyle sıcaklık oyununu deneme önerisine geri dönüyor. O zamanlar bu fikre pek sıcak bakmıyordum ama şimdi...

Hayır. Olmaz. Baelfire tahrik olduğuma dair en ufak bir ipucunun kokusunu almakta çok iyiyken şu anda bunu *düşünmeme* bile izin veremem. Ayrıca, Silas yakınlarda yerde ateşler içinde yatıyor ve o benim önceliğim. Onun iyi olduğundan emin olana kadar etrafta dolaşmak yok.

Crypt, Baelfire'in omzunun üzerinden gözüme takılıyor ve çarpık bir şekilde sırtıyor. "Toplanmaya seve seve katılırdım ama plan yapıyor gibi görünüyorsun. Paylaşmak ister misin?"

Kendimi baştan çıkarıcı ikiliden kurtarıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Evet.

Silas dinlenirken bu gece bir otelde kalacağız. Ayrıca bir telefon almam gerekiyor." Baelfire'in kaşları havaya kalktı. "Telefon mu almak istiyorsun?"

Telefonlardan nefret edersin.

Neden Silas'ın kurduğu Crypt'in büyülu telefonunu kullanmıyorsun?"

"Onu bir yerlerde kaybettim," diye düzeltiyor Crypt.

Bael oflayıp pufluyor. "Sen de en az Maven kadar kötüsün. Benimkini kullan, Boo. Ne olur ne olmaz diye getirdim."

Başımı sallıyorum. "Kullan-at telefon olması lazım. İblisin senin numaranı bilmesini istemiyorum."

Everett geri çekildi. "*İblis mi?* Hayır. Kesinlikle olmaz. Lanet olası bir iblisle iletişime geçmeyeceksin."

Onu bir bakışla düzeltiyorum. "Hafızanı tazeleyeyim. Ben Nether'da büyüdüm. Hayatım boyunca iblislerle çevriliydim ve nasıl çalıştıklarını biliyorum. Payıma düşenden fazlasını öldürdüm, her seferinde bedelini ödedim ve onları faydalı buldum. O yüzden beni sorgulama."

Ağzını açtı ve derin bir iç çekmeden önce arka arkaya iki kez kapattı. "Tamam Oakley. Haklısın ve özür dilerim. Ama daha fazla tehlikenin içine dalmadan önce en azından yıkandığından, dinlendiğinden ve bakımının yapıldığından emin olabilir miyiz?"

Bunu düşündüm. "Peki."

Çünkü daha fazla düşmanla uğraşmadan önce Silas'ın yakut gözlerini açtığını görmek istiyorum.

Neredeyse bir saat sonra, Baelfire'ın Everett'in verdiği parayla en büyük sütleri için rezervasyon yaptırdığı bir otele arka kapıdan giriyoruz. Beni kayarak açılan ve küçük bir odayı ortaya çıkaran metal bir kapıya götürüyorlar.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Baelfire küçük odanın içindeki kapının üzerindeki bir şeyi örtmek için uzanırken kahkahayı patlatıyor. "Bu bir asansör. Hiç görmedin mi?"

Görmedim ama Lillian'ın bana onlardan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Bana ölümlüler dünyasında hâlâ maruz kalmadığım pek çok şeyden bahsetti. Dürüst olmak gerekirse, insan dünyası hakkında bildiklerimin çoğunu Lillian'dan, Kenzie'yle izlediğim filmlerden ve Everbound'da edindiğim rastgele bilgilerden öğrendim. Bu dünya hakkındaki bilgilerimde hâlâ çok büyük boşluklar var ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Yine de, artık izole edilmiş, gotik bir kalenin içinde kilitli olmadığımıza göre sanırım çok daha fazlasına maruz kalacağım.

Hepimiz içeri giriyoruz ama Baelfire eliyle bir şeyi örtmeye devam edince başımı eğiyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Bu bir kamera," diye açıklıyor. "İnsanların her yerde kamerası var. Senin görüntülerini almalarını istemezsin."

İlginç. Onlara dikkat etmem gerekecek.

Gerçek süite ulaştığımızda çok etkilendim. İçinde televizyon, kanep, mini mutfak ve Hastings manzaralı cam duvar bulunan ortak bir alana bağlanan kral yataklı iki oda var.

Bu düzenle aram iyi olsa da Everett yüzünü buruşturuyor.

"Ona aldırmayın. Elle havyar yedirilmeye ve altın tuvaletlere işemeye alışkın," Bael Silas'ı kral yataklardan birine yatırmaya giderken gözlerini deviriyor.

"Sadece biraz küçük," diye itiraz ediyor elemental, banyonun kapısını iterek açarken. Bana temiz ve ferah görünüyor ama Everett kaşlarını çatıyor.

Baelfire diğer odadan güler. "Maven'ın söyleyeceği şey de bu olacak, sonunda sen-"

"Kapa *çenen*i, ejderha."

Dönüyorum ve ön kapıya birkaç basit ama etkili koruma kalkanı yerleştiriyorum. Aynı şeyi pencerelere de yapıyorum. Tam kendimden geçtiğimi hissettiğim anda Crypt kollarını arkamdan dolayarak kulağıma hafifçe mırıldanıyor.

"Dinlenme zamanı, aşkım."

"Hâlâ yıkanmam gerekiyor. Silas'ın da temizlenmesi gerekiyor. Temiz kıyafetler ve yiyecek bulmam, o telefonu ve seni gizlemek için bir şeyler bulmam gerekiyor." Yapılacaklar listemdeki her şeyi kafamda sıralamaya başlıyorum, bir esnemeyle savaşıyorum.

Mırıldanıyor. "Sen dinlenirken yapacak çok *işimiz* var gibi görünüyor."

Ben daha itiraz edemedi Baelfire sol tarafımda beliriyor ve beni Crypt'in kollarından alıyor.

"Ben ona banyo diyorum."

Crypt zalimce gülümser. "Fae'lere de sünger banyosu yaptırdığın sürece sorun yok. Adil olan adildir. Hassas yerlerini kaçırmayın, çünkü Maven her şeye rağmen onları seviyor."

Baelfire titrer ve itiraz etmeye başlar ama Everett yaklaşırken söze girer. "Hepimiz için yiyecek ve giyecek bulabilirim."

"Tanınacaksın," diye karşı çıkıyorum, Bael'in güçlü kollarından kurtulmaya çalışıyorum. Lanet olsun, sandığımdan çok daha fazla yorulmuşum çünkü çabalarım acınacak derecede zayıf. Pes edip iç çekerek başımı kolunun üzerinden geriye doğru sarkıttığımda hepsi beni eğlenerek izliyor.

"İyi. Ama işleri yeniden düzenliyoruz. Baelfire yiyecek, giyecek ve basit bir kullan-at telefon almak için dışarı çıkacak çünkü *tanınması* ya da insanları korkutup gereksiz dedikodular yayması en az muhtemel kişi o," diye ekliyorum Crypt ağzını açtığında.

Karabasan gülüyor. Bael başıyla onaylıyor.

"Crypt biz ortalığın temiz olup olmadığını anlayana kadar nöbet tutabilir."

"Memnuniyetle, sevgilim."

Duraksıyorum, kaşlarımı çatıyorum. "Daha önce acı çekiyordun. Yeterince ağrın var mı?"

"Bu konuda yardımcı olacak *reverium* var mı?"

Sanki fark ettiğimi anlamamış gibi göz kırpmıyor. "Şimdilik yeterince var."

"Kaçarken *şimdilik* kısa sürecek, o yüzden daha fazlasını topla.

Biz buradayken Limbo. Everett, sen burada kalıp elini yüzünü yıkayacaksın çünkü bütün o kir ve kan son birkaç saattir zavallı temizlik manyağı beynini çıldırtıyor," diyorum bilerek.

Yanakları hafifçe pembeleşiyor. "Hadi ama Oakley. Bu öncelikli değil. Bir şekilde yardım etmeme izin ver."

"Tamam. Beni yıkamaya yardım edeceksin."

Şimdi allığı kıpkırmızı oldu. "Tamam. Eğer... eğer istersen."

Baelfire'in neden bir kahkahayı bastırmaya çalıştığını anlamıyorum. Crypt elementale yakalayamadığım bir şeyler söylüyor ve Everett onu tersliyor.

Her neyse. Ben devam ediyorum. "Güzel. O zaman yemek yiyelim, dinlenelim ve siz dördünüzü daha sonra gizlemenin bir yolunu arayalım çünkü burada uzun süre kalacağımızı sanmıyorum. Umarım buraya gelerek Silas'a biraz zaman kazandırmışsınız ama peşimizde olacaklar, bu yüzden hepinizin iyice dinlenmiş olmasını istiyorum."

Baelfire'in kollarının arasında bana sırtıttığını fark ediyorum. "Ne?"

"Kontrolü ele aldığında çok ateşli oluyorsun. Sen çok iyi bir bekçisin, Maven."

Crypt sırtıyor. "Öyle, ejderha."

"Mükemmel," diye sessizce onaylıyor Everett, hâlâ kızarıyor ve kollarını tekrar tekrar düzeltiyor.

Harika, şimdi de *benim* yüzüm kızarıyor. Yaşadığımız o boktan günden sonra beşlimin nasıl hâlâ bu kadar muhteşem görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Kurumuş iç organlardan oluşan yürüyen bir leke gibi görüldüğümü bildiğim halde bu hiç adil değil. Yine de üçünün arasına bakıyorum ve boğazımı temizliyorum.

Bunu nadiren yaparım

ama... "Özür dilerim."

"Ne için?" Crypt soruyor.

"Şu andan itibaren başın büyük belaya girecek. Ölümsüz Beşli ve Miras Konseyi, benimle kaçtığınız için siz dördünüzü öldürmeye çalışacak. *Telum* olmamın gerektirdiği şeylere bulaşmanızı engellemek istedim ama... ancak bu kadar baştan çıkarılabilirdim," diye yarım yamalak bitiriyorum.

Baelfire beni banyoya götürürken homurdanıyor, beni tezgâhın üzerine oturtuyor ve başımı kaldırarak kehribar sarısı gözlerine bakmaya zorluyor

bakışlar.

"Tamam, her şeyden önce? Seninle sorunu olan herkesin canı cehenneme. Elbette bir belasın ama bu senin seçimin değil ve ikincisi, gerçekten ne yapmaya çalıştığını biliyoruz. Sen iyi bir insansın. Aslında, dünyadaki en sinir bozucu derecede özverili, fedakâr insansın, bu yüzden hiçbir şey için özür dilemene izin yok. Asla."

Alnımdan öpüyor. "Cehennemden geçtin ve belki de hayatta kalmak için hoşuna gitmeyen şeyler yaptın, ama bu senin Nether'daki tüm o insanlar için bir kahraman olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Bana sorarsan, seninle aynı havayı soluduğum için şanslıyım. Anladın mı, Mayflower?"

MAVEN

BAELFIRE'in sözleri bana bir şeyler yapıyor. Birdenbire gözlerinin içine bakamaz oldum çünkü tehlikeli bir şekilde duygusallaşmaya yaklaştım. Ne pahasına olursa olsun ya da kim benden nefret ederse etsin, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak bir şeydir. Başka birinin beni görmesi, *gerçekten* görmesi ve bana hala iyi bir insan olduğumu söylemesi başka bir şey.

Bırakın iyi bir insan olmayı, yıllarca kendimi insan gibi bile hissetmedim. Bunu duymak garip.

Ama aynı zamanda... bir şekilde hoş.

Crypt aniden beliriyor, banyo tezgahında yanıma oturuyor ve Bael'in irkilip küfretmesine neden oluyor. Bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi göz kırptıyor, beni derinden öpüyor ve tekrar ortadan kayboluyor. Bir an sonra, yakınlarda bir yerde varlığını hissedemiyorum.

Everett de banyoya girerken, "Lanet olası karabasan," diye mırıldanıyor. Baelfire'a bir tomar para uzatıyor ve sonra duşu açıp sıcaklığı test ediyor.

"Senin gibi bir kardan adam sıcaklığı bile doğru test edebilir mi?" Baelfire işaret ediyor.

"Konuşacak tek kişi sensin, seni yürüten fırın. Git kıyafet getir de dışarı çıktığında giyecek bir şeyleri olsun."

"Ya da onu güzel ve çıplak tutabiliriz," diye sırtıyor Bael, kulaklarımdan birini ısırarak. Sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor. "Lütfen bana bu gece sana sarılabileceğimi söyle bebeğim. Eşime çok ihtiyacım var."

Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum.

Tanrım, muhtaç ejderhamı seviyorum. Sesinin gürültüsü kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor, vücudumun içgüdüsel istek dalgasını gizlemeye çalışıyorum ama o yine de inliyor ve beni kendine doğru çekip sıkıca sarılıyor.

"Sen temizlenirken ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim, ama daha çok kokunun kanla karışmamış olmasına ihtiyacım *olduğu* için. Ejderhamın ayrıldığımdan beri bu konuda ne kadar hıyar olduğunu bilemezsin.

Everbound. Sana yeterince iyi bakamadığımı bilmekten nefret ediyorum."

Kollarımı boynuna doladım ve çenesini öptüm. "Ejderhana söyle, düşmanlarımızın kanını taşımayı pek umursamıyorum. Ve hemen bana geri dön."

Baelfire ayrıldıktan sonra Everett'in duşun yanında beklediğini görüyorum, emin görünmüyor. Ve hâlâ giyinikti.

"Benimle gelmiyor musun?"

Boğazını temizliyor. "Çok yorgunsun. Yani, bu işi biraz... bilirsin işte. Kesinlikle metodik."

Öğrencilerin ve hatta öğretmenlerin Everbound'da taşıdıklarını gördüğüm dergi kapaklarında yarı çıplak da dahil olmak üzere her türlü kıyafetle poz veren bir model için garip bir şekilde utangaç davranıyor. Yoksa hâlâ lanetinin bir sorun olduğunu düşündüğü için mi bana yaklaşma konusunda bu kadar beceriksiz?

Her iki durumda da, metodik bir yaklaşım benim için sorun değil çünkü kemiklerim on bin kilo ağırlığında gibi hissediyorum. Bugün üç kez canlandım ve neredeyse *gerçekten* ölüyordum. Her zaman ağır bir bedel ödeten çıldırmadan bahsetmiyorum bile. Bizi güvenli bir yere götürmek için kendimi çok zorluyordum ama şimdi buradayız ve harap olmuş kıyafetlerimi çıkarıp kendimi duşa sürüklerken seksi görünmeye bile çalışamıyorum.

Ilık sprey tenime değdiğinde zevkle iç çekip gözlerimi kapatıyorum. "Teşekkürler."

Bir an sessizlik oluyor ve sonra Everett'in kendi kıyafetlerini çıkarırken çıkardığı hışırtıları duyuyorum. Arkamdan duşa giriyor, teninin serinliği sayesinde buhar önemli ölçüde artıyor.

Tereddüt ediyor. "Dokunuşum pek hoş değil. Bunu yapmamı istediğine emin misin...?"

Bir gözümü açıyorum ve daha iyi görebilmek için hemen diğerini açıyorum.

Oh, Tanrım. O kadar *muhteşem* ki.

Eskiden üniversitede ona ağzının suyu akarak bakan kızlara gözlerimi devirirdim ama şimdi anlıyorum. Tüm o mükemmel cilt, yağsız kaslar, melek gibi yakışıklı yüz ve çarpıcı beyaz saçlar, o buz mavisi gözler...

Everett o kadar çok kızarır ki yüzünü kapatmaya çalışır. "Kes şunu, Oakley."

"Seni rahatsız mı ediyorum?" Sırıtiyorum.

"Sana dokunmayı düşünmek bile beni çok zorluyor," diye o kadar sessiz mırıldanıyor ki neredeyse kaçırıyorum.

Bu bakışlarımı hızla şehir merkezine götürüyor ve bir kez daha kalçalarımı birbirine bastırmam gerekiyor. Karanlıkta sikini emmişim ve çok hoşuma gitmişti ama ilk kez gerçekten görüyorum.

Kusursuz, tıpkı geri kalanı gibi. Ve
çok sert. Dudaklarımı yalıyorum.

"Oakley. Lütfen. Beni öldürüyorsun" diye mırıldanıyor. "Sadece seni yıkamak için sana dokunmamdan rahatsız olup olmadığını söyle. Başka bir şey yapmayacağız, tamam mı? Gerçekleştiğinde özel olmasını istiyorum, bu yüzden şu anda beni gerçekten..."

"Sikişmek mi?"

Çünkü ne kadar bitkin olsam da, aramızdaki tüm bu gerilim bana bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşündürüyor.

Everett yüzünü tekrar kapatıyor ve Arati'ye benim yakalayamadığım bir dua mırıldanıyor. "Bak. Bu gece seninle gerçekten ama *gerçekten* ilgilenmem gerekiyor, ama bu benim *ilk-ilkimiz* için doğru zaman değil... lanet olsun. Belki de gitmeliyim."

Nasıl bu kadar telaşlı olabiliyor? Çok sevimli ama kafa karıştırıcı. Ve sonra bana çarptı.

Onun ilk. Everett çıldırıyor çünkü... hiç seks yapmamış. Yani *ben* onun ilki olacağım, ama bunu şimdi ve burada yapmak istemiyor. Özel olmasını istiyor.

Onun ilki olma düşüncesi içimde garip bir şekilde sahiplenici bir sıcaklık uyandırıyor. Ellerini yüzünden çekiyorum ve başımı sallıyorum.

"Yıka beni. Dokunuşunu seviyorum."

Yanakları ve kulakları pembenin sevimli bir tonuna büründü. "Soğuk olmama rağmen mi?"

Ellerinden birini çevirip avucunu yüzüme koyuyorum. "Daha çok ferahlatıcı."

Everett sertçe yutkunuyor, başını sallıyor ve işe koyuluyor. Çoğunlukla beni daha önce yıkayabileceğini söyledim, böylece katkıda bulunmanın bir yolunu bulmuş olacaktı. Yine de, usta elleri üzerimde kalan her pislik izini dikkatle yıkadıkça, saçlarımı şampuanladıkça ve yorgun kaslarımı çalıştırdıkça, kendimi daha rahatlamış hissediyorum.

Tanrım, sanırım buna ihtiyacım vardı. Bir su birikintisinin içinde eriyebilir ve düşün zemininde uyuyabilirdim.

Göğüslerime yaklaşırken elleri titriyor ve sonra geri çekiliyor. "Emin misin-
"

"Everett. Aletini emdim. Bu ikinci aşamayı geçtik demek."

O kadar gafil avlanmıştı ki, gülünç derecede fotoğrafa değer gamzelerini gösteren gerçek bir gülümseme kaçtı. "Alınma ama sen üsleri nereden biliyorsun?"

"Kenzie öğretti."

Sabuna uzanıp ellerimi köpürtüyorum ve ona doğru uzanıyorum. Göğsüne dokunur dokunmaz sarsılıyor ve gözlerini kapatıyor. "Kahretsin, yapmalı mısın bilmiyorum... Aman Tanrım, bu çok *iyi* hissettiriyor."

Başı kendinden geçmiş bir ifadeyle geriye düştüğünde neredeyse güleceğim. Cinsel olmayan bir şekilde bile olsa ona bu kadar dokunmamdan gerçekten hoşlanıyor mu? Kollarını, göğsünü ve sırtını yıkıyorum. Ama ellerim aşağıya doğru inmeye başladığında bileklerimi kavırıyor.

Ona bakıyorum, kusursuz yüzündeki yırtık çaresizliğin tadını çıkarıyorum. "Metodik olarak devam edeceğim."

"Bunun için çok geç," diye homurdanıyor, sonra aniden dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Hemen, yağmur gibi akan suyun altında birbirimizin kollarına dolanıyoruz, ben onun dilini benimkiyle kızdırırken birbirimizi keşfediyoruz. Onun her şeye karşı ne kadar hassas olduğunu hissetmek inanılmaz derecede tatmin edici. Parmaklarım yan tarafını sıyırdığında titriyor ve alt dudağını hafifçe ısırduğımdaya inliyor ve beni duş duvarına doğru bastırıyor.

Bu istemeden de olsa ereksiyonunu karnıma bastırıyor ve küfretmek için başını eğerek uzaklaşıyor.

"Tanrılar bana yardım etsin, çok *sıcaksın*. Sana doyamıyorum." Bana tekrar baktığında, soluk mavi gözleri yine özlem dolu havuzlara dönüşüyor. "Seni ne kadar istediğimi biliyor musun? Seni o sahnede gördüğümünden beri işkence çekiyorum. Senin olmak için yanıp *tutuşuyorum*. Lanet olası lanetimi atlatabilirsek sana zarar vermeyeceğimi biliyorum."

Dudaklarını tekrar yakalıyorum. "Bana zarar vermeyeceksin. Sadece öp beni."

Everett inliyor ve buhar dolu duşta öpüşürken daha sert ve daha cüretkâr oluyor. Dudakları çenemden aşağı kayıyor ve boynuma öpücükler konduruyor, beni kendine doğru daha sıkı çekiyor, böylece elleri kıcıma kayıyor ve sertçe sıkarken daha fazla eğilmek zorunda kalmıyor. Gözlerimi kapatıyorum, oksijensizlikten ve damarlarımdaki arzunun mutluluk verici uğultusundan başım dönüyor.

Hiç deneyimi olmayan biri için bu konuda inanılmaz. Kendimi ona o kadar kaptırmışım ki, sözcükleri duymam bir an alıyor.

Bunları ezberledim... evet efendim, üç şişe ogre kanı... iki tutam yıldız tozu...

Sertleşiyorum ve Everett'ten geri çekiliyorum. Kendini kontrol altına almaya çalışırken o da benim kadar ağır nefes alıyor, ama şansına, ellerini kıcımdan çekemiyor gibi görünüyor. Yumuşak, acı dolu bir iniltiyle alnını benimkine yaslıyor.

"Özür dilerim. Böyle olsun istememiştim-"

"Senin yaptığın bir şey değil," diyorum çabucak.

Ben burada buz elementalimin tadına bakarken, fae'min hala berbat durumda olduğunu fark ettiğimde garip bir duygu seline kapılıyorum.

Sanırım bu duyguya suçluluk diyorlar.

"Kafamın içinde Silas'ı duydum. Onu kontrol etmeliyim," diye açıklıyorum.

Ben cam duştan çıkarken Everett başını sallıyor ama yüzünde kalan açlık beni nefessiz bırakıyor. Dudaklarını yalıyor ve bir elini ıslakken gümüş gibi görünen saçlarında gezdiriyor. Buz gibi bakışları açıkta kalan her santimimi izliyor ve boştaki elinin aşağı kayarak ıslak, gergin ereksiyonunu yavaşça okşamasını izlerken ağzım açık kalıyor.

Tanrım. Islak çıplaklığımı örtmek için bir havluya uzanıyor olmalıydım ama dikkatimi başka yöne çekemiyorum.

Bakışlarıyla buluşuyorum, gitmeden önce istediğimi almaya kararlıyım. "Daha hızlı. Bitirişini izlemek istiyorum."

Everett'in nefesi kesiliyor. Tartışmasını, buna direnmeye devam etmesini bekliyorum. Bunun yerine, tüyler ürpertici güzellikteki adam bir kolunu düşün camına dayıyor ve buhar etrafında dalgalanmaya devam ederken kendini ciddiyetle okşamaya başlıyor.

Onu böyle görmek çok erotik. Damlıyor, yanakları, boynu ve omuzları kızarıyor ve o kristal gözleri bana sabitlenmiş bir şekilde serbest kalmanın peşinden koşuyor.

"Maven," diye fısıldıyor, bakışları hâlâ bedenimde.

"Yaklaştın mı?" Yumruğunun kalın sikinin üzerinde uçuşmasını izleyerek mırıldanıyorum.

Başını sallıyor, nefes nefese ve inleyerek. Tanrım, onu böyle görmeye bayılıyorum. Kızarmış ve bunalmış, zevkin eşiğinde. İlk tanıştığımızdaki tüm o dikkatli, buz gibi soğukkanlılık eriyip gitti ve bu günahkâr yakışıklı yaratık bakışlarımın altında çözüldü.

"Yüce tanrılar, vücudunuz," diye inliyor. "Ve... lanet olsun, seni izlemeyi seviyorum

Ben."

Bu ikimiz için de geçerli.

İzlemeyi bu kadar sevdiğimi bilmiyordum - bu kadar gülünç derecede çekici olduğunda bu bir şok değil. Ama Everett'in seyirciden hoşlandığı açık.

Başka nelerden hoşlandığını merak ediyorum. İşe koyulduğumuzda, ilk seferini özel kılmak istiyorum.

Benim ilk seferim hızlı, acı verici, zevksizdi ve boğulmanın biraz daha az eğlenceli versiyonuyla sona erdi. Güvenilir bir partnerle nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığımı keşfedemedim; Gideon'la sadece hastalıklı bir merakla ve hayali duyguları hakkında çenesini kapatmasını sağlamak için seks yaptım.

Ya şimdi? Tüm eşleşmelerimle çok daha fazlasını keşfetmek istiyorum.

"Harikasin," diye fısıldıyorum ve elimin bacaklarımın arasındaki yeni ıslaklığı okşamasına izin veriyorum. İçimden geçen zevk nabızı karşısında hafifçe inlemekten kendimi alamıyorum.

Everett usulca küfrediyor. Aleti sarsılırken ve döllerini aramızdaki buğulu cam duş duvarını boyarken, nabzımın hevesle atmasını hayranlıkla izliyorum. Bakışlarımız tekrar buluştuğunda titriyor ve nefessiz kalıyor, ama bakışları artık o kadar duygu dolu ki beni yerime mıhlıyor.

"Engel yok, Oakley," diye fısıldıyor. "Ciddiyim. Eğer lanetimden kurtulabilirsek, sonunda sana ait olmamı hiçbir şey engelleyemeyecek."

Çok geç. Kabul etmeye hazır olsun ya da olmasın, o zaten benim.

Son birkaç dakikadır içinde sıkışıp kaldığım inanılmaz şehvetli trans halinden nihayet çıkıyorum, kendimi büyük beyaz bir havluya sarıyorum ve aceleyle banyodan çıkıyorum.

Nefes alış verişimi düzene sokmak zor ve şimdi kızarmış olan *benim*.

Ama Baelfire'ın Silas'ı koyduğu odaya girdiğimde, süregelen uyarılmışlığım ve artan umudum boşa çıkıyor. Hâlâ bilinci yerinde değil, alnında nemli bir bezle nefes almaya çalışıyor.

Silas, tekrar deniyorum.

Yedi kurumuş hayalet orkide... iki vampir dişi, sesi kesik kesik geliyor.

Bu saçmalık. Tamamen kendinden geçmiş durumda.

Ama en azından onu tekrar duyabiliyorum.

Derin bir nefes alarak, bir havlu ve bir tas su alıyorum, böylece en azından fae'mi geri almak ne kadar süreceksene onu beklerken temiz olduğundan emin olabilirim.

SESLER GİTTİ.

Sonsuz üzüntü verici, felç edici ıstırap kaybolduğunda, karanlık sessizlik içinde uzanıyorum. Tuhaf bir şekilde dingin. Çocukluğumdan beri ilk kez kafamın içindeki tek ses benimki. Paranoya beni parçalara ayırmıyor, alaycı fısıltılar yok ve gözlerimi bir göz kırpmadan daha uzun süre kapalı tutmak artık beni o uğursuz, tarifsiz korkuyla doldurmuyor.

Aklı başında olmak böyle bir şey mi?

Tanrılara şükürler olsun, diye düşünüyorum.

O aptallar işe yaramaz. Onun yerine bana teşekkür et.

Kalbim tekliyor.

Arayan Maven'dı.

Kendimi daha önce hiç deneyimlemediğim karanlık bir derinlikten çekip çıkarırken bulanık anılar ve farkındalıklar yavaşça bir araya geliyor. Zayıflatıcı paranoyam yok, içinden geçtiğim karanlık cehennemin ortasında bakıcımı duyuyorum ve... farklı hissediyorum.

Kötü değil. Sadece farklı.

Belki daha da güçlü.

Gözlerimi açıyorum ve tanımadığım bir tavana bakıyorum. Uzandığım yatak da bana yabancı. Hâlâ nerede olabileceğimi düşünürken Baelfire'ın yüzü tepemde belirliyor ve milkshake'in pipetini yüksek sesle höpürdeterek sessizliği bozuyor.

"Tekrar hoş geldin Si. Bir an için gelemeyeceğini düşünmüştüm ama senin ateşli, ölü kıcını boş yere taşımak zorunda kalmadığımı görmek güzel."

Pislik.

Ama o kenara itildi, Maven'ın yüzü görüş alanımda belirdi ve biz hariç dünyadaki diğer her şey derhal kayboldu. Onda da farklı bir şeyler var. Kelimelerle ifade edemediğim bir şey, sanki varlığının beni içine çeken zengin bir karanlığı var.

Büyüleyici karanlık bakışları beni rehin alıyor. Parmakları yüzümde hafifçe gezindiğinde, bir an için nefes almayı bırakıyorum.

Birbirimize bağlıyız. Maven benim.

Benim.

Bunu duyduğunda bakıcımın dudakları seğiriyor. Mutlak zevkime göre, bana gönderdiği aşağıdaki kelimeler kafamın içindeki fae dilinde.

Nasıl hissediyorsun, benim yakışıklı delim?

Milyonlarca sorum olmalı. Belki de tüm zamanların en nefret edilen yaratıklarından biri olan ve ölümlüler aleminde var olması yasaklanmış bir büyücü olarak uyandığım için yas tutuyor olmalıydım.

Ama bunların hiçbirinin önemi yok çünkü *yukarıdaki tanrılar* beni Maven'a bağladı. Aramızda farklı türden bir yakınlık olduğunu hissedebiliyorum. Varlığıma yerleşen doğaüstü, geri dönüşü olmayan bir bağ.

Kendimi... mutlu hissediyorum. O kadar coşkulu ki, neredeyse gerçeküstü. Ayrıca aşırı derecede susamış hissediyorum.

Onun için.

Onu mümkün olduğunca yakınımda tutma ihtiyacı o kadar ani ve yoğun ki Maven'ı kendime çekmeden önce hiç tereddüt etmiyorum. Kan çiçeğimin de benimle aynı dürtüyü hissettiğini biliyorum - bu özlemi. Boynunun yan tarafına doğru inleyerek onu kollarımla sıkıca sarıyorum.

Seni bir daha asla bırakmayacağım.

Kulak memesini hafifçe ısırduğымda titriyor. Sadece bu küçük tepki bile neredeyse ağzımın köpürmesine neden oluyor. Maven'a her zaman ilgi duymuşumdur ama şu anda bu acı verici bir hal almaya başladı. Onu o kadar çok yönden istiyorum ki aynı anda hem kayboluyor hem de bulunuyorum.

Everett yakınlarda bir yerde, "Lanet olası yeni sınırlar," diye homurdanıyor. "Bir oda bulun."

Bael, "Onlar bir odadalar, sık kafalı," diye işaret ediyor.

Maven'ın çenesine ve boynuna öpücükler konduruyorum, beni aynı derecede sıkı bir şekilde sarmasının tadını çıkarıyorum. Rahatlama, coşku ve ağzımı sulandıran derinleşen bir arzu içinde boğuluyorum.

Yoksa... ağzımı sulandıran onun boynu mu?

Hayır, bu olamaz. Artık bir kan fae'si değilim, bu yüzden ağzımın sulanmasını durdurmalıyım.

Maven'a o kadar odaklanmış durumdayım ki, hafifçe gerildiğinde kafama bir örs gibi iniyor. Ancak o zaman ne kadar sarıldığını fark ediyorum.

ve haphofobisinin kalan kalıntılarının nasıl yeniden ortaya çıkabileceğini anlamaya çalışıyorum.

Hemen onu kollarımdan bırakıyorum ama doğrulduğumda onu kucağımda tutmaktan kendimi alamıyorum.

Beni affet sangfluir, aramızdaki bağ aracılığıyla özür diliyorum.

Maven sanki süregelen korkusu kabul edilmeye değmezmiş gibi özrümü duymazdan geliyor. Bunun yerine yüzümü inceliyor. O bana bakarken ben de çevremize göz gezdiriyorum. Bir otelde olduğumuzu fark ediyorum ve şu anda bu odada sadece Maven ve ben varız. Kapı açık ve Baelfire ile Everett bir süit olması gereken odanın orta bölümündeler. Görünüşe göre bize yer açmak için gitmişler, Crypt ise ortalıkta yok.

Bu onlar için alışılmadık bir düşünce ama şu anda bakıcımdan daha fazlasını istiyorum.

Elimi kaldırıp kapıyı kapatmaya odaklanmaya çalışıyorum ama bunun yerine kaslarım yanıyor. Tamamen tükendiğimde kan büyümesi yapmaya çalışırken hissettiğim hissin aynısı.

Maven itirazıma rağmen kucağımdan ayrılmayı kapıyı kendisi kapatıyor. Yüzüme döndüğünde sırtıyor ve yumuşak bir hareketle tişörtünü çıkarıyor. Aletim ihtiyaçla kabarıyor ama sonra bakışlarım göğsüne yerleşiyor.

Ve oradaki amblemime.

Oh, sık beni. Bunu görmeye *bayılıyorum*.

"Buraya gel, *sangfluir*," diyorum kalın bir sesle, daha fazla dokunuşu için yanıp tutuşarak.

Yavaşça yaklaşıyor, giysilerini parça parça atıyor, o kadar şehvetli ve hesaplı ki yatağa ulaşmış bir bakışla sabitlediğinde beni hipnotize ettiğine yemin edebilirim.

"Yapmamalıydın," diyor basitçe.

Kendi gömleğini çıkarıyorum, onun tarafından o kadar büyülenmişim ki neden bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor. Sonra alay ediyorum.

"Senin için sihrimi feda etmeyeceğimi mi sanıyorsun? Feda ederdim
Senin için *her şeyi* yaparım. Hiç uyanmamış olsaydım bile, bu riske değerdi-"

Bir sonraki anda üzerimde, dudakları benimkilerle çarpışıyor ve sonra ikimiz de aç, doyumsuz, ihtiyaçtan kavruluyoruz. Yuvarlanarak onu yatağa yapııştırıyorum ve öpücüğü devralıyorum, elleri saçlarıma dolandığında inliyorum. Kalçalarımı sallıyorum ve o da yumuşak bir iniltiyle bana sürtündüğünde omurgamdan aşağıya sıcaklık yayılıyor.

"Maven," diye fısıldıyorum, pantolonumu olabildiğince hızlı çıkarmaya çalışıyorum. "Seni el üstünde tutmak istiyorum. Hayatımızın geri kalan her gününü vücuduna taparak geçirmek istiyorum ama şu anda-"

"Şimdi seks. Sonra konuşuruz," diye kabul ediyor ve bacaklarını ısrarla bana doluyor.

Tanrılar aşkına, ona aşık oldum.

Bunu hiç beklemiyordum.

Hayatım boyunca, bir beşlinin içinde olmak benim için her zaman bir veriydi. Lanetimi bu şekilde kıracaktım ve bu şekilde daha da güçlenmeye niyetliydim. Tanrılar beni kiminle eşleştirirse eşleştirsın, romantik olarak uyumlu olamayacak kadar acımasız ve yoğun olacağımdan şüphelendiğimde, asla daha fazlası olmayacaktı.

Ama Maven doğanın bir gücü. Kararlı, inatçı ve acımasız.

Benim.

Benim, benim, benim.

Senin, diye karşılık veriyor ve sonra kendimi hizalayıp tek bir vahşi hamleyle içine girdiğimde nefesini tutup sırtını dikleştiriyor.

Hay sikeyim.

Çok iyi hissettiriyor. Onun zevki ve benimki, birlikte bükülüyor, beni asla iyileşemeyeceğim bir şekilde canlı canlı yiyor - ya da istemem. Ona tekrar, daha sert sokuyorum. O inleyip tırnaklarını sırtıma geçirdiğinde kendimi kaybediyorum, alev alev yanan ihtiyacımız az önce geri kazandığım akıl sağlığımın her bir zerresini boğarken bakıcımı çalgınca beceriyorum.

İhtiyacım olan şekilde devam edemeyeceğim kadar yoğun bir zevk, bu yüzden boynu boyunca öperken yavaşlamaya çalışıyorum, Maven'da olduğum her şeyi tamamen kaybediyorum. Aslında onda o kadar kayboluyorum ki şahdamarının üzerindeki deriyi yalayıp emdiğimi fark etmem bir anımı alıyor.

Geri çekiliyorum, tamamen hareketsiz kalıyorum.

"Silas," diye homurdanıyor, kalçalarını ısrarla

döndürüyor. "Bende çok yanlış bir şeyler var."

"Zaten havamdayım. Beni daha fazla baştan çıkarmaya çalışmana gerek yok."

Başımı sallıyorum, hareket etmek için can atıyorum ama bir o kadar da şaşkınım. "Maven, ben... ben susadım. Çaresizim."

Maven bana sinirli bir bakış attı. "Ben de öyle, ama *biri* yine beni baştan çıkarmaya çalışıyor."

"Hayır, öyle değil. Demek istediğim, can atıyorum..." Boynuna bakıyorum, çelişkideyim. Artık bir büyücüyüm. Değil miyim?

Peki, benim sorunum ne? Neden Maven'in kanını düşünmek içimde ağız sulandıran bir arzu uyandırıyor? Neden dişlerim dişlerim ortaya çıkmadan önce hep olduğu gibi ağrıyor?

Maven ne demek istediğimi anlıyor ve düşünceli görünüyor. "Bir dene." "Hayır. Bu yanlış. Eğer artık bir kan fae'si değilsem, olmamalıyım."

"Kim demiş?" diye meydan okuyor. Güzel boynundaki koyu renk saçları fırçalıyor, meme uçlarından birini okşamak için uzanıyor, şimdi hem aklımı kaçırarak kadar tahrik oldum hem de tekrar salyalarım akmaya başladı. "Isır beni, Silas."

Boynunu ısırduğım anda dişlerim aşağı iniyor.

Maven'in büyüünün sarhoş edici derecede güçlü tadı dilimin üzerinde dağılıyor ve inliyorum, tekrar itmeye başlarken hemen ondan derinden çekiliyorum. Aynı anda hem zevkle beslenmenin hem de sevişmenin verdiği coşku beni dizginlenemez bir çılgınlığa sürüklüyor ve çok geçmeden yatak başlığı duvara çarparken Maven çılgınlıklarını bastırmaya çalışıyor.

Sangfluir, diye düşünüyorum çılgınca, boynunun diğer tarafını ısırırken ve saçlarını avucumun içinde bükerken kendimi kontrol edemiyorum. Bağımlılık yapan kanı çenemden damlıyor, kokusu beni yeni bir deliliğe itiyor. Maven aniden nefesini tutuyor. Amcığı beni o kadar sıkıyor ki, orgazmı onu ele geçirirken nefes alamıyorum. Derinlemesine vurup sonunda boynunu s e r b e s t bırakırken, kendi kurtuluşumu bulduğumda dişlerimi gıcırdatıyorum. Keskin yıkama

Bu zevk ona olan sonsuz ihtiyacımı pekiştiriyor.

Aramızdaki doymak bilmez uyarılmanın yeni bağlanmış vızıltısı hafifliyor. Nefesimi toplayıp net düşünmeye başladığım anda Maven'in boynunu görünce yüzümü buruşturuyorum.

Tüm kontrolümü kaybettim, kafamın içinde ağıt yakıyorum. *Seni yine incittim.*

Bakıcım gülümsüyor, gözleri memnuniyetle parlıyor. "Kontrolünü kaybetmen hoşuma gidiyor. Ama seni rahatsız ediyorsa, bir dene."

Onu iyileştirmeyi dene demek istiyor.

Dudaklarımı yalayarak çekiliyorum ve döllерimin onun çok sevdiği amından sızmaya başlamasını izlerken hissettiğim memnuniyet dalgasına engel olamıyorum. Yeniden odaklanmak biraz zaman alıyor ama ellerimi boynunda gezdiriyorum ve uzun zaman önce yasak kitaplardan ezberlediğim nekromantik iyileştirme büyüünü mırıldanıyorum.

Kelimelerin tadı buruk. Kararmış parmak uçlarım karıncalanırken bedenimi acı bir soğuk kaplıyor ama Maven'in boynundaki ısırık yaraları kapanmaya başlıyor ve geriye sadece lezzetli kanından izler kalıyor.

Maven'in çekici karanlık özü derinleşiyor ve bir an için onu inceliyorum, yine boş yere ondan ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum.

Her ne ise, beni zorluyor.

Bakıcım bilerek başını sallıyor. "Ölü çağırılar benim ölüm yaydığımı söylerlerdi. Sen de bunu hissediyorsun. Benim yaptığım gibi yeni öldürmelerde bunu daha çok fark edeceksiniz. Ama şimdi yakıt aldığına göre..."

Anlamlı bir şekilde kapıya bakıyor. Elimi kaldırıp kolu bu mesafeden tekrar denerken kalbim çarpıyor. Şaşkınlığıma rağmen, kızıl bir kan büyüğü girdabıyla yavaşça açılıyor.

Maven'a göz kırpıyorum.

"Artık sen de benim gibi melez bir büyücüsün," diye çıkarımda bulunuyor sessizce, kaşlarını çatarak. Belli ki haklı. Ama *nasıl*? Bakıcım çok güçlü olduğu için mi?

Bana bu yeteneği veren şey bu mu, yoksa doğanın başka bir şansı mı? Bu daha sonra bizim için sorun yaratacak bir kusur mu?

Onun için sihrimi feda etmeye fazlasıyla istekliydim. Onun bu dünyada hayatta kaldığını bildiğim sürece her şeyimi kaybetmeye, gözlerimi bir daha asla açmamaya hazırdım; ünlü kan büyüğün canı cehenneme.

Yani büyüüm gerçekten etkilenmedi mi? Ne kadar da hayal kırıklığı. Son derece tuhaf ama bir o kadar da heyecan verici.

Yakındaki bir şifonyerden gelen vızıltı dikkatimizi çekiyor ve etli bakıcım eski bir kapaklı telefonu almak için yataktan kayıyor. Numarayı kontrol ediyor.

"Ben Kenzie. Beşlisinin iyi olduğundan emin olmak için onu daha önce aramaya çalıştım.

Muhtemelen bunun benim brülörüm olduğunu fark etmiştir."

Beni tekrar yalnız bırakıp bırakmamayı tartışıyormuş gibi bana baktığında, onu rahatlattım. "Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, *sangfluir*. Görünüşe göre, her zamankinden daha fazla."

Kendini benim için feda etmeye çalıştığın için sana hâlâ kızgınım, diyor bağlantımız aracılığıyla sertçe.

Güzel kalçalarının arasında tekrar özür dileyerek kefaretimi ödememi söyle, bunu seve seve yaparım.

Tişörtünü ve külotunu tekrar giyip çıkmadan önce gözleri parlıyor.

SILAS

İlk Yerleştirme'den kalma yanmış ve lekeli savaş kıyafetimden, uyandığım pantolonu giyerek TAZELENİYORUM. Yatak odasından çıkarken, üzerime dikilmiş saf nefret dolu üç bakışla göz göze geliyorum.

"Kıskandın mı?" Sırıtiyorum.

Crypt küçük bir masada sigara sarıyormuş gibi görüldüğü yerden, "Şimdi benimle alay edersen, ona uzattığın her parmağı koparırım," diye uyarıyor.

"O zaman hepsiyle," diye alay ediyorum.

Baelfire kanepeden beni tersliyor. "O kapıyı kırıp seni dışarı atmamamın ve onu *doğru* şekilde bekçimize vermememin tek nedeni, Maven'ın ona yaşattığın onca endişe ve pislikten sonra seninle baş başa bir anı hak etmesiydi."

Bakıcımın benim için bu kadar endişelendiğini bilmek bana suçluluk duygusu veriyor.

"*Böyle* görüldüğün ve koktuğun halde onu hemen parçalamamak için kendini tutamadığına inanamıyorum," diye ekliyor Everett, çok da gizemli olmayan bir şekilde hafif bir ayazla puslanan pencereden dışarı bakmak için geri dönerken tamamen tiksiniş bir şekilde.

Bael ayağa kalkıyor ve kollarını kavuşturarak bana bakıyor. "Bir büyücü olarak farklı görüneceğini düşünmüştüm. İskelet gibi bir şey. Peki nasıl oluyor da iki tür büyüü de kullanabiliyorsun?"

Tabii ki kulak misafiri oldu. Ellerime ve hafifçe uyuşmuş, kararmış parmak uçlarıma bakıyorum. Belki de Maven'ın yaptığı gibi eldiven giymeye başlamam gerekecek.

"Emin değilim. Daha da önemlisi, ne kadar süre baygın kaldım? Neredeyiz?"

Everett homurdanarak kısa bir açıklama yapıyor: İlk Yerleştirme'den bu yana üç gün geçmiş ve onlar benim iyileşmemi beklerken biz de Kenzie'nin memleketinde saklanıyormuşuz. Henüz takip edildiğimize dair bir işaret yok. Yine de, görünüşe göre Asher lanet Douglas ve sayısız diğer ödül avcısı bizi aramak için görevlendirilmiş.

Yani bu sadece an meselesi.

Beni yakaladıktan sonra omzunun üzerinden baktı. "Yani... gerçekten gitti mi?"

Diğer ikisi bana sertçe bakıyor ve lanetimden bahsettiğimizi fark ediyorum. Artık bu üçüne, beni yok etmeye çalışan kaçınılmaz kallesleri görmeden bakabiliyor olmak ne tuhaf bir rahatlama. Gerçi onlara bakmak hâlâ hoş değil ama en azından artık aklımı kaybedip Maven'ın diğer maçlarından birini öldürme tehlikesiyle karşı karşıya değilim.

Ya da daha kötüsü, onu bir *kez daha* incitmek. "Gitti," diye onaylıyorum.

Hepsi başka tarafa bakıyor ve süitin diğer odasından gelen Maven'ın boğuk sesi dışında ortalık alışılmadık derecede sessizleşiyor. Baelfire'in telefonda söylediği her kelimeyi duyabildiğinden şüpheleniyorum.

"Bir teorim var," diyor Crypt.

Bael adım atmaya başlıyor.

"Benim de var."

"Böylece üç kişi olduk. Bu teorileri paylaşıyor muyuz, yoksa her zamanki gibi herkes kendi başına mı?" Everett soruyor.

Crypt cevap olarak Limbo'da kayboluyor.

Baelfire omuz silkiyor. "Bundan başka aptalca bir yarışma çıkarmayalım, ama Maven bir dahaki sefere benim amblemimi takacak."

Everett gözlerini deviriyor ve kara kara düşünmeye geri dönüyor. Duş alıp temizlenirken kafamda her şeyi gözden geçiriyorum. Eğer avlanıyorsak, Maven'ın Ölümsüz Beşli'nin peşinden gitmesi zor olacak. Bunun beni rahatsız ettiğini söyleyemem. Onlara suikast düzenlemenin amacının ve dolayısıyla hayatının sonu olacağını bilmek beni tarifsiz bir öfkeyle dolduruyor. Her ne kadar Nether'daki insanları özgürleştirmek için yaptığı karmaşık planda birini canlı bırakmayı planlasa da, ona zarar vermek isteyen herkesten uzakta ruhunu teslim etmeyi tercih ederdim.

Ama Maven o insanları kurtarmak için kan yemini etti. Onu daha fazla riske atmadığı sürece elimden geldiğince yardım edeceğim.

Tam banyodan çıkıyordum ki Maven dudaklarını birbirine bastırmış halde çıkageldi. Sadece külotu ve geniş yakası amblemimin üst kısmını gösteren gömleğiyle acı verici derecede güzel görünüyor. Bunu görmek ağzımın yeniden sulanmasına neden oluyor.

"Yarın yola çıkıyoruz," diye duyuruyor.

Baelfire hemen onun yanına geliyor ve boynunda kalan kurumuş kan izlerini silmeye çalışırken bana ters ters bakıyor.

"Nereye gidiyorsun Yağmur Bulutu?"

"Buna henüz karar vermedim. Buradan daha kırsal bir yere."

Baelfire onun şakağını öpüyor. "Ailemin Purcell sıradağları yakınlarındaki bölgesi güzel ve ücra bir yer. Sadece lanet olası bir moron sana ulaşmak için Decimus topraklarına izinsiz girmeye çalışır. Annem onları diri diri kızartırdı - eminim seninle tanışmak için can attığından bahsetmiyorum bile."

Maven tereddüt ediyor. "Fakülte ile birlikte kaçan görgü tanıkları muhtemelen ağızlarını açmışlardır. Şimdiye kadar benim *Telum* olduğumu öğrenmiştir. Kimliğim artık bir sır değil."

Everett yemin eder. "Lanet olsun. Haklısın."

Baelfire kendinden emin bir şekilde, "Ailemin umurunda olmayacak," diye ısrar ediyor.

"Ben Varlık'ın belasıyım. Ben kelimenin tam anlamıyla kalpsiz, doğal olmayan, ölümlle beslenen bir canavarım. Bu çılgılık *onu ailesiyle tanıştırmak için eve mi götürüyor?*" diye soruyor kuru bir sesle.

Crypt aniden yanımızda beliriyor ve sırtıyor. "Aslında öyle. Ben, kendi adıma, sizi ebeveynimle tanıştırmak için sabırsızlanıyordum."

"Ve şimdi o öldü," diye belirtiyor bekçimiz.

Burnunun ucunu öpmek için eğiliyor. "Tam olarak demek istediğim bu ve sana tapmamın bir başka nedeni."

Sapık piç.

Bu durumda onu suçladığımdan değil. Somnus gerçek bir canavardı.

"Neden yarın yola çıkmamız gerekiyor?" Elimizdeki konuya geri dönmeye çalışarak soruyorum.

"Kenzie'nin bana söylediğine göre, yaşlı bir mirasçı ailesinin kapısını çalmış ve tariflerimize uyan kişileri görüp görmediklerini sormuş. Ailesi Kenzie'nin beşlisiyle birlikte orada olduğunu açıklamadı ve bizi görmediklerini söyledi ama bu muhtemelen ödül avcılarının yaklaştığı anlamına geliyor. O yüzden yarın sabah ilk iş yola çıkacağız."

Everett başını sallıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Tek güncelleme bu muydu? Bir süredir oradaydın."

"Kenzie bana on beş dakika boyunca kibritlerini ailesiyle tanıştırmaktan bahsetti ve on dakika daha beni en sevdiği yerel lokantaya bir randevu gecesi için gitmemiz gerektiğine ikna etmeye çalıştı. Yaşadığımız onca şeyden sonra beşli olarak bir normallik hissine ihtiyacımız olduğu konusunda ısrar etti ve bekçi olarak bu görev bana düşüyor, vesaire, vesaire," diye omuz silkiyor Maven. Tereddüt ediyor, boğazını temizlemeden önce bize ve sonra uzağa bakıyor. "Muhtemelen kötü bir fikir ama siz ister miydiniz...?"

Bize çıkma mı teklif ediyor?

Tipik olarak sarsılmaz kalecimizin bu kadar gergin olması neredeyse komik, ama bir randevu gecesi öneren kan çiçeğim içimde bir heves uyandırıyor. Bu beşliyle çok mücadele etti, bu yüzden bizi sadece kabul etmekle kalmayıp *istediğini* bilmek hala yeni bir şey.

"Evet," dördümüz de aynı anda söylüyoruz.

Crypt senkronizasyonumuzdan öğrenerek inliyor ve kendini vurma taklidi yapıyor.

"Pekâlâ. Bu bir randevu."

Baelfire ona parlak, heyecanlı bir gülümseme fırlatıyor. "Kahretsin, evet! Seninle normal bir beşli yapmak için can atıyordum. Akşam yemeği ve film olabilir mi? Kanlı bir slasher olabilir. Spooky Boo'm için her şeyi yaparım."

"Bana bir daha öyle dersin davetsiz gelirsin."

"Tamam. Yeni bir lakap mı istiyorsun? Şuna ne dersin..." Baelfire derin düşüncelere dalmış gibi yüzünü ovuşturuyor. "Melek..."

Maven'ın bu paha biçilmez ifadesi karşısında hepimiz kahkahalara boğulduk. "Şaka yapıyorsunuz. Benimle tanıştınız mı?"

"Daha bitirmemiştim," diye gülüyor. "*Ölüm Meleği*. Sen bizim küçük, güzel Ölüm Meleğimsin."

Crypt, Maven'a göz kırpmıyor. "Kabul et aşkım, çok uygun."

Bir gülümsemeye savaşıyor ve bana dönüyor. "*Her neyse*. Eğer dördünüz bu gece benimle geliyorsanız, hepinizin daha az tanınır olmasını sağlamalıyız. Özellikle de Everett. Silas, bir kamuflej büyüsü için gerekli malzemelere ulaşabilir misin?"

Kan büyüsünü parmak uçlarıma çağırarak, altı yaşındayken kurduğum cep boşluğuna uzanıyorum. Şaşırtıcı derecede basit bir büyü, uzayı kendi üzerine katlayarak her an çağırılabilir bu küçük depoyu yaratıyor. Her türlü malzemeye dolu. Parmaklarım Crypt'in Divide'dan getirdiği renksiz bitkiye değdiğinde duraksıyorum.

O iksir Maven'ın son bölümünde işe yaramamıştı çünkü onu aptalca bir şekilde kan büyüsüyle yaratmıştım. Kaybolduğunda acı verici bir şekilde çaresiz hissetmişim.

Ama artık ölü büyüsü kullanabildiğime göre.

"Si?" Bael soruyor. "Hâlâ bizimle misin?"

Düşüncelerimden sıyrılıp ihtiyacımız olan malzemelerden oluşan küçük bir koleksiyon çıkarıyorum - semender gözü, tek boynuzlu at boynuzu tozu, bir avuç kurutulmuş moly yaprağı, havan ve havan tokmağı vb.

Maven'ın yüzü umut verici görüntü karşısında aydınlanıyor. Bu onda o kadar nadir görülen bir ifade ki bakmaktan kendimi alamıyorum. En ufak bir şeye bile şahit olmak

Onun mutluluğu, ruhuma bir doz dopamin gibi geliyor.

Beni...

Azgın mısın, susamış mısın, yoksa... saygılı mısın anlayamıyorum, diye düşünüyor kaşlarını kaldırarak.

Yukarıdakilerin hepsi.

Baelfire gözlerini kısarak Maven ve bana bakıyor. "Siz çocuklar...?"

"Telepatik bir konuşma yapıyorlar," diye katılıyor Crypt acı acı.

Akli dengesi yerinde olmayan bir manyak olabilir ama kimse onun gözlemci olmadığını söyleyemez.

Üç pislik de bana yine kıskanç hançerlerle bakıyor ama Maven sadece moly yapraklarını tutuyor.

"Yardım eder misin?"

Birkaç saat sürecektir bir kamuflaj iksiri için ihtiyacımız olan malzemeleri ölçmesine hemen yardım etmeye başlıyorum ama sadece dört parti olduğunu fark ediyorum.

"Senin de ihtiyacın olmayacak mı?"

Maven tek boynuzlu at boynuzu tozunu inceliyor. "Hepiniz hayatınız boyunca yüksek profilli mirasçılar oldunuz. Hem insan hem de miras sosyal medya sitelerinde kolayca bulunabileceğinizi biliyorum çünkü Kenzie Seeking'den sonra dördünüzü dijital olarak takip etti. Şimdiye kadar çekilmiş tek fotoğrafım Baelfire'in telefonunda, hepinizin benden nefret etmesini sağlamaya çalıştığım zamanlardan kalma. Fotoğrafı ders sırasında, fark etmeyeceğimi düşündüğü bir anda çekmiş."

Baelfire utanmadan sırtıyor. "Bunu gördün, ha?"

"Kurnaz değildin. Ayrıca, kilit ekranın olarak ayarlanmış."

"Ne diyebilirim ki, tatlım? Kalbimi rahat bırakmıyordun ve ben de senin nefis kokundan başka bir şeyle sürekli sevişmek istiyordum."

Ben gözlerimi devirirken Everett nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Crypt ejderhanın maskaralıklarını tamamen anlaşılabilir buluyormuş gibi başını sallıyor. "Biliyor musun, paylaşmış olabilirsin Decimus."

Baelfire gözlerini devirerek, "Sanki Limbo'dan sürekli onu görmek için etini dövmüyormuşsun gibi, Stalker Boy," diyor. "Ayrıca o sırada telefonun da yoktu, sana nasıl bir şey gönderebilirdim ki?"

"Bu konunun dışında. Kızımızın daha fazla fotoğrafını çekmeliyiz." "İç çamaşırlarıyla," diye başını sallıyor Bael. "Ya da kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şeyle."

"Ya da hiçbir şeyin içinde," diye karşı çıkıyor Crypt. "Tabii ki evet."

Ben C şikkini seçiyorum."

"*Demek* istediğim," diye devam ediyor Maven hızlıca, konuyu değiştirme ihtiyacına duyduğumuz sırtışları görmezden gelerek, "tanınabilir değilim. Kamufle olmama gerek yok."

Onun semender gözlerini ve moly yapraklarını havanda ustalıkla öğütmesini izliyorum. Belli ki bu iksiri kendi başına hazırlamakta hiç zorlanmayacak ve bir kez daha düşüncelerim cebimdeki renksiz bitkiye dönüyor.

Büyücü ya da değil, kan çiçeğim acı çekerken bir daha asla çaresizce oturmayacağım.

Bu randevudan ne zaman ayrılıyorruz? Telepatik olarak soruyorum.

"Bu iksirler etkisini gösterir göstermez," diye mırıldanıyor, daha fazla yaprak öğütürken yüksek sesle cevap verdiğini fark etmemiş gibi görünüyor.

Diğerleri merakla onu izliyor ama ben odalardan birine çekilip yakında tekrar ihtiyaç duyabileceği iksiri mükemmelleştirmek için elimi deniyorum.

MAVEN

Hastings'in merkezindeki soğuk Aralık gecesinde Kenzie'nin bana bahsettiği lokantaya doğru yürürken ^{pek çok sorunum} arasında iki tanesi tüm dikkatimi topluyor.

İlk sorunum bir şeyler hissetmeye başlamam. Dört eşim için de.

Elbette, onları daha önce de istemiştim. Onların benim olduğuna ve onlar için savaşacağıma karar vermiştim.

Ama şimdi?

Silas bana her baktığında ya da kafamın içinde her konuştuğunda bir *halklık* duygusu hissediyorum. Şimdi o Biz bağlı birlikte. Ne zaman olursa olsun Everett yanıma yaklaştığında, uzanıp onu kendime çekme isteği duyuyorum - gerçi şu anda mesafesini korumaya çalışıyor ve havanın yeterince soğuk olduğunu, kendisinin bunu benim için daha da kötüleştirmedini söyleyerek homurdanıyor. Baelfire beni ısıtmak için mümkün olan her yerde bana dokunmak için küçük bahaneler bulmaya devam ediyor ve lanet olsun, bu *hoşuma* gidiyor.

Buna bir de Crypt'in arkamızda yürüdüğü yerden her hareketimi tıpkı Limbo'dayken yaptığı gibi saplantılı bir şekilde izlediğini hissedebildiğim gerçeğini ekleyince...

Tüm hayatım duygularımı dikkatlice kilitlemekle geçti, *bu* yüzden tüm bunlarla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Midemdeki tüm bu aptal çırpınışlar Ölümsüz Beşli'nin geri kalanını öldürene ve onları işlemek için daha fazla zamanım olana kadar bekleyemez mi?

Duyguları yakalamak çok rahatsız edici.

Ama ikinci sorunum takip ediliyor olmamız.

Bunu ilk kez iki blok önce fark ettim ve henüz diğerlerine bir şey söylemedim. Bu potansiyel tehdit hakkında daha fazla bilgi edinene kadar soğukkanlı davranmak en iyisi, özellikle de bu küçük kasabada koşuşturan diğer insanların arasına karışmak için mükemmel bir iş çıkardığımız ve her küçük dükkânın önünde tatil müziği çaldığımız için.

Baelfire kalabalık lokantanın kapısını açıyor. "Önden buyur,

Boo." "Günün birinde bu lakap gitmeli."

Göz kırpıyor ve ben yanından geçerken beni öpmeye çalışıyor ama Everett ejderha şekil değiştireni geri itiyor ve sesini alçaltıyor.

"Gizliliğimizi unutma. İnsanlar genellikle tek eşlidir, bu yüzden o benimle birlikteymiş gibi davranacağız. Eğer siz geri zekâlılar ona el sürerseniz, bizim bir miras beşlisi olduğumuzu anlarlar."

Önümüzdeki birkaç saat boyunca tam özelliklerini ve görünüşlerini başkaları için hatırlamayı imkansız hale getirecek kamuflaj büyüsünün yanı sıra -ben hariç, iksiri ben hazırladığım için- Everett'le ilgili ekstra önlemler almaya karar verdim. Mankenlere özgü görünümünü hafifletmek için rüküş bir palto, büyük boy bir atkı ve moda bilincine sahip eşimin aşırı derecede nefret ettiğini gizlemediği kürklü bir tuzakçı şapkası giyiyor.

Bael onu tersliyor. "Hatırlattığınız için teşekkürler, Profesör Cockblock."

Beşli grubumla birlikte köşedeki bir kabine geçip hızla etrafımı inceliyorum. Yedi potansiyel çıkış var. Eğer bir kavga çıkarsa, bu masum insanların daha fazla tehlikeye girmesini önlemek için bizi hemen buradan çıkaracağım.

Peşimizdeki kişi lokantaya gelmedi.

Merak ettim. Eğer bir ödül avcısı olsaydı, halka açık bir yerde olmak onları durdurmazdı. Peşimizde başka biri mi var? Dışarıda ortaya çıkmamızı mı bekliyorlar?

Ne oldu, sangfluir? Silas'ın sesi kafamın içinde usulca soruyor.

Henüz bir şey yok, diye telepatik olarak cevap veriyorum, dairesel köşe kabininin karşısındaki bağlı eşime bakıyorum. Fae, her nasılsa kendisine çok yakışan koyu bordo bir kazak giyiyor.

Henüz mi?

Crypt, Silas'a dik dik bakarak, "Geri kalanımız nasıl katılacağımızı bulana kadar telepati kurmayı kesebilirsen," diyor, "bu kafanı ezme arzumu büyük ölçüde azaltır. Akıl sağlığını geri kazandıktan bu kadar kısa süre sonra kafanı kaybetmeni istemem."

"Ah, bu kadar kolay yalan söyleyebildiğime göre," diye karşılık verir Silas ve bir menü açar.

Crypt sahte kana bulanmış siyah bir kapüşon giymiş ve üzerinde "Katliama kahkahayı ben koydum" yazıyor. Bael'in bize kıyafet almak için dışarı çıktığında bunu satın almadığını biliyorum ama Kabus Prensimin yapışkan parmakları olduğunun zaten farkındaydım.

Ancak Baelfire bana güzel, büyük boy siyah bir sweatshirt ve normalde giydiğimden çok daha dar ama bir şekilde rahat olan jeggings adında bir şey aldı. Daha dar olanları onun aldığını kanıtlayamam.

sırf bacaklarıma ve kıcıma bakabilsin diye pantolon giyiyor, ama hepsini aynı şeyi yaparken yakalıyorum.

Burada şikayet yok.

Baelfire bir kolunu kabinin arkasına atıp bana yaklaşıyor, önümdeki masada duran menüyü açıp kulağıma fısıldıyor.

"Aç mısın, cehennem zebanisi? Seni doyurmak için ölüyorum."

Everett kolunu bana dolamak için Bael'in koluna vuruyor ama Baelfire'in boğazından hayvani bir hırıltı çıkıp elementale dişlerini gösterince hepimiz şaşkınlıkla sarsılıyoruz. Bakışları ejderhasının ateşli altın gözlerine kaymıştı.

Kahretsin. Bugün avlanmamış.

Muhteşem şekil değiştiren hemen irkildi ve ejderhasını susturmaya çalışır gibi başını kollarının altına alıp masaya gömdü.

"Lanet olsun. Üzgünüm, Boo," diye sessizce mırıldanıyor.

Neyse ki yakınlardaki insanlardan hiçbiri bu patlamayı fark etmemiş görünüyor.

Elimi masanın altında Baelfire'ın dizine koyarak güven verici bir şekilde ovuyorum.

En azından güven verici olduğunu umuyorum. Böyle şeylerde berbatımdır. "Belki de gidip sincap falan avlamalısın." "Senin yanından ayrılmayacağım."

"Ama-"

"Senin yanından ayrılamam," diye homurdanıyor, sesi boğuk. "Ejderham bana izin vermiyor. Sadece bana dokunmaya devam et. Başka hiçbir şey yapamadığında onu kontrol altında tutmaya yardımcı oluyor."

Büyüleyici, neşeli eşimi böyle işkence çekerken görmek beni derinden rahatsız ediyor. Baelfire'dan lanetini yatıştırmak için gidip bir şeyler öldürmesini talep edemeden masaya bir garson yaklaşıyor. Bizi selamlarken ve su bardaklarını doldurmaya başlarken gülümsüyor olsa da, bakışları masanın etrafında gezinirken kaşlarını şüpheyle kaldırdığı belli oluyor.

"Mutlu tatiller ve Bella'nın Lokantası'na hoş geldiniz. Sizin için ne getirebilirim... *beşlik*?"

Evet. Kesinlikle mirasçılardan oluşan bir beşli olduğumuzdan şüpheleniyor.

Crypt hariç diğerleri siparişlerini verirken ben de menüyü çözmeye çalışıyorum. Sıra bana geldiğinde, listelenen yemeklerin çoğunun içinde ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Halfon'a gittiğimizde Kenzie'nin benim için sipariş ettiği bir şeyle güvenli oynamaya karar veriyorum.

"Ben patates alacağım."

"Püre mi yoksa fırınlanmış mı?"

İkisi de kulağa doğru geliyor. O şeylere ne deniyordu?

"Patates kızartması demek istiyor," diye öneriyor Crypt, can sıkıntısından masanın üzerinde bir tereyağı bıçağı çevirerek.

Garson kız kaşlarını çatar. "Bir paket patates cipsi gibi mi? Burada öyle bir şey yok."

"Patates kızartması," diye açıklıyor Everett.

Doğru, onlara böyle deniyor.

Buz elementim devam ediyor: "Büyük bir parmesan kızartması, kesinlikle tavuk ya da pastırma içermeyen Güneybatı salatası ve vegan özel siyah fasulye burger yapalım. Başka?" diyerek diğerlerine bakıyor.

"Sıcak çikolatayı hiç denememiş. Fransız tostunu da ekleyelim," diyor Silas. Bana bakıyor ve telepatik olarak soruyor: "*Krem şantiye evet mi hayır mı?*"

Krem şanti de neyin nesi?

"Ekstra krem şanti," diye yüksek sesle karar veriyor.

Baelfire sonunda ayağa kalkarak, "Ve sıcak şekerlemeli dondurma," diye ekliyor. "Yoksa onun yerine milkshake mi istersin Mayflower?"

Durun bakalım. Bunların hepsini sadece benim için mi sipariş etmeye çalışıyorlar?

Onlara Baelfire gibi dipsiz bir kuyu olmadığını hatırlatmak üzereydim ki garsonun temkinli ifadesini fark ettim. Belli ki bu etkileşime şahit olmak şüphelerini pekiştirmiş. Şimdi sanki gözlerinin önünde boynuzlar ve kuyruklar çıkarıyormuşuz gibi bize bakıyor. Eğer bir şey yapmazsam, hepimizden yasal kimlik görmek isteyecek.

Birinin dikkatini şüpheden uzaklaştırmanın en iyi yolu, onu çılgınca rahatsız etmektir. Hızlı düşünerek, Kenzie'nin haftalar önce beni zorla oturttuğu bir müzikal filmi hatırlıyorum ve garsona burada olmamayı tercih ediyordum gibi bıkkın bir bakış atıyorum.

"Garip, değil mi? Hangisinin bebeğin babası olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Everett içtiği suda boğuluyor ve Baelfire iki kere bakıyor. Silas ve Crypt aynı anda rolümü anlıyorlar. Fae ciddiyetle başını sallıyor çünkü yalana yardım etmek için yapabileceği en fazla şey bu. Bu sırada Crypt dramatik bir iç geçiriyor.

"Benim olduğundan emin olsam da, belki de sevimli küçük kabusumuz ortaya çıktığında babalık testi yaptırmalıyız. Tabii sen de bu konuda

babayı bulmak için bir mirasın yardımını mı istiyorsun?" Kaşlarını onaylamıyormuş gibi yapıyor.

Ben de abartılı bir yüz ifadesi takınıyorum. "Miras mı? İğrenç."

"Tuhaf küçük pislikler," diyor Bael, artık aynı fikirdeyiz. "Aklıma bir fikir geldi: Benim olduğumu varsayalım."

"Doğru, çünkü senin ailen güçlü yüzücüleriyle tanınır," diye homurdanıyor Everett.

Baelfire geriliyor ve öfkesi geçerken ondan yayılan ani bir ısı dalgası hissettiğimde elimi dizinden çekiyorum. "Ağzından çıkan kulağın duysun *profesör*. En azından benim ailem hayatımın her alanını kontrol etmeye çalışan aşırı kontrolcü kâbuslar değil."

Tanrım. Bu ikisi ateş ve buz olayını bir türlü aşamıyorlar, değil mi?

Everett'in ayrılmadan önce yüzünün öfkeyle yanıp sönmesini, sanki bu konu onun dokunacağı bir konu değilmiş gibi pencereden dışarı bakmasını kaçırmıyorum. Ona döndüğümde garson kız da umduğum kadar şaşkın ve rahatsız görünüyor, başka biri öfkelenmeden hemen devam etmeye çalışıyorum.

"Kalıp bu dörtlü arasında kaçınılmaz olarak gerçekleşecek penis ölçme yarışmasına hakemlik etmek istemiyorsanız, siparişimizin hepsi bu kadar."

Garson kız başını hızlıca sallıyor ve siparişimizle birlikte aceleyle uzaklaşıyor, bir masaya çarpıyor ve bu sahte gariplikten kurtulmak için aceleyle bolca özür diliyor. Zavallı şey, bunu izlemenin benim için ne kadar eğlenceli olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Diğerlerine döndüğümde karanlık sırtışıma gizleyemiyorum.

Crypt'in mor gözleri muziplikle dolu, o da bana sırtıyor. "Brava, sevgilim."

"Bizim zeki küçük sadistimiz," diye katılıyor Baelfire, şekil değiştiren duyguları göz açıp kapayıncaya kadar öfkeden kahkahaya dönüşüyor.

Silas kadehini kaldırıyor, şimdi koyu şarapla dolu olduğunu fark ettiğim kadehi hızla boşaltıyor ve garson döndüğünde görebileceği hiçbir iz bırakmıyor. Fae olmasaydı, içki alışkanlıkları konusunda biraz endişelenirdim.

Yemek bundan sonra aksamadan devam ediyor. Garson bütün tabakları getirmek için birkaç kez geri dönmek zorunda kaldı. Benim için sipariş ettikleri her şeyi yememin mümkün olmadığını belirtmeme rağmen, kibritlerim her yeni bir şey denediğimde hevesle izliyorlar. Eğlenmemi bu kadar çok istemeleri gülünçlük sınırında.

Kendilerini savunmak için söylüyorum, yemeklerin hepsi harika.

Yine de, sundae açık ara favorim. Dondurmayı kim icat ettiyse kendine ait bir cenneti hak ediyor.

Dumanı tüten bir fincan sıcak çikolatayı denemeye gittiğimde, dudaklarıma değdiğinde ne kadar sıcak olduğunu görünce irkiliyorum. Everett bardağı hızla elimden alıyor. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için çaktırmadan etrafına bakınırken, soğutuyormuş gibi fincana üflüyor. Nefesindeki beyaz buzu görebiliyorum ve bardağı geri verdiğinde, mükemmel sıcaklıkta olduğunu görüyorum.

Buz gibi nefes. Bu bana neden bu kadar sıcak geliyor?

Baelfire hamburgerini ısıtırken ona bakıyorum. İkinci hamburgerini yiyordu ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Neredeyse şekil değiştiren metabolizması için, onların benim için topluca sipariş ettiği kadar yemek sipariş etmiş. Beni bakarken yakalayınca hamburgeri bana doğru tutuyor.

"Denemek ister misin?" "Etliyse hayır."

Everett salatasından bir zeytin daha kopararak başını eğiyor. Belli ki bunlardan pek hoşlanmıyor. "Et yememeye karar vermene ne sebep oldu? Seni hasta mı ediyor?"

Bu özel anıyı paylaşmaya değmez. "Onun gibi bir şey."

Herkes yemeğini bitirdiğinde -benden bir tepki almak için dondurma kaşığımı ağzıma girdikten sonra yalayan Crypt dışında- bu gerçekten de sıradan bir insan buluşmasıymış gibi hissettiriyor. Garson kız ödememizi almaya geliyor, sonra tekrar kaçıyor, belli ki onu beslediğim sahte dramayla hiçbir ilgisi yok.

Baelfire kalan dondurmamdan bir ısırık alıyor. "Peki, bu randevu nasıl bitecek, cehennem zebanisi? Sana bir ipucu vereyim: Doğru cevap, ben bayılana kadar yüzümde oturman."

Boynum aniden ısındı. "Görüyorum ki bu konuda kararlısın."

"Eğer senin tatlı kığın tarafından boğulurken ölmezsem, ölümümü tam bir başarısızlık olarak kabul edeceğim."

Onun yüzüne bindiğimi ve aynı anda diğerlerini emdiğimi hayal etmek tehlikeli derecede kolay. Crypt'in piercingleriyle oynayabilir, hepsinin inlemelerini dinleyebilir ve dilimi ucunda gezdirirken Everett'in yüzündeki o hayranlık uyandıran kızarıklığı görebilirdim...

Tanrım. Daha birkaç saat önce sikim kalkmıştı. Şimdiden nasıl bu kadar azdım?

Düşüncelerimin aldığı günahkâr yönü toplu olarak hissettiklerinde bakışları üzerimde kararıyor. Silas'ın ağzının bir tarafı kalkarken

Kıpkırmızı bakışlar üzerimde geziniyor.

"Arzunun ne kadar bağımlılık yaptığından haberin var mı, Maven?"

Bu binanın ihtiyacını gidermek için onlarla ne yapacağıma karar veremeden, lokantanın ön pencerelerinden birinin dışında bir gölge hareket ediyor. Köşeyi dönmeden hemen önce bir yüz tanıyınca dikkat kesiliyorum.

"Gitmemiz gerek." Everett'i kabinden çıkması için dürtüyorum. "Şimdi."

Baelfire geriliyor, hepimiz ayağa kalkarken aynı pencereden dışarı bakıyor. "Ne oldu?"

"Göreceksin. Söylediklerimi aynen uygulayın."

Bir dakika sonra lokantadan çıktık. Baelfire ve Silas sola dönerken, Everett ve ben sağa yöneliyoruz. Kırmızı bir takım elbise giymiş, sahte gür beyaz sakallı, elinde bir tencere taşıyan ve bir zili şingirdatan uzun boylu bir adamın yanından geçiyoruz. Bu tatil karakterini hiç anlamıyorum, ama Everett ona söylediğim sokağa dönmeden önce tek kelime etmeden kalın bir tomar parayı tencereye atıyor.

Crypt bizimle, Limbo'da görünmeden. Lokantanın köşesini dönüp, asfalt üzerinde birkaç dolu çöp bidonu ve kırık şişelerden başka bir şey yokmuş gibi görünen küçük bir arka otopark alanına girdiğimiz anda, onu hissedebiliyorum - bir tuzak büyüünün keskin uğultusu.

Everett ve ben sihirli tuzağın içinde baş aşağı asılı kaldığımızda dünya dönüyor. O kurtulmak için güçlerini kullanmaya çalışırken, yanımdan soğuk patlıyor, ama damarlarımdaki karanlık, kötü niyetli güce zar zor dokunduğumda, büyü parçalanıyor ve asfalta düşüyoruz.

Bir gölge bana doğru sıçradı. İçgüdüsel olarak yolumdan çekiliyorum ama sol omzumda keskin bir acı patlamadan önce değil; savunma pozisyonu alırken sol kolumu kullanamaz hale getiriyorum. Silas ve Baelfire karşı köşeyi dönüp otoparka giriyor ve bize doğru koşuyorlar. Crypt ölümlüler âlemine düşüyor ve figürü arkadan yakalıyor.

İrkilmiş bir homurtu duyuluyor ve büyücüden bir büyü dalgası daha patlıyor. Silas büyüü kör edici bir kırmızı kan büyüü patlamasıyla kolayca savuşturuyor ve sonunda Crypt ve Baelfire büyücüyü kısıtıyor.

Crypt adamın yüzündeki kukuletayı yırtar ve Baelfire hırlar.

"Gibbons?"

EVERBOUND 'UN geçici müdürü, Crypt'un parlayan işaretlerini ve dişlerini gösteren ejderha şekil değiştireni görünce inleyerek sıkı tutuşlarının altında kıvranıyor. Kanayan kolumu düzeltmek niyetiyle yaklaşıyorum ama Everett bunu görünce kaşlarını çatıyor ve büyücünün bana sapladığı şeyi ortaya çıkarmak için artık yırtılmış olan kapüşonumun kolunu geri çekiyor.

Omzuma saplanmış nevermelt parçasını gördüklerinde dördünden de koro halinde küfürler yükseliyor. Everett'in ofisinde gördüğüm parçanın aynısı. Oradan çalmış olmalı.

Büyücü kalbimi hedef alıyordu. Benim ne olduğumu bildiğini söyleyebiliriz.

Daha önce hiç nevermelt ile bıçaklanmamıştım, ama sol kolumun tamamı şimdi o kadar soğuk ki yanıyor, sınırlarım dondurucu acıdan kavruluyor. Bu hissi bölümlere ayırıyorum ve tahttan indirilmiş büyücünün yanına çömelip ona bakıyorum. Dehşet ve tiksinti adeta dalga dalga yayılıyor, bu da gülümsemek için kendimi zor tutmama neden oluyor.

Bu büyücüyü hiç sevmemiştim. Onda anlam veremediğim bir şey var.

Gibbons'ın alnındaki şişkin damar patlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Y-Sen bir... sen-"

"Revenant. Bela. Doğal olmayan, yarı ölümsüz kaltak. Şimdi bana ne istersen söyle, çünkü daha fazla konuşamayacaksın."

Büyücü küçümsüyor. "Bu neslin en umut verici miraslarını bozmuş olabilirsin ama Varlık'ı asla bu dünyaya salamayacaksın, seni pis, lanetli *iğrenç* şey!"

Bu kez, beşlimi "bozma" düşüncesi karşısında yüzümde beliren sırtışa engel olamıyorum.

Kulağa eğlenceli geliyor.

Crypt koluma saplanan nevermelt'e tekrar bakıyor ve hemen büyücünün üst kollarından birini koparıyor. Gibbons'ın irkilerek attığı çığlık tatmin edici, ama sonra Crypt'in parmak uçlarının büyücünün gözlerinden birinin etrafındaki ete saplanışını çarpık bir hayranlıkla izliyorum.

"Ne halt ediyorsun, seni hasta herif?" Everett kaşlarını çatıyor.

"Bu herifin aurası mide bulandırıcı ve bu boncuk gibi küçük gözlerle bizi çok uzun zamandır izliyor."

"Dostuma dik dik bakması hoşuma gitmiyor," diye katılıyor Baelfire. Gibbons'ın çığlıkları daha da yükselince Silas'a bakıyorum.

"Aklımdaki şey için mahremiyete ihtiyacımız olacak."

Başını sallıyor ve bir kan büyüü yapmak için parmağını batırıyor. Rünler etrafımızda geniş bir daire oluşturacak şekilde parlıyor. Geçici müdürün çığlıkları arasında otoparkın dışındaki tatil müziğinin belli belirsiz yankısını hâlâ duyabiliyor olsam da, artık duyulmayacağımızdan eminim.

"Şimdi güzel ve yalnız olduğumuza göre-" Ben başlıyorum.

"Dayan Oakley. Silas, buraya gel," diyor Everett, beni nazikçe ayağa kaldırıyor ve parmak uçlarıyla omzumdaki parçayı çıkarmaya çalışıyor.

Yaradan acı fişkırıyor. Onu başından savmaya çalışıyorum ama şimdiye kadar onda gördüğüm hiçbir ifadeye benzemeyen buz gibi bir bakışla beni çiviliyor.

Elementim çok kızgın.

"Kıpırdama. İyileşmen gerek."

"Bu bekleyebilir. Silas'ın Gibbons için aklımda olan şey için sihrini koruması gerekiyor."

Gibbons'ın acı dolu çığlıkları hıçkırıklara dönüşürken Crypt gözbebeklerinden birini gelişigüzel yana fırlatıyor. Baelfire yine dişlerini gösteriyor.

"Seni öldürmeye çalışan bu yalaka için aklımda birkaç şey var. Neden acele ediyorsun?"

"İşte ruh bu, kertenkele." Crypt manyakça bir onaylamayla sırtarak büyücünün kırık koluna bastırır ve Gibbons tekrar bağırır. "Yavaş yavaş yapalım ki kızımız onun çığlıklarının tadını çıkarabilsin."

Sırf benim için yüzlerindeki intikamcı, çarpık öfkeyi görmek midemi bulandırıyor.

Dediğim gibi. Duygularımı yakalıyorum.

"Hazır mısın?" Everett arkamda duran Silas'ı kontrol ediyor, elinde çoktan hazırlanmış bir nekromantik iyileştirme büyüü var. Kışlık eldivenlerini çıkarmış olduğu için kararmış parmak uçları görünüyor ve Gibbons'ın dehşet dolu bir nefes almasına neden oluyor.

"Necromancer!" diye mırıldanıyor yaşlı büyücü, kendini kurtarmak için tekrar uğraşırken burnundan soluyor. "Hayır, hayır, olamaz! En parlak öğrenci nasıl olur da lanetlenmiş, ruhsuzlardan biri olabilir?"

"Kapa çeneni," diye tersliyor Baelfire.

Ben acı çektiğimi belli etmemeye çalışırken Everett sonunda omzumdaki nevermelt'i çıkarıyor. Kayıp kurtulduğu ve kan fişkırmaya başladığı anda, Silas'ın büyüü derime batıyor. Cehennem'deki büyücülerin ellerinde sayısız kez yaşadığım aynı karıncalanma, doğal olmayan his, ama bir şekilde... daha samimi.

Muhtemelen aramızdaki bağdan dolayı.

Daha mı iyi? Silas kafamın içinde soruyor, odağı hala iyileştirdiği kolunda.

Başımı sallıyorum. *Umalım da bundan sonrası için yeterince sihrin kalmış olsun. Tam olarak ne?*

Seni daha da yozlaştıracacağım. Umarım sakıncası yoktur.

Sırıttıyor ve tam büyüü bitirirken alnımdan hafifçe öpüyor. Kolum hâlâ ağrıyor ve parmaklarım buz gibi ama hasarın en kötüsü geçti.

Bir kez daha geçici müdürün yanına çömelıyorum. Beni öldürmek istiyormuş gibi bakan, kanlı, tek gözlü bir karmaşa.

"Size üç sorum var."

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Sen ölümlü dünyanın kehanet edilen kıyametisin, tüm ölümlülerin belasısın! Sefil, iğrenç küçük korku-"

Crypt uzanır ve elinin bir hareketiyle büyücünün burnunu kırar. "Bekçimin sorularına cevap olmayan bir kelime daha edersen, bilgelere yem olursun."

Gibbons boğuk bir ses çıkarır ve kanı boşaltmak için hava üfler. "*Tamam!* Tamam, konuşacağım. Eğer peşimi bırakırsan sana istediğin her şeyi anlatırım!"

Burnum kırıştı. Dost ya da düşman, sadakati olmayan bir insandan daha kötü bir şey yoktur. "İlk soru. Benim ne olduğumu nereden biliyorsun?"

"Ölümsüz Beşli bunu anladı. Yüksek mevkilerdeki mirasçılara resmi bir uyarı gönderdiler. Kitlesel paniği önlemek için bunu insanlardan saklamamız emredildi."

Çok akıllıca. "Miras Konseyi'yle hâlâ temas halinde misin?"

Bakışları Everett'e yöneldi. "Evet. Oğlunun Everbound'a döndüğü günden beri Alaric Frost'la temas halindeyim. Ona her şeyi rapor etmem için bana bir kehanet damgası verdi."

Scrying markaları kadim bir uygulamadır; kişinin derisinde, dövmeye benzer şekilde, ne olursa olsun iletişime izin veren geçici büyüü bir işarettir.

mesafe. Edinmesi zahmetlidir ve bir ya da iki yıldan fazla dayanmazlar ama etkilidirler.

Özellikle de iz sürme büyülerıyla dolu oldukları için. Bu durumda, tam olarak umduğum şey buydu.

Everett babasının kendisini gözetlediğini öğrenince şaşırılmış gibi görünmüyor ama yine de büyücüye ters ters bakıyor. "Bunun için teşekkürler."

"Yemin ederim kişisel bir şey değildi Bay Frost! O sadece sizin için endişeleniyordu."

Everett alay eder. "Eğer buna inandıysan, beyninin yerinde bok var demektir."

Büyücünün yüzü kızardı. "Evden erken ayrıldığınızdan beri endişe verici, aileyi utandıran nitelikler sergilediğinizi söyledi ve utanç verici işlere karışacağınızdan endişelendi. Ve belli ki haklıymış! O kadar insan varken senin bu cehennemden çıkmış Hortlak cesediyle *isteyerek* eşleşmen şok edici..."

Crypt, Gibbons'ın kırık burnunu parmaklarının arasında kavrar ve sertçe bükür. "*Görgü kuralları*."

Büyücü inliyor ve tekrar çırpınıyor. Onda küçük bir büyü titreşimi hissediyorum ama belli ki tükenmiş.

Sorun değil. Onun büyüsüne ihtiyacım yok. Sadece ona ihtiyacım var, çünkü vücudunda o scrying damgası var.

"Son soru. Burada olduğumuzu kime söyledin?"

"Herkes," diyor hemen. "Miras Konseyi ve ödül avcıları. Her an burada olabilirler."

Ona bakıyorum, alnından ter akarken gözbebeklerinin büyümesini izliyorum. Sağ gözünde hafif bir seğirme var ve bakışları başka yerlere kayıyor.

"Yalan söylüyorsun. Henüz kimseye söylemedin."

Sertçe yutkunmadan önce ağzından daha fazla kan tükürüyor. "Hayır. Hayır, tamam mı? Alaric'e nerede olduğunla ilgili acil bir gelişme olduğunu bildirmek için bir mesaj gönderdim ama Nether'daki yeni dalgalanmayla meşgul olmalı. Henüz kimse burada olduğunu bilmiyor ama en iyi ödül avcılarının gelip üzerine cehennem ateşi yağdırması an meselesi-"

Baelfire'in hırıltısı onun sözünü kesiyor, sesi her zamankinden daha çakıllı. "Bırak onu şimdi öldüreyim, dostum."

Bana genelde böyle hitap etmez. Normalden çok daha fazla kana susamış görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Ya *gerçekten* bu aşırı meraklı

ya da ejderhası bir kez daha kendini belli ediyor.

Kaynayan, kanlar içindeki büyücüye bakıyorum. "İki seçeneğin var. Bana tam bir sadakat yemini edersen seni canlı bırakırız... ya da bunu eğlenceli bir şekilde yaparız."

"Kan yemini mi? Yapamam!" Gibbons kekeliyor. "Burada tanrılar adına böyle bir şeyi kutsayacak bir rahip ya da rahibe yok!"

Kalan tek gözünü daha iyi görebilmek için eğildim. "Sana bir sır vereyim: Onlara ihtiyacın yok. Benim gibi pis, lanetli bir iğrençlik bile bağlayıcı bir kan yemini edebilir. Peki, ne olacak? Son nefesine kadar bana bağlılık yemini mi edeceksin, yoksa beşli takımım seni burada ve şimdi mi bitirecek?"

Gibbons dehşet içinde başını sallar ve tekrar çırpınmaya başlar. "Hayır, hayır! Sana özgürlüğüm için cevaplar verdim! Sana sadece ölümlüler âleminin geleceği için saldırdım. İşbirliği yaptığım için beni öldürmeyi nasıl haklı çıkarabilirsin? Bu doğru değil! Doğru olmadığını *biliyorsun*! Benim gibi saygıdeğer, eski bir mirasa bunu nasıl yaparsın?"

Kanlı dudaklarını büzüyor, zayıf ve acınası görünmeye çalışıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer ahlaki bir ikilem yaşayacağımı umuyorsan, bu büyük bir hata olur. *Vahim* olana vurgu yapıyorum. Ayrıca, ölü halin bize daha faydalı olacak."

Everett kaşlarını çatı. "Ama... nasıl? Sadece ölü olacak."

"Aslında, Silas ona öğretebileceğim büyüyü kullandığında bir kukla olacak."

Reanimasyon genellikle birkaç deneme gerektirir ama Silas'ın genel olarak ne kadar güçlü bir büyücü olduğu düşünüldüğünde, büyük umutlarım var.

Dört kibritim de bunu emiyor ve Everett yüzünü kapatıyor. "Oh, sevgili tanrılar. Hayır. Bu çok karanlık Oakley."

Tam bir bebek. Ayrıca, Silas istemezse ona zorla yaptıracak değilim. Ona baktığımda, fae'nin kızıl bakışları uzaklara odaklanmamış, sanki derin düşüncelere dalmış gibi.

Legacy Quintet'i birkaç gün daha izimizden uzaklaştırmak için onu kullanmak istiyorum, ama bu seni rahatsız edecekse olmaz, diyorum ona bağlantımız aracılığıyla. Ahlaki açıdan konuşursak, biliyorum bu biraz-

Alay ediyor. "Sanki ikimizin de böyle bir sorunu varmış gibi. Bana bir dakika verin. Sadece doğru büyüyü hatırlamaya çalışıyorum. Bir yerde okuduğuma eminim."

Gibbons bu yeni kader karşısında dehşete kapılarak tekrar bağırmaya ve çılgılık atmaya başlar. Diğerleri ona ters ters bakıyor. Nasıl sonlandıracağıma karar veremeden

Sorunlu geçici müdür Baelfire uzanır ve öfkeli bir hırıltıyla büyücünün boynunu kırar.

O kadar ani ve beklenmediktir ki Crypt bile kaşlarını kaldırır. Silas sarsılır ve Gibbons'ın cesedinin üzerindeki yere aval aval bakar. Gibbons'ın hayaletine baktığını bilecek kadar ölü çağırان tanıdığım var.

Cesedin seğirmesi durur durmaz Baelfire başını tutup temizlemek istercesine salladıktan sonra ölü geçici müdüre şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

"Vay be. Kahretsin, benim hatam."

"Az önce tüm bunların senin ejderhan olduğunu mu ima ediyorsun cidden?" Everett kızgınlıkla soruyor.

Bael bana bakıyor, altın rengi bakışları hem özür diliyor hem de rahatlamış, sanki artık doğru düşünebiliyormuş gibi. "Gerçekten mi? Son birkaç dakikayı pek hatırlamıyorum. Yani, Maven'a zarar verdiği için onu öldürmek istediğimi hatırlıyorum ama... bunu gerçekten *yapmak* istememiştim. Yine de çok daha iyi hissediyorum."

Crypt cesedi keskin bir tıslamayla serbest bırakırken işaretleri yanıyor ayağa kalktı.

"Hepsinin canı cehenneme," diye mırıldanıyor, ayağa kalkıp rastgele bir yöne bakarak

Yön.

İşaretleri çok daha sık yanıyor. Laneti bir şekilde kötüleşiyor mu?

Sonra tıklıyor.

Hay sikeyim. Tabii ki kötüleşiyor. Ölümsüz Beşli'nin iki üyesi öldüğünden, Bölünme zayıflıyor ve bu da Araf'ta tek başına başa çıkması gereken daha fazla türbölans yaratıyor.

Ölümsüz Beşli'den geriye sadece bir üye kaldığında Kâbus Prensi'ne ne olacak?

İçimi bir huzursuzluk kaplıyor. Crypt'e kaşlarımı çatarak bakıyorum, ama o bunu görünce sadece sıkı bir gülümseme sunuyor. "Çabuk olacağım, sevgilim. Umarım ben döndüğümde, Crane işi berbat etmezse oynayacak yeni bir kuklamız olur."

Silas sadece büyücülerin görebileceği bir şeye bakmaya devam ederken cevap vermez.

Crypt omuz silkiyor ve ortadan kaybolmadan önce başımın üstünü öpüyor.

Gittiği için huysuz bir çocuk gibi homurdanıyorum. Şimdi, planımın sonraki adımlarını dikkatle uygulamaya koymanın yanı sıra, Limbo'nun sürekli savaşa dönüşmesini engellemenin bir yolunu bulmam gerekiyor, yoksa kumarımın bedelini ödemek zorunda kalacak.

Everett, Silas'a bakarken yatıştırıcı, nazik parmaklarını yeni iyileşmiş bıçak yaramın derisi üzerinde gezdiriyor. "Eee? Eğer karanlık sanatlara balıklama dalacaksak, şu işi bir an önce bitirelim."

Silas, az önce bir hayalet görmüş gibi iri gözlerle Gibbons'ın üstündeki yere solgun yüzüyle bakmaya devam ediyor. Kaşlarını çatıyorum. Bir hayaletten bu kadar korkmuş olamaz herhalde? Bu onun yapacağı bir şey değil.

Baelfire iç geçiriyor. "Harika, yine kendini kaybetti. Si? Merhaba, dünyadan Silas'a mı?"

"Ben... sanırım az önce Azrail tanrıçasını gördüm," diyor fae sonunda, sesi boğuklaşarak.

Everett irkildi. "Şimdi ne yaptın?"

"Syntyche. Gibbons'ı gözümün önünde biçti. Pelerinini ve tırpanını sadece bir an görebildim ama..." Silas titreyerek ve yüzünü ovuşturarak nefes veriyor. "Bu son derece dehşet vericiydi."

İlginç.

"Nether'daki büyücülerin hiçbiri Syntyche'yi görmedi çünkü her nedense oradaki ruhlar biçilmiyor," diye yüksek sesle düşünüyorum.

Everett kaşlarını çatıyor. "Eğer biçilmiyorsa, hayaletlere ne oluyor?"

"Öteki Dünya'ya geçmek için bir yol arayarak Cehennem'de dolaşırlar.

Ben gençken, geceleri geç saatlere kadar onların fısıltılarını dinlerdim. Penceremin önünde toplanıp ağlarlar ve son bir dinlenme yeri için yalvarırlardı. Bazıları bir süre peşimi bırakmadı."

Aslında beni sürekli takip ediyorlardı. Ruhları görebilmem büyücülerini rahatsız ediyordu, ta ki Dagon üzerime güçlü bir büyü yerleştirip artık hayaletleri algılayamamamı sağlayana kadar. Hayalet hayranlarım, onları duyamayacağımı ya da onlara yardım edemeyeceğimi anlayınca sözde yollarına devam ettiler.

Baelfire derin bir iç çekene kadar adamlarım bana baktı. "Seni terapiye götürmeliyiz, Boo."

Az önce en nostaljik anılarımdan birini paylaştıktan sonra garip bir yaklaşım. "Nether'da herkes hayalet görüyor muydu, yoksa sadece sen mi dönüştüler...bilirsin?" Everett parmak uçlarındaki buzları fırçalayarak soruyor.

Omuz silkiyorum ama gerçek şu ki sadece bendim ve onlar üzerimde deney yapmaya başlamadan çok önce bile hayaletleri görebiliyordum. Lillian ona hayaletlerden bahsettiğimde şaşırılmış görünmüyordu ama bana onlardan kimseye bahsetmememi söylemişti.

Belki de bunun büyücülerini rahatsız edeceğini biliyordu.

Sonunda Silas omuzlarını geriye çekti ve asfaltın üzerindeki cesede baktı. Kar şimdi hafif hafif yağıyor ve uzaktan gelen tatil müziğinin sessiz tınları bu duruma biraz ürkütücü bir hava katıyor.

"Pekâlâ. Büyüyü hatırlıyorum. Çok yakın durma."

Everett en uzağa geri çekiliyor. Hepimiz Silas'ın Nether dilinde usulca ilahi söylemeye başlamasını izliyoruz. Bir cesedi diriltme ayinine başladığını duyduğumda tanıdık bir ürpertinin kollarımın üzerinden geçtiğini hissediyorum. Bunu o kadar çok duymuştum ki uykumda bile ezbere okuyabilirdim.

Silas ritüeli tamamladığında gözleri tamamen kararıyor, hiç beyaz kalmıyor. Parmak uçları Gibbons'ın seğirmeye ve spazm geçirmeye başlayan cesedinin üzerine uzandıkları yerde kararıyor. Silas sendeleyerek geri çekilmeden önce son bir dehşet dalgası soğuk havayı süpürür.

Baelfire onu dengeliyor. "İyi misin?"

Silas'ın burnundan kan damlıyor. Bu zorlanma belirtisi karşısında kaşlarımı çatıyorum ama o kanı çabucak siliyor ve ejderha değiştiriciyi omuzlarından silkiyor. "Bırak beni, seni koca pabuç."

Gibbons'ın vücudu sarsıldığında Everett sertçe nefes alıyor. Seğiriyor ve esniyor, başı hâlâ kırık bir açıyla sallanırken yavaşça ayağa kalkıyor. Sonunda boynundaki kemikler yerine oturuyor ve biz de simsiyah bir gözle hiçbir şeye bakmayan ruhsuz bir Hortlak'la karşı karşıya kalıyoruz.

Eğer onu başka bir büyücü yetiştirseydi, bizi yemeye çalışırdı. Neyse ki Hortlaklar, kendilerini yetiştiren kişiye ya da müttefik olarak gördüklerine zarar vermeyecek mükemmel kuklalar.

"Vay anasını," diye homurdandı Baelfire. "Bu çok ürkütücü."

Everett tanrı Koa'ya bir dua mırıldanıyor ve bu tür bir büyü kullandığımız için bizi bağışlamasını diliyor. "Evet, bu gece uykum kaçtı. Şimdi ne olacak?"

Uzanarak, loş ışıktaki daha iyi incelemek için Silas'ın yüzünü eğiyorum. Burnu hâlâ hafifçe kanıyor ama gözleri normale döndü.

Benim için endişelenmeni takdir ediyorum, sangfluir, ama ben gayet iyiyim.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Nasıl emin olabilirim? Telepatik olarak yalan söyleyebilir misin?

Bakışları merakla parlıyor. Hadi öğrenelim. Bana bariz bir soru sor.

Pekala. Neyim ben?

Hayatımın aşkı.

Oh, lanet olsun.

Güzel yakut gözlerindeki samimi yoğunluğa hazırlıklı değildim. Ve L kelimesini öylece ağzından düşürmesi, tamamen dümdüz ve

Gözünü kırpmadan mı?

Yüzüm sıcak. *Her* yerim sıcak.

Bu konuyu hemen başka bir zamana bırakıyorum ve yeniden canlanan cesede dönüp boğazımı temizliyorum. "Buradan sonrası basit olmalı. Gibbons Everett'in babasına bizimle ilgili bir gelişme olduğunu söylediğine göre, Alaric'in Gibbons'la tekrar temasa geçmesi an meselesi."

Neden bu kadar rahatsızsın, kan çiçeği? Silas kafamın içindeki fae dilinde soruyor, sanki beni başından savmamı eğlenceli bulmuş gibi sırtıyor. *Aşktan bahsettiğin için mi?*

L'li kelimeyi *kullanmayalım*, bağın içinden kaşlarımı çatıyorum.

Aşk mı? Sakın bana filofobik olduğunu söyleme.

Onu duymamış gibi davranıyorum. "Bir Hortlak olarak Gibbons şu anda konuşamaz. İletişim başarısız olduğunda, Alaric yeni bir ipucu elde etmek için kehanet markasını kullanarak Gibbons'ın nerede olduğunu izini sürecek. Tek yapmamız gereken, bize daha fazla zaman kazandırması için onu boşa kürek çekmeye göndermek."

Diğerleri başlarını sallıyor ama Silas bu tartışmadan kaçınmayı ne kadar çok istediğini anladığı için sessizce gülüyor.

En azından artık aramızdaki bağ sayesinde bile yalan söyleyemeyeceğimi biliyoruz, diye düşünüyor. Bunun dört kez yapmanız gereken kaçınılmaz bir konuşma olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Belki de diğerlerini duygularını itiraf etmekten kaçınmaya çalışacağın konusunda uymalıyım-

Aramızdaki bağda bir kapı kapanıyormuş ve söylediği her şeyi kesiyormuş gibi hissedene kadar onu duymamaya odaklanıyorum. Yine gülüyor.

Artık sesler ve paranoya tarafından işkence görmediğine göre, bana sürekli sataşacak mı?

Siktiğimin vicdansız.

Baelfire kaşlarını çatıyor ve bir şeyi kaçırdığını fark edince Silas'la benim aramda gidip geliyor. "Ne için daha fazla zaman, Raincloud? Buraya Silas'ın iyileşmesini beklemeye geldik, peki şimdi planımız ne?"

Şimdi elime eteryum almam gerekiyor. "Yarın sabah, aradığım karaborsa satıcısına ulaşmanın bir yolunu bulana kadar saklanabileceğimiz başka bir yer bulmak için yola çıkacağız. İzini sürmek çok zordur."

Everett beni inceliyor. "Bağlantılarım var. Kimi aradığınızı biliyor olabilirler."

"*Frost'un karanlık bağlantıları olması büyük sürpriz,*" diye alay ediyor Bael. "Bahse girerim ailen karaborsanın neredeyse tek sahibidir."

"Öyleyse ne olmuş? Bağlantılar işe yarar."

Elemental bana dönüyor ve yırtık kazağını beni daha iyi örtecek şekilde ayarlamaya çalışıyor. Bu da işe yaramayınca hantal paltosunu çıkarıp beni paltosuna sarıyor. Doğrudan vücudundan gelen sıcak değil ama üzerine sinen yumuşak nane kokusu beni rahatlatıyor.

"Satıcının izini sürmek yarına kadar bekleyebilir. *Şu işi bitirelim-*" Everett hareketsiz, tek gözlü Hortlağa bakarak yüzünü buruşturuyor. "Böylece gerçek randevumuza geri dönebiliriz."

Hortlaklar konusundaki titizliği dalga geçilmeyecek kadar komik. "Bu bizim gerçek randevumuz. Şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu. Belki de Hortlak arkadaşımızı bize katılması için davet etmeliyiz."

"İğrenç. Kes şunu."

"Onu ölümden dirilttikten sonra en azından eve götürebiliriz."

"*Kes şunu*. Bunun beni korkuttuğunu biliyorsun Oakley," diye homurdandı.

"Bu onu yatağa davet etmeye hayır demek mi oluyor? Ben izlerken hepimiz beş kişi olabilirsiniz."

Everett öğürür ve ellerini havaya kaldırarak uzaklaşır. "Bu kadar, siz ikiniz onunla ilgilenin. Ben kusmaya gidiyorum."

Bir kahkaha patlatıyorum ve hemen Baelfire'a doğru çekildiğimde nefesim kesiliyor. Beni sıcacık göğsüne yaslıyor ve boynumun yan tarafına sokuluyor. Gülümsemesini tenimde hissedebiliyorum.

"Kahretsin, gülüşüne bayılıyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Mayday, mayday - bu kelime bu gece çok fazla ortalıkta dolaşüyor. Göğsüm sıkışıyor ve midem düğümleniyor.

Yine umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyorum ve kollarımı Baelfire'ın boynuna sararken Silas'a bakıyorum.

"Gibbons'ı Maine'deki Divide'a yakın bir yerde beklemesi için gönder." "Neden Maine?"

"Nether'dan ayrıldığımda ölümlüler alemine ilk girdiğim yer orasıydı. Miras Konseyi bunu bir araya getirecek, Gibbons'ı orada izleyecek ve o bölgede bir bağlantım ya da müttefikim olduğunu varsayacak. Bu da ödül avcılarını bir süre daha oyalayacaktır."

Başını sallar ve Hortlak büyücüye dönerek ona Nether dilinde talimatlar verir. Her ne kadar yıllarca üzerimde deney yapan büyücüler kadar akıcı konuşmasa da, sadece çalışarak ne kadar çok şey öğrendiğine şaşıyorum.

Bu arada Baelfire beni kucaklıyor, yanağımdan öpüyor ve otele doğru geri dönüyor. Yanık sedir kokusu etrafımı sarıyor, rahat ve sıcak.

"Pekâlâ, cehennem çocuğu. Hadi sana sarılırken izleyebileceğin bir korku filmi bulalım."

BAELFIRE

Canavar ekran dışında iki insanı daha parçalara ayırırken Everett suratını ekşiterek, "Saklanmak için gerçekten de olabilecek en aptal yeri seçmişler," diyor.

Bu eski tatil temalı korku filmini kanallar arasında gezinirken bulduk. Sevimsiz oyunculuklar, gereksiz miktarda sahte kan ve ışıklar ve ökseotuyla süslenmiş terk edilmiş bir malikanenin etrafında çığlık atan insanları ve mirasçıları kovalayan gülünç derecede sahte bir canavarla tamamlandı.

Genelde tam da dalga geçeceğim türden bir film, özellikle de ince bir şekilde örtbas ettikleri insanlar miraslardan daha iyidir saçmalığı yüzünden.

Ama aman *Tanrım*, Maven kucağımdayken hiçbirine odaklanamıyorum. Delicesine güzel kokuyor, koyu renk saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırdığında hafif gece yarısı kokusu etrafımı sarıyor. Eğilip boynunu yalamak ve beni deli eden bu kokunun tadına bakıp bakamayacağımı görmek istiyorum.

Ya da amını yalayabilirim.

Kahretsin, onun tadına bakmayı çok istiyorum.

Onu odalardan birine götürmemi ve bayılana kadar boşalmasına izin vermem için yalvarmamı engelleyen tek şey, bu filmde gerçekten zevk alıyor olması. Onun için seçtiğim rahat pijamaları giymiş - atlet ve kalçalarına ancak ulaşan bir şort, bu da açıkta kalan tüm tenine bakmaktan kendimi alamadığım anlamına geliyor. Sütyen giymiyor ve ellerimi o muhteşem göğüslerinden uzak tutmak çok zor.

Yan dönmüş, ayakları Everett'in kucağında. Karanlık bakışları süitin televizyonuna sabitlenmiş. Filmdeki bir avuç insan malikaneden kaçıp ormana doğru koşmaya başladığında yuhalıyor.

Everett ona yan gözle bakıyor ve gülümsemeye karşı koyuyor. "Canavarı destekliyorsun, değil mi?"

"Elbette öyle. Bu filmdeki diğer herkes yaşamak için çok aptal."

Burnumu tekrar boynunun yan tarafına gömüyorum, kokusu içimi kapladığında kalbim iki kat atıyor. Doyamıyorum. Sikim sertleşti

Son on beş dakikadır da öyle, ama Maven kucağımda tampon görevi gören kalın bir battaniye olduğu için fark etmedi.

"Çok tatlısın, Boo," diye törpülüyorum.

Bana sert bir bakış atarak sikimin seğirmesine neden oluyor ve sesini filminden sadece benim duyabileceğim kadar alçak tutuyor.

"Eğer bana bunlardan birini söylemeye devam edersen, seni *gerçekten* cezalandıracağım." Tanrım, evet. Lütfen.

Ona sarılmak benim için harikalar yaratıyor. Derimin altında yaşayan pislik bugün kontrolü tekrar tekrar elimden alırken beni kendi kafamın içinde tutuyor. O kadar çok şey yaşadık ki - felaketle sonuçlanan İlk Yerleştirme, Silas'la gizemli bir şekilde bağ kurmaları, kaçmaya başlamaları - Maven'a her seferinde birkaç dakika bayılmaya başladığımı söylemek için doğru zamanı bulmayı bekliyordum.

Çünkü ejderham *insanımı* nasıl kontrol altına alacağını bulmaya çalışıyor. Vücut.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Bu beni çok korkutuyor. Şimdiye kadar, o pislik bildiğim kadarıyla korkunç bir şey yapmadı ve kimse de fark etmedi... en azından Gibbons'ı öldürene kadar. O sinir bozucu büyücünün işini bitirmek ejderhamı şimdilik susturmuş gibi görünüyor ama film bitip jeneriği izlerken hâlâ endişeliyim.

Maven esniyor. "Canavarı öldürene kadar iyiydi."

Silas'ın bakmadan arka odalardan birinden çıkıp otel süitinin buzdolabına bir şeyler koymaya gittiğini duyuyorum. Yemekten döndüğümüzden beri caster işleriyle uğraşıyor. Kanepenin yanında durmak için hareket ettiğinde, onun kokusunu alıyorum.

Crypt'in Divide'da bulduğu renksiz bitki gibi kokuyor. Onunla göz göze geliyorum ve başımı sallıyorum, eşimin gölge kalbi bir dahaki sefere onu incitmeye başladığında kullanabileceği bir şey üzerinde çalışıyor olmasını takdir ediyorum.

Maven'ın bakışları süit pencerelerinden birine kayıyor ve dudakları birbirine yapışıyor. Hâlâ bizim yanımızda bile duygularını göstermekten çekindiği için bu belli belirsiz bir ifade ama psikopat karabasanı için endişelendiği çok açık.

Dikkatini dağıtmak için kumandayı elime alıp kanallar arasında geziniyorum. "İzleyecek başka bir şey arayalım mı, yoksa nihayet Sit-On-My-Face-O'Clock mu?"

Bu işe yaradı. Televizyon hepimizi susturan bir haber kanalına yerleştiğinde Maven esprili bir şeyler söylemeye başlıyor.

"-Ölümsüz Beşli'nin eski bir çalışanı olan isimsiz bir kaynak, Miras Konseyi'nin Maven Oakley adında bir mirasçı için insan avı başlattığını bildirdi," diye bildiriyor sunucu kadın, Everbound Üniversitesi'nin dışında durmuş, uzakta arka planda kale görünüyor. Arkadaşımın adını duyunca nabzım hızlanıyor. "Bu mirasa dair elimizde hiçbir kayıt, fotoğraf ya da görüntü olmasa da, işte bize verilen fiziksel şekli."

Everett küfrediyor ve bir açıklama sıralarken ekrana ters ters bakıyor. Hangi salak insan medyasına gidip de Maven-ama sunucunun açıklaması onu sıradan, sevimsiz bir huysuz gibi gösterince, eğer onları avlayacaksak ejderhamın sızıntıyı öldürmesine izin vereceğime karar verdim.

"Bu insan avının tam olarak neden başlatıldığı belirsizliğini koruyor, ancak mirasların önde gelen zorunlu yüksek lisans okulu Everbound Üniversitesi, biz insanlar dünyada neler olup bittiğini merak etmek zorunda bırakıldığımız için artık tamamen terk edilmiş durumda. Everbound'a en yakın kasaba olan Halfon'daki kaynaklar, bu durum veya Ölümsüz Beşli'nin nerede olduğu hakkında resmi olarak yorum yapmayı reddeden Miras Konseyi tarafından gönderilen özel ekiplerin sürekli gelip gittiğini bildirdi. Bir başka isimsiz kaynak ise bu eski öğrenim merkezinde destansı boyutlarda kanlı bir katliam yaşandığını ve Eski Konsey'in müdahale ekibinin sorgulaması için geride kimseyi bırakmadığını iddia ediyor."

"Eminim abartılı bir haberdır," diye düşünür Silas.

Maven başını sallar ama açıklama yapmaz.

Haber sunucusu devam eder. "Divide yakınlarındaki dalgalanmalar kriz seviyesine ulaşırken, eski hükümetin yanıt vermemesi Başkan ve Savunma Bakanı'nı büyük ölçüde alarma geçirdi. Yerel yönetimler Doğu Kıyısı boyunca çok sayıda tahliye emri verdi, bu nedenle ne yazık ki birçok aile bu yıl tatillerini acil yardım istasyonlarında ve otellerde geçirecek. Buna ek olarak, yeni bir tür gölge şeytanının ortaya çıktığını bildiren sayısız çılgınca rapor alındı. Henüz hiçbir video ya da fotoğraf kanıtı sunulmamıştır. Yine de raporlar, bu meçhul yeni tehdidin korkunç halüsinasyonlara neden olduğunu ve aşırı düzeyde paniğe yol açtığını gösteriyor - öyle ki, kurbanları korkudan tam anlamıyla felç bırakıyor. Bu bilinmeyen tehdit nedeniyle Güney Carolina ve Tennessee'de hastaneye yatışlar hızla artmaktadır."

Birden Maven'ın ne kadar durgunlaştığını fark ettim. Bir şeye karşı güçlü bir tepki gösterdiğinde takındığı o poker suratını takınıyor.

"Hey. İyi misin, Boo?" diye sordum.

Haber sunucusu konuşmasını bitirirken kucağımdan kalkıp ayağa kalkıyor. Everett kumandayı benden alıp televizyonu kapatıyor ve Maven'ın tepkisini ölçmek için ayağa kalkıyor.

"İnsanların artık adını bilmesinden endişeleniyorsan-" Başını sallıyor ama hâlâ susuyor.

"Bu yeni tehditle mi ilgili?" Kollarımı kalçalarına dolayabilmek ve ona bakabilmek için onu nazıkçe kendime çekerek soruyorum. "Sanırım ne olduğunu biliyorsun?"

Maven yüzünü ovuşturmadan önce ne söyleyeceğini tartışıyor gibi görünüyor. "Buna neden olabilecek birkaç gölge şeytan var. Yapmam gereken bir arama var. Hemen döneceğim."

"Kimi arıyorsun?" Everett soruyor.

"Sözünü ettiğim iblisi. Umarım bu sefer cevap verir. Açmazsa, yine de Kenzie'yi arayıp gideceğimizi haber vereceğim. Hâlâ hayatta olduğumu bildiren düzenli güncellemeler almazsa bana geçmiş seks hayatının açık detaylarını anlatmakla tehdit etti."

Gitmeye başlar ve sonra duraksayarak Silas'a bakar. "Crypt'i iyileştir."

Başını sallıyor. "Döndüğünde-"

"Bir süredir buradaymış," diye mırıldanıyor sağdaki odaya girmeden önce.

Onu Limbo'da hissedebilmesi hâlâ çok tuhaf. Bir an için neden görünmeden kaldığını merak ediyorum ve sonra Maven'ın yaralı olarak geri döndüğü son seferde ne kadar üzgün olduğunu hatırlıyorum.

O odadan çıkar çıkmaz, Crypt yumuşak bir hırıltıyla diğer kanepeye yığılmış olarak beliriyor.

Kahretsin, çok fazla kan var. O kadar çok küçük yırtıkla kaplanmış, giysileri paramparça olmuş ki, güçlü bir karabasandan çok İsviçre peynirine benziyor. Bir gözünün büyük bir kısmı yok ve kollarından biri cidden berbat durumda. Kolundan bir kemik çıktığına eminim.

Gözden uzak durmasına şaşmamalı.

Crypt başını kolçağın üzerine bırakıyor, işaretleri kısa bir süre için aydınlanırken yüzünü buruşturuyor. Sesi gergin ama alaycı.

"Tüm bu bakışlar çok yardımcı olsa da, ya bakıcımızı dinle ve beni iyileştir ya da siktir git."

"Sana ne oldu böyle?" Everett aval aval bakıyor.

Crypt onu terslemeye çalışıyor ama sonunda dişlerini sıkarak boğuk boğuk öksürüyor. İnkübilerin de en az şekil değiştirenler kadar hızlı iyileşmesi gerekir ama vücudu iyileşmediğine göre, bir an önce beslenmesi gerekiyor demektir.

Crypt ve Maven'ın konuşmalarına kulak misafiri oldum. Limbo'dan onun sorumlu olduğunu biliyorum. Diğerleri bilmiyor ama bilmeliler - birbirimizden hoşlanmıyor olabiliriz ama yine de bir beşliyiz.

Terreddüt ediyorum, lanetini anlatmalı mıyım emin değilim. Küçüklüğümüzden beri Crypt DeLune'dan hep nefret etmişimdir. Çok acımasızdı ve tam kanlı bir canavara çok benziyordu. Empatisi, duyguları ya da kurtarıcı nitelikleri yoktu.

En azından ben böyle düşünüyordum.

Şimdi biliyorum ki kendi boktan yöntemiyle beni kolluyordu. Hâlâ bir ucube ama ona borçluyum. Hatta ona saygı duyduğumu bile söyleyebilirim. Kısmen ihtiyacım olduğunu bilmeden önce arkamı kolladığı için, ama çoğunlukla Maven için her şeyi yapabileceği açık olduğu için.

Hepimiz yapardık ve hepimiz bunu biliyoruz. İşte bu yüzden Silas, yıllarını benden çok daha fazla nefret ederek geçirdiği karabasani onarmaya başlarken tek kelime etmiyor.

Beklendiği gibi, Everett Crypt'in peşini kolay kolay bırakmıyor. "Nereye gittin?" "Caroling'e."

"Çıkar ağzındaki baklayı, DeLune," diyor elemental.

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat edeceksin."

O hıyar buna dişiyle tırnağıyla karşı koyacaktır, ama artık Hava.

"Limbo'da olanlarla ilgilenmeye gitti. Bu onun laneti. O Rüya âleminin kâhyasıdır, bu yüzden ölümlü varoluş düzlemini etkilemeden önce wisp'ler ve gölgelerle uğraşmak zorundadır," diye açıklıyorum.

Crypt bana öldürücü bir bakış fırlatıyor. En azından deniyor. Adamın bir gözü eksik olduğu için ısısının bir kısmını kaybediyor ve benimle kavga etmeye çalışacak durumda değil.

"Bir kelime daha edersen Decimus, ve-"

"Evet, evet, biliyorum. Bana kötü rüyalar gördüreceksin, deliliğimden besleneceksin, organlarımı fiyonkla bağlayacaksın, falan filan. Beni istediğin kadar tehdit et, ama bilmeleri gerek çünkü belli ki senin lanetin de bizimkiler gibi boktanlaşıyor."

Crypt'in laneti hakkında öğrendiklerimi özetliyorum. Silas onu kan büyüsüyle iyileştirmeye devam ediyor, çalışırken parmaklarına belirli aralıklarla iğneler batırıyor. İşim bittiğinde karabasan belli bir şeye bakmadan sırtıyor ve diğerleri sessiz.

Everett ayaklarını sürüyerek ensesini ovuşturuyor. "Eğer Bölünme zayıfladıkça daha da kötüleşiyorsa... Yani, eğer yardım edebileceğimiz bir yol varsa-"

"Üçünüzü gölgelerle beslememe izin vermeyi teklif ediyorsun, öyle mi?" Crypt'in sesi karanlık ve öfkeli. "Zaten tam da bunu yapmayı hayal ediyordum."

"En azından artık hepimiz birbirimizin lanetlerini biliyoruz," diye mırıldandı Silas, kanlı ellerini Crypt'in parçalanmış kazağına silerken. "Ya da daha doğrusu, kalan üç lanetinizi. Seninkinin Everett'inki gibi Maven'ı riske atmadığını bilmek güzel."

Everett koridorun aşağısına bakıyor. Maven'ın diğer odada, sabırla arkadaşının garip aile yemekleri hakkında uzun bir söylevi bitirmesini beklediğini belli belirsiz duyabiliyorum.

Silas'ın söylediklerini uzun bir süre düşündükten sonra iç çekiyorum. "Biliyor musunuz? Bütün lanetler berbattır ama Kar Tanesi'ninki gerçekten de eşimi benden alabilir. O zaman onu canlı canlı kızartmak zorunda kalırım ama bu milyonlarca kez daha az zevkli olur. O yüzden... belki de bir sonraki adımda onu Kar Tanesi'ne bağlamayı denemeliyiz."

Everett bana şaşkınlıkla göz kırpmıyor, soluk mavi gözleri temkinli. "Bunu neden öneriyorsun ki? Bundan senin çıkarın ne?"

"Maven'ın güvenliği," diye mırıldanıyor Crypt, gözlerini kapatarak. Bu iyi bir şeydi çünkü kayıp olan gözleri nihayet salyangoz hızıyla yenilenmeye çalışıyordu ve buna bakmak mide bulandırıcıydı. "Başka bir deyişle, gerçekten önemli olan tek şey."

Hepimiz başımızı sallayarak onayladık.

İç çekiyorum. "Pekâlâ. Teori paylaşma zamanı." Kimse bir şey söylemiyor.

"Stalker Boy, ilk sen başla," diye öneriyorum.

Crypt yarı iyileşmiş iğrenç gözünü bana dikeyyor. "Şahsen ben bunun *gohf* denen bir şey yüzünden olduğunu düşünüyorum."

"Gohf mu?"

"Evet. Yani, *kendini becer*, seni gevşek dudaklı kertenkele." Yüzümü ovuyorum. "Orospu çocuğu, yemin ederim-"

Everett parmak uçlarındaki buzları silerek, "İşte benim teorim," diye araya girdi. "Bence Maven bir aziz olabilir."

Bir kakhaha patlattım. "Evet, belli ki bizim Ölüm Meleği'yle yatakta hiç birlikte olmamışsın çünkü sana şunu söyleyeyim, kontrolü ele alışında azizlere özgü hiçbir şey yok. *Tanrım*, dominant olduğu zaman çok ateşli oluyor."

Maven'ın sikimi ilk kez ağzına alışının ağız sulandıran görüntüsünü kafamdan uzaklaştırmaya çalışırken yarıçapımı ayarlıyorum.

Everett'in elmacık kemikleri birkaç ton koyulaşıyor ama başını sallıyor. "Çenenin kapatıp odaklanır mısın? *Demek istediğim*, onun gerçek bir azize olduğunu düşünüyorum. Tanrılardan biri tarafından onlar adına mucizeler yaratması için bebekken seçilmiş biri. Düşünsene, sadece tanrılar miras kalplerini birbirine bağlayabilir, yani bu işte onların parmağı olmalı. Maven ve Silas'ın bağını kutsadılar. Maven'ın benim kişisel kehanetimde olduğundan bahsetmiyorum bile. Sanırım Arati tarafından azize olarak seçildi."

Bu Cennet'in kraliçesi ve tutku, ateş, aşk, savaş gibi bir sürü şeyin tanrıçası.

Ve eşimin iyi bir dövüşü gerçekten çok sevdiği doğru.

Silas sonunda Crypt'ten uzaklaşarak, "Bu geçerli bir teori," diye itiraf ediyor.

Crypt mırıldanır. "Ya da Silas'la bağ kurdu çünkü Silas gücünün büyük bir kısmını onun üzerinde kullandı. Belki de yeteneklerimizde bizi ona bağlayan bir şey vardır."

Kaşlarımı çatıyorum. "Her zaman onun rüyalarını yiyorsun. Bu mantıkla onunla çoktan bağ kurmuş olmaz mıydın?"

"Onun ruhunu ilham perim olarak kalıcı bir şekilde işaretlemedim. Henüz," diye usulca ekliyor, artık iyileşmiş olan kolunu esneterek. "Tören büyük bir güç gerektiriyor, bu da bağ tetikleyebilir. Yakında ondan izin istemeyi planlıyorum."

Bir bakıma onun teorisi de mantıklı görünüyor. Ama çok karmaşık.

"Hepiniz fazla düşünüyorsunuz," diye omuz silkiyorum kendimden emin bir şekilde. "Maven'ın önce Silas'la bağ kurduğuna eminim çünkü teknik olarak onu ilk beceren o.

-Ve genel olarak onunla en samimi olan oydu."

Silas gözlerini devirir. "Teorin seks etrafında dönüyor. Bunda şaşılacak bir şey yok." Durdu, düşündü. "Gerçi... belki *de* bu kadar basittir."

"Önce bu teoriyi test edelim," diye kabul etti Kâbus Prens, sonunda doğrulup kaşlarını Everett'e doğru kaldırarak.

Hepimiz beklentiyle ona sırtırken buz elementali kıpkırmızı kesildi.

"Kesinlikle olmaz. Maven'la sırf onu öldürmeye çalışmak için seks yapmayacağım.

lanetimi kır. Bu şekilde olmuyor."

"Bu *senin* lanetini bozmakla ilgili değil, sık kafalı. Mesele sen değilsin, mesele onu güvende tutmak çünkü sen de bizim gibi çoktan kırbaçlanmışsın," diyor um . "Ya lanetin yarın ortaya çıkarsa ve onu öylece kaybedersek?" Ne demek istediğimi anlatmak için parmaklarımı şıklatıyorum. "Metafiziksel bir öldürme lanetinin onun üzerinde kalıcı **o l u p** olmayacağını hiçbirimiz bilmiyoruz. Kalıcı olursa bununla nasıl yaşayacaksın?" İrkiliyor, omuzları çöküyor ve gözlerini kaçırıyor. "İnan bana, hepsi Düşünebildim. Yine de aptal lanet zaman alıyor. Aşık olduğum herkesi öldürmesi gerekiyordu ve... dürüst olmak gerekirse, onu sahnede gördüğüm anda ona aşık olduğumdan oldukça eminim."

Anladım. Eşim için dünyayı yakmaya hazırdım, sadece kokusunu bilsem bile.

Crypt iyileşen gözünü test ediyor. "Seni duyunca keşke gölgeler işimi bitirseydi diyorum. Eğer önce bu teoriyi test ediyorsak, sakın içine etme. Maven yaşadığı onca şeyden sonra eşsiz bir hazdan daha azını hak etmiyor, o yüzden önceliğin bu olsun."

"Bunu biliyorum," diye tersledi Everett.

"Acele etme," diye ekliyorum. "Ve eğer klitorisini bulmakta zorlanıyorsan, dene-"

"Çenenin kapatacak mısın artık?" diye kaşlarını çatıyor kırmızı suratlı profesör. "Katılmamış olmam, bolca seks görmediğim anlamına gelmez. Everbound'daki ilk öğrencilik yılın her seks partisine davet edilmekle geçti. Çok fazla izledim ve öğrendim."

"Sapık," diye şaka yapıyorum.

Bana sert bir bakış fırlatıyor. "Acaba Maven bunlardan kaç tanesine sakinle atladığını biliyor mu, Sikik Çocuk?"

Maven'ın geçmişimi yüzüne vuran diğer kızlardan bahsettiğini hatırlayarak irkilme sırası bende. Tanrım, onunla tanışmadan önce tam bir aptalım.

Belki hâlâ öyleyim ama en azından sadık bir aptalım.

"İzlemek ve yapmak iki ayrı şeydir, Frost," diyor Crypt. "Meme uçlarını ısırmayı dene. Kızımız zevkini hafifletmek için biraz acıdan hoşlanır."

Everett yine bu istenmeyen koçluğa itiraz etmeye başlar ama Silas onun sözünü keser.

"Ne yaparsan yap, onu zorlama. Benden söylemesi, bundan nefret edecek ve muhtemelen gitmeye çalışacaktır."

Everett, "Tavsiye istemedim," diye öfkelenerek süitin mutfağına gidip buzdolabından bir şişe su çıkarıyor. Kapağını açıyor ve sonra duraklıyor,

düşünerek. "Kenarlardan gerçekten hoşlanmıyor mu?" "Nefret ediyor," diye onaylıyor Silas.

"Uyumadığı sürece," diye ekliyor Crypt. Bu küçük bilgi kırıntısını ağzından kaçırdığı için hepimiz yüzümüzü ona çevirdiğimizde sırtıyor. "Ah, lütfen. Crane ve Frost memnuniyetle izlerken ve Decimus çok daha azı için kızımıza diz çöküp yalvarırken, sanki sizlerin tutacak incisi kalmış gibi."

Yani... haksız değil. Maven için diz çökmeye bayılıyorum.

Everett bir yudum su alıp kaşlarını çatmadan önce *bunu* bilmesine gerek olmadığını mırıldandı. "Kabul etmese de hâlâ fiziksel dokunuşla mücadele ediyor. Buna ne yardımcı olur?"

"Kendi hızında gitmesi gerekiyor," diyor Silas. "Eğer biraz zamana ihtiyacı olursa size söyleyecektir. İnan bana, Maven kararları veren kişi olacak."

"Ve buna bayılacaksın. Eşim bu konuda kesinlikle mükemmeldir."

İç çek.

"Anlaştık ejderha," diye başını sallıyor Crypt, artık iyileşmiş olan gözünü hafifçe dürtüyor. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, Everett'in gözlerine takılıp kaldığını görüyorum.

Su şişesinden acı verici bir şekilde yavaşça bir yudum daha alırken kafasını salladı. Biz küçükken de böyle yapardı; donup kalana kadar her şeyi fazla düşünürdü. Biri onu kendine getirmese zavallı herif önümüzdeki üç ila beş iş günü boyunca burada kalacak.

"Biliyor musunuz? Boş ver gitsin, nasıl olsa yatak odasında beni gölgede bırakacak değilsin," diyorum neşeyle. Sonra aklımdan geçen bir düşünceyle kaşlarımı çatıyorum. "Dur bakalım. Dölün soğuk mu? Sperm dondurması gibi mi?"

Bu işe yarar. Everett bir tükürük aldı, boğulmak üzereymiş gibi Ölmek.

Silas dehşete düşmüş bir halde bana bakıyor. "Senin derdin ne lan?"

"Sadece söylüyorum, eğer öyleyse... dondurma Maven'in favorisidir. Onun bir şeyi var

Bu da onun haksız bir avantaja sahip olabileceği anlamına geliyor. Yani eğer küçük Frosties'leri ateşliyorsa-"

"*Kapa çeneni.* Bu gece benimle bir daha konuşma, seni lanet olası ucube," diye homurdanan Everett, elindeki açık su şişesini bana fırlattı. "Ve bir daha asla benim... *bu konuyu* açma. Asla. Ugh."

İkinci yatak odasına doğru fırlarken arkasından sesleniyorum. "Hayatımızın geri kalanında birbirimizin aletlerini göreceğiz. Bunu herkes için garip hale getirmeden önce aş bunu."

Kapıyı çarpıp çıkıyor.

Silas şakağını ovuşturur. "Zaten herkes için tuhaflaştırdın Bael. Hem de inanılmaz derecede tuhaf."

O da gidiyor ve ben koltuktaki Crypt'e bakıyorum. Tek omzunu silkiyor.

"Bence gayet mantıklı bir soruydu."

Hay sikeyim. Cidden mi? Onca insan arasında sadece *Crypt*'le mi aynı fikirdeyim? Belki de lanetim kafamı sandığımdan daha fazla karıştırıyordur.

Süit yatak odalarından birindeki yatağa ÇARPIK oturmuş, beşlimin yatakta kimin benimle yatacağı, kimin diğer odada, kimin kanepede uyuyacağı konusundaki tartışmalarını izliyorum. Silas, yeni gelenlerin yakınlığı ve mahremiyeti hak ettiği konusunda ısrar ediyor, bu da ona Baelfire'dan sert bir itiş kakış kazandırıyor, o da Silas'ın bunu yüzüne vurmasına gerek olmadığını söylüyor. Everett, beni tek kişilik yatakta sıkıştırmadan ikisine de yetecek kadar yer olmadığını söylüyor ve ikisine de sik kafalı diyor.

Daha önce düşün açıldığını duymuştum ama Crypt şu anda bu odada, Limbo'da hâlâ görünmüyor. Silas en kötü yaraları iyileştirdiğini söyledi ama karabasanımın rüyalarımın beslenebilmesi ve daha hızlı iyileşebilmesi için hepimizin uyuması gerekiyor. Onun tek parça olduğunu kendi gözlerimle göremediğim için heyecanlanmıyorum ama en azından Silas'ın iyileştirme yeteneklerine güveniyorum.

"Çok ateşlisin!" Everett, Baelfire'ın söylediği bir şeye ters ters bakıyor.

"Bana asılmak için garip bir zaman, Kar Tanesi, ama bana bilmediğim bir şey söyle. biliyorum."

"Aptallığı bırak. Zavallı bakıcımız bütün gece onu ezmeye çalışırsan sıcaktan ölecek diyorum, seni hantal uzay ısıtıcısı. Ve eğer Silas'a dikkat etmezsek, ondan bir şeyler atıştıracak-"

"*Benim* kontrolümü aşağılamam ne kadar ironik," diye alay etti Silas, Everett'in buzla kaplı ellerini işaret ederek. "Seninki gibi açıkça disiplinsiz bir yetenek nasıl oluyor da bu kadar övülüyor? Bu düpedüz tuhaf."

Tartışmaları devam ediyor. Genelde iyi bir söz düellosunu dinlemekten keyif alırım ama artık bu işi bitirmenin zamanı geldi, böylece biz uyuyabilir, Crypt de karnını doyurabilir.

"Önümüzdeki altı-yedi saat boyunca kimin yanımda baygın yatacağı konusunda üçünüzün de bu kadar kararlı olması gurur verici olsa da," diye başlıyorum, "bence-"

Acı göğsümün ortasında patladığında sesim kesiliyor, o kadar beklenmedik ve acımasız ki başım dönerken göğsümü kavramak zorunda kalıyorum. Baelfire'ın sıcak kollarına aniden sarılmadan önce bağırışlar etrafımı sarıyor-

Her şey bulanıklaştıkça vücut ısıım düştüğü için kasıtlı bir hareket.

Nefes almaya devam et, sangfluir. Hemen döneceğim, Silas'ın sesi kafamın içinde telaşla yankılanıyor.

Silas odadan kaybolurken Everett ateşimi ölçüyor ve saçlarımı yüzümden çekip alıyor. Elinde sıvı dolu bir şişeye dönüyor ama ben elinde başka bir lanet olası iğne görüyorum.

"Yapma-iğne-" diye boğulmayı başarıyorum. Beynim bulanmaya başlarken göğsüm acıyla sıkışıyor.

Bana o lanet iğneyi batırma, telepatik olarak tekrar deniyorum.

Bunu denemek zorundayız, Maven. Söz veriyorum hissetmeyeceksin.

İğneyi hazırlamak için acele ederken acıya karşı dişlerimi sıkarken nefes almak için yaptığım sert girişimler kulaklarımda yankılanıyor. Çenem o kadar sert gıcırdayıyor ki dişlerimin kırılacağını düşünüyorum.

Tanrım, acı normalden çok daha kötü. Neredeyse Amadeus'un beş yıl önce kalbimi söküp aldığı an kadar dayanılmaz geliyor.

Crypt'in parmağı dişlerimi ayırıyor, azı dişlerimin arasından kayıyor. Ne zaman ortaya çıktığını bilmiyorum ama menekşe rengi bakışları beni hapsediyor. "Isır, aşkım. Acı için beni kullan."

Yapıyorum ama yine de yumuşak bir hıçkırık kaçınca utaniyorum.

Görüşüm kesiliyor. Acı beni ele geçirirken bir an için her şey solmaya başlıyor ama sonra göğsümde bir sıcaklık oluşuyor. Silas bir nekromantik tılsım fısıldıyor ve görüşüm yavaş yavaş açılıyor. Tıkırdayan nefeslerimi tekrar duyabiliyorum.

Göğsümdeki acı devam ediyor ama sanki bu bölüm geri çekilmeye karar vermiş gibi. Göz kapaklarım ağırlaştıkça hiperventilasyonum yavaşlıyor.

Vay anasını. Silas'ın iksiri işe yarıyor.

"Gerçekten oraya enjekte etmek zorunda mıydın?" Everett uzun ve sessiz bir andan sonra kabaca soruyor.

"İntrakardiyak enjeksiyon en hızlı çözümdür." İğneyi göğsümden yavaşça çıkarırken Silas'ın yüzünde rahatlama ifadesi beliriyor, böylece iğneyi hissetmiyorum bile. "Onun gölge kalbinde işe yarayacağından emin değildim ama..." Baelfire beni kollarının arasına alarak açıkta kalan tenimi ısıtmaya çalışıyor. "Siktir. Siktir. Ödümüzü kopardın ve lanet o l s u n , sen Donuyorum. Acın geçti mi bebeğim?"

Bedenim ağırlaşıyor. Konuşmaya başlıyorum ama başımı sallamakla yetiniyorum çünkü ağzımı açarsam bir hıçkırık daha çıkacağından endişeleniyorum ve zaten bir gece için fazlasıyla zayıf düşmüş durumdayım.

Kan tadı alıyorum. Crypt parmağını ağzımdan dikkatlice çekene kadar yorgun, bölüm sonrası beynim nedenini bir araya getiremiyor. Bana küçük bir gülümseme attı.

"İşte orada. Yatır onu Decimus. Kızımız çok yorgun." Yumuşakça homurdandım, sesim cızırtılı bir törpü gibiydi. "Ölü gibi yorgun. İyiymiş."

Hepsi benim kaçık esprilerime gözlerini deviriyor ama ben kendi göz kapaklarımın kapanmasına engel olamıyorum. Baelfire beni nazikçe kral yatağın ortasına yatırırken Everett de yanımda durmuş benimle ilgileniyor. Silas ve Crypt sessizce renksiz bitkiden daha fazla almayı tartışıyorlar ama sanki her an hayaletten vazgeçmemi bekliyorlarmış gibi beni izlemeyi de bırakmadılar.

"Artık iyiyim," diye ısrar ediyorum.

"Gecikmiş bir ters tepki olmadığı sürece," diye kaşlarını çatıyor Silas. "Emin olmak için seni izlememiz gerekiyor."

"Senin uykuya ihtiyacın var. Crypt'in yok. İyileşene kadar nöbet tutabilir ve rüyalarımın beslenebilir."

Silas bu fikre pek sıcak bakmıyor ama sonunda yatağa yanıma uzanıyor, bir kolunu ortama doluyor ve boynumu öpüyor. Birbirimize dokunur dokunmaz, bağlı eşime yakın olmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Bir zamanlar beni dehşete düşüren bu sıradan yakınlık şimdi içimde derinlerde bir şeyleri rahatlatıyor.

Sadece doğru hissettiriyor.

Baelfire diğer tarafa kayıyor, elimi göğsüne koyuyorum, böylece onun rahatlatıcı kalp atışlarını hissedebiliyorum. Bu yatak o kadar kalabalık ki, eğer bu kadar bitkin olmasaydım haphefobimin kalıntılarını tetikleyebilirdi. Birlikte, sıcaklıkları beni uykuya daldırıyor.

Derin bir uyku çekmemi sağlayan Crypt'in rüyalarındaki çekici, karanlık ve her zaman dikkatli varlığının belli belirsiz farkındayım. Huzur içinde.

Ta ki ne zaman bir gölge şeytanı yakınımaya gelse olduğu gibi duyularım iğne ucu kadar keskinleştğinde uyku tamamen buharlaşana kadar.

Ama ben bunu tanıyorum. Bu o.

Gözlerim aniden açıldı. Hızla doğruluyorum, nabzım hızla atıyor. Baelfire'in uykulu kafa karışıklığı homurtularını ve Limbo'dan soru dolu bir kaşla çıkan Crypt'i görmezden gelerek, odanın ışıklarını açmak için yataktan fırlıyorum.

Everett odanın minderli kanatlı yarasa sandalyesinde uyukladığı yerden irkilerek uyandı. Hemen ayağa kalktı. "Neler oluyor?"

"Biz gidiyoruz. *Şimdi* gidiyoruz. Giyinin ki bizi taşıyabileyim," diyorum beşlime, ne olur ne olmaz diye ekstra başucu lambalarını ve küçük dolabın ışığını açarak.

Bacaklarını yatağın kenarına atarken koyu renk bukleleri uykudan dağılmış olan Silas, "Neredeyse geçirdiğin krizin etkisinden hâlâ kurtulamadın," diye itiraz ediyor. "Nakil büyüğü çok yorucu olacak-"

"Sınırlarımı biliyorum. Ben hallederim. *Kımıldayın.*"

Odanın bir köşesinde gölgeler belirdiğinde, onları yok etmek için zayıf, basit bir büyü çağırıyorum ama bir sonraki taşıma büyüğü son zamanlarda aldığım yaşam güçlerinin çoğunu yakacakken büyü kullanmaya devam edemem.

Sadece Somnus'un yaşam gücüne dalmadığımdan emin olmalıyım... ama dürüst olmak gerekirse, *ondan* uzaklaşmak için gereken buysa, öyle olsun.

Kankalarım benim panik halime tepki olarak şaşkın bir bakış atıyor, sonra da giyinmek için acele etmeye başlıyorlar - aniden yanımda beliren Crypt hariç.

"Sevgilim? Bana ne olduğunu söyle-"

Keskin bir şekilde sözünü kesiyor, önümde koruyucu bir şekilde adım atarken etrafımda dönüyor, soluk girdaplı işaretleri parlıyor. Dördüncü kattaki süit yatak odasının penceresinin dışında, kaybolmadan önce yıldızsız gecede hareket eden karanlık bir kütle görüyorum.

Sanırım deliliğe yol açan Kâbus Prens'in korku salan bir varlığı hissedebilmesi şaşırtıcı değil. Sinirlerim bu şeytanın yanında her zaman olduğu gibi kaşınmaya başlıyor.

Lanet olsun.

Tam bir aptalım. O haberi duyar duymaz bizi nakletmeliydim.

Baelfire sanki başka bir odadan bir şey alacakmış gibi yatak odasının kapı koluna uzanıyor. Onu durdurmak için hemen kolu tutuyorum.

"Oraya gidemezsin."

"Eşyalarımızın çoğu diğer odada, Boo. Giysiler, yiyecek, para-"

Başımı sallıyorum. "Hepsi değiştirilebilir."

"Neler oluyor?" diye soruyor.

Işıklar titriyor ve o küçük an için, gerçek bir kalbim olmamasına rağmen kalp krizi geçirdiğime yemin edebilirim.

"Silas, bir aydınlatma büyüğü yap. Hemen. Bu odada hiçbir gölge izi bırakmayacak bir tane," diye talimat veriyorum.

Neden?" diye telepatik olarak soruyor, çoktan kanayan kristalini çıkarıp parmağına batırmış.

"Karanlıkta hareket ediyor, en ufak bir şeyde bile. İyi aydınlatılmış bir alanda bulunamaz," diye açıklıyorum, daha önce attığım deri eldivenleri giyerek. Pierce'ı ve kullan-at telefonu komodinden alıp bağcıklarını bağlamadan botlarımın içine adım atarak, taşıma büyüğü için yeterli alana sahip olabilmek amacıyla bir sandalyeyi kenara itmek için dönüyorum.

"O mu? O kim?" Everett soruyor, odadaki sıcaklık duygularıyla uyumlu bir şekilde düşmeye başladığında dirseklerinin arasından buzlar süzölüyor.

Bir şey kapıyı usulca tırmalıyor ve koridorda bir yerlerden tüyleri diken diken eden fısıltılar yükseliyor.

Seslerin hepsi *onun* ters gitmiş haline benziyor.

"Maven, Maven, en tatlı kuzgun." Alay kızgınlaşıyor. *"Bulanın elinde kalanlar oyunumuzu hatırlıyor musun?"*

Bu ses vücuduma o çok tanıdık endişe karıncalanmasını gönderiyor. Her zaman yaptığım gibi, nefesimi yavaşlatıyorum ve kendi kendime mantramı tekrarlıyorum.

Ölümcül bir sakinlikten başka bir şey değilim. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Sangfluir? Silas'ın sesi düşüncelerime cevap veriyor, ses tonuna endişe sinmiş.

Baelfire'ın gözleri bir ejderhanınkine dönüşürken hırlıyor: "Adını nereden biliyor?"

Süitin başka bir yerinde büyük bir gürültü duyulur ve ışıklar bir kez daha titrer. Tamamen söndükleri anda, Silas'ın aydınlatma büyüğü etkisini gösterdiğinden ortalığı kırmızı bir ışık kaplıyor. Boğazımı kavrayan mecazi iskelet el serbest kalıyor ve hemen taşıma büyüğünün sözcüklerini ezberden okuyorum.

"Bana tutun," diyorum kapının dışındaki tırmalama sesleri gümbürtüye dönüşürken ve fısıltıları uğuldayan rüzgâr gibi çılgınlara dönüşürken.

Kibritlerimin dördü de hemen koluma, omzuma ve boynuma dokunuyor -Baelfire'ın durumunda, kolları sanki bir kalkan olmak istemiş gibi beni sarıyor.

Karanlık gecenin uzaklarında bir yerde, bir kadının kan donduran ılgılığı kesilmeden önce havayı yarıyor ve ardından başı kesilmiş bir kadın cesedinin kaba kuvvetle içeriye fırlatılmasıyla yatak odasının penceresi kırılıyor.

BİR AN, üzerimize kırık cam parçaları yağıyor, sonra büyü devreye giriyor ve dünya tersine dönüyor. Taşıma büyüğü sona erdiğinde, derin kar yığınları, kalın, beyaz buzlu çam ağaçları ve yumuşak ay ışığı ile çevrili, yağın karın içinde duruyoruz.

Baelfire küfrediyor ve hızla iyileşen omzundan bir cam parçası koparıp yüzümü ona bakmam için eğiyor. Kehribar rengi gözleri sert ve inatçı bir ifadeye bürünmeden önce bana zarar verecek bir şey olup olmadığını kontrol ediyor.

"Maven. O lanet olası şey de neydi öyle?" "Bir Wraith."

O taşıma büyüğünün verdiği yorgunluk damarlarımda dolaşıyor ama başımı kaldırıp çam ağaçlarının arasından görünen yıldızlara bakıyorum. Sanırım Washington'da saat sabahın birine yaklaşıyor. Burası Lillian'ın yıllar önce yaşadığı yeri ve sık sık buradan bahsederdi.

Silas kanayan kristalini cebine koyuyor ve parmaklarındaki kanı diliyle temizliyor ki bu da *çok* dikkat dağıtıcı oluyor.

"Wraithler hakkında bir şeyler öğrendik. Onlar korkuyla beslenen ve yalnızca kutsanmış kemik silahlarla öldürülebilen yüzü olmayan, silüet benzeri figürler. Bunun dışında, tamamen soyut oldukları için diğer gölge şeytanlara kıyasla zararsız oldukları biliniyor. Bunun başka bir şey olmadığına emin misin?"

"Hayır. O lanet olası bir Wraith'ti. Sadece büyücüler sayesinde fazladan zilleri ve düdüklere var. Ve çok somut."

Diğer wraithlerden çok daha güçlü ve tamamen kontrolden çıkmış olduğundan bahsetmiyorum bile. Amadeus onu göndermiş olamaz - benim peşime düşecek kadar zayıf olduğunu fark ettiği anda Bölünme'den kurtulmuş olmalı.

Ne de olsa o wraith korkumun tadına karşı bir bağımlılık geliştirmişti.

Gitmemiz gerektiğini düşündüğüm yöne doğru ilerlemeye başlıyorum ama Everett elini belime koyarak beni nazikçe durduruyor.

"Sürekli o diyorsun. Orada dehşete kapılmıştın. Kimdi o, Oakley? Anlat bize."

Kibritlerimin dördü de bana bakıyor. Belli ki bu işin peşini bırakmaya niyetleri yok.

Bunu onlara söylemektense kırık camları yutmayı tercih ederim ama bilmeyi hak ediyorlar.

"Arayan Gideon'du," diye itiraf ediyorum.

Hepsinin aynı anda ağzının açık kalması çok komik.

"Ne?" Baelfire ve Silas senkronize bir şekilde kükrüyor. Crypt'in yakışıklı yüz hatlarında katıksız bir cinayet ifadesi belirirken tüm işaretleri parlıyor ve Everett bolca küfrediyor.

Baelfire öfkeyle, "O hasta orospu çocuğunun parçalandığını söylemiştin," diyor, öfkesi yükselirken derisinin altında mavi ateş parlıyor. İçinde durduğumuz kar yığını onun etrafında hızla eriyor. Ateşe dayanıklı olmadığım bilindiği için küçük bir adım geri çekiliyorum.

"Öyleydi. Hortlakların kralı tarafından, ki tebaasından herhangi birinin gerçekten kalıcı bir ölüm yaşamasına nadiren izin verir." Bunu nasıl açıklayacağımı düşünerek duraksıyorum. "*Telum* olduğumda, üzerimde deney yapmayı bırakmadılar. Aynı şey Gideon için de geçerliydi. Amadeus bir insanın anıları bozulmadan bir wraith olarak geri getirilip getirilemeyeceğini öğrenmek istedi. Ona daha fazla güç aşlamak istedi. Bir yıl kadar sonra başarılı oldu ve bir zamanlar Gideon olan Wraith benim eğitimime dahil edildi."

Silas'ın çenesi sıkılır, bir kası yanağında zıplar. "Tanımla birleşti."

Amadeus'un krallığındaki canavarlarla dolu ormanlarda koşmak zorunda kaldığım zamanları unutmam mümkün değil; *onun* beni avladığını hissettiğimde katran kadar yoğun bir korku damarlarıma acı verici bir şekilde pompalanıyordu. Bir Wraith'i kutsanmış kemik olmadan öldürmenin bir yolu yoktur; bu madde, rahiplerin, peygamberlerin ya da tanrılarla ilgili herhangi bir şeyin bulunmaması nedeniyle Nether'da mevcut değildir.

Amadeus buna korku dayanıklılık testi diyordu. Değerli bir *telum* olabilmem için acı ve korku tolerans seviyelerimin aşılması gerektiğini söyledi.

Fiziksel acıya karşı onun beklentilerini aşan bir tolerans geliştirdim.

Diğer yandan korku?

Gerçek korku toleransı diye bir şey yoktur. Bir fobiyle başa çıkmayı öğrendiğinizde, bir başkası, bir başkası ve bir başkası daha ortaya çıkar. Fiziksel ve psikolojik ıstırap arasında hiçbir karşılaştırma yapılamaz.

Gideon'un zihnime tekrar saldırmasına izin vermeden önce binlerce işkenceyi daha kabul ederdim.

O Wraith'in bana yaptığı gibi beşlimi bozmasına izin veremem. Bir daha onların yanına bile yaklaşamayacağından emin olmalıyım.

Güzel aklın nerede, sangfluir? Silas kafamın içinde soruyor.

Kendimi karanlık anlarıma o kadar kaptırmışım ki konuyu unutmuş gibi görünüyorlar, bu da beklenmedik bir kazanç. Crypt ortadan kayboldu ve Baelfire biz ayrılmadan önce odadan almayı başarmış olması gereken cep telefonunu kontrol ediyor. Everett y a n ı m a yaklaşmamak için elinden geleni yapıyor çünkü soğuk zaten beni titretiyor ama hâlâ geçmişimdeki acıyı görebiliyormuş gibi yumuşak, hüzünlü mavi bakışlarıyla beni izliyor.

Silas beni kollarıyla sarmak için hamle yapıyor ama ben ondan geri çekiliyorum. "Bekle. Kendimi kontrol altına almama izin ver-

"Hayır." Kızıl gözleri dayanılmaz derecede nazik, bana yaklaşıp tekrar elini uzatıyor. "Kontrol altında olmanı istemiyorum, Maven. Senin ya da duygularının hiçbir versiyonu bana yük olmayacak. *Sanguis a' sruthadh unus gh'a, tha sinn unum mar,*" diye mırıldanıyor Fae dilinde.

Bu eski bir Fae atasözüdür ve anlamı şudur: "*Kanımız tek bir aşk gibi akar, bu yüzden bir olalım.*"

Beni güçlü kucakıyla sarıyor, ben gözlerimi kapatıp geçmişimden gelen şeyleri yeniden bölümlere ayırmaya çalışırken hiçbir şey söylemiyor.

Silas sadece bana sarılıyor, hafif baharatlı burbon kokusu hafif ama rahatlatıcı.

Ve işte yine o koku. O yumuşak, savunmasız, acı verici tatlı duygu midemi altüst ediyor ve ellerim eldivenlerin içinde aniden terliyor. Sonunda daha fazla dayanamayıp geri çekiliyorum ve lanet olası evrene şükürler olsun ki tam o sırada Baelfire telefonunu çevirip çıkardığı haritayı paylaşıyor.

"Tamam, tatlı turtam. Crypt keşfe çıktı ama biz tam buradayız-"

Telefonu sessizde, ama ekrandaki harita aniden "Ejderha Ana "nın aradığını gösterecek şekilde değişiyor, o da ekrandaki bir şeyi kaydırarak ondan kurtuluyor. İç çekerek devam ediyor.

"Tall Pine, Washington adında küçük bir kasabadan yaklaşık altı mil uzaktayız. Oldukça kırsal bir yer. Aslında buranın bir kasaba sayılabileceğinden bile emin değilim. Daha çok yerel market olarak kullanılan bir benzin istasyonu olan bir belediye gibi."

"Otel var mı?" Everett soruyor.

"Auntie Ethel's Finest Motel and Grill diye bir yer var. Frost kadar züppe burnunuzu onlara çevirmeden lütfen üstüne şeker koyun dersiniz eski tuvaletlerini kullanmamıza izin vereceklerinden eminim."

"*Outhouse*" mu? Bana şaka yaptığını söyle. *Senin* erişebildiğin bir tuvalete adımımı atmamın imkanı yok, seni ejderha büyüklüğünde bok parçası."

Tam yanımda belirip saçlarımdaki ve omuzlarımdaki karın tozunu nazikçe almadan ve beni şaşırtıcı derecede lüks bir ekose battaniyeye sarmadan hemen önce Crypt'i hissediyorum. Bunu da çalmış.

Böyle düşüncelidir.

"Küçük insan kasabasının kenarında ıssız bir kulübe buldum. Douglas az önce kullandığımız taşıma büyüsunün izini sürmediği sürece saklanmak için yeterince iyi bir yer gibi görünüyor," diye mırıldanıyor.

Kahretsin. Douglas'ı unutmuşum.

Bir yanım ödül avcılarının yakalamasına aldırılmazdı. İyi bir dövüş girmeyeli günler oldu.

Yine de zamanımız kısıtlı. Ethereum'u bulmam ne kadar uzun sürerse, Ölümsüz Beşli'nin bir sonraki üyesini avlayıp öldürmem de o kadar uzun sürecek.

Amadeus'un her bir "görevim" için kurduğu saatten bahsetmiyorum bile. Eğer Ölümsüz Beşli'yi onun hoşuna gitmeyecek kadar yavaş öldürürsem, Lillian'ı ve insanları tekrar tehdit etmeye başlayacaktır.

"Burada uzun süre kalmayacak olsak da güçlü bir gizlenme büyüüne ihtiyacımız olacak," diyorum ve gitmemiz gereken yöne doğru yürümeye başlıyorum. "Eğer o iblise yakında ulaşamazsam, bir sonraki ipucumu Arjantin'de bulacağız."

Everett yanımda yürürken iç geçiriyor. Bu ormanda hava çok soğuk, ama mavi ay ışığı bu kışlık, çorak manzaraya esrarengiz bir parlaklık katarak onu hem ürpertici hem de güzel kılıyor. Benim buz elementalim de tam buraya uyuyor ve havanın ne kadar soğuk olduğundan tamamen habersiz görünüyor.

"İblislerin faydalı olduğunu söylediğini biliyorum ama lütfen önce bağlantılarımı deneyebilir miyiz?"

"Duruma göre değişir. Bağlantıların geri dönüp bizi konseye ihbar edecek efsaneler mi?"

"Onlar karaborsa satıcıları. Tabii ki konseye gitmeyecekler.

-Bu da işlerini tehlikeye atacaktır."

"Düşün, Frost. Maven'ın başına konan ödülü alırlarsa daha fazla işe ne gerek var?" Crypt çizer. "Baban

açıkça ödöl parası için yüklendi. Bize sırtını dönen herkes tanrılar gibi yaşayacak."

"Yani kibirli, abartılı, kayıtsız pislikler gibi mi?" Açıklık getiriyorum. Bana acımasız diyebilirsiniz. Bu doğru.

Crypt kahkahayı patlatıyor ama Everett bana onaylamayan bir kaş çatıyor. Bir buz elementaline göre, azarlarken saçma bir şekilde ateşli oluyor. "Küfür etme."

"Ama çok eğlenceli."

"Oakley, ben ciddiyim. Karaborsadan ihtiyacın olan her şeyi almaya yardım etmek istiyorum ve tanıdığım insanlar da kendi tarzlarında güvenilir insanlar." Duraksıyor, saçlarındaki ve tenindeki kusursuz kar taneleri ay ışığında parlarken kaşlarını çatıyor. "Bu arada, ne almaya çalışıyorsun?"

Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum, daha uzun bir kar yığınının etrafından dolaşıyorum. "Ethereum."

"Cennetten gelen cam gibi bir şey değil mi?" Baelfire soruyor. "Hiç duydun mu?"

Omuz silkiliyor. "Büyücü babam Ivan nadir bulunan büyümlü şeyleri incelemeyi sever. Ethereum'dan bir iki kez bahsetti ama o madde ortaya çıkar çıkmaz Miras Konseyi tarafından el konulduğunu, bu yüzden hakkında fazla bir şey öğrenemediğini söyledi."

Başımı salladım. "İrtibata geçmem gereken tüccarın yakalanması zor biri olduğu biliniyor. Önemli bir zulası olduğu söyleniyor ama bunun dışında herkes onun hakkında inanılmaz derecede ketum."

Öyle ya da böyle Melchom'un dudaklarını gevşeteceğim.

Bir süre sessizce yürüdükten sonra Everett huysuzca homurdanıyor. "Bu gidişle bakıcımız donarak ölecek. Burası onun için çok soğuk."

"Keşke etrafta onu sıcak tutacak ateş püskürten bir egomanyak olsaydı," diye düşünen Crypt, Baelfire'ı görünce şok olmuş gibi yaptı. "Ah, bekle."

Bael karla kaplı botlarıma bakıyor ve hemen beni kucağına alıyor. "Tamamdır. Onu güzel ve sıcak tutacağım."

"Hayır, ben yürüyeceğim," diyorum kararlılıkla. "Ayaklarım iyi durumda. Beni taşımak aşırıya kaçmak olur."

"Ama küçük sevimli ayak parmakların üşüyor."

"Onlar için yuh olsun. İndir beni, Baelfire."

Başını iki yana eğip tartışıyor. "Mmm, hayır. O tatlı kıcını oraya kadar taşıyacağım. Böylece, insanların yanında tek eşli davranmaya geri döndüğümüzde, senin erkeğin *olduğumu* anlayacaklar ve Kar Tanesi de bununla başa çıkmak zorunda kalacak."

Tanrım. Bu ejderha başka bir şey. Everett sabır diliyormuş gibi gökyüzüne bakarken bir gülümsemeyle savaşıyorum.

Baelfire'in sıcak ve lezzetli kollarında olmak umurumda değil ama şekil değiştiren gücü ve dayanıklılığıyla bile kendini gereğinden fazla zorlayacak, beni derin karda altı mil taşıyacak ve biz zaten yeterince dinlenmemişiz. Haphephobimin bir anda çirkin yüzünü gösterip göstermeyeceğini bilmediğimden bahsetmiyorum bile.

Bu yüzden kendi kıcımı Tall Pine'a doğru yürüyeceğim. "Son uyarı. İndir beni."

Parlak ve çapkın bir gülümsemeyle başını eğip çenemi öpüyor, kollarımda ve bacaklarımda zevkli karıncalanmalar yaratıyor. "Öyle mi? Yoksa ne olur, zebani?"

"Yoksa seni yaparım."

Beni görmezden gelip boynumun kıvrımını yaladığında, ki burada şekil değiştirenler eşlerini işaretler, şaşkınlıkla sarsılıyorum ve hemen atletik gömleğinin içinden göğüs ucunu olabildiğince sert bir şekilde büküyorum. Bağırıyor ve kollarını gevşetiyor, ben de kaçmak için kolayca aşağı kayıyorum.

Boynum sıcak değilmiş gibi davranarak battaniyeyi tekrar düzeltiyorum.

-Ama öyle. Tanrım, flörtöz olduklarında hepsi beni çok fazla etkiliyor.

Bael dramatik bir şekilde, "Çok tatlı ama bir o kadar da acımasız," diye iç geçiriyor ama yürümeye başladığımızda eğilip başımın tepesini öpmesi egosunun her zamanki gibi zarar görmediğini gösteriyor.

"Siz dördünüz bu konuda yeterince uyarı aldınız," diyorum sırtarak.

"Touché."

EVERETT

Küçük kulübenin ön kapısından içeri ^{kayıyorum,} kollarımdaki kâğıt torbaları ayarlıyorum, böylece uluyan rüzgârın baskısına karşı kapıyı zorla kapatabiliyorum.

Bu gece dışarıdaki berbat hava, birleşik mutfak ve oturma odasındaki Baelfire'ın telefonundan çalan neşeli tatil müziğiyle keskin bir tezat oluşturuyor. Baelfire yeni getirdiği kısa mavi ladin ağacının üzerindeki karları fırçalıyor. Pencerelemin etrafında ve mavi ateşle çıtırdayan şöminenin üzerinde şenlikli tatil tonlarında fae ışıkları parıldıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Yakmak için ejderhaya dönüşmeden ateşi nasıl mavi yaptın?"

"Ticaret sırrı," diye homurdanıyor Bael, antik görünümlü fırında pişen bir şeyi kontrol etmek için küçük mutfığa girerken.

İlk Yerleştirme'den bu yana işler o kadar yoğun ki, neredeyse yarının hangi gün olduğunu unutacaktık. Neredeyse iki gündür Tall Pine'dayız ve Baelfire bu kasabada pek bir şey olmadığını söylerken bizimle dalga geçmiyordu.

Bu da demek oluyor ki Maven için Starfall Eve'de iyi hediyeler bulmak gerçekten çok zordu.

Yine de başardım sanırım.

Buraya geldiğimizden beri, Maven ve Silas'ın bu küçük kulübeye koyduğu kalın gizleme büyüsü altında son olaylardan yavaş yavaş kurtulduk. Beşlimiz son otuz küsur saatin çoğunu uyuyarak ya da sevişerek geçirdi.

Yani seks yapmıyorum. Belli

ki seks yapmıyorum.

Ama diğerleri bana istemediğim tavsiyelerde bulunduklarından ve Maven'ı lanetimden koruyabileceği konusunda ısrar ettiklerinden beri düşündüğüm tek şey bu oldu.

İşleri yüz kat daha kötü hale getirmek için, bu sabah Maven'ı yatakta Baelfire'ın yüzüne otururken yakaladım. Tamamen çıplaktı ve

Boğuk iniltileri onu çok mutlu bir şekilde ölmek üzere olan bir adam gibi gösterirken sikini kızdırmak için öne doğru eğildim.

Şimdi, onun yerinde olmayı hayal etmeden duramıyorum.

Dün gece Silas'la birlikteydi ve Crypt bu sabah duşta onunla *bir şeyler* yaptı. Biliyorum çünkü boşalırken küçük nefes alışlarını duydum.

Hepsi ondan o *mükemmel* sesleri çıkarmaya devam ediyor.

Ulaşılamayacak bir cenneti dinlemek gibi.

Dinlemeyi umursamıyorum. Ya da izlemek. Aslında, eğer aynı odada olursam bakıcımın çözülmesini görmeye doyamıyorum - ki bu sürekli oluyor çünkü bu pislikler ona ne zaman ve nerede saldıracakları konusunda kasıtlı davranıyorlar. Onunla bağ kurmaya çalışmam gerektiğini anlatmaya çalışıyorlar.

Bütün gün kızardım ve dikkatim dağıldı.

Tanrılar yukarıda, onu ne kadar çok istediğimi

Onu.

Ya diğerleri haklıysa ve onu korumanın en iyi yolu
Onunla mümkün olduğunca çabuk bağ kurmaya ne dersin?

Ama bir dakika. Ya sonunda Maven'a tapmaya başlarsam ve bu da lanetimi tetiklerse?

Kahretsin, ya bakıcımı korumak için yapabileceğim *hiçbir şey* yoksa? Ya burada onunla birlikte olmak için istediğim her şeyi riske atıyorsam?

Başım ağrıyor.

"Dikkatli ol, Frosty. Duyduğuma göre kardan adamlar şöminenin yanında çok dururlarsa eriyorlarmış," diye homurdanıyor Baelfire, çalma listesinden başka bir tatil şarkısı seçerek.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve kulübenin kapısının hemen içinde çok uzun süredir endişeden donup kaldığımı fark ediyorum. Dikkatim kapalı yatak odası kapısına kayıyor. İçeriden herhangi bir seks sesi gelmiyor. Hem rahatladım hem de acı bir hayal kırıklığına uğradım.

Ve hâlâ çok azgınım.

"Çantalarda ne var?" Bael soruyor.

"Maven için hediyeler," diye mırıldanıyorum yüzümü ovuşturarak.

"Sonunda teoriyi test etmek için üzerinde kullanmayı planladığın bir seks oyuncağını da eklesen iyi olur," diyor neşeyle, bir fırın kabında bir şeyler karıştırırken.

Bu şirin küçük kulübedeki her şey ya dün Tall Pine'ın küçük pazar yerinden benim tarafımdan satın alındı ya da kim bilir nereden çalındı.

Mahzen. Bulduğumuzda boş bırakılmış ve hafifçe döşenmişti - muhtemelen birinin yazlık kulübesi.

"Sen o koca ağzını açmadan da yeterince zor zaten," diye homurdandım.

"Yeterince zor demek *istediğinize* eminim, Profesör Mavi Taşak." "Kapa çenenin. Silas hâlâ Maven'ın dikkatini dağıtıyor mu?"

Plan, onu şaşırtmak için minyatür bir Starfall Eve kurmaktı. Her ne kadar halk düşmanı olarak görülsek ve sadece eteryum konusunda bir ipucu bulana kadar burada olsak da, bunun kalecimiz için önemli bir ilk olduğuna karar verdik. Ne de olsa hepimiz onun bu bayramı Nether'da hiç kutlamadığından eminiz.

Yıldız Çöküşü, tanrıların canavar türünü ilk lanetlediği günün kutlaması olarak başladı. İnsanların duaları kabul olduğunda gökyüzünden yıldız gibi ışıklar yağdığı söylenir; tanrıların gazabı çıplak gözle görülebilirmiş. Ölümlüler diyarındaki tüm canavarlar, beşlilerini bulmaları gerektiğini öğrendiklerinde onları alçaltan ve boyun eğdiren korkunç lanetlere maruz kaldılar. Bu da ateşkeslere, anlaşmalara, insanlarla kaynaşmaya ve nihayetinde miraslara yol açtı.

Yüzlerce yıl sonra, çoğu elementalin hoşuna gitmeyecek kadar ticarileşmiş olsa da, o gün hâlâ yılın en büyük kutlaması.

Baelfire soruma cevap vermek için ağzını açıyor ama Crypt tam önümde belirerek ikimize de küfür ettiriyor.

"Birlikte banyo yapıyorlar," diyerek kâğıt torbaların içine bakmaya çalışıyor. Onları ondan uzak tutuyorum. "Katılmayı teklif ettim ama bir sürü telepatik saçmalık dönüyordu. Ayrıca Crane çok dramatik bir şekilde benimle banyoya girmektense kendini hadım etmeyi tercih edeceği konusunda ısrar etti."

"Artık tamamen aklı başında olduğuna dair bir işaret daha." Kese kâğıtlarını küçük masanın üzerine koyuyorum ve Baelfire'in mutfakta bıraktığı dağınıklığı toplamaya başlıyorum.

Hamur dolu bir ekmek tepsisini fırına sürerken sesi garip bir şekilde gerginleşiyor. "Geri çekil lan. Bu mutfak iki kişi için yeterince büyük değil."

"*Senin* için yeterince büyük değil," diye düzeltiyorum.

Beni hafifçe itti. Onu geri itiyorum, dökülen unu temizlemeye niyetliyim-

Ama oturma odasının duvarlarından birine çarpmadan önce aniden havalanıyorum. Nefesim kesiliyor ve elementim hızla kontrolümden çıkıyor.

Buz, dikenlerden oluşan bir kalkan gibi etrafımda patlıyor; Baelfire bir saniye sonra kendini devasa buz sarkıtlarından birine sapladığında bu hem iyi hem de kötü oluyor. İçinden kopan hırıltı tamamen insanlık dışı. Çıplak elleriyle buzu parçalamaya başladı, kaymış gözleri saf, hayvani bir kötülükle bana sabitlenmişti.

Hay sikeyim. Bu Bael değil.

Ejderhası beni öldürmeye çalışıyor.

Tam parlak kraliyet mavisi ateş derisini yakıp yüz hatları dönüşmeye başlarken, Crypt şekil değiştireni ensesinden yakalıyor ve Limbo'da kayboluyor.

Uh oh. O karabasan onu öldürecek mi?

Baelfire'in ölmesini istediğimi sık sık söyledim ama beşlinin birbirini koruması gerekiyor. Birimizi kaybetmek Maven'a düşünmek istemediğim kadar zarar verir.

Banyonun kapısı çarparak açıldı ve bakıcım hızla oturma odasına girdi. Muhtemelen ödül avcılarını ya da başka bir tehdidi bekleyerek odayı tararken parmak uçlarında kara büyüler çıttırıyor.

Tamamen çıplak ve su damlatıyor, bu yüzden işe yarar bir şey söylemek yerine kışımın üzerinde düz durup ona bakıyorum - çünkü beynim onun tonlanmış, ıslak vücudunun her bir kıvrımına ve eğimine aşırı derecede sabitlenmiş durumda.

Yüce tanrılar. Nasıl bu kadar seksi olabilir? O kalçalar, o esmer pembe meme uçları, boynunun yumuşak eğimi, karanlık bakışlarındaki tehlike parıltısı...

Kan fae'leriyle beslenme seansından kaldığı belli olan boynundaki bir parça kan bile tertemiz bir tuval üzerinde ürkütücü renklerin güzel bir sıçramasıdır.

"Maven," diye bağıyor Silas telaşla, onu odaya kadar takip ederek.

En azından beline bir havlu sarmış. Çarpmamın duvara verdiği hasara gözlerini kırptırıyor.

"Lanet olsun, ne oldu?"

Maven'in keskin buz sarkıtlarından birine çok yaklaştığını görünce hemen etrafımdaki buzları eritip kemiklerimdeki ağrıyı görmezden gelerek ayağa kalkıyorum. Hiçbir şey kırılmamış gibi hissediyorum ama daha sonra zedelenecek tek şey egom değil.

"Özür dilerim, araya girmek istememiştım-"

Elleriyle yüzümü çevreleyip yaralanma olup olmadığını kontrol ettikten sonra geri kalan her yerimi incelemeye devam ediyor. Zarar görmediğimi görünce hafifçe nefes veriyor

ve gözümle buluşuyor.

Aynı şeyi onun için yaptığımı söyleyemem. Çıplak vücudu şehvetli bir silah ve ben de yaralı göğsündeki House of Arcana amblemine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Benim de onun üzerinde izim olsun istiyorum.

Hem de çok fena. "Diğerleri nerede?" diye soruyor.

Son birkaç dakikayı kafamda tekrar oynatıyorum. "Baelfire'ın ejderhası, o hâlâ insan formundayken kontrolü ele geçirdi. Kontrolünü kaybetti ve... Crypt onu Limbo'ya götürdü. Dışarıya sanırım."

Ön kapıya dönüyor.

"O çıplaklığın içine girmeyeceksin," diye çıkışıyorum, aynı anda Silas gitmesini engellemek için elini tutuyor.

Tepkilerimizin onu sinirlendirdiğini söyleyebilirim. Neyse ki, o bize haddimizi bildirmeden Crypt, dağınık siyah saçlarındaki karı ve bir noktada aldığı yıpranmış deri ceketini fırçalayarak yeniden ortaya çıktı.

"Endişelenme hayatım. Evcil kertenkelenin sadece ava çıkması gerekiyordu. Yakında gayet iyi olacak."

"Onu Araf'a götürmen dışında."

"Sadece kısa bir süreliğine. Ejderhası tamamen kontrol altındayken ruhunun gerçek bir tehlike altında olduğundan şüpheliyim."

Maven bunu anlıyor, başını sallıyor ve karanlık bakışlarını bu şenlikli alanda gezdirerek yoluna devam ediyor.

"İçeride neden bir ağaç var ki?"

"Bu bir gelenek," diyor Silas. "Starfall için daha iyi dekore edilmiş görünecek."

"Neyle süslenmiş? Kemiklerle mi?"

"Neden üzerine kemik koyalım ki?" Rahatsız olmuş bir şekilde soruyorum.

Omuz silkiyor. Bu hareket bir kez daha dikkatimi güzel göğüslerine ve kalçalarının baştan çıkarıcı kıvrımlarına çekiyor.

"Cehennem'deki canavarlar inlerini işaretlemek için bunu yaparlar. Ayrıca öldürdükleri hayvanların derilerini asarlar ve ağaç gövdelerini kanla boyarlar. Aslında insan derisi kullanmadıkları zamanlarda iyi bir dekoratör olurlar."

Yüce Tanrım. "Baelfire haklıydı. Seni terapiye almalıyız."

Bu öneri karşısında gerçekten kafası karışmış gibi görünse de, Crypt'in boynunda kalan bir damla kanı yalamak için eğilmesiyle konuşma tamamen rayından çıkar.

Silas hemen Maven'ı karabasan ucubesinden uzaklaştırıyor ve ona ters ters bakıyor

Onu.

"Ne?" Crypt masumca soruyor, Maven'a bakarken dudaklarını yalıyor, Gülümsemek için savaşıyor gibi görünen bir kadın. "Bu sadece bir tadımlıktı. Şu anda hem onun kanını hem de düşüncelerini alıyorsun. Beni kıskandığını düşün."

"Yine de, ne oluyor? Onun kanını hortumlayamazsın," diye homurdanıyorum ve Maven'ın şu anda masanın üzerindeki kâğıt torbalara baktığını fark ediyorum. Bu arada hepimiz onu tepeden tırnağa süzüyoruz.

"Ne demek istiyorsun, Frost?"

Neyse boş ver. Bu psikopata karşı mantığın işe yaramadığını unutup duruyorum.

Maven sonunda hepimizin ağzının suyunun aktığını fark ediyor. Islak saçlarını yüzünden kaldırıp yatak odasına doğru dönüyor. Yuvarlak, kusursuz kığını görünce inlememek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

"Hemen döneceğim," diyor omzunun üzerinden, kapıyı arkasından kapatarak

Onu.

Silas hemen bize dik dik bakıyor, hala damlayan siyah buklelerini fırçalıyor alnını. "Siz üçünüzün bir yolunu bulup ona bağlanmanız gerekiyor." "Siktir git,"

diye kaşlarını çatmış. "Size söyledim, sadece Maven'ı kullanmayacağız. lanetlerimizi boz-"

"Bu artık lanetlerle ilgili değil." Sesini alçaltmadan önce yatak odasının kapısının hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için kontrol ediyor. "Maven'ın kanındaki büyüün tadı artık bağlandığımız için daha güçlü. Bence beşli bağları tamamlamak onun şu anda olduğundan daha da güçlü olmasına yardımcı olacak - ve eğer o lanet *olası piç* onun peşindeyse, beşlimizin onu güvende tutmaya yardımcı olmak için olabildiğince güçlü olmasını istiyorum."

Maven için gelen Wraith'i hatırlayınca dişlerim sıkılıyor. Empati kuramıyorum ve o da duygularını saklamakta çok başarılı ama wraithle karşılaştıktan sonra takındığı boş ve perili ifade gün gibi ortadaydı.

Maven'ın geçmişindeki dehşeti hayal bile edemiyorum, ama bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, geleceği rahatlık ve zevkten başka bir şey olmayacak.

Bu yüzden onun için yeterince iyi olmasam da, onu incitmiş ve tam bir pislik olmuş olsam da... eğer onunla bağ kurmanın bundan sonra gelecek her şeyin üstesinden gelmemize yardımcı olma şansı varsa, o zaman her şeyi deneyeceğim - teorilerden herhangi birini.

İfadem yeni kararlılığımı yansıtıyor olmalı çünkü Silas sırtarak başını sallıyor.

"Ormanda Maven'a vereceğim Starfall Eve hediyesi için son malzemeleri toplamam gerekiyor. Yoksa kalıp izlerdim. Sadece unutma: kenar yapmak yok."

Yüzümü bir sıcaklık kaplıyor. Bu lanet olası kan fae'si de en az benim kadar röntgenci, ama aynı zamanda bir izleyici fikrinden hoşlandığımı da anlamış gibi görünüyor.

"Merak etme. Masum bakiremize bakıcısına nasıl davranması gerektiğini göstereceğim," diyor Crypt omzumu okşayarak.

Yüzüm kızarmış bir halde elini geri itiyorum. "Ben masum değilim ve ikiniz de çenenizi kapatın."

"Birazdan döneceğim," diye devam ediyor Silas, "ama siz üçünüz hâlâ devam ediyorsanız, seve seve-"

Crypt'in işaretleri parlıyor ve gözle görülür bir şekilde korkuyor. Bilgelikler hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve Limbo'nun icabına bakmak üzere ortadan kaybolurken hava çarpılıyor.

"Sağda solda lanetler," diye iç geçiriyorum.

"Burası hariç her yerde," diye övünüyor Silas üstünü değiştirmek için yatak odasına gitmeden önce.

Gözlerimi deviriyorum ve Baelfire'ın yokluğunda hiçbir şeyin yanmamasını sağlayarak mutfağı düzenliyorum. Silas portmantodaki paltolardan birini giyip kulübeden çıktığında ben bir kez daha gergin bir enkaz haline geliyorum.

Çünkü burada Maven'la yalnızım. Düşünmeden duramadığım kişiyle.

Sanki tanrılar beni sınıyormuş gibi, bakıcım sadece büyük boy siyah bir kapüşonla çıkıyor, pantolon yok. Külot giyip giymediğinden emin değilim.

Bu küçük gizemi çözmeye çalışırken bacaklarına çok fazla baktığımı fark ediyorum, sırtıyor ve tezgahlardan birine oturmak için zıplıyor.

"Bu senin için daha iyi bir açı mı?" diye alay ediyor.

Yüzümdeki ateşi gizlemek için tezgâhtaki dumanı tüten güveç kabını kontrol ediyormuş gibi yaparak etrafımda dönüyorum.

"Um... hayır, sadece-özür dilerim."

Yumuşak bir kazıma sesi duyuyorum ve mutfak tezgahının üzerinde küçük bir hançeri çevirdiğini görmek için ona bakıyorum, bakışları çok uzakta. Pierce değil. O şeyi nereden çıkardı ki?

Zayıf olduğum için bacaklarının arasına bakıyorum ve kapüşonunun altından dantelli siyah bir külot giydiğini görüyorum.

bacakları.

Bakıcım konuştuğunda, hala özleminden donmuş durumdayım, bakışlarım dokunulmak için yalvaran o güzel kalçalara kilitlenmiş.

"Eğer bakmakla meşgul değilsen, poşetlerde ne var?"

O kadar irkiliyorum ki neredeyse güveç kabını tezgâha çarpacaktım. "Kahretsin, öyle demek istemedim... onlar hediye. Senin için."

Maven gözlerini kırptırdı. "Neden bana hediye alalım ki?"

"Öncelikle, sana her zaman hediye almak isterim. Ama ikinci olarak, bu bir Yıldız Yağmuru Arifesi geleneği. İnsanlar uzun zamandır canavarların hükümdarlığının sona ermesini kutlamak için hediyeler veriyor. Hatta insanlar, savaşımlardan hemen sonra fakirlere hediyeler dağıtan cıfcaflı kırmızı takım elbiseli, sakallı yaşlı bir adam hakkında eski bir masal bile uydurdular."

"Senin para verdiğin adam gibi. Cömert görünüyordu."

Omuz silktim. "Evet, şey... aşırı ticarileşmiş bir tatil, ama yılın bu zamanında çok fazla hayırseverlik var. Daha da önemlisi, seni şımartmak için bir bahanem oluyor. Taşrada olduğumuz için bu pek bir şey değil ama... işte."

Çantalardan birinden ilk ürünü çıkarıyorum: büyük boy, rahat, kurukafa desenli siyah bir kapüşonlu sweatshirt. Maven'ın beğenip beğenmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama-

Yüzü aydınlandı.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Kahretsin, güzel yüzündeki o ifadenin sebebi olmayı seviyorum. Kendi kendime yemin ediyorum, kaçmadığımız anda, sırf şu anda takındığı bu ifadeyi daha fazla görebilmek için ona tüm dünyayı satın alacağım.

Kapüşonluyu uzattığımda sırtarak kabul ediyor. "Teşekkür ederim." Sonra kaşları çatılır. "Kahretsin, sana hiçbir şey almadım-"

"Sana bunu da aldım," diye araya giriyorum çünkü bakıcımın hakkında hiçbir şey bilmediği bir geleneğe uymadığı için kendini kötü hissetmesine imkân yok.

Şişenin üzerindeki etiketi okurken başını eğiyor. "Ağrıyan kaslara masaj yağı mı?"

Başımı sallıyorum, bu hediyeyle hoşlanmayabileceğini fark ettiğimde yanaklarım ısınıyor. "Kendini sürekli zorluyorsun. Muhtemelen ağrın oluyordur ve bu yardımcı olabilir diye düşündüm. Eğer istersen. Eğer beğenmezsen-"

"Yaparım. Bana onunla masaj yapar mısın?" Sırtışı aynı anda hem alaycı hem de baştan çıkarıcı.

Kalbim çarpmaya başladığında zorlukla yutkunuyorum. "Eğer... istiyorsan."
"İstiyorum."

Maven tezgâhtan kayıyor ve serbest elimi tutarak sakinleştiriyor. Ancak o zaman yün araba ceketimin düğmeleriyle oynamaya başladığımı fark ediyorum.

Büyüleyici, karanlık bakışları benimkilerden ayrılmıyor, beni incelerken olduğu yerde sabitliyor.

"Romantizm bana doğal gelmiyor," diye başlıyor Maven tereddütle. "Bir bıçakla olmadıkça kendimi ifade etme konusunda berbatım ama lanetinle beni incitmekten korktuğumu biliyorum."

Ne kadar da yetersiz bir ifade. Şu anda bile, bakıcıma olan yakınlığının ona bir şekilde zarar verme ihtimaline karşı kurnazca uzaklaşmaya çalışırken kollarımdaki endişe tırmanıyor.

Birlikte sahip olabileceğimiz her şeyi mahvetme fikrine dayanamıyorum. Bu muhteşem, kendine güvenen, cesur muamma ile yalnız kalmamalıyım ve onun için bu kadar acı çekmemeliyim.

Masaj yağı mı? Ne düşünüyordum ki ben? Ona masaj yapamam; o pürüzsüz teninde soğuk ellerimden hoşlanmayacaktır. Tanrılar aşkına, sonunda ona zarar verebilecekken onu bu kadar çok istediğim için kendimden nefret ediyorum.

Ben bir adım daha attığımda Maven ileri doğru adım atıyor ve ben gidecek hiçbir yerim olmadan tezgâhlardan birine sırtımı dayıyorum. Tekrar yutkunmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Maven..." Uyarıyorum.

"Sana korkacak bir şey olmadığını göstermek istiyorum." "Ama ya-"

"Everett." Parmaklarını saçlarımdan geçirmek için uzandı. "Seni istiyorum. Sen beni istiyor musun?"

O kadar çok acıtıyor ki.

Ama sadece başımı sallayabiliyorum, ellerim kalçalarına inmek ve aramızdaki boşluğu kapatmak için kaşınıyor.

"Güzel. İhtiyacımız olan tek şey bu," diye ısrar ediyor bakıcım. "Ama-"

"Senin lanetinin aşık olduğun herkesi öldürmesi gerekiyor. Biliyorum." Bakışları aynı anda hem zeki hem de dikkatli. "Peki söyle bana. Neden bana zarar vermedi?"

Kalbim küt küt atıyor. O haklı. Ona aşık olduğum dünyadaki en bariz şey, öyleyse neden lanetim ona henüz bir şey yapmadı?

Ya değilse... Ya...

Yeni bir fikir oluşuyor, zihnimde kendini elikleştiriyor. Yıllar önce ortaya çıkması gereken bir farkındalık; o kadar nahoş bir farkındalık ki, dünyam kendi ekseninde dönmeyi bıraktığında yeniden nefes almam bir anımı alıyor.

Eğer şüphelendiğim şey
doğruysa... Kahretsin,
bilmeliydim.

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü Maven gözlerini oluşturan koyu renklerin güzel kaleydoskopuyla bana bakarken bu anı mahvetmelerine izin vermemin hiçbir yolu yok.

Bir şey söylemek yerine, sonunda bedenlerimiz arasındaki boşluğu kapatmak için onu kendime doğru çekiyorum. Onun mükemmel sıcaklığı, farkına varmamla birlikte içimde dönmeye başlayan acının soğuk parçalarını yatıştırıyor.

Bu muhteşem kadın bana karanlık, oyuncu gözlerle bakarken kendimi işkence gibi cazip bir rüyada gibi hissediyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki, ama ya yanlış bir şey söyler ya da yaparsam ve soğuk terler içinde uyanıp bu fantezinin bir rüyadan başka bir şey olmadığını fark edersem?

Bunu berbat edemem.

"Yani, eğer sen... masaj beni..." Lanet olsun. Zaten berbat ediyorum.

Maven bir kahkahaya karşı koyuyor, gözleri benim mücadelemi izlemekten gerçekten zevk alıyormuş gibi parlıyor. Onu tanıyorsam, muhtemelen öyledir.

"Gergin olduğunda çok sevimli oluyorsun."

Yüzümü kapatarak nefesimi dışarı veriyorum. "Daha önce hiç bu kadar gergin olmamıştım. Sadece sana masaj yapmak beni daha da..." Bunun kulağa nasıl geleceğini fark ederek geri çekildim.

"Azgın mısın?"

"Bunun bir şeye yol açmasını beklemiyorum," diyorum hızlıca, yakamı iki kez ayarlayarak. Beynim bu güzel kadın karşımdayken çalışmak istemiyor.

"Yemin ederim yağı bu yüzden almadım. Sadece iyi geleceğini düşün-"

"Everett. Fazla düşünüyorsun. Beni izleyin."

EVERETT

Maven sweatshirt'ünü çıkarıp onu o kışkırtıcı külotundan başka bir şeyle bırakmadığında ^{BEYNİM} KAPANIYOR.

Arati kurtar beni.

Bir daha düşündüm de, hayır. Bundan kesinlikle kurtarılmak istemiyorum.

Maven yüzüstü uzanırken kalın, yumuşak battaniyelerin yanında ateş çıkartıyor. Ona masaj yapmam için bu noktayı ayarladı ve şimdi bekliyor.

Ellerimin üzerinde olmasını.

Kutsal tanrılar, bakıcıma masaj yapmak üzereyim.

Odaklan. Bu onu iyi hissettirmekle ilgili. Sağlıklı kalsın ve berbat etme, azgın köpek.

Yanında diz çöküp ellerimi ısıtmak için kısa süreliğine ateşe yaklaştırıken zar zor düşünebiliyorum. Dokunuşumu ferahlatıcı bulduğunu söyledi ama yine de doğal sıcaklığımın masaj sırasında rahatsız edici olacağından endişeleniyorum.

Ellerime biraz yağ döküp birbirine sürüyorum. Maven'ın omuzlarına ve sırtının üst kısmına nazıkçe ama sert bir şekilde masaj yapmaya başlarken kafamı rahatlatmaya çalışıyorum. İlk başta tüm vücudu geriliyor ve ben duraklıyorum.

"Ellerimi daha fazla ısıtabilirim-"

"Yapma. Sadece... Bu şekilde dokunmaya alışık değilim."

Lanet olsun bana, onun süregelen dokunma fobisini düşünmemiştim bile. Beşlinin sıradan dokunuşlarından memnun, hatta mutlu görünüyordu ama bu kesinlikle... daha dokunaklı.

"Belki de bu kötü bir fikirdi," diye geri adım attım.

Bir dirseğinin üzerinde doğruluyor ve yan dönerek bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Dur demedim. Sadece ayarlıyorum. Alo? Everett? Everett?"

Kahretsin. Yine bakıyordum.

Ama o böyle yan yatmış poz verirken ve gördüğüm tüm iğrenç rüyalara benzerken nasıl durabilirdim ki?

Boğazımı temizleyip başımı salladım. "Tamam. Ama seni rahatsız etmeye başlarsa hemen bana haber ver."

Maven tekrar uzandı ve ben tekrar başladım. Modellik yaptığım süre boyunca masaj hakkında bir iki şey öğrendim ama lanet olsun, vücudumdaki tüm kan o kadar hızlı akarken bunu yapmak çok zor.

Teni çok sıcak. Omurgasının kıvrımları, muhteşem poposunun yuvarlakları, o bacaklar...

Kürek kemiklerinin yakınındaki bir düğüm olduğunu düşündüğüm şeyi çözmek için daha sert bastırdığımda, acılı bir zevkle hafifçe inliyorum.

Kutsal tanrılar, sanki beni öldürmeye çalışıyor. Kendimi toparlamak için duraklıyorum, zor yutkunuyorum.

"Hepinize masaj yapmak istiyorum. Eğer sorun olmazsa." Maven başını sallıyor, memnuniyetle nefes veriyor.

Bacaklarına ve kollarına doğru ilerliyorum, yatırılması gereken tonlanmış kaslar beni şaşırtmıyor. Ne de olsa bu vücudu lanet bir silah olması için eğitmiş. Bakıcımın neler yaşadığını düşünmekten nefret ediyorum ama sırtının alt kısmını ovmak için geri döndüğümde tekrar inlediğinde saf mutluluk.

Tekrar fazla düşünmemeye çalışarak ellerimin kıcının üzerinde kaymasına izin veriyorum, mümkün olduğunca metodik bir şekilde masaj yapıyorum. Ama Maven'ın nefes alış veriş hızlanıp kıpırdanmaya başladığında, onun da benim kadar etkilendiğini anlıyorum.

"Arkanı dön," diye fısıldıyorum kısık sesle.

Dönüyor ve beni şımartmaya hazır bir şekilde uzanırken bakışlarındaki lüks sıcaklık zaten sert olan sikimin seğirmesine neden oluyor. Pantolonumun içinde rahatsız edici bir şekilde sertleşti ama o lanet şeyi dışarı çıkarmaya niyetim yok.

Bu Maven'ın kendini iyi hissetmesini sağlamakla ilgili ve eğer kıyafetlerini çıkarmaya başlarsam daha fazlasını beklediğimi düşünecek. Biraz daha yağ ekleyip Maven'ın ayaklarına, baldırlarına ve uyluklarına nazıkçe masaj yapıyorum.

Çaresiz, yıpranmış açlığım beni ele geçirmeye başlıyor - bu yüzden külotuna daha fazla yaklaşmadan önce, onun yerine kollarından birine uzanıyorum.

Ama ben bir şey yapamadan Maven doğruluyor, çenemi kavırıyor ve beni öpüyor.

Beni.

Hemen dizlerimin üzerine çöküp onu sırtından öpüyorum. Onu dudakları muhteşem. Bana bakmak için geri çekiliyor, bakışları tıpkı benimkiler gibi arzuyla dolu.

"Soyun," diye mırıldanıyor. "Böylece iyiliğine karşılık verebilirim."

Çenesinden ve boynundan öpüyorum, omzuna bastırıyorum, böylece oturmak yerine tekrar arkasına yaslanıyor. "Başka bir zaman. Senin bu kadar çok

Bundan çok keyif alıyorum."

"*Soyun*," diye tekrarlıyor, dudaklarımı ısırmaya ve alay etmeye devam etmek için beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

Kıyafetlerimi çabucak çıkarıyorum, hepsini bir kenara atıp azgın ereksiyonumu serbest bırakırken öpüşmemizi bozmuyorum. Beni çıplak mı istiyor? Çıplak olacağım. Beni öpmeyi bırakmadığı sürece ne isterse yaparım.

Vücudu benimkine doğru eğiliyor, kalçası sert sikime sürtünüyor ve başımı döndürüyor. Nefes almasına izin vermek için ara veriyorum, bu sırada daha aşağıları öpüyorum - boynunu, göğüslerinin arasını, böylece dudaklarıma karşı yara izini hissedebiliyorum, karnından aşağıya, sonunda dilimi uyluklarının arasına kaydırmak için külotunu kenara çekene kadar.

Oh, lanet olsun. O kadar ıslak, sıcak ve tamamen *karşı konulmaz* ki.

Hemen bir parmağımı içine sokuyorum, nasıl hissettiğinin tadını çıkarıyorum. Parmağımı kıvrıp amını yalamaya devam ettiğimde Maven nefes nefese kalıyor ve parmaklarıyla saçlarımı çekiştiriyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Çekiştirmeye, çıkardığı seslere *ihtiyacım var*. Bu yüzden yalamaya, çimdiklemeye ve kızdırmaya devam ediyorum, Maven'i tam olarak neyin nefes nefese bıraktığını, neyin inlettiğini ve neyin saçlarımı daha da sert çekiştirdiğini öğrenmek için zaman ayırıyorum.

"Everett," diye inliyor, daha fazlası için sabırsızca öğütmeye çalışıyor.

Külotunu yavaşça sıyırıp bir kenara atmadan önce ona azarlayıcı bir bakış atarak kalçalarını aşağıya doğru bastırıyorum. Sonra kendimi yeniden konumlandırıyorum ve ıslaklığına doğru bir yol yalıyorum, üzerine yumuşakça üflüyorum.

Islaklığı donarken Maven keskin bir nefes alıyor, elleri omuzlarımda geziniyor ve parmakları sıcaklık şokunun şaşkınlığıyla tenime batıyor. Tutuşundan gelen ısırik o kadar iyi ki, sikim seğiriyor ve daha fazlası için çaresiz kalıyor.

Aynı hızla soğuğu yalayarak uzaklaştırıyorum ve ona gülümsüyorum.

"Güzel parti numarası," diye gülüyor nefes nefese. "Ve gamzeler. Hiç adil değil."

Parti numarası mı? Tamam, benimle dalga geçecekse daha fazlasını hak ediyor.

Girişini tekrar yalıyorum, ikinci bir parmağımı içine sokarken klitorisini emiyorum. Tekrar bana doğru sürtünmeye başlıyor, tüm o harika sesleri çıkarıyor. Bu sefer, bu güzel ıslaklığın üzerine don soluduğumda ve Maven gerildiğinde, iki katına çıkıyorum, amını yutarken parmaklarımı onun derinliklerine daldırıyorum.

Ani bir baş döndürücü ıslaklık dalgası yüzümü ıslatırken küfür ediyor ve omuzlarımı kavlıyor, aletim seçirirken kontrolümü pencereden dışarı gönderiyor. Zevk vücudumu sararken inliyorum. Girişi parmaklarımın etrafında ritmik ve ince bir şekilde titreşiyor.

Tanrılar yüksekte. Resmen buna bağımlıyım, onun zevkine.

Ona nefes nefese gülümsüyorum ama Maven ayağa kalkarken gözleri açılıyor. "Lanet olsun. Ben az önce...?"

"Fışkırdın," diye mutlu bir şekilde iç geçirdim, daha fazlası için aşağı inmeye başlamıştım bile.

Ama o beni yerinde tutmak için parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor, kaşları çatılıyor. "Fışkırtmak normal mi?"

"Bu olağanüstü bir şey, o yüzden bu konuda bilinçlenmeyi aklından bile geçirme," diye uyarıyorum. "Şimdi arkana yaslan ve seninle oynamama izin ver."

"Seninle oynama vaktim geldi," diye karşı çıkıyor.

"Birkaç dakikaya ihtiyacım var." Başımı eğiyorum, hayatımın en güzel anlarından birinin tekrarına hazırım.

Ama sonra bacakları omuzlarıma kilitlenince ve beni döndürüp yuvarlayınca afallıyorum. Göz kamaştırıcı bir hızla hareket ediyor, yani bir an kalçaları başımın yanında, bir an sonra ise sırtarak üzerime biniyor.

"Benim için çok güzel kızarıyorsun," diye mırıldanıyor Maven.

Sonra boynumu öpmek için eğiliyor ve beni ısırtıyor.

O küçük acı kıvılcımının ruhumu bir saniyeliğine cennete fırlattığına yemin edebilirim.

İşte böyle, birkaç dakikaya ihtiyacım yok.

Çalışmasını incelemek için oturduğunda gözleri parlıyor. "Ve tenin çok... işaretlenebilir."

"İşaretle o zaman," diye fısıldıyorum dilim yeniden çalışmaya başladığında.

"Hepsi senin. Tamamen seninim. Sadece-"

Maven'in ağzı beni tekrar öpmeden önce boğazımdan aşağı kayıyor, ben zevkle gözlerimi kapatırken ısırtıyor ve emiyor. Ellerinden biri karnımın ve göğsümün üzerinde geziniyor ve meme uçlarımdan birini alaycı bir şekilde çimdiklediğinde, içimde yeni bir şey çarparken sarsılıyorum.

Büyürken kendimi camdan bir nesne gibi hissederdim. Babamın ayna görüntüsü, duygusuz Frost varisi, bir kaide üzerinde bakılacak ama asla dokunulmayacak mükemmel bir şey.

Şimdi o dokunuşa ihtiyacım var, onun dokunuşuna. Acımasızca. Acilen. Bakıcımdan alabileceğim en yoğun şekilde.

"Yapabilir misin..." Yutkunuyorum ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Sadece istediğimi biliyorum.

Maven ne istediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi beni inceliyor. Sonra kaşlarını çatıyor ve tırnaklarını nazikçe göğsümde gezdiriyor. Keskin acı karşısında nefesim kesiliyor ve inliyorum.

"Canımı daha çok yak," diye fısıldıyorum.

Maven'ın bakışları, zaten hızla çarpan kalbimin kaçmaya çalışmasına neden olacak şekilde kararıyor. "Acıdan zevk mi alıyorsun?"

Nefesim kesiliyor, kelimelerim aceleyle çıkıyor.

"Senden gelen acı sadece zevktir." Sonra inanılmaz bir şey fark ediyorum ve ona gülümsüyorum. "Ve... beni biraz incitmekten hoşlanıyorsun. Değil mi?"

Dudaklarından yumuşak bir gülümseme geçiyor ve eğilip beni öperken elleri aramıza giriyor. Hafifçe yükseldiğini hissedebiliyorum ve ağır taşaklarıma sert, kısa bir tokat atana kadar nedenini bilmiyorum.

Ani bir acı ve zevk enjeksiyonu. Yemin ederim, ne kadar hoşuma gittiğine dair başım dönüyor.

"Birazdan da fazla," diye fısıldayarak onaylıyor, çenemi öpüyor.

"Siktir, evet," diye inliyorum.

Ondan daha fazlasını istemek istiyorum, ama sonra sırlıslıkam girişini sikimin ucuna sürüyor ve aniden nefes alamıyorum. Sanki devam etmek isteyip istemediğimi kontrol ediyormuş gibi bakışlarımla buluşuyor.

Onun içinde olmazsam öleceğimden oldukça eminim, bu yüzden kalçalarını kavriyorum ve onu aşağı çekiyorum, ikimiz de inleyip nefes alırken sikim sıcak ıslaklığına dalıyor.

O kalçalarını yuvarlarken ben de içine doğru itiyorum.

Kahretsin, inanılmaz hissediyor. Çok ıslak, sıcak ve sıkı.

Yukarıdaki kutsal tanrılar.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda düşüncelerim ne kadar günahkârca küfürlü olduğu için onlara dua etmemeliyim bile.

Çünkü şimdi, Maven zevkten o kadar bunalana kadar vücudunun tadını çıkarmak istiyorum ki durmam için dua etsin. Her saniyemi bu mükemmel amcığın içinde geçirmek, onu bir sunakta çiğ çiğ becermek ve ona hak ettiği şekilde saygı göstermek istiyorum. Diğerleri sıra kendilerine gelene kadar izleyebilirler. Maven hepimizin ona tapmasından hoşlanıyor ve yücelerdeki tanrılar, ona tapıldığını görmekten hoşlanıyorum.

Ve özellikle onun vahşiliğini daha çok istiyorum. Akıl almaz bir mutlulukla eşleştirilmiş yakıcı acıdan daha fazlasını.

Bana gerçekten binmeye başladığında, ellerinden biri saçlarımı bükerek mükemmel dozda ek acı verdiğinde, kendimi tutmak için yumruklarımdan birini ısıyorum.

"Bekle, Maven," diye nefes nefese kaldım. "*Siktir*. Yavaş ol. Bunun uzun sürmesini istiyorum-"

Yavaşlıyor, beni öpmek için eğiliyor. Bir an için, kalbim göğsüne çarparken ve ellerim onun mükemmel vücudunu keşfederken, durgun bir hızda hareket ediyoruz. Onunla bu şekilde birlikte olmanın katıksız samimiyeti hayatımdaki en güzel şey.

Üstte olana kadar yavaşça yuvarlanıyorum, Maven'ın kollarını kalçalarımın sarıyorum ve daha sert itiyorum, artan boşalma ihtiyacına karşı dişlerimi sıkıyorum. İnliyor ve başını arkaya eğiyor, gözlerini kapatıyor ve ağzını hafifçe aralıyor, böylece şimdi tekrar boşalırken, titrerken ve usulca küfrederken ne kadar muhteşem olduğunu izleyebiliyorum.

Dışarıda uğuldayan rüzgâr, yanımda çıtırdayan ateş, kulağımda yumuşak nefes alışları, eve tekrar tekrar giderken, her sıcak, bağımlılık yaratan hisle çıldırıyorum...

Mükemmel.

Bu mükemmellik. *O mükemmellik.*

Sonunda, serbest bırakma içime çarptığında artık onunla savaşıyorum. Nefes nefese kalıyorum ve yemin ediyorum, birkaç kez daha sertçe itmeyi bitirirken onu bana sıkıca tutuyorum.

Yemin ederim sanki ruhumu sikimin içinden çıkarmış gibiydi. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

"Tanrım," diye nefes nefese gülüyor, ben yavaşça çekip döndüğümde göğsüme sarılıyor. Sırtını, kollarını, yanlarını ovuyorum, ona dokunmadan duramıyorum.

"Bu..." Söyleyecek sözüm yok.

"Yeterince özel mi?" diye kontrol ediyor.

Bu onun endişelendiği bir şey miydi? Bunu ne kadar kastettiğimi anlaması için başını eğip ona bakıyorum. "Seninle olan her şey özel. Her lanet an. Yani evet, öyleydi. Ayrıca... masaj yağını beğenmene sevindim."

Maven sırtıyor. "Bayıldım."

Onun son hediye açtığını görünce bir dopamin vuruşu daha yapmam gerekiyor. Şakağını öpüyorum, başım dönüyor ve Maven olan her şeyle uçuyorum.

"Bir dakika burada bekle," diye fısıldıyorum.

Bitişikteki mutfağa girip kalan kese kağıdıyla hızla geri dönüyorum ve yanına otururken ona uzatıyorum. Güzel gözlerinin vücudumun ve zihnimin haritasını çıkarır gibi bakışlarını yakalamadan önce açıkta kalan her santimimi nasıl takip ettiğinin son derece farkındayım.

"Eğer bana böyle bakmayı kesmezsen, son hediyen bir sonraki turu beklemek zorunda kalacak," diye uyarıyorum, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek.

Yanağımı öpmek için beklenmedik bir şekilde öne eğiliyor - gamzelerimden birinin olduğu yeri. "Daha fazla inanılmaz seks mi? Oh, dehşet."

Ayağa kalkıyor, battaniyelerden birini omuzlarına kadar sarıyor. Ona kibarca çıplak bedeninin yanında mümkün olduğunca uzun süre güneşlenmem gerektiğini söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Artık amının ne kadar kutsal ve *sıcak* olduğunu bildiğimden, sikim sakinleşecek gibi görünmüyor. Tüm vücudum aynı anda hem hazır hem de rahatlamış hissediyor.

Son hediyeği çıkarmadan önce battaniyenin üzerinden göğsünü ovuştururken gergin bir şekilde kıpırdamamak için kendimi zorluyorum. Gözlerini kırıştırıyor ve bir o yana bir bu yana çevirerek sapındaki oymalara hayranlıkla bakıyor.

"Bu... kemikten yapılmış bir hançer mi?"

"Bu bir Salish geyik kemiği bıçağı," diye başımı sallıyorum. "Bunu yapan ve bana satan adam en iyi balık oymak ya da sergilemek için kullanıldığını söyledi. Aslında bir silah değil ama... güzel göründüğünü düşündüm. Beğenmediysen saklamak zorunda değilsin," diye ekliyorum, aptal gibi apaçık ortada olanı belirterek.

Ayrıca, bu karmaşadan kurtulduğumuz anda, eğer isterse ona dünyanın en iyi hançerlerinden bir düzine alacağım. İsteddiği her şeyi, hatta istemeyi hiç düşünmediği şeyleri bile.

Maven daha yakından inceliyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim."

Sonra gözlerini kısıyor ve bir tarafına kazınmış *Oakley*'i göstermek için bıçağı çeviriyor.

Belki de sahte soyadımı açıklamamın zamanı gelmiştir, diye düşünüyor.

"Sahte olduğunu biliyorum," diye omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, soyadının gerçekten Ama olup olmadığını merak ediyordum-"

Ağzının kıpırdamadığını fark edince sözümü kesiyorum. Göğsünün ortasını tekrar ovuştururken gözleri benimkilere kayıyor ve sonunda battaniyeyi bırakıp aşağıya bakıyor.

Nefesimi kesen bir zevk dalgası başımı döndürüyor.

Göğsündeki çizgi ve yara izinin ortasına mükemmel bir kare yerleştirilmiş: Elementler Evi'nin amblemi, dört köşesi her bir elementi temsil ediyor. Muhafızımın üzerinde öylesine yeni bir tasarım ki, bir an için tüm dünyam *nihayet* yerine otururken ikimiz de ona bakıyoruz.

Sonunda.

O benim, ben de onunum ve hiçbir şey onu benden alamayacak.

Ben

Sahte bir lanet bile değil.

O kadar bunalmıştım ki, onu kendime çekmeden önce iki kez düşünmedim.

Güçlü duygular içimde dönerken onu kucaklıyorum.

Rahatlama. Heyecan. Sevinç.

Hayatım boyunca bunu mahvedeceğim söylendi. Yalnız kaldım ve diğer herkesi kendi iyilikleri için uzaklaştırdım, onları lanetimden kurtarmaya kararlıyım. Günlerim boyunca sefalet içinde çürüdükten sonra yalnız öleceğimi, acı verici bir şekilde üşüyeceğimi, yalnız kalacağımı ve Syntyche ruhumu biçmeye geldiğinde memnuniyetle hayaletten vazgeçeceğimi düşündüm.

Ama şimdi?

Sonunda bağlandım, bu da demek oluyor ki... özgürüm. Sahte ya da değil, artık lanet yok. Arati'nin baş rahibi ağzını açıp mutluluk şansımı mahvettiğinden beri ilk kez nefes alabiliyorum.

Sevgili tanrılar, size teşekkür ederim.

Maven bir parmağını göğsündeki yeni amblemin üzerinde gezdiriyor, bakışları tekrar bana döndüğünde hararetleniyor. "İşe yaradı ama neden?"

"Neden?" Ne demek istediğini anlayamayacak kadar sırtıtmakla

meşgul olduğum için yankılıyorum. "Daha yeni seks yaptık."

"Bana sorarsanız pek de yeterli değil," diye dürüstçe cevap veriyorum, dikkatim ambleminin üzerinde gezinen parmağında.

Benim

amblemim.

Maven'ın

üzerinde.

Bugün hayatımın en güzel günü. Bu mutluluk seviyesiyle nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyorum, muhtemelen bu yüzden aynı anda hem aşk hastası hem de sınırda kaçık durumdayım.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Demek istediğim, diğerlerine karşı tam olarak çekimser davranmadım. Tanrılar tarafından onaylanmayan bu bağın gerçekleşmesi için gereken tek şey seksse, o zaman neden sadece şimdi işe yaradı?"

Haklı bir soru ama bir kez daha tek düşünebildiğim onun olduğum. Maven'a yaklaşıyorum çünkü onun sıcaklığına doyamıyorum - ama benden kurnazca uzaklaştığında donup kalıyorum.

Maven yüz ifademi görüyor ve hemen, "Sorun sen değilsin. Vücudum masajın etkisini yeni yeni atlatıyor ama iyiyim. Çabucak geçer."

Bakıcımın haphFOBisinden geriye kalan her şeyi küçümsemesi beni öldürüyor.

Sonra kaşlarını çatarak başını eğiyor. "Soyadımın sahte olduğunu bilmekle ne demek istedin?"

Tereddüt ediyorum.

Maven'in geçmişini ve küçükken gölge iblisler tarafından kaçırıldığını öğrendiğimizden beri, yıllar önce o adliyeye getirilen insanı merak ediyorum. Pietro Amato, adı buydu. Kızının Nether'da hayatta olduğunu, onu kurtarması gerektiğini, onun özel olduğunu söyledi...

Ya Maven onun kızıysa?

Ya bunu bir aziz olduğu için söylüyorsa?

Azizler doğduklarında koruyucu tanrıları tarafından seçilirler. Cennetin temsilcileri olarak dindar ve bekar bir hayat sürmeleri beklenir, kendilerini seçen tanrının kurallarına uydukları sürece belli bir dereceye kadar kutsal büyü kullanabilirler. İnsanları kutsar, dünyayı dolaşır, hastaları iyileştirir ve tapınaklarla ilgilenirler. Birçoğu tarihe geçmiş büyük insani yardımseverler haline gelmiştir.

Eğer bakıcım bebekken tanrılardan biri tarafından seçilmiş olsaydı, babasının onu geri almak için çaresiz kalmasına şaşmamalı. Amato'nun onun babası olduğuna neredeyse eminim ama ya yanılıyorsam?

Düşüncelerimi Maven'a itiraf edemedim, doğruldu ve odanın yakın bir köşesine baktı. Lanet olası Wraith'in bir şekilde bizi tekrar bulmasından endişelenerek gerildim ama sesi endişeli olmaktan çok rahatlamış gibi geliyordu.

"Dönmüşsün."

Ön kapının yanındaki hava dalgalanmadan önce bir saniyeliğine sessizlik oluyor ve sonra çok sinirli bir karabasana bakıyorum. Kollarını kavuşturmuş, ellerine biraz kan bulaşmış ve deri ceketini yırtılmış halde duruyor ama en azından Limbo'daki bir şeyden döndüğü son seferki kadar boktan görünmüyor.

"Bağlanmışsın," diye mırıldanıyor, beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor.

Bu onun için şaşırtıcı bir bakış değil. Bunu pek çok kez gördüm. Çok çabuk eskiyor.

"Kıskançlığını başka yere taşı, pislik. Akşamki eğlencemizi mahvediyorsun." Battaniyeleri Maven ve beni daha fazla örtecek şekilde ayarlıyorum.

Crypt mizah yapmadan karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Yapabiliyorken tadını çıkar. Eninde sonunda uyumak zorunda kalacaksın ve uyuduğunda ben de orada olacağım."

Ne ürkütücü.

Maven yüzümdeki ifadeye gülüyor. Bu ses tam bir cennet. Onu kucağıma alıyorum ve yanağımlı okşadığında aptal gibi sırtıyorum.

Bu kadının lanet olası ruhunu şımartacağım.

Tamamen seninim, bunu biliyor musun? Ona telepatik olarak söylüyorum. Dediğim gibi. Engel yok. Asla sana layık olamayacağımı biliyorum ama elimden gelenin en iyisini yapacağımdan eminim. Sonunda seni ihtiyacım olan şekilde sevebileceğim için-

Maven gerçekten kızarıyor ve kelimeleri durdurmaya çalışır gibi bir eliyle ağzımı kapatınca sözüm kesiliyor ve şok oluyorum.

Bunun kafamızın içinde olduğunu biliyorsun, değil mi? Kontrol ediyorum, gülerek.

Aslında hepimizin kafasında, Silas'ın sesi araya giriyor ve ikimizin de gözlerini kırptırmasına neden oluyor. Kulübeye dönmedi ve birden telepatik bağın ne kadar ileri gittiğini merak ettim. Bunu bir yarış haline getirmek istemem ama benim aşk ilanlarım çok daha iyi. Öyle değil mi, Sangfluir? Everett'e kafana fısıldanan tatlı itiraflardan ne kadar hoşlandığını söyleyeyim mi?

Sessiz ol yoksa seni engellerim, diye karşılık veriyor Maven.

Crypt nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve bir çakmak çıkarıp sigarasını yakıyor, itirazlarıma rağmen bize doğru yürüyor. "Bu kadar telepati yeter."

Oturuyor ve hemen bakıcımızı kollarımdan çekip kucağına alıyor, sigarasından bir nefes çekmeden önce onu öpüyor.

"O lanet dumanı ona bulaştırma. Ve herkes yeni gelenlerin yakın durması gerektiğini bilir," diye kaşlarımı çatarak onu tekrar kucağıma çekiyorum.

Direniyor, bir kolunu onun beline doluyor. Maven yarı onun kucağında yarı benim kucağımda sırtarak bize bakıyor, Baelfire bir kış rüzgârıyla ön kapıdan içeri girerken yeni işaretlenmiş göğsü sergileniyor. Ejderha şekil değiştiren çırılçıplak, kir, erimiş kar, hayvan kanı ve şaşırtıcı miktarda yırtık tüyle kaplı.

Önündeki manzaraya gözlerini kırptırarak durur.

"Vay anasını. Kar Tanesi sonunda sevişti mi? Vay be, ne kadar çok morluk varmış."

Yüzüm kızarıyor ama pişman değilim, özellikle de Maven sırtıp üzerimde bıraktığı izlerden birini silmek için uzandığında.

Baelfire omuzlarındaki karı fırçalıyor. "Pekâlâ, Ölüm Meleği, sana çok ciddi bir sorum var. Dölleri normal miydi yoksa soğuk muydu?"

"Kapa çenenı ejderha," diye göz devirerek sözünü kestim.

YILDIZ YAĞMURU ARIFESİ GÜZELDIR.

Baelfire duşa girdiğinde, Silas geri dönüyor ve bana üzerinde çalıştığı yeni bir karışım hediye ediyor; bir sonraki nöbetimi savuşturmak için içebileceğim bir iksir.

Yani artık lanet olası iğneler yok. Evrene şükürler olsun.

Baelfire'ın hediyesi ağız sulandıran bir akşam yemeği ve denemem için birkaç yeni dondurma çeşidi, ki vanilyanın gerçekten de en sevdiğim olduğunu bu şekilde öğreniyorum. Crypt bana Washington'da bir mağazadan çaldığına yüzde yüz emin olduğum güzel, skandal yaratan koyu kırmızı bir iç çamaşırı takımını aldı. Ayrıca bana üzerinde tabut olan ve "Binin sürtükler, Öteki Dünya'ya gidiyoruz" yazan grafik bir tişört aldı.

Everett, Crypt'e mizah anlayışının kendisinden daha berbat olduğunu söylese de bunu uygun ve komik buldum.

Tüm bu hediye verme olayı harikaydı ama aynı zamanda kendimi boktan hissetmeme neden oldu. Starfall'da hediye diye bir şey olduğunu bilmiyordum, bu yüzden onlara verecek hiçbir şeyim yok. Silas hayal kırıklığımı anladı ve alaycı bir şekilde öpücüklerin harika hediyeler olarak sayılması konusunda ısrar etti.

Yine de fırsat bulur bulmaz hepsine bir şeyler alacağım.

Şimdi, küçük yatak odasındaki şömine soluk mavi alevlerle hafifçe titriyor ve ben sağımda usulca uyuyan Baelfire'ı dinliyorum. Etrafımda kıvrılıp yatmayı denedi, ben soğuk terler dökmeye başlayana ve yaklaşık otuz dakika sonra nefes alamaz hale gelene kadar harikaydı. Fark etti ve geri çekildi, bunun yerine elimi göğsüne koydum, böylece uykuya dalarken kalp atışlarının sabit, rahatlatıcı tınısını hissedebildim.

Görünüşe göre, aptal dokunma fobimden tamamen kurtulmak çok zor olacak.

Baelfire'ın diğer tarafında, Everett memnuniyetle uyuyan bir melek gibi görünüyor, soluk mavi ateş ışığı beyaz-sarı saçlarına neredeyse ürkütücü bir kış parıltısı veriyor. Boynunda bıraktığım morluklardan bazılarını gördüğümde gülümsüyorum, diğerleri ise pijama gömleğinin altında saklı.

Silas odanın bir köşesindeki sandalyede sessizce uyuyor. Az önce cebinden çıkardığı bir kitabı okurken uyuyakalmış.

Crypt Limbo'da beni izliyor. Eminim benim uykuya dalmamı bekliyordur.

Bu ikimiz için de geçerli.

Gideon'un ölümlüler âleminde beni avlamak için burada olduğunu düşündükçe uykumun kaçtığını ne ona ne de diğerlerine yüksek sesle itiraf etmeye hazır değilim. *Telum* olarak görevlerimin gerisinde kalma tehdidinden bahsetmiyorum bile. Ölümsüz Beşli'nin başka bir üyesini avlamak bir yana, henüz eteryumu bile bulamadım. Melchom çağrılara cevap vermedi ve cevapları almak için başka bir iblisin izini sürmekten memnuniyet duysam da, daha fazla zamanımı boşa harcayacak çok sayıda düşman tarafından bulunma riskini göze alamam.

Yine de... üzerimde bir bulut gibi asılı duran dehşete rağmen, göğsümün ortasını narin bir rün gibi süsleyen ince, kare şeklindeki Element Evi ambleminin izini sürmekten kendimi alamıyorum.

Everett Frost'a resmen bağlandım.

Bu acı verici derecede muhteşem, çelişkili, düşünceli, tapılacak derecede beceriksiz, mükemmeliyetçi kar meleği tamamen benim.

Bunun doğruluğu beni gülümsetiyor ve sonunda Kabus Prensi ortaya çıkıyor. Parke zeminde oturuyor, kollarını yatağın kenarında, yastığının yanında kavuşturmuş, çenesini onlara dayayıp hülyalı hülyalı bana bakıyor. Gümüş benekli mor gözlerinde inkar edilemez bir şehvet de var.

"Huzursuz musun, aşkım? Seni uykuya göndermekten mutluluk duyarım. Karşılığında istediğim tek şey, sen günahkâr rüyaların tadını çıkarırken o küçük tatlı amını yavaşça yalayıp yutmama izin vermen."

Isı boynuma doluyor ve kalçalarımın arasında nabız gibi atıyor.

Tanrım, çok tatlı dilli biri ve somnofilimi istediği kadar şımartmaktan çekinmem. En son ben bayginken benimle oynadığında, en fantastik seks rüyasını görmüştüm ve uyandığımda tüm kibritlerim ihtiyaçtan sayıklıyordu.

En sevdiğim anılarımdan biridir.

Yine de tereddüt ediyorum. "Daha önce Everett'le birlikteydim."

Onaylarcasına mırıldanıyor. "Katılmak için onu uyandırمامı mı istiyorsun? Eğer öyleyse, ben varım. Seni bu kadar çok şekilde çözülürken izlemek bu kadar nefisken paylaşmayı pek umursamıyorum. Bu gece ne istersen sevgilim, yeter ki sen rüya görürken ben de senin tadına bakayım."

Lanet olası şiirsel karabasan. Şimdi gerçekten kızardım.

Gözlerimi devirerek geçiştirmeye çalışıyorum. "*Demek istediğim*, içimde işi bitti." Sonrasında duş aldım ama yine de.

Dudakları şeytani bir şekilde yukarı kalkıyor. "Şanslı adam. Ne demek istiyorsun, aşkım?"

Nasıl anlamıyor? "Demek istediğim, o..." dedikten sonra benimle yatmak istemezsin.

Kabus Prensi'nin sırtıışı genişliyor ve eğilerek yastığın üzerindeki kulağıma fısıldıyor.

"Öyle değil mi?"

Oh, Tanrım. O hisşirtılı sesi, aksanı, tatlı deri kokusu ve çenemi yavaşça öpüşü...

Tamam, bu karabasan istediğı her şeye sahip olabilir. Benim üzerimdeki etkisi tamamen haksız.

Boğazımı iki kez üst üste temizledikten sonra nihayet başımı sallıyorum, sistemimden akan yakıcı sıcaklığı ve heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ben baygınken onun kalçalarımın arasında olması fikri bana her türlü şeyi yaptırıyor.

Crypt öne doğru eğiliyor ve alnımdan öpüyor. "Kelimelerini kullan."

"Sana zaten söyledim. Geceleri beni kullanmak için tam iznim var.

Bunun son kullanma tarihi yok."

Yumuşak bir şekilde inliyor, sesi düzensizleşiyor. "Gözlerini kapat. Sana zevkten başka bir şey vermeyeceğime yemin ederim."

Yapıyorum ve bir an sonra derin bir uyku üzerime çöküyor.

İlk başta, bu tam olarak istediğim, *ihtiyacım olan* şeydi. Kötü rüyalar, anlatılmamış arzular ve bilinçaltımı tekrar tekrar zevkle dolduran, beni mükemmelliğin şehvetli boşluğuna daha da derinleştiren orgazmlarla dolu derin bir dinlenme.

Ama sonra, göğsüm aniden soğuyor. İçi boş bir karanlık zihnimin köşelerine sızıyor ve artık Crypt'i hissedemeyene kadar her şeyi gölgeliyor.

Onun yerine kendimi taş bir koridorda yürürken buluyorum. Sıradan bir taş koridor değil bu; eskiden ziyaret etmekten nefret ettiğim kalenin geniş girişi. Bu bir anı mı? Yerini belirlemeye çalışıyorum ama bir şekilde hem tanıdık hem de yabancı geliyor.

Sonunda rüyamda duruyorum ve kendimi çocuklarla karşı karşıya buluyorum. Farklı yaşlarda on üç çocuk, e t r a f l a r ı n d a nöbet tutan gri örtülü büyücüler. Dagon'un sesi y a n ı m d a yankılanıyor ve

Tüylerim diken diken oluyor çünkü onun hastalıklı sesini birçok kez duydum.

"Efendimiz, bunlar emriniz üzerine büyük krallığınıza geçmekten kurtulan kişiler. Gönderdiğiniz likenlerin çabaları sayesinde bu birkaçı Bölünme'ye dayanabildi... ama ebedi lordum, yine de sizi uyarmalıyım. Sıradan ölümlüler bu gençlere yaşatacaklarımdan sağ çıkamazlar."

Bakışlarım küçük ölümlülerin kenarında duran çok genç bir kıza takılıyor. Siyah saçları ciddi yüzünün etrafında karmakarışık. Diğerleri beni görünce ağlıyor, titriyor, hıçkırıyor ama o tamamen hareketsiz ve iri, kara gözleriyle dikkatli. Onun etrafı dışında havada yoğun bir korku var.

İçimi garip bir gurur kaplıyor ama bu benim gururum gibi gelmiyor.

"Şundan başla," diye gürlüyor derinden gelen bir ses... benim ağzımdan.

Damarlarımda korku dolaşıyor. Acı göğsümden fırlıyor, sarsılarak uyandığımda şok sistemime yayılıyor ve bir anda rüyadan sıyrılıyorum. Hemen, sırtüstü yatarken Crypt'in ellerinin yüzümü kavradığını hissediyorum. Gümüş benekli menekşe rengi gözleri kocaman ve panik içinde.

Diğerleri de uyanmış, yatakta etrafımda toplanmışlar. Odadaki tek ses benim nefes alma çabam ve şöminenin çıtırtısı. Belden aşağımın tamamen çıplak olduğunun ve Crypt bana her ne yaptıysa hâlâ inanılmaz derecede ıslak olduğunun belli belirsiz farkındayım.

"Az önce..." Ne yapacağımı şaşırdım.

"Artık bilinçaltına giremiyordum. Hayır, bilinçaltının *dışına* itildim," diye homurdanıyor Crypt, yüzü saf bir öfkeyle kararırken, hafifçe dönen işaretleri belli belirsiz parlıyor.

Baelfire hırlıyor, gözleri drakonik kesik gözbebeklerine dönüşmüş, "Ona çok iyi geliyorsun," diyor. "Belki de Maven'ın rüyalarını korumaya daha fazla odaklanıp onu uyuyan sıkık bebek fantezin için kullanmaya daha az odaklansaydın-"

"Dilini koparmadan önce ses tonunu değiştir, ejderha. Gördüğüm onca rüyada daha önce *hiç* böyle bir şey olmamıştı," diye tersledi Crypt bana dönmeden önce. "Neydi o, aşkım?"

Sesimi sabitlemek için yutkunuyorum, bu küçük kulübe yatak odasının küçük penceresinden süzülen güneş ışığını gördüğümde kafam daha da karışıyor. "Bir anının rüyasıydı. Ama benim değil."

"Kimin o zaman?" Silas talep ediyor.

"Amadeus'un."

Hepsi geri
çekilir.

Crypt yemin eder. "Rüyalarım da bile Bölünme'den geçemiyorum. Beni bilinçaltınızdan koparan ve sizi uyandırmamı engelleyen şey bu olmalı. Eğer o Hortlak piçle aynı rüyayı görüyorsan, senin ruhun da bir şekilde onunkiyle bağlantılı demektir."

Everett sertleşiyor. "Göğsündeki gölge kalp aracılığıyla mı?"

"Belki de," diye mırıldanıyor Kabus Prensi, beni şefkatli bir endişeyle izlerken yüzümün yan tarafını yokluyor.

Aslında dördü de endişeli görünüyor. Hem de çok fazla.

Ayağa kalkıyorum, giymek için atılmış külotumu ve pantolonumu buluyorum. "Arjantin'e gitmemiz gerekiyor."

Baelfire kaşlarını çatıyor, şekil değiştiren öfkesi alevleniyor. "Cidden bunu hiçbir şey olmamış gibi geçiştirecek misin? Sana cehennemi yaşatan pislikle bir rüyayı paylaştın! Seni de korkutmamış gibi davranma. Yapmamız gereken-"

"Ne?" Sözünü kesiyorum, sert bir bakışla onu düzeltiyorum. "Neye ihtiyacımız var? Bunun neden olduğuna dair teoriler üretmeye mi? Panik mi yapalım? Neler olup bittiğini anlamak için kafamı mı açayım?"

Yine hırlıyor, daha hırçın ve Baelfire'a çok daha az benziyor. Ejderhası kontrolü ele geçirmek için büyük bir mücadele veriyor olmalı. "Şu anda bunun şakasını bile yapma," diye uyarıyor.

"Odaklanmamız gereken daha büyük sorunlarımız var," diye belirtiyorum, o rahatsız edici rüyanın ardından kendi duygularım yükselirken her birine bakıyorum. "Eğer yakında eteryum bulamazsam planım boka saracak. Siz dördünüzü güvende tutmam gerekiyor ama hedeflerimden birini daha yakında bitirmezsem Amadeus insanları öldürmeye başlayacak, hem de en başta-"

Sesim kesiliyor ve gözlerimi
kapatıyorum. "Maven?" Everett usulca
soruyor.

"Lillian'dan başlayarak," diye bitiriyorum, kendimi toparlamaya çalışarak. "Bunun olmasına izin veremem. Sadece... yapamam. O yüzden evet, şimdilik bunu geçiştiriyorum."

Bir an sessizlik oluyor ve uyandığımda hep hissettiğim o huzursuz enerji fazlalığını hissediyorum. Endişemi gidermek için normal sabah rutinime dönmeyi çok isterdim -ya da tanrılar, iyi bir dövüş için adam öldürebilirim.

Sonunda Silas yüzünü ovuşturarak başını sallıyor. "Pekâlâ, *ben sangfluir*. Sihir kullanmadan Arjantin'e gitmenin bir yolunu bulalım. Yapacağımız son şey

Douglas'ın bizi buradan yeni liderinize kadar takip etmesi gerekiyor."

Everett bizi oraya götürmesi için özel uçak kiralayabileceğimizi söylüyor ama Baelfire hâlâ sinirli ve kendi kanatları olmadığı sürece uçmayacağını söylüyor. Silas, ejderha şekil değiştirene kendini aşmasını söyleyerek ilgili eşyaları cep boşluğuna yerleştirmeye başlar. Crypt sessizce sırtıyor, hâlâ rüyamdan kovulduğum için kızgın.

Baelfire aniden geriliyor ve başını pencereye doğru çeviriyor.

"Ne oldu?" Pierce'ın orada olduğunu görmek için elimi yastığımın altına sokarak soruyorum. Hepsi de en sevdiğim hançerim elimin altındayken uyumayı sevdiğimi biliyor. Acaba hangisi onu buraya koydu?

"Uluyor," diye

homurdanıyor.

Zebaniler.

Hemen hepimiz olabildiğince hızlı bir şekilde savaş için giyiniyoruz. Everett beni görüp göz kırpana kadar gülümsediğimi fark etmiyorum.

"Sevgili tanrılar. Lütfen bana bu dövüş için heyecanlı olmadığını söyle." Sırıttıyorum. "Neden yalan söyleyeyim?"

Crypt odadan çıkarken yanağımı öpüyor ve omzunun üzerinden sesleniyor, "Bırak kızımız eğlensin. Ama eğer yaralanırsa, üçünüzü de sevinçle öldürürüm."

Everett oflayıp pufluyor ve savaş botlarımı bağlamak için çömeliyor. "Bunu yapabilirim," diye itiraz ediyorum.

"Yapabileceğini biliyorum. Sadece izin ver, lütfen," diye homurdanıyor, belli ki sabahın ilk saatinde yolda bir pusu varken huysuzlanıyor.

Baelfire başını eğiyor, şekil değiştiren kulakları bizden çok daha fazlasını duyuyor. "Yaklaşıyorlar."

Belki de burada kalırsanız... Everett telepatik olarak başlıyor, bana yalvaran bir bakış fırlatıyor.

Ve tüm eğlenceyi siz dördünüze mi bırakayım? Hiç şansım yok.

Silas serbest elimi tutup parmak uçlarımı öpüyor.

Şu anda hepimizin ince bir çıkıntıda olduğunu unutma, sangfluir, diyor bağ aracılığıyla. Bir takım olarak çalışmamızı istiyorsun ama sadece yarımız sana bağlıyken ve Bael kontrolü hızla kaybederken...

Sözünü kesiyor ama ne demek istediğini anlıyorum.

"Ben bununla uğraşırken siz dördünüz burada kalabilirsiniz," diye öneriyorum. "Kontrolümü kaybetme ihtimalim çok yüksek, bu da başladığımda beni kendime getirmek için öldürmeniz gerekeceği anlamına geliyor."

Baelfire'dan kopan öfkeli kükreme tamamen insanlık dışıdır ve sonra başını tutarak acı içinde yüzünü buruşturur. "Hayır. Kesinlikle hayır. Böyle bir seçenek yok."

Onu inceliyorum, gözlerinin etrafındaki gerginliği ve dişlerini nasıl sıkıldığını fark ediyorum. Genelde içindeki ejderhayla ara sıra savaşıyor ama şu anda sanki sürekli bir savaş halinde.

Benim neşeli, çekici ejderha şekil değiştirenim bilmemi istediğinden çok daha fazla mücadele ediyor.

Everett, Silas ve benim bağlanma nedenimizi bilseydim, ben de onun lanetini kırmayı deneyebilirdim.

Sadece geçici olsa bile.

"Peki. Bırak Douglas'ı ben halledeyim," diyorum onlara, eldivenlerimi giyip hızlı bir kaçış durumunda ihtiyacımız olabilecek her şeyi alırken bu acıtıcı düşünceyi uzaklaştırmaya çalışarak.

Üç dakika geçmeden, dışarıdaki uğultu fark edilir derecede yükseliyor ve ardından tüm kabin ürpertici koro tarafından kuşatılıyor. Dışarıda büyü parlıyor. Bir cehennem köpeği oturma odasının penceresinden içeri girmeden bir saniye önce sihirli koğuşlara saldırdıklarını hissediyorum.

Everett onu hemen donduruyor, ama sonra ön kapıdan ve diğer pencerelerden içeri giriyorlar, ödül avcıları bağırıp ateş ederken dışarıda uluyorlar. Ortalık karıştığından, hiç vakit kaybetmeden dışarı fırlayıp liderin yerini tespit ediyorum.

İri yarı, iri yarı bir kızıl saçlı ve metalik silahıyla hemen nişan alıp ateş ediyor.

Kurşun sol omzuma saplanıyor. Sızlayan yaraya bakarak geri çekildim. Lillian bana silahlardan yıllar önce bahsetmişti ama onları ilk kez iş başında görüyor ve hissediyorum. Sanırım on yılı aşkın bir süredir yüksek düzeyde acıya tahammül etmek için eğitim almış sertifikalı bir canavar olmasaydım daha çok acırdı.

İlk izlenim? Silahlar çok acemice görünüyor. Düşmanınızın etinin parçalanmasını ve kanının bir bıçağın etrafından sızmasını yakından ve kişisel olarak izleyemiyorsanız, dövüşün eğlencesi nedir?

Solumdan bir cehennem köpeği üzerime atılıyor ve içgüdülerim beni harekete geçiriyor. Canavar tazının altına giriyorum, kesici pençelerinden sıyrılıyorum ve sonra dönüp kendimi üzerine atıyorum, kollarımı boynuna dolamak için üzerine biniyorum.

Şak.

Damarlarıma taze bir vızıltı dolduğunda yere düşüp ölüyor. Ayaklarımın üzerinde yuvarlanarak Douglas'a doğru koşmaya başladım. Paniklemesini, yardım için bağırmasını ya da başka aptalca bir strateji denemesini bekliyorum ama o yerinde duruyor, gözlerini benden ayırmıyor.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Üç atış, hepsi de karnıma. Canım yanıyor ama dövüşün getirdiği o tanıdık adrenalin patlamasıyla, hızımı korumak için bunu duymazdan geliyorum. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz ileri atılıyorum, silahını kapıp suratına geri gönderiyorum.

Çatlak.

Douglas'ın burnunu kırmak tatmin edici ama yeni yarası onu şaşırtmadığında çok daha tatmin edici.

Silahını bırakmış olmasına rağmen çoktan mübarek kemikten yapılmış bir hançer çıkarmış, kalbimin olacağı yere nişan almıştı. Hançeri elinden alıyorum ama etkileyici bir çeviklik gösterisiyle diğer eli silahı yakalıyor ve tekrar göğsüme saplamaya çalışıyor.

Kaçıyorum ama yüzümde bir sırıtma beliriyor. Douglas'ın hareketleri özlü ve tekniği sağlam. Şimdiye kadar pek çok insanın dövüşürken yaptığı gibi monolog kurmaya ya da çılgılık atmaya başlamadı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ona, bunu içtenlikle söylüyorum çünkü iyi bir dövüş partneri bulmak zor.

"Siktir git," diye karşılık veriyor, tekrar deniyor.

O bıçaklıyor, ben kaçıyorum ve yanına sert bir tekme attığımda bacağımı yakalamaya çalışıyor. Ona izin veriyorum ve sonra zıplıyorum, aynı anda diğer bacağımı koluna dolayarak onu karların üzerine getiriyorum. Tutuştan çabucak kurtuluyor ve silahının kabzasını kafama vurmaya çalışıyor ama ben kenara yuvarlanıyorum.

"Senin küçük, tek gözlü, çürüyen dikkat dağıtıcını Maine'de bulduk. Sen lanet olası bir kaçıksın," diye tükürdü.

"Teşekkürler." Başka bir darbeyi savuşturdum.

"Nerede o ahlaksız küçük karabasan?"

Arkamızda çılgınlıklar yankılanıyor, o kadar tiz ki ikimiz de ödül avcılarından birinin diğer avcının yüzünü pençelediğini görmek için tam zamanında bakıyoruz. Başka bir ödül avcısı kendi saçlarını yoluyor, çılgınca gülüyor ve burnundan, kulaklarından ve gözlerinden kan damlarken her yöne ateş ediyor. Bir an için oradadır ve sonra ikisi de yok olmadan önce Crypt'in eli bir anda parlar.

Ne kadar ürkütücü. Sırıttıyorum.

"Görünüşe göre arkadaşlarınla oynuyor."

Douglas kızgın ve bir sonraki darbesi iki kat daha acımasız. Bir anlığına, en sevdiğim dansın içinde sıkışıp kaldık -eski güzel bir tangonun ölümcül tangosu-

moda bıçak dövüşü. O keser, ben kaçırım. Ben bıçaklarım, o savrulur. Birisi bu sahneye bağlam olmadan rastlasa hareketlerimizin koordineli olduğunu sanabilir.

Tanrım, iyi bir dövüşü kaçırmışım.

Diğer ödül avcıları ve zebaniler haykırıyor, şüphesiz benim zorlu eşleşmelerime yenik düşüyorlar. Elimden geleni yapmıyorum ama Douglas o kadar iyi gidiyor ki onu test etmeye karar veriyorum. Kolumdan Pierce'ı çıkarıp ucunu alnına saplıyorum ve bir anlık şaşkınlığından yararlanarak göğsüne doğru bir hamle yapıyorum. Aslında onu henüz öldürmek niyetinde değilim - bu dövüş çok canlandırıcı.

Kendini toparlamak için kaçıyor ama artık çok geç. Iskaladı. "Hayal kırıklığı. Altın bir fırsatı kaçırdın," diye iç geçiriyorum.

Biz dönerken yüzündeki kanı siliyor ve ödül avcılarından biri yakınlarda bir büyü yaptığında yeşil gözlerinin bir an için parladığını fark ediyorum.

"Sürtük, sen neden bahsediyorsun?"

"Göğsüne doğru gittiğimde, benimki tamamen açıktı. Sanırım o kutsanmış kemik hançeri kıkırdamak için tutmuyorsun. Daha sıkı dene."

Bu sefer ona doğru hamle yaptığımda, çömelip bacağımı savurmadan önce sağa dönmüş gibi yapıyorum ve dizlerinin arkasına çarparak yerdeki kalın karın içine düşmesine neden oluyorum. Bağırıyor ama tam üstüne çıkıp saldırmaya hazırlandığım anda yeni bir açıklık buluyor ve hançerini kalbimin olması gereken yere saplıyor.

Kahretsin, bu acıttı. Darbeyi gerçekten indirmesini beklemiyordum.

Yine de, sonunda savaşıma değer biriyle karşılaşmanın heyecanı, acı göğsümden yayılırken ve kanım ona damlarken sıırtmamı sağlıyor.

"Çok daha iyi."

Douglas göğsümdeki mübarek kemiğe göz kırptıyor, sonra gözlerini kısarak

Ben

"Sen ne tür bir hilkat garibesisin? Senin bir ucube olduğunu söylediler.

Hortlak. Bunun seni öldürmesi gerekirdi."

Olabilir, geçici olarak. Çok eğleniyordum ve şimdi kan kaybından bayılma riskim var, ki bu gerçekten çok rahatsız edici olurdu.

Şaşkınlığını gidermek yerine omuz silkiyorum. "İyiliğine karşılık verirdim ama seninle dövüşmek şaşırtıcı derecede eğlenceli. Aramızda kalsın, günlük çatışmaları özlüyorum. Bu yüzden küçük tuzağını görmezden geleceğim ama bir dahaki sefere beni bulursan

herhangi bir maçıma hedef alırsan, atan kalbini söküp sana yediririm. Anladın mı?"

Sözlerim kızıl kafasına tam olarak giremeden Pierce'ın poposunu şakağına öyle bir çarpıyorum ki bayılıyor. Ben ayağa kalkıp etrafımı kontrol ederken burnundan sürekli kan damlıyordu. Birkaç ödül avcısı cehennem köpekleriyle birlikte karda donmuş ya da ölmüş halde yatıyor ama kulübenin diğer tarafından hâlâ kavgâ sesleri geliyor.

Kibritlerimi kontrol etmek istiyorum ama önce göğsümden bir kez daha bıçaklandığımı görünce senkronize bir anevrizma geçirmediğinden emin olmalıyım.

Kutsanmış kemik bıçağı göğsümden çekerek küle dönüşmesini izliyorum. Kutsanmış kemik silahların özelliği de bu zaten; sadece bir kez kullanılabiliyorlar. Görüşüm sarsıldıkça yüzümü buruşturarak, göğsümdeki hasarın en kötüsünden kurtulmak için cehennem köpeğinin yaşam gücünü yamalı bir iyileştirme büyüsü için kullanıyorum.

Kanlar içinde kalmış bir Crypt belirip beni kollarının arasına aldığında, artık kan kaybından bayılmanın eşiğinde değilim. Everett bir an sonra yanıma geldi. İkisinde de yara olup olmadığını kontrol ediyorum ama Crypt'in kollarından birinde neredeyse tamamen iyileşmiş bir cehennem köpeği ısırtığı dışında bir şey yok.

Sen ve Baelfire neredesiniz? Silas'a gönderiyorum.

Çok uzakta değil. Şekil değiştirenlere özgü bir sakinleştiriciyle vuruldu, bu da iyileşmesini engelliyor ama onu düzeltiyorum.

Baelfire'in yaralandığını öğrenince dişlerim sıkılıyor ama Everett kazağımın kenarını nazikçe kaldırıp küfrediyor.

"Karnında lanet *kurşunlar* var," diye feveran ediyor.

Aşağıya bakıp bir tanesini seçiyorum ve kanlı metale bir fiske vurarak uzaklaştırıyorum. Beklediğimden daha fazla kan kaybettiğim için başım dönüyor ama tıpkı eğitimim gereği karnımda ve göğsümden devam eden acı dalgalarını görmezden geldiğim gibi bunu da görmezden geliyorum.

"Çok önemli bir şey vurmadılar. Daha da önemlisi, oluşturduğumuz tehdit için çok küçük bir ödül avcısı grubuydu. Diğerleri de muhtemelen yakında gelecektir."

Silas'a telepatik olarak, *bizi buradan uzaklaştırmanı istiyorum*, dedim.

Kullanacak yaşam gücün azalıyor mu, benim gaddar hortlağım? diye soruyor, alay ederek.

Evet, aslında. Ethereum'u bulmadan önce Somnus'un yaşam gücüne dalma riskini almak istemiyorum.

Bu durumda, ben kesinlikle-

Birden sessizleşti.

Gerildim. *Silas mı?*

Sesi telepatik olarak bile gergin. *Tanrılar aşkına, ruhların biçildiğini görmeye asla alışamayacağım. Azrail Tanrıça'nın yüzünü henüz görmedim ama göreceğim günden korkuyorum.*

Bu sırada Crypt'in fırtınalı bakışları hâlâ karda baygın yatan Douglas'a yöneliyor. "Gitmeden önce bunun kafasını bir ödöl olarak alalım mı aşkım? Sana verdiği zararın karşılığını en azından bu şekilde ödeyebilir."

Everett yan tarafımdan bir başka kurşunu dikkatle çıkarırken başımı sallıyorum. Yaralarımın dolayısı o kadar üzgün ki titriyor, ama hakkını yemeyelim, kollarında hiç don yok. Aslında buradaki tek kırağı, parmaklarını nazıkçe sürdüğü her yerde çiçek açıyor ve yaralarımı bir şekilde acıyı yatıştıran uyuşturan bir soğukla ustaca kapatıyor.

Yeteneğini hiç bu kadar doğru görmemiştim. İlginç.

"Douglas şimdilik yaşayabilir," diyorum Crypt'e. "Eğlenceli bir rakip. Ayrıca, artık benim bir hortlak *olmadığımı* düşünüyor ve bunu Miras Konseyi'ne iletecek. Kafaları ne kadar karışırsa bizim için o kadar iyi olur."

Ceplerimden birinden gelen vızıltı beni ürkütüyor ve sonunda lanet şeyi cevaplamadan önce telefonu karıştırıyorum. Ben bir şey söyleyemeden, tanıdık bir ses hattan çatırdıyor.

"*Kırk sekiz lanet arama mı? Dalga mı geçiyorsun benimle? Pekala, takipçi arayan. Umarım kocaman memeleri ve azgın iblis sapkınlığı olan çok seksi bir sürtüksündür çünkü eğer bana arabamın uzatılmış garantisinden bahsetmeye çalışan lanet olası bir spamci olduğunu öğrenirsem-*"

"Dur tahmin edeyim. Kafamı mı koparacaksın?" Soğukkanlılıkla söylüyorum.

Melchom ölüm sessizliğine bürünüyor. Bu sırada Everett telefonumu kulağımdan çekip bir tuşa dokunuyor. İblis bir sonraki konuşmasında çok daha yüksek sesle konuşuyor, böylece ikisi de Melchom'un sesindeki hafif titremeyi duyabiliyor.

"Oh! Ben-ben sensin. Bana bir daha ihtiyacın olmayacağını söylediğini sanıyordum, *Telum.*" Gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Bak bebeğim, şu şekil değıştirme meselesine gelince, kuyruğum üzerine yemin ederim ki o Remitters'ın senin planlarını bozmak için onu Everbound'a göndereceğinden haberim yoktu. Bilseydim ona tek bir zerre bile itüzümü kökü tozu satmazdım-"

"Sen boktan bir yalancısın, Melchom."

Everett iblisin tabu olan ismini duyduğu için mutsuzca homurdanıyor. Crypt telefonda daha net konuşabilmek için öne doğru eğilir.

"Melchom, değil mi?"

İblis tıslıyor. "O da kim lan? Bu kadar cehennem ismi yeter-"

"Oh, pek sayılmaz." Crypt'in sesi zifiri karanlığa dönüyor, işaretleri uğursuz bir şekilde aydınlanıyor. "Güzel belamız onu kasıtlı olarak yanlış yönlendirdiğini düşünüyor gibi görünüyor, bu da benim için oldukça acı verici bir anıyla sonuçlandı. Bu yüzden cehenneme, hedonizme ya da iblislerin inandığı her neyse ona faydalı bilgiler vermek için dua etsen iyi olur. Aksi takdirde seni avlar, çığına çevirir, boynuzlarını koparır ve sarkık çüküne sokarım."

Eşimin ses tonundaki tehditkârlığa gülümsüyorum ve Everett'in rahatsız ifadesini komik bulmaktan kendimi alamıyorum.

Melchom sesli bir şekilde yutkunur. "Alevli bok topları. Bu... bu sensin! Kabus Prensi'yle konuşacağım hiç aklıma gelmezdi. Şimdi de *Telum*'la mı koşuyorsun? Dinle, *büyük* bir hayranım ama benden ne istediğin konusunda daha açık olmalısın."

"Eteryum zulası olan, yakalanması zor bir karaborsa satıcısı var," diyorum yumuşak bir şekilde. "Bana onun hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Melchom'un sesi sigara içiyormuş gibi geliyor. "Ah, şimdi bu nedir? *Telum* tanrı taşları mı istiyor? Tuhaf. Ama benim sürtük kız arkadaşım bunu duysa çok sevinirdi. Bak, yıllar önce iblis topluluğunda dolaşan tüm bu tuhaf söylentilere inandı-"

Zaman kaybediyor. Ağaçların arasından bize doğru yürüyen perili görünümlü Silas ve bitkin Baelfire'ı gördüğümde, cesetlerin ve Everett'ten gelmiş olması gereken devasa buz parçalarının yanından geçerek işleri hızlandırmaya karar veriyorum.

Nether dilinde, "*Invoco te Melchom, filium tenebrarum, filium gehennae*," diye okuyorum.

Bu, gençken büyücülerin sayısız kez gerçekleştirdiğine tanık olduğum şeytani bir ritüelin başlangıcı. Melchom sonsuza kadar bana zincirlenme karşılığında karanlık ruhumdan bir parça istemiyor olmalı çünkü dehşete düşmüş, insanlık dışı bir ciyıklama sesi çıkarıyor.

"Hayır! Dur! Hemen kes şunu. İstedtiğin satıcının adı Bokböceği ve tek bildiğim bu! Tamam mı? Bu kadar!"

Silas ve Baelfire sonunda yanımda duruyor ve Bael'in iyileştiğini görünce rahatlıyorum. Ama sanki tanrılar bana ne kadar çok şey atabileceklerini görmek istiyorlarmış gibi.

bir kez, uzak ulumalar duyulur.

Daha fazla zebani. Harika.

"Eee?" Melchom talep ediyor, neredeyse onun özünü çağırıldığı için hâlâ kızgın. "Sana söylemiştim: Bokböceği. Tek bildiğim lanet olası adı, yemin ederim. Ve eğer beni bir daha korkutmaya çalışırsan-"

"Eşimi tehdit etme," diye tersliyor Bael.

Melchom duraklar. "Dur bakalım. *Eşin mi?* Bir saniye bekle. *Telum*, sakın bana... *kibritin* olduğunu söyleme?" Bir kahkaha patlatır. "Kabus Prensi de bu yüzden mi seninle? Cehennemler ve çanlar! Onlardan nefret et ya da onları sev, tanrıların çok vahşi bir mizah anlayışı var, değil mi? Hey, biliyor musun, sen korkunç küçük bir pisliksin, ama biraz seksisin, bu yüzden eğer yarak buketine eklemek istiyorsan, benimki fena değil-"

Etrafımı saran dört aşırı sinirli kibrit kullan-at telefonumu ikiye ayırmadan önce telefonu kapatıyorum. Daha fazla ödül avcısı yolda ve Melchom'dan aldığım tek şey aptalca bir isim oldu, bu yüzden devam etmemizin zamanı geldi.

Silas'ın yakut gözlerinin benimkileri yakalaması dışında. "O iblis satıcınızın adının Bokböceği olduğunu mu söyledi?"

Başımı salladım.

Kendi kendine mırıldanırken kafasındaki düşüncelerin yerine oturduğunu görebiliyorum. "Yaşam döngüsünün sembolü. Yeniden doğuş. Zekice ve eğer doğruysa, hep şüphelenmişimdir..."

"Bir şey biliyorsan söyle," diye tersliyor Everett, iblisle yaptığı görüşmeden dolayı sinirli.

Ulumalar bu sefer endişe verici derecede yakınımızda patlak veriyor, ama buz elementalimin tek yapması gereken o yöne bakmak ve keskin bir buz patlaması yanıımızdan geçip gidiyor. Ulumalar ürkütücü havlamalara dönüşmeden önce ormanda yüksek sesli bir çatırtı yankılanıyor. Ödül avcıları telaş içinde bağırıyor ve sonra her şey bir anda kesiliyor, orman yeniden ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor.

Hepimiz Everett'e bakıyoruz.

"Dün fark ettiğim donmuş bir gölün üzerinden geçiyorlardı. Donma işini kolaylaştırıyor," diye mırıldandı.

Etkileyici.

Ve yine, her zamankinden çok daha kısa ve öz.

Silas bana bakıyor, yüz ifadesi gergin. "Bokböceği..." Ağzı hareket ediyor ama sesi kesiliyor ve ofluyor. "Kimi aradığımızı ve onu nerede bulacağımızı biliyorum. Taşıma büyüsünü yapabilirim ama beslenmem gerek-"

O konuşmasını bitirmeden Pierce'ı kılıfına koyup öne çıkıyorum ve saçlarımı boynumun bir tarafından çekiyorum.

"Al şunu."

"Hayır," diye araya giriyor Everett, önüme geçerek. "Zaten yeterince kan kaybetti. Başka birinden iç."

Kelimenin tam anlamıyla tüm kanımı içebileceğini ve er ya da geç yine de iyi bir şekilde uyanacağımı iddia etmeye başladım, ama Crypt bileğini uzattı.

"Çabuk ol, Crane. Daha fazla işgüzar tazı gelmeden."

Silas yüzünü buruşturuyor ama pragmatik bir fae olarak karabasanın bileğini ısırtıyor. Crypt irkilmiyor bile.

Ama Silas yutkunur yutkunmaz kopuyor ve Crypt'in kanını en yakındaki kar yığımına geri kusuyor.

Kahretsin.

Ya...

Yapabildiğim en destekleyici hareketle Silas'ın sırtını beceriksizce ovuyorum. Artık öğürmediğinde, güven verici bir gülümseme sunuyorum ve koyu renk kazağımın çok uzun kollarından birini kullanarak yüzünde kalan kırmızıyı siliyorum.

"Sanırım benden beslenmen gerekiyor."

Bunu düşündü ve Crypt'e iğrenmiş bir bakış atmadan önce yorgunca başını salladı. "Bu arada kanın iğrenç. Tadı karbonatlı akü asidi gibi."

Crypt mırıldanır. "Keşfettiğim kadarıyla Maven'inki kadar güzel değil. Onun kanı da kendisi kadar güzel."

Bunu sadece Silas'ı kızdırmak için söylüyor ve işe yarıyor gibi görünüyor. Aslına bakılırsa, onun kayık sallaması diğerlerini de kızdırmaya başlamış gibi görünüyor, çünkü hala o küçük telefon görüşmesinden dolayı sinirliler.

Douglas'a bakıyorum ve kıpırdanmaya başladığını, sessizce inlediğini fark ediyorum. İç çekerek Pierce'ı geri çekiyorum ve gözlerini açtığında ona doğru yürüyorum.

"Çok erken. Uykuya geri dön."

Hançerin kör ucunu karşı şakağına saplayarak tekrar bayılmasını izliyorum. Kötü bir beyin sarsıntısı ve şiddetli bir baş ağrısıyla uyanacak. Elimi sallayarak diğerlerine dönüyorum. Hepsi bana kaşlarını çatmış bakıyor.

"Neden onu canlı bıraktın?" Silas kaşlarını çatıyor. "Bu senin karakterine uymuyor."

Omuz silkiyorum. "Öyle ama onu seviyorum."

Baelfire homurdanıyor. "Sen *ne*? Bu kadar yeter, Si'ye katılıyorum. Hadi şu herifi öldürelim." "Yavaşça ve şiddetle," diye kabul ediyor Crypt. "Benim dediğim olacak."

"Bana uyar. Bence öldüğünde hepimiz *onu* daha çok *seveceğiz*," diye sertçe ekliyor Everett.

Tanrım. Hepsi çok kıskanç ve abartılı, neredeyse zehirli. Buna bayılıyorum.

"Douglas'ın gittiğimiz yerde senin büyüünün izini sürmesinden endişe ediyor muyuz?" Silas'a soruyorum.

Başını sallıyor, boynumun yan tarafını tekrar gösterdiğimde göz bebekleri büyüyor. Eliyle boynumun diğer tarafını kavırıyor ve dudaklarını ısırarak üzere olduğu yere şefkatle değdiriyor.

Hayır, kan çiçeğim, diyor telepatik olarak Fae dilinde. *Kimse gittiğimiz yeri ihlal edemeyecek.*

Güzel. O zaman ısır beni. Bokböceği'yle tanışma vaktimiz geldi.

BAELFIRE

SILAS^{İN} kızıl büyüü kaybolduğunda, alacakaranlık çökmek üzereymiş gibi karanlık bir gökyüzünün altında duruyoruz. Kar etrafımızda dalgalanıyor, birkaç ladin ağacıyla beneklenmiş beyaz bir manzara üzerinde kayıyor. Yıllar boyunca avlanmak için pek çok uzak vahşi doğaya uçtum ve eğer bir bahis efsanesi olsaydım, Kuzey Kutup Dairesi'nde bir yerde olduğumuzu söyledim.

Bu sıfırın altındaki sıcaklığı açıklar.

Crypt keşif için hemen Limbo'ya iner. Bir rüzgâr Maven'in bağımlılık yapan narin kokusunu bana doğru gönderiyor ve aşağıya baktığımda onun çoktan titremeye başladığını görüyorum. Soğuk beni etkilemiyor ama dostum tanıdığım en sağlam insan olsa da, acilen bir paltoya ihtiyacı var.

"İşte, Boo." Kollarımı ona doladım.

Hâlâ titriyor olsa da rahatlamış bir şekilde iniyor. "Kahretsin, ısınmışsın."

Sıkıştır onu. Ona sahip çık. Benim, benim, benim-

Maven'in boynunun yan tarafını ısırarak için duyduğum keskin dürtüye karşı dişlerimi sıkıyorum. İçimdeki ejderha hırlamaya ve kudurmaya başlıyor, eşimizi şu anda kalıcı olarak işaretleyemezse avlamak ve öldürmek için can atıyor.

Orada birkaç cehennem köpeği öldürmüş olsam da bunun pek faydası olmadı. Ejderham her zaman sabırsız bir pislikti ama son zamanlarda on kat daha kötü oldu. Kafamın içindeki sınırı tekrar zorlayıp kontrolü ele geçirmeye çalıştığında, gözlerimi sıkıca kapatıp Everett'i ya da diğerlerinden birini tekrar öldürmeye kalkışmasını engellemek için var gücümle savaşıyorum.

Maven'in eldivenli eli kolumu nazikçe sıkıyor. Gözlerinde bir soruyla bana baktığını fark ediyorum, kaşları çatılmış.

"Ben iyiyim," diyorum, endişelenmesini istemiyorum. Gerçekten hiç iyi olmasam bile.

Silas, Maven'in yaralarını kontrol edebilmek için bir kolumu kaldırmamı istedi. "Affet beni, *sangfluir*. Seni soğuk konusunda uyarmalıydım ama söz veriyorum

uzun sürmeyecek. Douglas uyanıp buradaki sihirli imzaman izini sürene kadar izimizi kaybettirmiş olacağız."

Everett paltosundan sıyrılıyor, ben de Maven'a sarmasına yardım ediyorum. Belli ki yürüyen buzlu şekerin bir paltoya ihtiyacı yok, bu yüzden bahse girerim bir paltoya ihtiyaç duyması ihtimaline karşı onu daha önce giymiştir.

Buna saygı duyuyorum.

Kabul ediyor, karanlık bakışları merakla çevremizi tarıyor.

Silas, "Alaska'nın kuzeyindeyiz," diye açıklıyor ve bakıcımızın karnını ve onu ısırıldığı boynunu yavaşça iyileştirirken kulağa ürkütücü gelen kelimeler fısıldıyor.

Yaptığı sihir yüzünden burnu kanamaya başlıyor ama Maven'ın keskin bakışını görmezden gelerek çabucak siliyor.

"Burası kutup gecesinin ortası, dolayısıyla karanlık. Güneş haftalarca ufuktan fazla yükselmeyecek."

Kadın hâlâ ona sert sert bakıyor. Adam iç geçiriyor ve ona yatıştırıcı bir bakış atıyor.

Everett gözlerini deviriyor.

Yine sessiz bir konuşma. Crypt'in neden bu kadar sinirine dokunduğunu anlamaya başlıyorum.

Sapıktan bahsetmişken, Crypt yeniden ortaya çıkıyor ve Silas'a başını eğiyor. "Kilometreler boyunca giremediğim çorak bir alandan başka bir şey yok. Sanki meskûn bir yermiş gibi. Açıklamak ister misin?"

Silas, Maven'ın eldivenli elini tutuyor ve gitmemiz gereken yöne doğru yürümeye başlıyor. "Yapabilseydim şimdiye kadar yapardım. Buraya gelen herkes azami gizlilik yemini eder."

Diğer elini tutuyorum, umarım biraz daha sıcak olur. Onu kucağıma alıp soğuk rüzgâra karşı küçük bedenini kucaklamak istiyorum ama son seferden sonra dersimi aldım; benim küçük vahşi bakıcım şımartılmaktan hoşlanmıyor.

Bu da onun tatlı kıcını daha da şımartmak istememe neden oluyor.

Beyaz hiçlikte birkaç dakika yolculuk ettikten sonra Maven yavaşlıyor ve önümüzdeki boşluğa bakıyor.

"Bir şeyler olmak üzere."

Silas başını sallıyor. "Anahtar büyüsunü kullandığımda ilk koğuşlardan geçmek üzereyiz."

"Diğer tarafta ne var? Bir savaş mı?" diye soruyor, sesi umutlu geliyor.

"Muhtemelen. Dış halkanın güvenliği sürekli değiştiriliyor, bu yüzden tehlikeli bir arazi olabilir, muhafızlar, canavarlar, gölge şeytanlar... yine de, bir sonraki katmana girmek için-" Sesi kesilmiş gibi kesiliyor ve iç geçiriyor. "Bu almamız gereken kör bir risk."

Maven'ın sevimli burnu kırışır. "Ben kör risklere girmem. Dur bakalım."

Maven'ın bizden uzaklaşmasını, eldivenlerini çıkarmasını ve elleriyle Dönüşen'i avlarken yaptığı garip sembolü yapmasını izliyoruz - ki bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Anlamadığım sihirli sözcükler fısıldarken karanlık etrafında dönüyor, bacaklarından ve belinden yukarı tırmanıyor.

Ve sonra, tıpkı Dönüşen'i avladığımız zamanki gibi, bir tür transa giriyor.

"Ne halt ediyor bu?" Everett sözünü kesmek istemiyormuş gibi fısıldıyor.

"Seni karanlık ruhlara kurban etmek üzere," diye öneriyorum. "Muhtemelen onunla ilk seferinde çılgınca hayal kırıklığına uğradığı içindir, ama hey. Kendinizi çok kötü hissetmeyin Profesör. Ben takip edilmesi zor biriyim."

Bana ters ters baktı. "Sen lanet bir aptalsın."

"Evet, ama ben onun en sevdiği aptalım."

Crypt homurdanarak deri ceketinin omzundaki karları fırçalıyor. "Rüyalarında bile değilsin. Herkes benim favori olduğumu biliyor."

"Ama yine de ona bağlı değilsin," diye sırtıyor Silas.

Dick. Bunu yüzümüze vurup durmasına gerek yok.

Ama bu arada...

"Peki, sen ne yaptın?" Buz elementaline dönerek soruyorum.

"Affedersiniz?"

Sabırsızlıkla ona el sallıyorum. "Maven'la donmuş kirazınızı patlattığınızda. Bağın yerine oturması için tam olarak ne yaptın? Ve sana bahsettiğimiz şeyleri dinledin mi?"

Everett'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu seni ilgilendirmez, o yüzden siktir git."

"Maven'la bağ kurmak bizim beşliyi ilgilendirir aslında," diyor Crypt. "Onun zevki de öyle. Eğer ona iyi davranmadıysan, cesedini burada kara gömülü bırakırız."

"Ona iyi davrandım," diye homurdanır Frost.

Silas kaşlarını çatır. "Gerçekten mi? Söylesene, bitirmesini sağlayacak kadar uzun süre dayandın mı, yoksa o kısmı tek başına mı yapmak zorunda kaldı?"

Everett'in buz gibi gözleri hakaretle parlıyor ve çenesini kaldırıyor. "Hepimiz sen ve ejderha gibi sikişip anlatmıyoruz, bu yüzden eğer oyun oynayacaksan, gidip kendini becerebilirsin. Ve Maven'ın daha önce *hiçbirinizle* sevişmediği çok açıktı, o yüzden hepiniz çenenizi kapatabilirsiniz."

Crypt'in kaşları havaya kalktı ve Silas şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sadece onlar değillerdi.

"Ne?" Heyecanla ağzımdan kaçırıyorum. "Şaka yapıyorsunuz. Arkadaşım bir fişkirtan mı? Siktir, evet. Tamam ama nasıl fişkirttı onu? Buzla bir numara mı yaptın, yoksa -asında, onu da geç. Bana söylemek yerine, mahremiyet ve onun için bir yatak bulur bulmaz bana göstereceksin. Tanrım, Maven'ın fişkirtmasını görmek için sabırsızlanıyorum."

Çok geç, diğerlerinin hepsinin *kesip çıkarma* hareketleri yapmaya ve kafalarını sallamaya başladığını fark ediyorum çünkü... Maven'ın transı bitti ve şimdi tek kara kaşı kalkık bana bakıyor.

Sırıtiyorum. "Selam benim küçük güzel ölüm meleğim. Bize aldırma. Bu sadece erkek muhabbeti."

Gözlerini deviriyor ama en sevdiği hançerini çekmeden önce yanaklarında belirgin bir kızarıklık var.

"Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi. Dövüşü bana bırak çünkü ne beklemem gerektiğini biliyorum."

"Ne? Nasıl?" Everett şaşkınlıkla sorar.

Maven konuşurken siyah saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlıyor, bu da bana işlerin sarpa sarmak üzere olduğunu söylüyor.

"Ölüm, savaş ya da sefalet söz konusu olduğunda, Amadeus geleceği hissedebilir ve taktiklerini buna göre değiştirebilir. Bu da onun manevra yapmasını inanılmaz derecede zorlaştırıyor. Ölüme yakın olduğumda, bu yeteneğimi kullanabiliyorum. Sanırım bu benim için yaptığı kalbin bir yan etkisi."

Bir saniye bekle.

"O büyü senin ölüme yaklaşman için miydi?" Silas homurdanıyor, her şeyi bir araya getirirken aynı derecede üzgün.

"Sakin ol. Ben iyiyim ve bu dövüş beş dakikadan az sürecektir. Hazır mısın?" diye kontrol ediyor, hançerini ustalıkla çevirirken kara gözleri parlıyor.

Eşimin dövüşmekten hoşlanmasını seviyorum ama *lanet olası tanrılar*, bu korkusuz kadın benim ölümüm olacak.

Silas iç geçiriyor ama dönüp bir eliyle işaret ederek bir büyü fısıldıyor.

Sanki Alaska'nın soğuk vahşi doğasının tam ortasında hiçbir yere açılan bir kapı var ve hepimiz uzaktaki yemyeşil tarlaya ve devasa akçaağaç ağaçlarına göz kırpyoruz. Gökyüzü kutup gecesinden dolayı hâlâ karanlık, ama belki de doğal bir yaza bakıyor olabiliriz.

"Lanet olsun," diyerek kapıdan içeri bakmayı başarıyorum.

Ama bakar bakmaz onları görüyorum. Birkaç metre ötede duran siyah giysili üç figür. Hemen bize doğru bir büyü telaşı gönderiyorlar ve içimdeki ejderha uyarmak için hırlarken tüylerim diken diken oluyor.

Büyü uzmanı değilim ama ben bile bu üçünün güçlü büyücüler olduğunu hissedebiliyorum.

Maven yeşil alana doğru ilerliyor ve eldivensiz bir elini kaldırıyor. Avucundan karanlık dallar fişkırıyor ve gelen saldırı büyülerini paramparça ediyor. Çıplak ellerinin etrafında daha fazla büyü canlanırken, uğursuz bir şekilde karanlık, çatırdayan enerji etrafımızda vızıldıyor.

Ayaklarının altındaki çimenler doğal olmayan bir beyaza dönüşerek ölüyor.

Hah. Sanırım bakıcımız sıkıştığında bitki yaşamından faydalanabiliyor. Bildiğim iyi oldu.

Saldırganlardan biri bir hamle daha yapmaya başlıyor ama Maven çoktan onun peşine düşmüş, boynunu kırmış ve hemen ardından diğer ikisine doğru çok daha güçlü bir kara büyü patlaması göndermiş.

Yaptıkları her hareketi açıkça önceden biliyor. Hançerinin birkaç ustaca darbesiyle büyücüyü yere sermeden önce fiziksel bir saldırıdan zarifçe sıyrılırken bir anlığına hepimiz donup kalıyoruz. Sonuncusu bir an sonra düşüp ölüyor, kesik boynu rahatsız edici bir şekilde fokurdarken büyü yok olup gidiyor.

Üç güçlü büyücü ve onların büyülerini yerle bir etmek onun için çocuk oyuncağıydı. Haklıydı, beş dakikadan az sürdü.

Maven yüzünü bize döndüğünde gülümsüyordu. Tanrım, onun gülümsemesine *bayılıyorum*. Onu daha sık görmek hâlâ hayattaki resmi hedefim. Maven'ı kana bulanmış, gözleri yeni öldürdüklerinden parlayan, lanet olası bir kara kraliçe gibi görmek...

Tanrım, her gün onun tahtı olacağım. O benim kraliçem.

"Etkileyici," diyor aksanlı bir ses.

Hepimiz koyu tenli, orta yaşlı bir adamın elinde parlayan altın bir bastonla sahaya doğru yürüdüğünü görmek için bakıyoruz. İki yüz yıl önce moda olmuş gibi görünen parlak renkli giysiler giymiş,

garip bir pantolonun içine sokulmuş bordo bir yelek, bir kravat ve hatta bir silindir şapka ile tamamlandı.

Onu gözden uzak tutmak için içgüdüsel olarak Maven'ın önüne geçiyorum ama adam yaklaşırken tüm dikkati Silas'ın üzerinde. Adam fae'nin kararmış parmak uçlarını fark ediyor ve alay ediyor.

"En zeki olanımın büyücülüğe yöneleceğini düşünmek. Sanki sihrin yeterince güçlü değilmiş gibi. Daha fazla ham güç için olsaydı, insan anlayabilirdi, ama böylesine eşsiz bir yeteneği görünürde hiçbir neden yokken feda etmek-"

Maven yabancıyı görebilmek için arkamdan yaklaşıyor ve ona yukarıdan aşağıya bakarken sözünü kesiyor. Ölü çimenlere bakıyor, nedense gökyüzünü sorguluyor ve sonra bir kahkaha atıyor.

"Sözümü geri alıyorum, neden böyle bir kariyer değişikliği yaptığınızı kesinlikle anlıyorum. Şimdi, devam edelim. Yazmalıydın, biliyorsun," diyerek Silas'a döner. "Habersiz gelen misafirlere ne yaptığımı biliyorsun."

Silas, Maven'ın elini tutmadan önce kuru bir sesle, "Sanki aylardır melodramatik bir şekilde sana son bir ziyarette bulunmamı istemiyormuşsun gibi," dedi. "*Ima sangfluir*, bu benim akıl hocam, Garnet Büyücüsü. Belli ki Bokböceği olarak da biliniyor."

Oh, kahretsin. Garnet Büyücüsü *bu* mu?

Annem her zaman onun yararlı olabileceğini ve bazı politik konularda onunla aynı fikirde olsa da, aynı zamanda tam olarak güvenilemeyecek tehlikeli bir eksantrik olduğunu söylerdi. Ona göre bu herif özünde fazlasıyla paralı asker.

Garnet Büyücüsü gülerek başını geriye atıyor. "Aha! Görüyorum ki sonunda karaborsadaki elimi öğrenmişsiniz. Oldukça uygun bir lakap, değil mi?"

Silas eğlenmiş görünüyor. "Öyle, efendim."

Büyücü başını sallıyor ve sanki safarideymiş ve biz de vahşi hayvanlarmışız gibi geri kalanımızı incelemek için dönüyor.

"Tabii ki *seni* hatırlıyorum," diyor Everett'e. "Benimle pazarlık yapmaya cüret eden tek Frost. O zaman kaç yaşındaydın, sadece on sekiz mi? Oldukça cesurdun."

Büyücü gözlerimi incelemek için biraz fazla yakınımaya eğilirken Everett kaşlarımızı çatarak merakla ona bakmamızı görmezden geliyor. "Hmm. Brigid Decimus'un oğlu... Gördüğüm kadarıyla onun kadar pullu ve gururlu." Başını Crypt'e doğru eğiyor.

dünyada umursamadan sigara içiyor. "Ah, ve Limbo'nun şimdiki kahyası -Tabii ki gözlerinden belli oluyor. Bu her zaman net bir işarettir."

Kaşlarımı çattım. "Mürekkebinin onu kahya olarak işaretlediğini sanıyordum."

"Ben dövmele değilim," diyor Crypt bir duman nefesiyle, ama büyücü onun yerine konuşuyor.

"Evet, gerçekten de öyle. Ancak tarih boyunca her kâhyanın son derece farklı işaretleri olmuştur, öyle ki sadece işaretlere bakarak Tanrı vergisi olup olmadıkları anlaşılamaz. Ancak gözler her zaman kusursuzdur. Ne de olsa mor, tanrıların seçtiği renktir. Ve son olarak ama kesinlikle en az değil..."

Garnet Wizard, Maven'ın bakışlarını daha iyi görebilmek için eğilir. O da mükemmelleştirdiği poker suratıyla ona bakıyor.

Bu efsanenin eşimi büyüleyici, nadir bir yaratılmış gibi incelemesinden hoşlanmıyorum, bu yüzden onu kendime yaklaştırıyorum.

"Bakıcım," diyor Silas, sanki güçlü büyücünün nasıl tepki vereceğinden de çekiniyormuş gibi, ses tonunda keskin bir tonla.

Büyücü gülümsüyor, gözlerini ondan ayırmıyor. Saçlarında daha önce fark ettiğimden çok daha fazla ak olduğunu rastgele fark ediyorum.

"Gerçek adın *Telum mu*?" diye soruyor.

"Maven."

"Maven, ne?" "Sadece Maven."

Kaşlarımı çattım. Bekle, Oakley onun soyadı değil mi?

Doğru cevap bu değilmiş gibi *çene çalıyor*. "Ailen. Devam et ve bana isimlerini söyle. Eminim şimdiye kadar biliyorsundur. Yoksa bilmiyor musun?"

Kadın ona bir bakış fırlatır, ses tonu düzgün ve serttir.

"Saçmalamayı kes. O küçük sırtışına bakılırsa, ailemin kim olduğunu zaten bildiğini sanıyorsun. Ama bu gereksiz bilgi için sana yalakalık yapmakla ilgilendiğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Biz sadece eterium için buradayız. Anlaşma yapmaya açıksanız, kalırız. Değilseniz, vaktimi boşa harcamayın."

Bu kadar açık sözlü olmasına bayılıyorum, ama bu çok saygıdeğer mirasın onu cesareti yüzünden öldürmeye çalışacağından biraz endişeliyim. Onun yerine yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve gülmeye başlayana kadar daha da genişliyor.

"Etherium mu dediniz?" "Evet."

"Sen," gülmeye devam ederken anlamlı bir şekilde Maven'i işaret ediyor. Hiçbirimiz nedenini anlamıyoruz ama belli ki kendi iç şakasından çok keyif alıyor.

"Eteryum mu istiyorsun? Yüce tanrılar, bu çok ilginç."

Bastonuna düşünceli bir şekilde vurarak etrafımızda dönüyor. "Biliyor musunuz, Silas'a olan düşkünlüğüme rağmen, aklımda hâlâ hepinizin derisini canlı canlı yüzdürmek ve boynunuzun hemen altında sertleşene kadar sıvı bakır, gümüş ya da her neyse içine batırmak vardı. Sonra da Mabadime izinsiz girdiğiniz için bir golem klanı tarafından yavaş yavaş yutulmanızı izleyecektim."

"Yaratıcı," diye onaylıyor dostum.

"Kesinlikle öyle düşünmüştüm. Ama şimdi... nasıl karşı koyabilirim ki? Elbette, bir anlaşma üzerinde konuşmalıyız *Maven*. Gördüğüm kadarıyla kavgadan yeni çıkmışsınız, şimdilik siz beşinizi yerleştirelim. Gelin."

Büyücü dönüyor ve Maven'ın geride bıraktığı cesetlerden birinin üzerinden geçerken neşeyle ıslık çalarak uzaklaşıyor. Silas'a bir bakış attım.

"Senin deli akıl hocana
güvenmiyorum." "Ben de
güvenmiyorum."

"Her zaman böyle zeki olmuştur," diye sesleniyor Garnet Büyücüsü omzunun üzerinden. Aniden sorun çıkarmış gibi belini ovuşturuyor. Ve saçları *kesinlikle* eskisinden daha açık renk.

Büyücü bizi yeşil tarlada dolaştırırken onu takip ediyoruz, hepimiz Maven'a yakın duruyoruz ki bir anda daha fazla sorun çıkmasın. Geceleyin sıcak bir parkta yürümek gibi, ama Kuzey Işıkları'nın ipuçları tepemizdeki karanlık gökyüzünde yavaş yavaş belirmeye başlıyor.

Sonunda büyücü durup başka bir görünmez kapı açıyor ve bastonuyla bize ilerlememizi işaret ediyor. "Sığınak'ın iç halkasına hoş geldiniz. Köprüde adımlarınıza dikkat edin."

Hepimiz yemyeşil manzaraya bakıyoruz. Sanki birisi huzurlu bir İngiliz kırsalından bir dilim almış ve onu hiçliğin ortasına yerleştirmiş gibi görünüyor. Eski yel değirmenleri alacakaranlık gökyüzünün altında tembelce dönüyor, geçmek üzere olduğumuz taş köprünün altında bir dere şırıldıyor ve onun ötesinde, pencereleri hafif sıcak bir ışık saçan kümeler halinde bir araya toplanmış birkaç sazdan kulübe tarzı ev var. Bölgede başka eski binalar da var. Uzakta, eski bir çiftlik gibi görünen yerin yanında sık bir orman uzanıyor.

Koyu renk giysiler giymiş iki adam köprünün hemen ilerisinde bekliyor ve kaşlarını çatarak bizi izliyorlar. Biri cılız ve siyah saçlı, diğeri ise kıvrıkcık sarı saçlı ve aşırı ısırıklı.

Overbite Silas'ı gördüğünde derin derin kaşlarını çatıyor. Kan Fae'sini tanıdığı ve ondan nefret ettiği çok açık.

İlişkilendirilebilir.

Büyülü kapıdan geçiyoruz ama Crypt görünmez bir bariyere çarpıyor. Maven'in önünde yürüyor ve ben onun sinirli ifadesine gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sifon olmak berbat bir şey," diye sırtıyorum.

"Ah, doğru," diye düşünüyor büyücü. "Biri onu içeri davet etmeli."

"Yapma!" diyor siyah saçlı büyücü, Crypt'e bakarak hızla. "Adını duydum, hepimiz duyduk. Bu lanet olası Kabus Prensi. Eğer dikkatli olmazsak zihinlerimize sızacak."

Garnet Büyücüsü gözlerini yardımcısına diker. "O halde dikkatli olun. Mabedimin ilk kuralını biliyorsun."

"Bırakın aptallar ölsün," der Silas.

"Kesinlikle. Bir rüya kapanı kuşanmayan ve bu bilinçaltı sülüğünün zihinlerine girmesine izin veren herkes, ona bahşedeceği her türlü deliliği hak eder. Girebilirsiniz Bay DeLune."

Crypt ölü sigarasının izmaritini yakındaki dereye fırlatır ve iki büyücüden gelen öfkeli tepkiye sırtır. Büyülü kapıdan içeri adımını atar ama Maven en son girdiğinde Overbite sinirlenir.

"O da mı?"

"Arkadaşımla bir sorunun mu var?" Talep ediyorum.

Gözlerini deviriyor. "*Eş mi?* Siz şekil değiştirenler ne kadar da ilkelsiniz. Tabii ki onunla ilgili bir sorunun var - sadece Miras Konseyi'nin peşinde olduğu şey değil, aynı zamanda bir *dişi*. Olağanüstü durumlar dışında dişilerin Sığınak'a girmesine izin verilmez."

Silas'a dönmeden önce az önce çirkin suratından çıkan kelimelerin mutlak aptallığına bön bön bakıyorum.

"Yani sen kadınlara *dişi* diyen inek, cinsiyetçi bakirelerin gizli bir yerleşkesinde mi büyüdün? Lanet olası ilkelikten bahsediyorsun."

Silas da aynı fikirdeymiş gibi omuz silkiyor ama iki caster şimdi gerçekten sinirlenmiş durumda. Siyah saçlı olan, Garnet Büyücüsü'ne geri döner.

"Efendim, *telum* hakkındaki söylentileri hepimiz duyduk. Bunun burada barınmasına izin veriyor olamazsınız, değil mi?" der ve Maven'ı tiksintiyle işaret eder.

Az önce eşime 'o' mu dedi? Ejderham hırlıyor, boğazını parçalamaya hazır.

Maven bunların hiçbirine tepki vermiyor. Gelecekteki olası çıkışların haritasını çıkarır gibi çevremizi incelemekle meşgul. Garnet Büyücüsü yardımcısına bakarken bastonunu ayarlıyor. Yemin ederim her geçen dakika kırıksıklıkları artıyor.

"Ne yazık ki, alaycılığın ve önyargıların seni kör ediyor, Ross. Nadir bulunan yeteneğini onun üzerinde kullan ve benim zaten tespit ettiğim şeyi sen de göreceksin. Devam et."

Aptal Ross homurdanıyor ama Maven'a geri dönüyor. Alnının tam ortasında üçüncü bir göz belirip parlayan mavi bir gözbebeğiyle yanıp sönmeye başladığında neredeyse altıma sıçacaktım. Everett de sığıyor ve bunun ne kadar ürkütücü olduğuna dair küfrediyor.

Bu arada yardımcının rengi inanılmaz derecede soluyor, sanki Maven'ı tamamen yeni bir ışık altında görüyormuş gibi. Üçüncü gözü kaybolur ve dizlerinin üzerine çöker.

"Tanrı aşkına," diye fısıldar. "Hiçbir fikrim yoktu. Lütfen beni affedin, çünkü yemin ederim ki bilseydim-"

Büyücü araya girerek, yardımcısının boğazında kırmızı bir rün belirmeden önce bir dizi kelime fısıldıyor. Ross yüzünü buruşturur.

"İşte. Bu oyunu kendi eğlencem için sessiz tutacağım," diye gülümsüyor büyü.

Bekle... Neden bahsediyor bu? Maven'ın bir hortlak olduğu gerçeğinden mi? Bu adam onun geçmişine bir göz atıp gerçekte ne kadar asil olduğunu mu gördü, yoksa bu başka bir şey miydi?

Kafam çok karıştı.

Beşli grubumun geri kalanına bir göz attığımda, onlar da aynı şaşkınlık içinde görünüyorlar - Maven hariç, o da büyüüyü izlerken dikkatle sakinliğini koruyor. Az önce ne olduğundan emin değilse bile bunu belli etmiyor.

Garnet Büyücüsü iki yardımcısına bizi kalacağımız yere götürmelerini rahatça söylüyor. Overbite hâlâ kızgın görünüyor, ama onu ve Ross'u köprüden geçip uzun bir arnavut kaldırımı patikadan aşağı, sonsuz gibi görünen yeşil tarlaların yanındaki bir kulübeye doğru takip ediyoruz.

Yürürken telefonum cebimde yüksek sesle çalıyor. Göz kırıyorum. "Burada telefonunuz nasıl çekiyor?"

Overbite omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor. "Başka nasıl olabilir ki? Sihirle. Ancak, incelenmemiş, güvenliği sağlanmamış cep telefonlarına izin verilmez. Ver şunu."

"Yap beni, Diş," diye meydan okuyorum ona, gözlerimin bir anlığına kaymasına izin vererek.

Hemen arkasını dönüyor, kulübeye ulaştığımızda nefesinin altında mırıldanıyor. Ross arkamızda yürüyor ama kapıyı açmak için öne atılıyor, Maven'a saygı göstermek için başını eğiyor.

"Bu odalar hoşunuza gitmezse lütfen bize haber verin. Sizin için en iyisi bu leydim."

Leydim mi?

"Pekâlâ, orada ne gördün?" Aynı anda Overbite tıslıyor, "Neyin var senin? O bir bela!"

Ross ikimizi de görmezden geliyor. Maven yanından geçerken, kızın eldiven giymemiş elini arkasından öpecekmiş gibi yakalıyor. Kadın soğukkanlılığını kaybedip bu sürpriz ve istenmeyen fiziksel temas karşısında gözle görülür bir şekilde irkildiğinde, kırmızı-

Crypt de öyle, çünkü hemen büyülu kılıcını çıkarır ve bakıcımıza dokunmaya cüret eden büyücünün elini keser.

"ELLERİNİ ÇEK" diye bağılıyor Crypt.

Ha. Güzel.

Acaba bu kasıtlı bir kelime oyunu muydu yoksa bunu fark edemeyecek kadar kızgın mıydı? Diğerleriyle eşleşen ölümcül ifadesinden yola çıkarak ikincisini tahmin ediyorum.

Ross kanayan bileğini avuçlayarak haykırıyor. Sarışın büyücü parmak uçlarında parlayan büyüyle üzerimizde dönüyor, dövüşmeye hazır, ama Everett onu o kadar hızlı donduruyor ki, neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar kaçırıyorum.

Bu muhteşem mirasçıların benim adıma hırçınlaştığını görmek hoşuma gitse de, burada olmamızın tek nedeni Garnet Büyücüsü'nün benimle ilgili bir şeyi eğlenceli bulması. Eğer sağda solda düşman edinir ya da yardımcılarını öldürürsek, ben büyücüyle eteryum hakkında konuşmadan önce kovulabiliriz.

Ross'un dokunuşu, dokunmanın benim için her zaman olduğu gibi iğrenç bir şekilde istenmeyen ve işkence edici bir şeydi, ama kendimi çabucak toparladım ve parçalanmış eli almak için eğildim, ürkütücü bir barış teklifi olarak ona sundum.

"Siz yardımcılarının daha gelişmiş iyileştirme büyülerini bildiğinizi varsayıyorum." Elini kabul ederken acısını bastırarak başını sallıyor.

"Güzel. Hemen gidip yaralarınızı sarın. Kopan uzuvlar çok acıtır, ama yeniden taktırmak için beklerseniz daha da kötüleşir."

Kulübeden aceleyle uzaklaşmadan önce bana gergin bir sesle teşekkür ediyor.

Bunu sanki ilk elden deneyimlemişsin gibi söylüyorsun, diye homurdanıyor Silas kafamın içinde. *Bana durumun böyle olmadığını söyle,* sangfluir.

Evet, doğru. Birinin bana dokunmasına bile böyle tepki veriyorlarsa, onlara geçmişimin daha hastalıklı yönlerini anlatmamın hiçbir yolu yok.

Donmuş yardımcıma bakıyorum, adamlarım biraz daha az sinirli olana kadar bekleyebileceğine karar veriyorum ve ön kapıdan içeri süzülüyorum.

Stüdyo tarzı bir yaşam alanı, sade ama zevkli. Geniş yatak odası, yemek odasının yanındaki oturma alanına karışıyor ve mutfak güzel görünüyor ne küçük ben mutfaklar hakkında biliyorum . Sığınak baktı

Geldiğimizde son derece eski modaydı, ancak bir buzdolabı, modern bir fırın ve hatta küçük ekli banyonun kapısının yanındaki duvara monte edilmiş küçük bir TV bile var.

Baelfire telefonun çekmesi konusunda haklıydı çünkü kullan at telefonum çalmaya başladı. Arayanın Melchom olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum ama Kenzie'nin numarasını tanıyınca cevap veriyorum.

"*Aman Tanrım!* Hâlâ hayattasın!" diye ciyaklıyor diğer uça.

Silas ek büyüğü korumalar yerleştirmeye başlıyor, Crypt kılıcını mutfaktaki el havlusunda temizliyor, bu da Everett'i kızdırıyor ve Baelfire büyük yatağa uzanıp merakla beni izliyor.

"Hâlâ hayattayım," diye onaylıyorum.

"Devam et," diye burnunu çekiyor. "Bana mesaj atmadığın ve son birkaç gündür ortalıkta görünmediğin için olağanüstü bir özür dilesen iyi olur. Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun? Senin avlandığından o kadar emindim ki ne yemek yiyebildim, ne uyuyabildim, *ne* de sevişebildim."

"Sen, sevişemiyor musun? Gerçekten de kıyametin alameti olmalıyım," diye şaka yaparak Baelfire'ın yanındaki yatağa oturuyorum.

Kalçamı öpüyor, erimiş altın rengi gözleriyle bana bakıyor... Sanki aynı ezici tatlılığa sahipmiş gibi, mide bulandırıcı görmezden gelmeye çalıştığım duygular.

Kenzie gerçekten sinirlenmiş. "Bana iki gündür mesaj atmadın, Divide'da rekor dalgalanmalar oldu, insan dünyası tam bir kargaşa içinde ve tek bildiğim en iyi arkadaşımın tüm dünyadaki en güçlü miraslar ve canavarlar tarafından avlandığı. Kendini benim yerime koy May. Sen olsan çıldırmaz mıydın?"

Dalgın dalgın Baelfire'ın saçlarıyla oynuyorum, bu da onun memnuniyetle gülümsemesine neden oluyor. Lanet evrene şükürler olsun ki en azından kibritlerimin dokunuşu artık beni pek rahatsız etmiyor.

"Haklısın. Daha önce cevap vermeliydim ama gerçekten iyiyiz."

Dişi aslan şekil değiştiren iç geçiriyor. "Affedildin, ama sadece en sevdiğim sevimli, kasvetli küçük insan olmayan olduğun için. Neredesin bu arada? Hayır, bekle, buna cevap verme. Muhtemelen bilmemeliyim, bir ödül avcısı ortaya çıkıp benden bilgi almaya çalışırsa diye, değil mi? Tamam, onun yerine... Beşliniz nasıl? Onlarla işler nasıl gidiyor? Sonunda onlar için ne kadar deli olduğunu itiraf etmeye hazır mısın?"

Alay ediyor ama Crypt sinsi bir gülümsemeyle diğer tarafımda beliriyor.

"Ne kadar aşık olduğunu paylaş sevgilim," diye fısıldıyor, koyu renk atkuyruğumun tellerini parmaklarının arasına alıp çenemi öpüyor.

Baelfire bacağımı hafifçe ısırırken parmakları karnımda aşağı yukarı geziniyor, nefesim kesilirken tişörtümü bir kenara fırçalıyor. Everett ve Silas durdukları yerden bana bakıyorlar, gözleri kan kırmızısı ve yumuşak mavinin keskin kontrastı.

"Ben, um-"

Kahretsin, konuyu değiştirmem gerek. Bu oda çok sıcak ve kışımın üstünde oturup *duygulardan* bahsetmektense Dagon'un laboratuvarında tekrar bağlanmış olmayı tercih ederim.

"Vivienne şimdi nasıl?"

"Aww, hadi ama!" Kenzie gülüyor. "O harika, ama sen açıkça sorudan kaçıyorsun."

Öyle, Silas sırtarak telepatik olarak kabul ediyor. *Ne kadar telaşlı olduğuna bak. Yüzün kızarıyor.*

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, ona cevap vermek istiyorum ama bu Kenzie dahil herkesi güldürüyor.

"Kızım, ciddi. Beşli grubum sürekli *"seni seviyorum"* diyor çünkü merhaba? Çok sarsıcı şeyler yaşadık ve bir sonraki bok dalgası ortalığı kasıp kavurmadan ve çok geç olmadan bunu şimdi söylemek daha iyi, haksız mıyım? Hepinizin birbirinize takıntılı olduğu çok açık ve yeni muhteşem manikürüm üzerine bahse girerim ki şimdiye kadar hepsini sıkımsınız. Değil mi?"

Aman Tanrım. "Kenzie-"

Baelfire, kafasına vurmak için bir yastık kaptığımda kıs kıs gülererek, "Kesinlikle öyle," diyor.

Kenzie duraksıyor. "Bekle, hoparlörde miyim?"

"Hayır," diye onu temin ediyorum.

Bütün adamlarım gülmekten kırılıyor. Crypt yanağımı öpene kadar nedenini anlamadım.

"Öpüyorsun, aşkım. Farkı duymuyor musun? İşte bu düğme. Gördün mü?"

Lanet olsun. Telefonlardan nefret ediyorum.

Kenzie de kahkahalara boğulur. "Bunun kız muhabbeti olması gerekiyordu! Duygularını itiraf etmeni sağlamanın dış çekmekten farksız olmasına şaşmamalı."

Silas, "Açık konuşmak gerekirse, onun için her zaman böyledir," diyor.
"Sözde L kelimesinden korkuyor."

Ona fırlatmak için bir yastık daha kapıyorum. "Silas Crane. *Kapa çeneni yukarı.*"

"Bekle, gerçekten mi?" Everett başını eğdi, öyle bir gülümsedi ki Haksız gamzeler sergileniyor. "Ama neden? Şimdiye kadar nasıl hissettiğimizi zaten biliyor olmalıydınız, o halde neden-"

Baelfire'in elinin gömleğimin altına girmesini engellemek için bileğini tutarak, "Başka bir şey konuşalım," diye araya giriyorum. Sadece gülümsüyor ve utanmadan göz kırpmıyor.

Birisi kulübenin kapısını çalıyor. Evrene şükürler olsun - bir kesinti.

"Kahretsin. Kenzie, gitmem gerek," diye iç geçiriyorum.

"Peki, peki," diyor huysuzca. "Ama bekleyin - lütfen çok pratik arkadaşınızın en iyi arkadaşına ayak uydurduğundan emin olabilir misiniz? Kız kızı vakit geçirmek *zorunludur*. Etrafı sürekli testosteronla beslenen, takıntılı, çılgınca azgın eşleşmelerle çevrili olamaz, yoksa sikmatize olmaya başlar."

Bu gerçek bir şeymiş gibi gelmiyor, özellikle de hepsi tekrar kahkahalara boğulduğu için. Kenzie onlara bir şeyler söylüyor ve sonra bana mesaj atmam ya da onu aramam için söz verdiriyor. Kabul ediyorum ve telefonu kapatıyorum, kapıya doğru yürürken eğlenen kibritlerime ters ters bakıyorum.

"Tanrım. Hepiniz aptalsınız," diye homurdanıyorum, hâlâ sinir bozucu bir şekilde kızarmış bir halde.

"Sana gerçekten aşık olan," diye ekliyor Baelfire, aniden ciddileşerek.

İçimden ölüyorum, özellikle de diğerleri itiraz etmediği için. O tarifsiz duygu kabarmaya çalışıyor ve bir kalbim olmasa bile göğsümde bir şeyler ağrıyor.

Bu lanet duygulardan uzaklaşmak için kapıyı açarak hızla arkamı dönüyorum.

Bu Ross. Eli yeniden dikilmiş, bandajlarla sarılmış ve başını neredeyse bir yay gibi çok aşağı eğmiş.

"Leydim."

"Bana Maven de."

"M-Maven," diye düzeltiyor, yanındaki donmuş sarışına bakarak. "Garnet Büyücüsü sizi bir iş görüşmesi için resmen davet etti, ardından tüm beşliniz Büyük Salon'da akşam yemeğimize davetlidir."

büyük Starfall Günü yemeği. Ayrıca... Parker'ın buzlarını çözebilir misin?"

Omzumun üzerinden Everett'e bakıyorum.

İç geçiriyor ve kapı aralığında yanımda durmak için hareket ediyor. Bir anda sarışın yardımcının etrafındaki buzlar eriyor. Parker boğuluyor ve nefes nefese kalıyor, titreyerek verandaya düşüyor. Ross ayağa kalkmasına yardım ediyor ama dişlek teker bana küçümseyerek bakıyor.

"Seni lanet olası-"

"Yaşamak istiyorsan orada dur," diye öğüt veriyorum.

Hâlâ mavi dudaklarıyla titreyerek ofluyor. Sıkılmış-kibirli-profesör yüzünü takınmış olan Everett'e dik dik bakıyor.

"Çocuk oyuncakların zorlu olabilir ama ben Sığınak'a gelmiş en güçlü üçüncü sınıf yardımcılardan biriyim. Onları alt edebilirim."

"Öncelikle, o rütbenin ne anlama geldiğini bilmiyorum ya da umursamıyorum. İkincisi, konuşmayı kes."

Bana başka bir şey söylemeye başladı ama Ross iç çekerek ağzını kapattı. "Çok özür dilerim. Senin ne olduğun hakkında hiçbir fikri yok, bilirsin..."

Tıpkı daha önce olduğu gibi, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece tahmin edebiliyorum ve bu da Garnet Büyücüsü'yle takas yapmak için kullanabileceğim zamanı boşa harcamak gibi görünüyor.

"Pekâlâ. Gidelim," diyor Everett ve dışarı çıkıyor.

Ross rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek sonunda Parker'ın gitmesine izin veriyor. "Akıl hocamla sadece senin bakıcının özel olarak konuşmasına izin verilecek. Sen sadece akşam yemeğine davet edildin."

Kâbus Prensi Ross'un önünde cisimleşir ve Ross irkilerek geri sıçrar.

Crypt'in sesi saf bir uyarıydı. "Hiçbir yere yalnız gitmeyecek."

"Oh, gitmeyecek mi?" Ona kaşlarını kaldırarak meydan okuyorum. "Ben gidiyorum ve iyi olacağım."

Caster'lara sırtını dönerken mor bakışları çalkantılı, bu da miraslar dünyasında onları gerçek bir tehdit olarak görmediğini gösteren bir hakaret. Yüzümün yan tarafını okşuyor ve sessizce konuşuyor.

"İyi olman ve düzgün bir şekilde tedavi edilip gözetilmen tamamen farklı iki şey, sevgilim. Seni gözümün önünden ayırmak gibi bir seçeneğim yok. Ayrıca, beni bu soytarılarla yalnız bırakırsan, beklerken can sıkıntısından üçünü de parçalayabilirim."

Sırıttıyorum. "Saçmalık. Eğer onlardan gerçekten hoşlanmasaydın, yıllar önce onları delirtirdin. Bunun yerine, arkalarını kolladın. Çoğu insan buna dokunaklı derdi."

Beni inceliyor, dudakları kıvrılıyor. "Peki sen buna ne diyorsun?" "Uygun. Senin öldürölmen konusunda *gerçekten* endişelenmeme gerek yok. ya da tam tersi."

"Sanki yapabilecekmiş gibi," diye sesleniyor Baelfire kulübenin içinden.

Silas da eşiğe doğru ilerliyor ve boynumun kenarına nazik bir öpücük konduruyor. Parker'ın sanki kan fae'sine karşı kişisel bir kan davası güdüyormuşçasına ona hançer gibi baktığını görmezden geliyor.

"*Gerçekten* yalnız olmayacaksın," diye mırıldanıyor Silas kulağıma, Baelfire'ın onu duyabileceğinden bile şüphelendiğim kadar yumuşak bir sesle.

Telepatik olarak devam ediyor. *Everett ve ben sadece bir düşünce uzaktayız. Akıl hocamın kendine has özellikleri olsa da, bilgiye olan saplantısı onu yönlendiriyor. Sen onun için bir merak konususun ve bu yüzden sana zarar gelmesine izin vermeyecektir. Eğer başka biri denerse-*

Onları öldüreceğim, büyücüyle konuşmaya gitmeden önce ona güvence veriyorum.

QUINTETİM bu durumdan memnun olmasa da, yirmi dakika sonra Ross, Sığınak'taki diğer birçok binadan birinin içindeki geniş bir çalışma odasının kapısını açıyor.

Burası kütüphane, simyacı laboratuvarı ve kapalı bahçe arasında bir şey; her duvarda kitaplar ve gelişen bitkilerin yanında küçük bir oturma alanı var. Ross yine başını eğiyor ve kapıyı kapatıp beni Garnet Büyücüsü ile yalnız bırakmadan önce bana karşı fazlasıyla resmi davranmaya devam ediyor.

Son bir buçuk saat içinde oldukça yaşlanmıştı.

Onunla ilk tanıştığımızda kırklı yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ederdim. Şimdi kesinlikle ellili yaşlarında ve saçları kaşlarına doğru ağarmış. Yastıklı koltuklardan birinde oturmuş çayını yudumluyor ve onu incelediğimi görünce gülümsüyor.

"Silas sizi lanetim konusunda önceden uyardı çünkü Sığınağıma giren herkes gibi o da büyük bir gizlilik yemini etti."

Küçük sehpanın üzerinde beni bekleyen çaydanlık ve fincanı göstererek başını sallıyor. Eski, çatlak sırtlarındaki başlıklara kısaca göz gezdiriyorum.

Cennetin Eksiksiz Tarihi

İlahi Özet: Tanrılar ve Aramızda Yürüyen Azizler Hakkında Tüm Bildiklerimiz

Sancti, Semidei et Prophetæ

Çaydanlığı tekrar işaret ettiğinde hala kafamda son başlığı çeviriyordum.

"Çay?"

Serbestçe sunulan hiçbir şeyi yiyip içmeye güvenmiyorum ama karşımdaki koltuğa oturup parçaları birleştirerek onu inceliyorum.

"Bu senin lanetin. Çabuk yaşılanıyorsun."

"Saat başına dört yıl, tam olarak. Yaşam döngüm her gece yarısı sıfırlanır.

-Daha doğrusu eskiden öyleydi. Yüzyıllar boyunca, kalecimi ve beşlimi kaybettiğimden beri, hep aynıydı, ama son zamanlarda, yaşlanma döngüsü oldukça

Dengesiz. Örneğin sabahları yaşlanmış olarak uyanabilir ve geriye doğru yaşlanabilirim. Son derece sıkıcı ve muhtemelen yaklaşan ölümümün bir işareti olarak kabul ettiğim bir şey."

Silas'ın bu laneti Bokböceği lakabıyla nasıl eşleştirdiğini şimdi anlıyorum. Bu duyduğum en ağır lanetlerden biri, bu yüzden Silas'ın akıl hocasının durumunu tedavi etmek için Baelfire'in pullarını istemesi de şaşırtıcı değil.

Yine de. Böyle tabu bir konuyu bana açıkça anlatması çok garip.

Büyücü benim beklenti dolu bakışlarımı görünce omuz silkip çay fincanını bırakıyor. "Bu benim sana şeffaflık sunma yöntemimdi, çünkü ben lafi dolandıran biri değilim."

"Ben de öyle."

"Mükemmel. O halde birbirimize karşı dürüst olalım. Nether'i bu dünyadan uzak tutmayı uzun zamandır umursamıyorum. Aslında, izi sürülemeyen Sığınağım benim kendi dünyam. Kabul etmek istemediğim her türlü canavardan, insandan ya da gölge şeytandan korunur. Sadece son derece sadık yardımcılarım ve ben, istediğim zaman değiştirebileceğim iki nadir büyü aracılığıyla nasıl çıkacağımı ve gireceğimi biliyoruz. Eğer kehanetler doğruysa ve sen beş düzlem arasındaki dengenin sonunu getirip bu dünyayı kasıp kavuracaksan, ben ve bilgi koleksiyonum burada oldukça güvende olacağız."

Bunu özömsüyorum. En azından artık Gideon'un bizi buraya kadar takip etse bile Sığınak'a giremeyeceğini biliyorum. Bu aynı zamanda Douglas ve peşimizdeki diğerlerinin de şimdilik bize ulaşamayacağı anlamına geliyor.

"Tüm bunları düşman olmadığımızı söylemek için söylüyorum," diye açıklıyor büyücü. "Müttefik de değiliz."

"Katılıyorum. Sadece ikimiz de varız ve eğer bir seçenek ortaya çıkarsa birbirimizden faydalanabiliriz. Eğer eteryuma ya da benim yardımına ihtiyacın olursa, karşılığında tek bir şey isterim."

Eldivensiz tuhaf hissettiren ellerime bakıyorum. "Bilgi. Silas seni yönlendiren şeyin bu olduğunu söylüyor."

Gülümsüyor. "Çok doğru. O her zaman oldukça zekiydi - son iki yüz yıldır tek resmi çırağım ve neredeyse bir arkadaş olarak görebileceğim biri olduğunu söyleyebilirim. Ve düşününce, onu yanıma almayı neredeyse reddediyordum. Senin şu elemental devreye girmeseydi o lanet olası ölümsüzler onu yetiştirecekti."

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne?"

Garnet Büyücüsü masanın üzerindeki küçük çay tabaklarını inceliyor.

"Gerçekten de öyle. Birini yıllarca yetiştirmek ve çıraklık etmek bir yana, vesayet için bile oldukça fahiş bir ücret talep ediyorum. Anne ve babası birbirini öldürdüğünde Crane'in mülkü ve serveti o genç dahiye geçmeliydi ama vasiyetnameleri şüpheli bir şekilde değiştirildi ve uzak Crane akrabaları kurtlar gibi onun soyundan geldi. Ona bıraktıklarıyla asla hayatta kalamazdı ve o da bunu biliyordu. Bana bir başvuru gönderdi, ancak ciddi finansman eksikliği nedeniyle çocuğu görmezden geldim."

Küçümseyerek ofluyor. "Ölümsüz Beşli'nin bir Turna'yı itaatkâr, beyni yıkanmış evcil hayvanlarından biri haline getirmeyi ne kadar istediğini bildiğimden bahsetmiyorum bile. Gördüğünüz gibi, onlardan tamamen uzak durmayı seviyorum, bu yüzden sözde dahiye görmezden gelmeye ve şimdiye kadar yaptığım gibi devam etmeye kararlıydım."

"Ama... Everett devreye girdi?" Üstüne basıyorum, hâlâ buna takılmış durumdayım. "Nasıl?"

"Birkaç yıl önce benimle temasa geçmiş ve çok özel bir biblo için oldukça yüklü bir ödeme yapmıştı - sanırım bir empat içindi. Turnaların ölümünden sonra benimle tekrar temasa geçti ama para yerine hiç erimemeyi teklif etti. O zamanlar benim için bir servetten çok daha değerliydi. Epeyce pazarlık yaptıktan sonra, sinir bozucu derecede keskin iş anlayışını o ahmak babasından miras almış gibi görüldüğünü fark ettim ve Silas'ı çırağım olarak almayı kabul ettim." Gülüyor. "Geriye dönüp baktığımda, bu uzun hayatımda verdiğim en iyi kararlardan biri. Kanından gelen Fae'n oldukça iyi bir delikanlı."

Aman Tanrım.

Silas'ın hayatının Ölümsüz Beşli'nin elinde çok farklı olabileceğini ve Everett'in bu şekilde devreye girdiğini bilmek...

"Silas'ın bundan haberi yok," diye fark ettim.

"Hayır, emin olmak için. Gizlilik anlaşmanın bir parçasıydı. Elemental'in eninde sonunda ona söyleyeceğini varsaymışım."

Gülümsememi dizginlemeye çalışıyorum ama bu şaşırtıcı derecede zor.

Şu lanet miraslar. Hepsi gizliden gizliye bir avuç yumuşak başlı, değil mi? Birbirlerinden şikâyet edebilir ve istedikleri kadar kavga edebilirler, ama izi olduğunu inkâr ettikleri kardeşlik duygusu belli ki hepsinin hayatında bir rol oynamış.

Bu gece sakso çekeceksin, sadece Everett'e gönderiyorum.

Şok olmuş bir sessizlik ve ardından telaşlı bir şekilde, ben... sen... ne?

Sadece evet de ve teşekkür et.

Evet. Teşekkür ederim. Ama sadece iyiliğinin karşılığını alırsam. Ayrıca, lütfen bana güvende olduğunu söyle.

Sonunda kendime çay koyarken iyi olduğuma dair ona güvence veriyorum. Garnet Büyücüsü bana zarar vermeye çalışacak olsaydı şimdiye kadar çoktan yapardı.

Tanrılara şükürler olsun. Ama konuşmaya devam et. Everett'in yumuşak sesi kafamın içinde, *güncellemeler olmadan burada ölüyoruz Kardelen*, diyor.

Vay be. Dur bakalım. Kardelen mi?

Sen de mi? Bana lakap takamazsın, telepatik olarak itiraz ediyorum. *Bana her zamanki gibi Maven ya da Oakley de.*

Konuştüğümüz gibi, senin soyadın Oakley değil.

Son kez söylüyorum, lanet olası bir çiçeğin adını almayacağım.

Ama bu sembolik. Baelfire'in saçma sapan takma isimlerinin aksine ben çok düşündüm. O sana güneşin altındaki her şeyi diyebiliyorsa, bari ben de sana 'Kardelen' ve 'benim' diyeyim.

Tanrım. Bütün bu lakaplarla ne yapmam gerekiyor? Bu çok saçma.

"Konumuza dönelim," diye mırıldanıyorum, Garnet Büyücüsü çayını yudumlarken dalmış olduğumu fark ediyorum. "Eteryum karşılığında hangi bilgiyi istiyorsun? Ve daha da önemlisi, *benden* öğreneceğin herhangi bir şeyle ne yapacaksın?"

Garnet Büyücüsü gülümser. "Görüyorum ki doğru soruları sormayı öğrenmişsin, Maven. Sen Cehennem'densin, değil mi?"

"Öyleyim."

"Cehennem hakkında seküler dünyaya nüfuz eden kafa karıştırıcı teoriler hakkında bir fikrin var mı? Uzun zamandır gizemiyle bana eziyet ediyor. Onun hakkındaki gerçeği bilmek istiyorum."

"Yani, Varlık hakkında bilgi edinmek istiyorsun."

Homurdanıyor. "İlginç bir bilgi olduğunu düşünmediğin sürece hayır. Hayır, hayır, aslında *seni* ve ne olduğunu sandığını öğrenmeyi tercih ederim. Bana kendine ait bir planı olan biri gibi geliyorsun, paylaşacak epey bir hikâyeden bahsetmiyorum bile. Merakımı gidermek için bana her şeyi anlattırsan, söz veriyorum istediğin kadar eteryum alabilirsin."

Bu gerçek olamayacak kadar kolay ve iyi görünüyor. Ya tüm bu bilgileri dönüp Ölümsüz Beşli'ye ve Miras Konseyi'ne anlatmak istiyorsa? O gruptan hoşlanıyor gibi görünmüyor ama yine de.

Şüphelerim açık olmalı çünkü büyücü başını sallayıp ayağa kalkıyor, bastonunu kavırıyor ve takip etmemi işaret ediyor.

"Gördüğüm kadarıyla kolay kanacak biri değilsin. Güvenme konusundaki isteksizliğini alkışlıyorum, çünkü hayatta kalmanın en iyi yolu bu. Gel o zaman. İyi niyet göstergesi olarak sana bir şey göstereyim."

Çalışma odasından bir dizi çift kapıdan çıkıyoruz ve Garnet Büyücüsü, ortasında bir kapı olan devasa bir çit duvarına doğru uzun bir parke taşlı yolda yürürken rahatça sohbet ediyor.

Kan çiçeği, Silas telepatik olarak uzanıyor, Everett duymasın diye sadece bana. *Bana hâlâ nefes aldığını söyle. Şimdi, lütfen.*

Çok buyurgan. Paranoyanın geçtiğini sanıyordum, dalga geçiyorum.

Yokluğunda kendimi asla akli başında hissetmeyeceğim, varlığının beni ihtiyaçtan delirttiğinden bahsetmiyorum bile. Neredesin şimdi?

Kapının önünde duruyoruz ve Garnet Büyücüsü bana bakmadan önce sırtının berbat olduğunu mırıldanıyor.

"Harekete geçecek bir tipe benziyorsun. Seni aceleci davranmaman konusunda uyarıyorum." "Anlaşıldı."

Bir bahçeye giriyoruz. Önemli bir şey değil, diye Silas'a rapor veriyorum.

Bahçenin kapısı açıldığında, büyülu bir koi havuzunun önündeki bankta birlikte oturan çifte bakıyorum.

Başını kadının omzuna yaslarken çenesinde kurumuş kan damlasına bakılırsa içlerinden biri vampir. Kızıl saçları ve bol miktarda çiliyle yakışıklı biri. Kadının elini dudaklarına götürüp arkasından öpüyor.

Bana doğru bakıp göz teması kurduğunda, içimi kaplayan rahatsız edici ürpertiye rağmen başımı çevirmiyorum. Bu bana yakınımda bir ölüm hissettiğimde ya da Amadeus'un geleceği görme yeteneğini kullandığımda hissettiğim duyguyu hatırlatıyor.

Ama vampire olan ilgim ve bu his hızla değişiyor. Çünkü kadın Engela Zuma.

Eski moda görünümlü bir elbise giymiş. Beni gördüğünde, sanki kim olduğumu ve ona ne yapacağımı bilmiyormuş gibi hareketsiz kalıyor.

Ne oluyor lan?

Ne oldu? Neyin var? Silas hemen soruyor.

Yaralandın mı? Everett soruyor.

Oops. Bunu bağ aracılığıyla göndermek istememiştim.

İyiyim, diyorum onları engellemeden önce hızlıca çünkü tüm bu telepatik iletişim dikkat dağıtıcı oluyor.

Bu büyücü benim *telum* olduğumu ve dolayısıyla bu ölümsüzü öldürmem gerektiğini biliyor... yine de bizi tanıştırıyor?

"Bir dakikanı alabilir miyim Engela?" diye sesleniyor.

Toprak elementli canavar bahçeden çıkıp önümde duruyor. Boynunda yakın zamanda oluşmuş delinme izleri göze çarpıyor. Everbound Üniversitesi'nde onunla her karşılaştığımda tuhaf, tedirgin edici bir his yayıyordu ama artık yok. Bana düşmanlık beslemeden bakarken bir şekilde daha mevcut, daha odaklanmış görünüyor.

"Bu kim?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Tanışmıştık."

Bakışları sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi uzaklara dönüyor. "Tanıştık, değil mi? Sanırım... saklandıkları kişi sen olabilirsin. Natalya ve Iker'den bahsediyorum."

"Peki sen onlarla birlikte saklanmıyor musun?"

Engela başını sallıyor, yüz ifadesi aynı anda hem üzgün hem de bilge. "Hayır, sadece fırsatını bulduğumda kaçtım. Eğer onlara dönersem, Natalya son birkaç yüzyıldır yaptığım gibi, hiçbir şey hissetmeyene ve düşünmeyene kadar zihnimi kurcalayacak. Son günlerimi Öteki Dünya'ya götürülmeden önce gerçekten değer verdiğim kişiyle geçirmeyi tercih ederim. Eğer inandığım kişiysen... kaderimi kabul ediyorum. Yapman gerekeni yapmadan önce Bertram'ımla sadece birkaç gün daha geçirmek istiyorum."

Peki o zaman.

Bu gerçekten beklenmedik bir şey.

Bankta sabırla bekleyen vampire bakıyorum. Kız arkadaşını öldüreceğimi biliyorsa bile tepki vermiyor. Sadece izliyor, ne olduğunu anlayamadığım o dengesiz enerjiyi yayıyor.

"Yani ölmek senin için sorun değil mi?" Engela'ya bakarak tekrarlıyorum. "Ejderha şekil değiştirenimi lanet olası bir dağla bıçakladığında bakıcın tarafından zihninin kontrol edildiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Aurora borealis'in daha da fazla ipucuyla çizgili alacakaranlık gökyüzünü inceliyor. "Onu yaraladıysam özür dilerim, gerçi bunu hatırlamıyorum. Ama ister inanın ister inanmayın, gerçek gerçektir. O kadar uzun zamandır kendi lekesiz zihnimin içinde değildim ki, lekelenmenin ne zaman başladığını zar zor hatırlayabiliyorum. En azından Bertram'la tanıştıktan sonra olduğunu biliyorum," diye ekliyor ve küçük bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bakıyor. "Onu bu kadar uzun süre kaybettikten sonra bana döndüğü için Arati'ye teşekkür ediyorum."

Tekrar bana bakıyor. Konuşma tarzında hâlâ hafif bir insanlık dışı duruş var; bu da onun sıradan bir elemental değil, Cehennem'den biri olduğunun kanıtı.

"Bana hiçbir şey hissettirmeyen canavarlarla yüzlerce ölümlü hayat yaşadım. Bana unutturdukları zulümleri gördüm ve bana unutturmalarını dilediğim şeyleri yapmaya *zorlandım*. Varlığımın tüm hiçliği içinde, sonunda ölümlü aşkı deneyimlemek bana bunu getiren tek şey oldu. Huzur. Bunun için ömürlere ihtiyacım yok, *Telum*. Sadece günler yeterli olur, çünkü çok uzun zamandır umduğumdan çok daha fazlası. Ve zamanı geldiğini düşündüğünde, bu hayattan memnuniyetle ayrılacağım."

Onu uzun uzun inceledim. Yalan söylüyor gibi görünmüyor ama yine de emin olmak için...

"Kanıtla. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Engela elbisesinin ceplerinden birinden bir şey çıkarmadan önce yumuşak bir şekilde gülümsüyor.

İlk bakışta, elmas kaplı pahalı bir bileziğe benziyor. Ama sonra dekoratif boncuklardan birinin aradığım cam benzeri maddeden yapıldığını hissediyorum.

O zaman haklıydım. Hepsinde eteryum çapası var.

Uzun bir süre, her şeyi düşünürken bileziğe bakıyorum.

Sonunda bileziği Engela'ya geri veriyorum ve onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Diğer ikisinin nerede olduğunu söyle, buna ihtiyacım kalmayacak."

Garnet Büyücüsü gibi o da şaşırdı. Ama onu geri almadığımda Engela eteryum bileziği cebine koyuyor ve düşünüyor.

"Dediğim gibi, uzun zamandır zihnimle oynanıyor. Beşli grubumun birçok güvenli evi var ve yeni saklanma yerleri bulmuş olabilirler. Size en olası yerlerinin ve eteryum yaşam bağlantılarının bir listesini yapacağım, ancak sizi uyarıyorum, siz onları bulamadan çok önce sizi öldürtmeye çalışacaklardır."

Benim için daha eğlenceli. Bırak denesinler.

Engela sevgilisine dönmek için dönüyor ama duraklıyor, omzunun üzerinden neredeyse üzgün bir ifadeyle bana bakıyor. "Senin karabasan. Somnus'un oğlu."

"Adı *Crypt*," diyorum dikkatle, temkinli bir şekilde.

Kâbus Prensini geçmişi hakkında çok az şey söylüyor ama Ölümsüz Beşli'nin büyürken ona çok acımasız davrandığı sonucuna vardım. Yine de Engela ondan gelen mesajları bize ilettiler. Belki bu da bir şeydir.

"Geçmişinde oynamış olabileceğim herhangi bir rol için Crypt'e özürlerimi sunmanızı rica ediyorum," diyor sessizce. "O ortaya çıkmadan çok önce onlarla savaşmayı bıraktım, yoksa onu izleyen biri olurdu. Bunun yerine, korkarım tüm duygularını terk etti ve hayatta kalmak için oldukça sapkınlaştı."

Bahçedeki sevgilisine dönüyor ve ben bir an için göletteki coilere bakıyorum.

Ben de hayatta kalmak için sapkınlaştım. Diğerleri de öyle.

Şimdi tek yapmam gereken, tüm bunlar sona erdiğinde hayatta kalmaya devam etmelerini sağlamak.

Garnet Büyücüsü'ne geri dönüyorum. "Bilgi için Ethereum. Anlaşmanı bir şartla kabul ediyorum."

"Neymiş o?"

"Engela Zuma burada güvende olmalı. Ben Bölünme'yi yeniden stabilize edene kadar bu kadar iyi korunmalı."

Kaşları havaya kalktı. "Bölünme'yi yeniden istikrara kavuşturmak planınızın bir parçası mı?" "Şartı kabul et ve öğren."

Garnet Büyücüsü gülümser. "Anlaştık, *Telum*."

Beni içeri almıyor.

Misafir kulübesinin dışında sabırsızca adımlıyor, diğer binaların düzenini inceliyorum. Sığınak aylar önce ayrıldığımdan beri hiç değişmemiş.

Akıl hocamın Maven için tehlikeli olabileceğini düşünemiyorum, hele ki onun hakkında soracağı onca soru varken... Ama diğer yardımcıları bir tehdit oluşturabilir. Burada birini alt edip paçayı kurtarırlarsa, bu kişi büyücünün misafiri olsa bile cezalandırılmayacaklarını biliyorlar.

Garnet Büyücüsü mükemmel bir akıl hocasıydı ama aynı zamanda bana dünyanın mirasçıları için ne kadar acımasız olduğunu da öğretti. Burada kendime sağladığımın dışında hiçbir güvenlik yoktu.

Burayı pek evim gibi görmüyorum. Maven'ın olduğu yer dışında evim yok.

"Hey, Crane," diye sesleniyor düşmanca bir ses.

Loşlukta hızla yaklaşan üç yardımcıyı görünce iç geçiriyorum. Şeytanlar konuşuyor. Döndüğümde böyle bir şey olmasını bekliyordum ama dikkatimi Maven'ın iyi olup olmadığına vermeyi tercih ederken yine de rahatsız edici.

"Şimdi arkanızı dönün beyler," diye seslendim.

Yardımcılardan biri ellerini kaldırarak yüzündeki tiksintiyi ortaya çıkaran kehribar rengi bir büyü yaptı.

"Yani bu doğru mu? Şimdi de lanet bir *büyücü* mü oldun?"

"Ölüm büyüsüne yönelmemeliydin ve akıl hocamız da senin çürümüşlüğüne asla izin vermemeliydi," diye ekliyor bir diğeri, kendi büyüsünü hazırlarken.

Hiç öğrenmiyorlar, değil mi?

Sanki paranoyam yeterince şiddetli değilmiş gibi, burada büyüdüğüm yıllar boyunca hayatta kalmanın tek yolunun merhamet göstermemek olduğunu öğrendim. Birçok yardımcı, hatta bir zamanlar arkadaş olduğunu düşündüklerim bile, en iyi öğrenci olmak istediklerini ve bu onura sahip olmak için beni seve seve öldürebileceklerini açıkça belirttiler.

Duyarlılık uğruna onları bağışlamak hayatıma yönelik daha kötü girişimlere yol açtı, bu yüzden bunun yerine acımasız olmayı seçtim.

Bu büyücüler, dünyayı dönüştüğüm büyücüden kurtarmak için beni seve seve öldüreceklerdi. Ne yazık ki onlar için, ilk saldırıda başarısız oldular. Akıl hocamızın da dediği gibi, havlayıp da ısırmanın mezarı taze olur.

Daha fazla kan büyüsü kullanabilmem için Maven'dan tekrar beslenmem gerek. O zaman nekromansi.

Tüyler ürpertici, doğal olmayan gücü parmak uçlarıma çağırarak, iki yardımcıyı nekromantik kemik çürütme büyüleriyle hızla yere seriyorum, içleri parçalanırken seğiriyor ve çığlık atıyorlar. Konuşan ilk yardımcı sonunda büyüsunü bana doğru fırlatıyor ama ben bileğimin bir hareketiyle onu savuşturuyorum.

Bir an için tüyler ürpertici bir büyü düellosuna kilitlendik, onun kehribar rengi ışık parıltıları benim kullandığım karanlığın gölgesinde kaldı.

Sonunda, saldırılarımdan biri onun merkezini kesiyor. Düşen cesedinden bir hayaletin bulanık, yarı saydam, insansı şekli yükselmeden hemen önce hareketsiz kalana kadar boğuluyor ve nefes nefese kalıyor.

Ben yere bakıp parmaklarımı birbirine sürterek kararmış deriyi incelerken akşam sessizliğe bürünüyor. Hissetme yeteneğim sadece hafifçe uyuşmuş olsa da, sanki donma ya da şiddetli bir yanık varmış gibi. Nispeten normal hissediyorum.

Ta ki bir kez daha başım dönmeye başlayana, burnumdan kan damlarken kalbim doğal olmayan bir şekilde hızlanana kadar. İç çekiyorum ve siliyorum. Sanırım bir bedel ödemeden her iki büyü türünü de kullanabileceğimi ummak çok fazla olurdu.

Bir büyücü olduğum için, yakınlarda dolaşan üç ruhu hissedebiliyorum. Ölümün zengin, kışkırtıcı hissi havada asılı duruyor, ama hayaletler beni büyülemesine rağmen, *onun* geldiğini hissettiğimde gözlerimi kaçırıyorum.

Syntyche. Azrail tanrıçası.

Tüylerim diken diken oluyor ve ölüm tanrıçasına olan bu yakınlığım yüzünden nefes alamıyorum. İçi boş, ürpertici bir ıslık havayı kesiyor
-Bir kez, iki kez, üç kez. Ruhları biçerken tırpanını her sallayışına sesin eşlik ettiğini öğrendim.

Göz açıp kapayınca kadar gittiğini hissediyorum. Sonunda nefes alıyorum, ellerimin titremesini engellemeye çalışırken boğazımı temizliyorum.

Bu dünyada beni korkutan şeylerin çok kısa bir listesi var. Henüz yüzünü görmemiş olsam da, ölüm tanrıçası hızla bu listenin en üst sırasına yerleşiyor.

Crypt Limbo'dan çıkıyor, boynunu kırarken kulübenin dışına yaslanıyor. İşaretleri yaklaşık bir saat önce parladı ve hemen ortadan kayboldu, ancak adım atmaya başlamamı izlerken hala hafifçe parlıyorlar. Limbo'yla ilgilenmeye mi gitti yoksa gerçekten de bakıcımızın rüya kaparı korumalı odasının dışında mı bekliyordu merak ediyorum.

Yakındaki taze cesetleri görmezden gelerek, "Güncelle," diyor.

Yüzümü ovuşturuyorum. "Maven bana bilgi vermeyi kesti. Bu sinir bozucunun da ötesinde."

Sırıttıyor. "Onun güzel zihnine erişememek hoşuna gitmiyor mu? Kulübe hoş geldin, Crane."

"Kapa çeneni ve bir işe yara." Cesetleri gösteriyorum. "Araf'ta yutulacaklar, değil mi? Maven döndüğünde onları görmek zorunda kalmamalı."

"İkimiz de böyle bir karşılama partisinin hoşuna gideceğini biliyoruz," diyor Crypt ama cesetlerden ikisini tutup onlarla birlikte ortadan kayboluyor. Bir an sonra üçüncüsü de kaybolur ve ardından Kâbus Prensi geri dönerek ağır ağır gerinir ve kulübeye yaslanır.

Baelfire dışarıda dolaşıyor. Belli ki yeni duş almış. "Burada bir kavga duyduğumu sandım."

"Seni temin ederim ki pek de kavga sayılmazdı," diye mırıldandım.

Ejderha şekil değiştiren homurdanıyor ve gözlerini kısarak uzaklara bakıyor. "Hangisi Büyük Salon? Açlıktan ölüyorum. Burada gerçek bir Starfall yemeği mi veriyorlar, yoksa hepsi... garip şeyler mi?"

"Neden normal bir Starfall yemeği vermiyorlar ki?"

"Bilmiyorum, neden kadınların girmesine izin verilmesin ki?" diye karşı çıkıyor. "Burası o kadar geri kalmış bir yer ki, tamamen gerçek pisliklerden oluşan bir bayram yemeği beni şaşırtmaz."

"Kadınların girmesine izin verilmiyor çünkü Garnet Büyücüsü romantizmin müritlerinin dikkatini dağıtacağını düşünüyor."

"Ne yani, eşcinsel romantizmin var olmadığını mı düşünüyor?"

Homurdanıyorum. "Bu katıldığım bir kural değil, ama o birkaç yüzyıllık ve hangi modern değerleri benimseyeceğini seçmiş. Kadınlara yeterince saygı duyuyor ama karma eğitim ortamını düşünmek bile onu krizlere sokuyor."

"Garip herif," diye mırıldandı Baelfire.

Ben de sık sık böyle düşünürüm. Yine de akıl hocama saygı duyuyorum. Dünyada ondan daha güçlü bir büyücü yok.

Bir dakika sonra Everett de dışarı çıkıyor ve kaşlarını çatarak bize bakıyor. "Siz içinüz burada ne yapıyorsunuz?"

Crypt sigaralarından birini daha yakıyor. Sigaraları endişe verici bir hızla bitiriyor -ya da onu umursuyor olsaydım öyle olurdu.

"Uyuşturucu," diyor neşeyle, bir nefes çekiyor ve Everett'e uzatıyor.

Buz elementali gözlerini deviriyor ama dışarıda bize katılıyor, Baelfire ona dönüp kocaman kollarını kavuşturana kadar karanlık gökyüzündeki hafif renkleri izliyor.

"Büyücü seni hatırlamakla ne demek istedi? Onu tanıyor musun?"

Ben de bunu merak ediyordum. Hepimiz kolundaki görünmez tüyleri toplarken ilgisizmiş gibi davranan Frost'a bakıyoruz.

"Beni babamla falan karıştırmış olmalı."

Alay ediyorum. "Bunun yalan olduğunu hepimiz biliyoruz. On sekiz yaşında senden bahsetti.

Sen ne yaptın-"

"Kesin şunu," diye tersledi. "Benim işim beni ilgilendirir, bu yüzden siz üç pislik ateşin etrafında el ele tutuşup kumbaya söylemek istemiyorsanız, beni rahat bırakın."

Her zaman böyle karamsar.

Ama sonra merakla başımı eğiyorum. "Bana ellerini göster." "Ne?"

"Üzgünsün. Bana ellerini göster."

Everett benim bir pislik olduğumu mırıldanıyor ama ellerini ceplerinden çıkarıp bize gösteriyor.

"Don yok," diye mırıldandı Crypt. "Bu düşündüğüm şey anlamına mı geliyor?"

Lanetinin düşündüğün gibi olmadığı anlamına geliyor, diyorum Everett'e telepatik olarak, yüksek sesle konuşmayı unutacak kadar şok olmuş bir halde.

Buz elementali gözlerini kaçırmadan önce bana bir bakış daha fırlatıyor.

"Evet. Maven ve ben -yani o benim lanetimi bozduğundan beri- bunu fark ettim. O kadar çok kontrolüm var ki, gülünç. Her küçük düşünce ve duyguyla buzları serbest bırakmıyorum. Bunu daha önce nasıl fark etmediğimi gerçekten bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, gerçeği fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."

Baelfire sonunda her şeyi bir araya getirene kadar hepimiz bunu özüksüyoruz.

"Dur bakalım. Sadece çok daha güçlü olduğun için mi yoksa..." Gözleri büyür. "Vay anasını! Ya lanetin düşündüğün gibi değilse? Ya aslında yeteneklerini kontrol etme konusunda bok gibiyisen?"

"Yetiştin Kertenkele Beyin," diye mırıldanıyor Everett.

"Ama o zaman Arati'nin peygamberi neden sana yalan söylesin ki?"

Everett uzaklara doğru parlıyor. "Aklıma beş neden geliyor ve beni bir kehaneti sorgulamayı asla düşünmeyeceğim şekilde yetiştirdiler. Ailemin birçok kez başkalarına rüşvet verdiğini gördüm. Sadece bir kehaneti istedikleri gibi tercüme etmesi için bir ulu peygambere rüşvet vereceklerini hiç düşünmemiştim."

Baelfire ısıklık çalana kadar hepimiz uzun bir süre sessiz kaldık.

"Vay be. Yani... senin sık bloğu lanetin koca bir yalandı. Sadece seni kontrol etmeye çalışıyorlardı."

"Evet."

"Seni yalnız ve mutsuz tutmak için."

"Beni bu şekilde tercih ediyorlar," diyor kuru bir sesle. "Yalnız insanların en kolay işe yarar insanlar olduğunu söylerler hep."

Bael başını sallıyor. "Ailen berbat durumda."

Everett yüzünü ovuşturarak, "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyor. "En azından artık gerçeği biliyorum. Onun yanında olduğum her an bakıcımı riske attığım için hissettiğim o mide bulandırıcı panik, altın yıldızlı ebeveynlerimin eski moda psikolojik işkencesiymiş."

Acı bir şekilde alaycı ama gerçek şu ki, biz gençken onun mükemmel ebeveynlere sahip olduğunu düşünüyordum. Mükemmel bir hayatı. Benimkinin olabileceğinden çok daha mükemmel.

Şimdi böyle düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"İstersen onları öldürebilirim," diyor Crypt, sanki bir sakız uzatıyormuş gibi, daha fazla duman üfleyerek.

Ona ters ters bakıyorum. "Sen aileleri öldürme konusunda uzmansın. En azından bu sefer, bunun için bir nedenin olacak."

Baelfire, Crypt'e bir bakış atarken anlamadığım bir ses çıkarıyor. "Evet, o konuda..."

Crypt hâlâ yanmakta olan sigarasını Baelfire'a doğru savurarak, "Lanet olası burnunu kapalı tut, yoksa seni yine Araf'a sürüklerim," diye uyarıyor. "Ama bu sefer seni orada bırakacağım."

Tabii ki sıcaklık ejderhaya bir şey yapmıyor, o da bana bakıyor. "Bir sebebi vardı."

Crypt'in gözleri parlıyor. "Beni sına Decimus."

Kararsız bir şekilde ikisinin arasına bakıyorum ama Baelfire gözlerini devirip nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken şimdilik bu konuyu kapatmaya karar vermiş gibi görünüyor. Birkaç uzun an boyunca hepimiz yine sessiz kaldık. Crypt'le aramızdaki gerginlik devam ediyor ama ona doğru gönderdiğim bakışları görmezden geliyor.

"Yani... o lokantaya dönersek," diye sessizliği bozuyor Bael, boynunu ovuşturarak. "Nebraska'da mı?" Everett kaşlarını çatı. "Ne olmuş ona?"

"Maven'ın şey gibi davranması... bilirsin işte. Hamileymiş gibi davranması." Ejderha şekil değiştiren boğazını temizliyor. "Bunu düşünmeden edemiyorum. Tüm bu bağlanma sürecinde, sizce bu gerçekten..."

Tekrar söze girdiğinde ona alaycı bir bakış attım. "Ne? Çıkar ağzındaki baklayı." "Bazı lanetlerimiz bozuldu," diye mırıldanıyor.

Ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor ve sonra afallıyorum. Maven'ın kaldırması gereken bir lanet yok, bu yüzden biz mirasçıların sahip olduğu üreme yetersizliğinden etkilenmiyor.

Ya da bizim sahip olduğumuz. Lanetlendiğimiz zaman. Ama şimdi Everett ve ben onunla birlikte olduğumuz için, korunmasız, lanetsiz.

Tanrılar yukarıda. Bunu düşünmüyordum bile.

Everett bir elini saçlarında gezdiriyor ve düşüncelerini bağın içinden süzmeye dikkat etmiyor olmalı çünkü hem Arati'ye hem de Koa'ya içten içe ettiği duaların bir ipucunu yakalıyorum.

Tanrıları sevip ne için dua ediyorsunuz? Maven telepatik olarak soruyor ve hem benim hem de buz elementalinin neredeyse derimizden sıçramamıza neden oluyor.

Sadece... hiçbir şey, diye karşılık veriyor Everett, kızarmış gibi gömleğinin yakasını çekiştirerek.

"Hiçbir şey mi?" Ona ters ters bakarak ofluyorum. "Bu konuyu ona açmalıyız."

Crypt'in mor bakışları aramızda geziniyor ve sabırsızca kaşlarını çatıyor. "Siz ikiniz şimdi sadece birbirinizle mi konuşuyorsunuz, yoksa kızımızın perdenin arkasındaki adamla işi bitti mi?"

Everett onu görmezden geliyor ve bana bakıyor. "Hadi canım. Doğru zaman geldiğinde onunla konuşacağız."

Garip bir şekilde sessizsiniz, diye not etti. *Bir şey mi oldu? Kimi öldürmem gerekiyor?*

Çok heveslisin, alay ediyorum. Her şey yolunda. Neredeyse geldin mi?

Bu konuda. Maven, Büyük Salon'da buluşalım diyor. Büyücüyle görüşmem neredeyse bitti.

Orada sizi bekliyor olacağız, diye cevap veriyorum, zaten gitmemiz gereken yöne doğru adım atıyorum.

"Bu taraftan," diyorum diğerlerine. "Akşam yemeğine yalnız gelmesini istemiyorum. Bana acımasız diyebilirsiniz ama buradaki diğer yardımcıları fırsat bulduklarında birbirlerinin boğazını kesiyorlar. Burada birinin kalecimizle bir şeyler denemesi an meselesi."

Onları Büyük Salon'a götürürken dördümüzün arasında garip bir sessizlik vardı.

Yemek alanını çevreleyen Grek sütunlarının etrafında süzülen tatil renkli büyücü ışıklarının kakofoniyle aydınlanan devasa açık hava yemek salonuna yaklaşıırken yavaşlıyoruz. Çobanpüskülü, ökseotu ve diğer şenlikli bitkiler salonu süslerken, birinin büyüü sayesinde şık bir tatil müziği çalıyor. Üç ya da dört düzine yardımcı zaten burada, memleketteki bayramları, felsefeyi, dini, bayram yemeklerini ve benzerlerini tartışıyorlar. Biz yanlarından geçerken birçoğu ters ters bakıyor ve içlerinden biri bana bir dilim pişmiş jambon fırlattığında hiç şaşırmıyorum.

Kolay bir büyüden sekiyor, ama görkemli ana yemek masasına doğru ilerlerken kararmış parmak uçlarıma daha az tartışmalı dikkat çekmek için ellerimi ceplerimde tutuyorum. Garnet Büyücüsü'nün Maven'la konuşabilmek için bizi yanına oturtmak isteyeceğinden eminim.

"Bana mı öyle geliyor yoksa diğer inekler senden nefret mi ediyor?" Baelfire biz otururken soruyor. "Özellikle de Overbite."

"Parker," diye başımı sallıyorum. "Bir ya da iki yıl önce benden üstün olmaya çalıştı. Onu küçük düşürdüm ve bunu hala atlatabilmiş değil. Diğerlerinin de benzer hikâyeleri var."

"Sen, arkadaşsız mı? Şok oldum," diyor Crypt önündeki boş tabağa vurarak. "Yemek nerede?"

Everett ona, "Sen yemek yemezsin," diye hatırlatıyor.

"Lanet olası bariz olanı bana bildirdiğin için teşekkürler Frost, ama ben Maven'ı kastetmiştim. Onun için bir ziyafet hazırlamanı istiyorum."

Tabağına dokunarak üzerindeki hazırlama tılsımını harekete geçiriyorum. Popüler bayram yemekleri beliriyor: pırzola, hindi, fırında jambon, taraklı patates, kızarmış Brüksel lahanası, kıymalı börek, dolma ve sos.

"Bu tabakları sadece tekerlekli kullananlar kullanabilir," diye açıklıyorum.

Baelfire, "Eğer beni kibarca yemek istemeye zorlarsan, onun yerine ejderhamın seni yemesine izin veririm," diye uyarıyor.

Sırıtiyorum ve tabaklarını aktive ediyorum, alışkanlıktan her birine ek bir koruma tılsımı ekliyorum.

Tam su bardaklarını şenlikli fae şarabına dönüştürdüğümde, Büyük Salon'a bir sessizlik çöküyor. Beşli grubum Maven'ın Garnet Büyücüsü ile içeri girdiğini görmek için dönüyor.

Diğer yardımcılarının yüzlerindeki ifadeler paha biçilemez. Dehşetten öfkeye ve düpedüz hayranlığa kadar değişen bir yelpazede, diğerlerinden ayrı olarak kurulmuş ana masanın başında bize katılmasını izliyorlar.

Aval aval bakan yardımcılardan birinin dikkatinin hızla Maven'dan Everett'e kaydığını ve yüzünde eski modelin Everbound'da her zaman aldığı o iğrenç şaşkınlık ifadesinin belirmediğini fark ediyorum.

Baelfire, Garnet Büyücüsü'nün masanın başına oturmasını izlerken derin derin kaşlarını çatıyor. Akıl hocam öncekinden çok daha buruşuk ve kırılmış. Onu lanetinin her evresinde görmüştüm; dokuz yıldır bu lanetin etrafında olduğum için bunu garipsemeyi unutuyorum.

Yemek devam ediyor. Artık diğer yardımcılarının duymayacağı bir yerde, az çok yalnız olduğumuza göre, eski akıl hocama sesleniyorum.

"Melez büyücüler hakkında ne biliyorsun? Birden fazla büyü türünü kullanabilenler?"

Patateslerin tadına bakarken, "Bakıcınızın yıllarca süren işkenceli deneyler sonucunda bu hale geldiğini biliyorum," diye düşünüyor. "Aksi takdirde, bu çok nadir görülen bir durum."

Baelfire yemek bıçağıyla tabağını doğruca kesiyor, gözleri ejderha yarıklarına kayarken ifadesi fırtınalı. Sakinleşmeye çalışarak yüzünü kapatıyor.

"Boo," diyor kabaca, açıkça cevap istiyor. "Her şeyi olduğundan daha kötü gösteriyor."

Yalan söylüyor. Onu okumakta giderek daha iyi oluyorum ama bakışlarımızı görmezden gelip Brüksel lahanaları çok etkileyiciymiş gibi davrandığında içimi çekip akıl hocama dönüyorum.

"Kan sihrimi hâlâ kullanabiliyorum. Bir büyücüye dönüşürken ateş içinde yanmadı."

Yüzü hayranlıkla aydınlandı. "Gerçekten mi? Göster bana." "Ondan beslenene kadar yapamam."

Büyücü kırışan sakallarını ovuşturuyor. "Sadece ondan, ha? Ne kadar da görülmemiş bir şey. Belki *de* her şey kime bağlı olduğunuzla ilgilidir, çünkü o *da* oldukça emsalsizdir. Ne de olsa, en güçlü bakıcılar

en güçlü beşlilerdir ve beşlilerinin yeteneklerinin menzilini etkiledikleri bilinmektedir. Ya da belki de bunun senin onun gölge kalbine bağlı olmanla bir ilgisi vardır."

Kaşlarımı çatıyorum, telepatik olarak Maven'a ulaşıyorum. *Ona bağlı olduğumuzu mu söyledin? Ve kalbin hakkında?*

Ona pek çok şey söyledim. İyi haber şu ki, ülke dışında depoladığı yerden gelir gelmez eteryum alacağız.

Kötü haber ne? Bastırıyorum. Fiyatı mı?

Bir filizi bıçaklıyor. *Bilgi istiyordu. Ona unutmak için çok uğraştığım şeyleri anlatmak zorunda kaldım.*

Büyücü sözümüzü keserek, "Ne yazık ki bir büyücü olmak zorunda kaldın," dedi.

Kendi tabağıma bakıyorum. "Hiçbir şeyden pişman değilim."

"Ayrıca, bu her iki dünyanın da en iyisi," diye söze giriyor Baelfire, jambonunu bitirirken şekil değiştiren duyguları yeniden neşeli bir hal alıyor. "Artık bakıcımızı iyileştirebilir ve ölü insanları görebilirsin. Ben bunu bir kazanç olarak görüyorum."

Everett, "Şu anda toplumun korkulan bir parya olduğu kısım hariç," diye belirtiyor.

Crypt yemek yemiyor elbette. Sırtarak bir kuledeki çatalları dengelemeye çalışıyor. "Ama hepimiz öyle değil miyiz?"

Çok doğru.

"Affedersiniz?" diyor yıldızlara hayran acolyte, gergin bir şekilde masamıza yaklaşarak. Başını saygıyla büyücüye eğiyor ama hemen Everett'e dönüyor, gözleri kocaman. "Sen Everett Frost'sun! Ben-tanrım, büyük bir hayranıyım. Ben alışılmadık bir büyücüyüm," diye neredeyse utanarak ekliyor. "New York'ta büyüdüm ve annem de ben de moda meraklısıyız. Annem aslında Vogue'da editör, bu yüzden pek çok defileye katıldım ve... tekrar ediyorum, büyük bir hayranıyım."

Everett, kariyeri için mükemmelleştirdiğinden emin olduğum hoş, pratik bir kişiliğe bürünüyor ve Baelfire'in alaycı bir şekilde homurdanmasına ve Crypt'in masanın üzerinden onlara patates kızartması fırlatmasına rağmen hayranına teşekkür ediyor.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama..." Yardımcı umutla kalıcı bir kalem tutuyor.

Everett tekerin kolunu imzalıyor, birkaç soruya kibarca cevap vererek gelecek yıl Paris Moda Haftası'nda olmayacağını ve evet, adını hiç duymadığım ünlü bir insan şarkıcıyla arkadaş olduğunu söylüyor.

Yardımcı sonunda ona teşekkür edip aceleyle uzaklaştığında Maven başını öne eğiyor.

"Kenzie bana imzadan bahsetti ama hâlâ anlamıyorum. Bu sık sık oluyor mu?"

"İnsan hayranlar arasında çok daha sık." Everett yemeğine geri dönüyor. Baelfire alay ediyor. "Tamam, hayranların olduğunu düşünmek çok tuhaf. Belli ki senin nasıl bir pislik olduğunu bilmiyorlar. modellerin yaptığı gibi."

"Ben herkese karşı pislik değilim. Sadece siz üçünüze çünkü bunu hak ediyorsunuz," diye düzeltiyor Everett homurdanarak. "İnsanlarla aram gerçekten iyidir. İster inanın ister inanmayın, Everbound personelinin beni İleri İnsan İlişkileri öğretmekle görevlendirmesinin bir nedeni var."

Demek öğrettiği şey buymuş.

Ben Maven'in şarap bardağını doldururken Baelfire bu konuda onunla dalga geçmeye devam ediyor. Yemek bir süre daha hafif sohbetlerle devam ediyor, ta ki zamanın başlangıcından beri her bayram yemeğinde olduğu gibi siyaset konuşulana kadar.

Baelfire, Everbound'un son zamanlardaki miras karşıtı sorunları hakkında hazırlıksız bir yorum yapıyor ve akıl hocam siyasi görüşleri hakkında bir tirada başlıyor.

"...elbette o ölümsüzler ölümlüler dünyasındaki nüfuzlarından zevk alıyorlar ama en azından Reformistler o lanet olası Remitters kadar kalın kafalı değiller," diyor Garnet Büyücüsü, sonunda şarabını yudumlamak için biraz zaman ayırarak.

"Reformistler miras karşıtı aktivistlerin diğer fraksiyonu mu?" Maven açıklığa kavuşturuyor.

Mırıldanıyor. "Miras Konseyi onları miras karşıtı olarak etiketledi ve bu yüzden herkes buna inanıyor ama bu tamamen saçmalık. Reformistler, mirasçıların ve insanların ölümlü dünyada eşit şartlara sahip olması için lobi yapıyor ve mevcut sistemi bir bütün olarak sorguluyorlar. Canavarlardan çok daha medeni olduğumuzda ve dolayısıyla insanlarla özgürce kaynaşmamıza, başka kariyerler seçmemize ve hatta birbirimizle evlenmemize izin verilmesi gerektiğinde ısrar ediyorlar."

Adam bununla alay ediyor.

"Onlarla aynı fikirde değilsin," diye tahmin yürütüyor.

"Onlar idealistler. Hayalperestler. Eğer dünya onların istediği gibi işleseydi, bu o kadar büyük bir kargaşaya yol açardı ki, çözebileceğinden çok daha fazla sorun yaratırdı. Niyetleri doğru yerde, ancak iblislerle açıkça dostluk kuran bir insan tarafından kurulmuş olmaları davalarına pek yardımcı olmuyor. Konseyin idam kararına katılmıyorum."

Amato, ama insanlar ve mirasçılar arasındaki mevcut huzursuzluğa kesinlikle katkıda bulundu."

Everett şarabı boğazında düğümleniyor ve üzerine dökerken küfrediyor. Soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyorum ama o başını iki yana sallıyor ve kaşlarını çatarak yemeğine bakmadan önce hızla Maven'a bakıyor.

Bakıcımız biftek ve jambonu kendi tabağından Baelfire'in tabağına kaydırırken düşünceli. Ejderha şekil değiştiren bayılma taklidi yapıyor ve onun yanağını öpüyor.

"Reformistler, Remitter'lardan daha az çılgınca geliyor. Ne de *olsa* sistem arkaik," diye mırıldanıyor Maven. Sonra tabağını itiyor, büyücüye bakarken işini bitirdiği belli. "Eğitim alanınız var mı?"

Kahretsin. Bu sorunun nereye varacağını biliyorum. Diğerleri de öyle çünkü hepimiz aynı anda inliyoruz.

"Elbette var. Daha fazla antrenman yapmak ister *misin Telum?* Bana anlattıklarına bakılırsa bu konuda çok az eksiğin var."

Benim muhteşem, hırçın bakıcım dördümüze bakarken çok tatlı bir şekilde gülümsüyor.

"Bu benim için değil."

"Hey, İlk Yerleştirme'den sağ çıktık," diye itiraz ediyor

Baelfire. "Zar zor."

"O çarpık bir sonuçtu," diye itiraz ediyorum. "Ölümsüz Beşli'den bazılarıyla savaştık, onların takipçilerinden bahsetmiyorum bile. En azından bunu hesaba katın."

Maven şarabını yudumlar. "Siz dördünüz bundan kurtulamayacaksınız. Bunu içinize sindirin." Everett iç çeker ve telepatik olarak şöyle der: "*Sorun değil. Senin sadist ve acımasız yanını bile seviyorum, bu yüzden yarının getireceği cehennemi kabul ediyorum.*"

Şarabının geri kalanını yudumlarken ona bir bakış fırlatıyor. *Şu kelimeyi kullanmayı bırak.*

Kabul et, sangfluir. Sana doyamamamız hoşuna gidiyor. Beni tersleyince sırttım.

"Tüm bu telepati saçmalıkları çok eskidi. Ben bilmiyorken o iki pislği birbirine bağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" Bael büyücüye homurdanıyor.

Akıl hocam sırtıyor. "Yanlıı soruyu soruyorsunuz." "Bu da ne demek oluyor-"

Kahretsin, diye küfrediyor Everett, Maven'ın sandalyesini geri çekmek için ayağı kalkarken.

Çıldırıldığını anlamam bir anımı alıyor çünkü yüzünü acıdan uzak tutmasına rağmen bir eli göğsünü tutuyor.

Sakin olay çıkarma, diye bağıyor gergin sesi kafamın içinde yankılanırken. Hepsine lanet olsun.

Ayağa kalkıp Crypt'e bakıyorum. Bir kez başını sallıyor ve ne yapacağını söylememe gerek kalmadan ortadan kayboluyor.

Bu arada Baelfire, bakıcımızın bölümüne tepki olarak şekil değiştiren duyularla patlamayarak beni şaşırtıyor. Bunun yerine, Everett Maven'la el ele masadan uzaklaşırken, Garnet Büyücüsü'ne dönüp kibarca müsaade istiyor.

Göğsünü tutmayı bıraktı ama bayram büyücüsü ışıklarının altında yürüyüp bakışlarla dolu diğer yardımcı masalarının yanından geçerken ensesinde patlayan teri görebiliyorum.

"Bu kadar erken mi gidiyorsunuz *leydim*?" diye alay ediyor Parker denen piç bir yerlerden.

Onu daha sonra korkunç bir şekil bozukluğuyla lanetleyeceğim. Şu anda, her şey yolundaymış gibi davranmaya devam eden Maven'ın diğer elini tutuyorum. Buradaki yardımcıların önünde zayıf görünmek istemediğini biliyorum, ki bu akıllıca, ama acı çektiğini bilmek berbat bir şey.

"Nefes al. Harika gidiyorsun Kardelen," diye mırıldanıyor Everett nazikçe.

Her zaman buz gibi bir hıyar olmasına rağmen ona karşı bu kadar yumuşak olması tuhaf.

Büyük Salon'un görüş alanından çıkar çıkmaz Maven sarsılıyor, boğuluyor ve göğsünü daha sıkı tutuyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, sesi kırılıyor. "Bir şeyler yanlış. Farklı. I-"

Bacakları tutmuyor ama Baelfire onu kucağına almak için aniden orada bitiveriyor. Aceleyle misafir kulübesine doğru ilerliyor, biz onu takip ederken değerli bir yükmüş gibi kucaklıyor.

"Crypt ilacı hazırlayacak," diye söz veriyorum, kapıyı açıp arkamızdan kilitliyorum. Daha önce, tam da bu şekilde gafıl avlanmamız ihtimaline karşı, karabasana ağızdan alabileceğini umduğum yeni ilacımın bir taslağını vermiştim.

Baelfire onu nazikçe yatağa yatırırken Maven'ın yüzü acı içinde iki büklüm olmuş, başını sallıyor.

"Bir şeyler ters gidiyor," diye tekrar boğuluyor.

Crypt beliriyor ve şişeyi dudaklarına götürüyor, güçlü bakıcımızı bu halde görmekten en az bizim kadar acı çekmiş görünüyor.

"İşte, aşkım. Benim için aç-"

Maven gözleri kapanırken aniden gevşiyor. Aynı anda göğsümde bir şey o kadar acı veriyor ki haykırıyorum. Everett de haykırıyor, yüzünü buruşturarak kalbiyle boğuşurken duvara doğru sendeliyor.

Acı merkezimde çiçek açarken görüşüm bulanıklaşıyor ve sonra tüyler ürpertici derinlikte bir ses bağ aracılığıyla zihnimde gürlüyor.

Nasıl bir oyun oynuyorsun kızım? Sabrımı sınamaya başlıyorsun. İçindeki gölgelerde bir değişim hissediyorum. Güçleniyorsun, ama nasıl?

"Silas? Kar Tanesi? Kahretsin!" Baelfire beni bu trans halinden çıkarmaya çalışarak küfrediyor.

Uzaklardan gelen et parçalayıcı çığlıkları duyduğumda içimi korkunç bir his kaplıyor. Acı çeken insanlardan oluşan bir koro ve özellikle de Maven'ın adını haykıran bir kadın.

Bir sonraki hedefin düşene kadar sana beş gün veriyorum. Beni hayal kırıklığına uğratarsanız yok olup gidecekler.

Çekiştirme hissi azalırken nihayet nefes alabiliyorum, ancak dehşet ve acı göğsümde kalıyor, çarpan kalbimi bir mengene gibi sarıyor.

Duvara yaslandığımı ve soğuk terler içinde kaldığımı fark ediyorum. Everett de en az benim kadar şoka girmiş durumda.

Maven hala dışarıda. Gitmiş.

Crypt ve Baelfire hiçbir yerde görünmüyor. Çılgınca bir tahminde bulunmam gerekirse, ejderha şekil değiştirenin eşini bu halde görünce yine kendini kaybettiğini söyleyebilirim.

Bu noktada onu suçlayamam.

Küfredip yüzümü ovuşturuyorum ve koluna dokunmak için Maven'ın yanına gidiyorum. Donmuş ve solgun, saçları yüzünün etrafında koyu bir dağınıklık halinde ve nefes almıyor.

Everett, yaşam ve şifa tanrıçası Galene'ye sessiz bir dua mırıldanıyor. Benimle konuştuğunda sesi boş çıkıyor.

"Bu Varlık'tı."

Maven'ın nabzını yavaşça kontrol ediyorum. Hâlâ atmıyor.

"Tahmin ettiği gibi, Varlık onu tehdit ediyor," diye mırıldanıyorum, öfke yavaş yavaş süregelen korkunun yerini alıyor.

Kulübenin çok dışında bir yerden gelen bir ejderha kükremesi kısa bir süreliğine dikkatimizi çekiyor, ardından Crypt bir iniltiyle yeniden ortaya çıkıyor ve yemek odasındaki sandalyelerden birine yığılıyor. Giysileri hafifçe duman çıkarırken hızla iyileşen yanıklarla kaplı.

"Durumu nasıl?" diye mırıldanıyor, bakışları Maven'ın üzerinde. "Süresi doldu." Yüzümü ovuyorum.

Küfür ediyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Hepimiz nefret ediyoruz," diye mırıldanıyor Everett. Sonra bir bakışla bizi iğneliyor. "Maven'ın kendi planları var. Azimli biri ve bir şeyleri başarmak için ne gerekiyorsa yapıyor ama şu anda bunu kendi başına yapıyor. Biz onun için peşine takılıp öldürülmemeye çalışmaktan başka ne yaptık?"

"Çok az şey," diye kabul ediyorum, pencereden dışarı bakarak. "Artık bizimle savaşmıyor, ancak planı için gerekli olan her şeyi tamamen kendi başına yapıyor. Bir katkıda bulunabilseydik, *herhangi bir şey...*"

Crypt başını sallayana kadar hepimiz bunu düşünüyoruz.

"Diyelim ki Maven başarılı oldu ve Nether'daki insanlar bu varoluş düzlemine girmeyi başardı. Zeki bekçimizin onları cehennemden kurtarmak için kapsamlı bir planı olduğunu varsayıyorum, ama sonra ne olacak?"

Everett kaşlarını çatır. "Birdenbire bu kadar çok insanın gelmesi kitlesel histeriye neden olacaktır, özellikle de bunun imkansız olduğu düşünüldüğü için. Medya ortalığı kasıp kavuracak, insan hükümeti çırpınacak... ve biliyor musunuz? Bu dünyaya kayan insanlardan daha fazlası olabilir. Bölünme ne kadar zayıflarsa, gölge iblislerin kaçışı da o kadar artacaktır."

"Nether insanların gidecek bir yere ihtiyacı olacak, erzak ve şifadan bahsetmiyorum bile. Oradaki yaşamları hakkında ne kadar az şey bildiğimizi düşünürsek, durumlarının çok kötü olacağını varsaymak yanlış olmaz." Frost'a uzun uzun bakıyorum. "Keşke onların gelişine hazırlık olarak uygun yardımı finanse edebilecek derin cepleri ve karanlık bağlantıları olan birini tanısaydık."

Düşünerek yavaşça başını sallıyor. "Gerçi bağlantılarımın dedikodu çıkarmasını engellemek başlı başına bir bela olacak."

"O işi bana bırak," diyor Crypt karanlık bir şekilde gülümseyerek. "İnsanların akıl sağlıkları söz konusu olduğunda bu kadar ağzı sıkı olmaları şaşırtıcı."

Hepimiz bu yeni arayışı düşünerek bir an için yine sessiz kaldık. "Her şey bittiğinde - insanlar güvende olduğunda ve Maven kan yeminini yerine getirdi..." Everett iç geçiriyor. "Bir hortlak olarak amacına ulaşamazsa ne olacak?"

Bu soru benim de aklımı kurcalıyordu. Crypt'in alışılmadık derecede kasvetli ifadesinden ve Everett'in kollarından birini kıvrıp açmadan duramamasından tahmin ediyorum ki hepimiz onun bize vermediği cevaptan aynı derecede korkuyoruz.

O kadar asık suratlı bir üçlüyüz ki Maven konuştuğunda irkiliyorum.

"Tanrım. Sanki biri ölmüş gibi görünüyorsunuz," diye şaka yapıyor.

Crypt hemen yatağa doğru ilerliyor ve onu kollarının arasına alıyor. Onun omzunun üzerinden bana bakıyor, bitkin görünüyor.

"Ne zamandır baygınım?"

"Çok değil. Ama *ben sangfluir*... konuşmamız gerek."

"BİR ŞEY SİZİ SORGULUYOR," diyor Garnet Büyücüsü.

Bu çok hafif bir ifade.

Sabah çayımı bırakıp karşımda oturan büyücüyü inceliyorum. Küçük bir kahvaltı da hazırlanmıştı ama iştahım yok, o yüzden görmezden geliyorum. Çalışma odasına sabahın erken saatlerinde geldim, yani şu anda yirmili yaşlarının ortalarında. Alaska'ya geldiğimizden beri gökyüzü güzel bir alacakaranlık döngüsünde kaldığından beri sabah gibi *hissettirmiyor*.

İki gündür Sığınak'tayız. Zamanımın çoğunu kibritlerimi hazırlayarak, Garnet Büyücüsü'nün bitmek tükenmek bilmeyen sorularını yanıtlayarak ve düşünerek geçirdim.

Çok fazla düşünerek.

Ve şimdi bir plan geliştirdim.

"Sana bölümlerimden bahsetmiştim," diye başladım.

"Evet. Senin deyimimle 'son kullanma' şeklinden."

Başımı salladım. "Son kez olduğunda, bağlı eşleşmelerim etkilendi. Bağımız aracılığıyla Amadeus'un bana gönderdiği mesajı duydular, bu da beni ona geri bağlanan gölge kalbime bağlı olduklarına daha fazla inandırıyor. Yani..."

Ben sözümü bitirdiğimde büyücü kaşlarını kaldırıyor. Genç bir adam kadar yakışıklı, siyah saçları özenle kesilmiş, temiz traşlı bir yüzü, kalın kaşları ve kurnaz kahverengi gözleri var.

"Ee?" diye soruyor.

Söylemek en iyisi.

"Kumarım hakkında her şeyi biliyorsun ama sana hikâyemin nasıl biteceğini söylemedim," diyorum eldivenlerimi düzeltip gözleriyle buluşmadan önce. Sesimi sabit tutmaya zorluyorum. "Eğer bir hortlak olarak amacımı yerine getirmezsem, iki şeyden biri olacak. Ya yavaş yavaş çürüyüp yok olacağım ve bir sonraki hayata geçeceğim ya da gölge kalbim pes edecek. Bana yıllarca hayat vermesi amaçlanmamıştı, sadece amacımı yerine getirecek kadar uzun bir süre."

Bunu düşünüyor. "Bu durumda, bağlı kibritlerinizin laneti gerçek anlamda kırılmamış demektir. Sen öldüğünde, o lanetler geri dönecek ve

Ben: Bir bekçi gittiğinde lanetler intikamla geri gelir."

"Bekçinin *kalbi* gittiğinde demek istiyorsun. Ne de olsa bağlı oldukları şey bu, göğsümdeki büyü. Peki ya gölge kalbimi o zamandan önce çıkarabilirsen? Bir şekilde sağlam kalmasını sağlayıp lanetlerinin bozulmamasını sağlayabilir misin?"

Garnet Büyücüsü'nün kaşları havaya kalktı ve ilgiyle öne doğru eğildi. "İlgi çekici bir teori. Test etmeyi çok isterim." "O zaman test et. Hepsiyle bağ kurduktan ve büyülerimi tamamladıktan sonra

Görev... Gölge kalbimi çıkarmaya çalışabilmeniz için geri döneceğim. Ben öldükten sonra onu korursan, lanetlerinin geri dönmesini engelleyebilirsin."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve düşünceli bir şekilde boşluğa baktı.

Sonunda sessizce, "Tüm bunları, Cehennem'deki insanlar için feda ediyorsun," diye düşünüyor. "Neden?"

Bu nasıl bir soru böyle?

"Sana onların yaşam koşullarını anlattım, tabii buna yaşamak denebilirse. Kaçmalarına yardım edebilecek tek kişi benim. Zaten ölüme mahkumken bu bir fedakarlık sayılmaz, neden yapmayayım ki?"

"Onlar sadece insan."

Eğer mirasçıların insanlardan ne kadar daha iyi olduğu hakkında konuşmaya başlarsa, bu lanet çay fincanını suratına fırlatacağım.

"Bir zamanlar ben de öyleydim," diyorum sesimde uyarıcı bir tonla.

Gülmek için başını arkaya atıyor ve yakındaki sarmaşıklarla kaplı büyükbabamın saatine bakıyor.

"Teorini dikkate alacağım, Maven. Korkarım günün çoğunu alacak başka bir işim var ama depolarımdan çekilen eteryum bugün geç saatlerde gelecek."

Lanet evrene şükürler olsun.

Çalışma odasından çıkarken planımı gözden geçirdim.

Ölümsüz Beşli'nin bir üyesini daha öldürmek için sadece üç günüm kaldı. Eteryum sayesinde Somnus'un günlerdir damarlarımda ağır ağır duran yaşam gücünü depolayabilirim.

Felix'le birlikte yaşam gücünü eteryumda depolamak için mükemmelleştirdiğimiz büyüyü kopyaladıktan sonra, Bölünme'yi sürdürmeye devam edebilmek için bir rahip ya da kahinin kutsamasına ihtiyaç duyacağı bir tapınağa götürebilirim.

Ama bu, insanların Cehennem'den çıkışından sonra olacak.

Ölümsüz Beşli'den dördünü öldürdüğüm an, Bölünme insanların geçebileceği kadar inceleyecek. Felix, insanlara Nether'den çıkmaları için rehberlik etmeye başlamadan önce Amadeus'un tacından çaldığım eteryumla onların çıkış noktasını işaretlemek için ölümlülerin dünyasına girecek. Şu anda Lillian, Felix ve diğer insanlar tıpkı planladığımız gibi kaçma zamanının geldiğine dair işaretleri izliyorlar. Çeşitli bileşiklere bilgi aktarmak için basit bir sistemleri var.

Kaçabildikleri anda, hayatta kalmak için bir yarış olacak. Kalede evcil hayvan olarak tutulan insanlara da plan anlatılacak. Kalmayı ya da kaçmayı seçmek onlara kalmış.

Bu karmaşık bir plan ve pek çok şey ters gidebilir. Ama işleri berbat etmediğim sürece, insanları Cehennem'den çıkarabilir ve Ölümsüz Beşli'nin yaşam güçlerini içeren eteryumla Bölünmüş'ü yeniden güçlendirebiliriz.

Özgür olacaklar. Kan yeminim yerine getirilecek. Ve hiçliğe karışmadan önce, göğsümdeki gölge kalpten vazgeçeceğim ki Beşli'min laneti kırılmış olarak kalabilsin.

Baelfire'ın sesi beni derin düşüncelerimden koparıyor ve son birkaç gündür eğitim için kullandığımız geniş yeşil alanın kenarında durduğumu fark etmemi sağlıyor.

"İşte benim küçük güzel Ölüm Meleğim." Bir an sonra bana sarılıyor, kollarını boynuma doluyor ve boynuma sokuluyor. İç geçirdi. "Kahretsin, kokunu özlemişim."

Yüzüm ısınıyor çünkü A, muhteşem bir şekilde gömleksiz ve tüm sıcak altın kasları bana sarılmış ve B, diğerleri de gömlek giymiyor.

Dört gülünç derecede çekici, gömleksiz efsane, beni sıkıştırmaya hazır, ateşli bakışlarla yanımda bekliyor.

Hepsi nasıl bu kadar yakışıklı olabiliyor? Yağsız kasları ve kusursuzluğuyla Everett, Silas'ın gergin ön kolları ve karanlık sırtışı, Crypt'in büyüleyici gözleri ve omuzlarında, kollarında ve karın kaslarında kıvrılan o açık ve koyu girdaplar...

Lanet olası tanrılar.

Belki de bugün antrenmanı iptal etmeliyim ki kulübede çıplak kardiyo yapabilelim.

Bael uyarıldığımı anlayarak inliyor. "Lanet olsun. Bebeğim, bir daha yüzüme oturursan sana istediğin her şeyi veririm."

Sertçe yutkunuyorum, kendimi tutmaya çalışırken nefes nefese kıvranıyorum. "Sizi gerçekten eğitmeliyim çocuklar."

"Yatakta mı? Kabul ediyoruz," diye göz kırpmıyor Crypt. İşaretleri hafifçe parlıyor ama canı yanıyormuş gibi tepki vermiyor.

Baelfire boynumdan aşağı öpmeye başlıyor. Antrenmanı bırakıp onun da, hepsinin de canına okumak istiyorum.

Ama hayır. Çünkü onları iyi bir sebep için eğitiyorum. Sanırım o nedeni paylaşmanın zamanı geldi.

Baelfire kollarımı sıkıştırdı, ben de bir bez bebek gibi düştüm. Üst yarımı yakaladığında bacaklarımı vücuduna doluyor ve dengesini bozmak için bacaklarının arkasına tekme atıyorum. Yere düştüğümüzde yuvarlanarak, sırtırken bilekleri başının üzerinde olacak şekilde onu hızla çimlere sabitliyorum.

Ta ki yüzündeki saf zevki görene ve karnına oturduğum yerin hemen arkasındaki kocaman, sert şişkinliği hissedene kadar. Nefesi düzensiz, altın rengi gözleri hevesle parıldıyor.

"*Siktir*, Raincloud. Üstte olmana bayılıyorum."

Eğilip çenesini alaycı bir şekilde ısııyorum, bu da ondan nefes nefese bir kahkaha kazandırıyor.

"Benim için iyi bir çocuk olacak ve gerçekten antrenman yapacak mısın?" Sadece hassas kulaklarının duyabileceği kadar alçak sesle fısıldıyorum.

Titriyor, sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Güzel."

Onu serbest bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum, üç röntgenci eşimin de önlerindeki sahnenin tadını çıkardığını görünce gülümsememle savaşıyorum.

"Hepiniz yatak odası gözlerinizi sonraya saklayabilirsiniz. Eğitiminiz önemli."

Bu büyülü alt-âlemde hava sıcak olduğu ve egzersiz yapmak üzere olduğumuz için bol üst gömleğimi çıkarmaya başlıyorum. Ama Everett hemen beni durduruyor ve kaşlarını çatarak yakındaki binalara, iç mekanda çalışan akolitlere doğru bakıyor.

"Yapma. Seni görürler."

"Burası karanlık. Ayrıca, burada olmamızın umurlarında olduğunu sanmıyorum."

Ofluyor. "Son iki gündür onları sürekli sana bakarken yakaladım. Burada olduğumuzu biliyorlar. Tabii ki seni üzerinde tişört olmadan antrenman yaparken görmek isteyeceklerdir."

"Yani?"

Buz gibi bakışları ürpertici bir şekilde sahiplenici. "Yani seni görmeye layık değiller. Seni izlemelerine izin vermeyeceğim."

Silas gülüyor. "İronik, çünkü hepimiz izlenmekten ne kadar hoşlandığını biliyoruz."

Belli ki dün gecedен bahsediyor, Everett yine beni yiyerek boşaldı ve diğerleri izleyip inlerken ve ara sıra kötü bir el uzatırken beni fişkırttı.

Bu da benim Crypt ve Baelfire arasında gidip gelmeme neden oldu. Silas'a duşta sakso çekmeden hemen önce, ardından bir parmaklama ve besleme seansı.

Bu anılar yüzümü Everett'in mırıldandığı kadar kızarttı, "Kapa çeneni. Beşlinin dışında biri olduğunda durum değişiyor. Onlar onu aval aval izleyebilsinler."

"Sevgili Ölümsüz kuklamız gibi gözbebeklerinin oyulmasını istemedikleri sürece hayır," diye onaylıyor Crypt, tüm o kasların nefis görüntüsünü alabilmem için yavaşça gerinerek.

Dikkatimi dağıttıkları için bu adamlara lanet olsun. "Peki, gömleğim üzerimde kalsın."

Silas iç geçiriyor. "Tam bir trajedi."

Sesler onu rahatsız etmediği için şimdi daha neşeli. Buna sevindim.

Ama şimdi onların dikkatini çektiğime göre çenemi kaldırıyorum.

"Açık konuşacağım. Siz dördünüzü sadece gölge iblisleri ya da ödül avcılarını alt etmeniz için eğitmiyorum. Sizi, kontrolümü kaybettiğimde beni alaşağı etmeniz için eğitiyorum."

Hepsi bir süre bana baktı.

Sonra Everett yüzünü ovuşturur. "Evet, hayır. Böyle bir şey olmayacak." "Evet, oluyor-"

"Olmuyor. Olmuyor," diye homurdanıyor.

Diğerleri başlarını sallıyor, hepsi kollarını kavuşturuyor.

Şimdi de birbirleriyle anlaşmaya mı başladılar? Lanet olası miraslar.

"Bu olacak. Gerçek bir dövüşte kontrolümü kaybederim ve çıldırırım. Ve siz dördünüz beni alt etmekten korktuğunuz için masum kanı dökmeme izin verirsiniz, bunu affetmeyeceğim," diyorum, kollarımı da katlayarak.

"Bu kadarı da fazla," diye homurdanıyor Baelfire, öfkesi arttıkça başını sallıyor. "Eşime zarar veremem. Kelimenin tam anlamıyla yapamayacağım bir şeyi yapmamı isteme benden."

Crypt'e bakıyorum. "Sonrasını gördün. Kendimde olmadığımı biliyorsun. Kendimi kaybettiğimde gerçek bir canavara dönüşüyorum."

"Çok güzel bir canavar," diye sırtıyor. "Dağınıklığı pek umursamadım, aşkım."

"Çünkü onlar masum değildi. İnsanların yanında çılgına dönersem ne yapacaksın? Ailelerin mi? Yardıma muhtaç *çocuklar*?"

Gülümsemesi kayboluyor. Başka tarafa bakıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Geri kalanlara bakıyorum, bunu paylaşmak canımı yaksa da konuyu anlatmaya çalışıyorum. "Nether'da kontrolümü kaybettikten sonra kanlar içinde uyandığım zamanlar arasında en kötüsü, Amadeus'un arenaya bir insan gönderdiğini fark ettiğim zamandı. On bir yaşındaydı."

Sesim tehlikeli bir şekilde kısılmaya yakın, bu yüzden onu temizliyorum. "Onu katlettiğimi hatırlamıyorum ama uyandığımda geriye ne kaldığını gördüm..." Derin bir nefes alıyorum ve anıyı zihnimin karanlık dehlizlerine geri itmeye çalışarak sırayla onlara bakıyorum. "Tekrar o hale gelmeme izin vermeyin. Buna *ihtiyacım var*. Lütfen."

Bakışlarını değiştiriyorlar, bocalıyorlar. Sonunda Silas kenara çekilip hazır ol duruşuna geçti.

"Bunu senin için yapacağız," diye mırıldanır.

Dördü de mutsuz ve biz talim üstüne talim yaparken alışılmadık şekilde sessiz kalıyorlar ama en azından artık bu konuda benimle kavga etmiyorlar.

Ve Crypt ilk defa işi ciddiye alıyor. Limbo'ya girip çıkmak, diğerleriyle dalga geçmek ve tepki almaya çalışmak için kulağıma bir şeyler fısıldamak yerine, bana bir şeyler yaptığını itiraf etmem gereken odaklanmış, ölümcül bir sakinliğe bürünüyor.

Bu sefer, nihayet onunla bire bir dövüştüğümde, onun aslında... iyi olduğunu fark ederek şok oldum.

Gerçekten iyi.

Aslında, göz kamaştırıcı derecede hızlı bir dövüş sekansı sırasında, dirseğimi onun yan tarafına saplayıp etrafında manevra yapmaya çalıştığımda, bacaklarımı altımdan çekip alıyor, kendimi yakalamaya çalışırken kollarımı savuruyor, içgüdüsel saldırımı engelliyor ve beni acımasız bir şekilde tutuyor.

Ben onu incelerken ikimiz de nefes almaya çalışıyoruz. Baelfire yakınlarda alçak sesle ısıklık alıyor çünkü ilk kez içlerinden biri hile yapmadan beni gerçekten sıkıştırmayı başarıyor.

Kabus Prensi'nin galaksi bakışları, kulağıma doğru fısıldamak için eğilmeden önce tüketiyor ve yoğunlaşıyor. Her ne kadar

Gömlek ya da ceket, güneş ışığı ve temiz terle karışan tatlı deri kokusu baştan çıkarıcı.

"Ne istersen sevgilim, senin için olurum. Eğer bir silah istiyorsan, beni kullan. Havaya ihtiyacın varsa, beni solu. Seni geçmişindeki acılardan koruyacağım. Karşılığında senden tek istediğim, bu anılar sana musallat olduğunda *bana söylemen*."

Gözlerimi kapatıp göğsümdeki kalp atışlarına odaklanıyorum.

Tüm kalp atışlarını ezberlemiştim. Tadına doyamadığım dört eşsiz, sabit ninni.

"Beni anılardan koruyamazsın, Crypt." Kulağımı ısıtıyor. "Hayır mı? İzle beni."

Yakınlarda biri sesini yükseltiyor. Beşli üyelerimden biri olmadığını fark ettiğimde, benimle konuşmayı beklerken bakışlarını kaçırın Ross'u görmek için boynumu eğiyorum.

Kendisini savunmak gerekirse, Crypt'in beni sıkıştırma şekli neredeyse uygunsuz bir şekilde sahiplenici.

"Sadece elini kesmek yerine, onu ezip geçmeliydim," diye mırıldanıyor Kabus Prensi.

Acımasızlığı tüylerimi diken diken ediyor.

"Senin hatan," diye sırttıktan sonra sesimi normal seviyeye yükseltiyorum.

"Bir şeye mi ihtiyacın var Ross?"

"Siz ve beşliniz kahvaltayı kaçırdınız, leydim-Maven," diye düzeltiyor. "Hepinizin hala yemek yiyebilmesi için hazırlanmış büyülu tabakları sakladım. Elbette çok daha büyük bir yemeği hak ediyorsunuz ve buna layık olmadığım için özür dilerim-"

Gevezelik etmeye başladı. Eğer yakında bir şey söylemezsem, maçlarımdan birini ya da hepsini kızdıracak. Her ortaya çıktığında sinirleniyorlar, ki bu neredeyse sinir bozucu derecede sık oluyor. Şu anda ona defolup gitmesini söylememelerinin tek nedeninin, bunun onları daha fazla antrenmandan kurtaracağını ummaları olduğundan eminim.

"Teşekkürler. Birazdan Büyük Salon'da olacağız," diye Ross'un sözünü kesiyorum.

Crypt sonunda beni serbest bırakırken, Ross kibritlerimin bakışlarından kaçıyor. Ayağa kalkıp çimleri fırçalarken Everett'in düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıldığını fark ediyorum.

Ne oldu? Telepatik olarak soruyorum.

Üçüncü gözü senin bir aziz olduğunu gördüğü için mi senin yanında böyle davrandığını düşünüyorsun?

Yüzümü buruşturuyorum. Bu azizlik olayına kendini kaptırmış durumda ve diğerlerinin de ona inanabileceğini düşünmeye başladım. Ama azizler hakkında duyduğum her şeyden -yani, dünyayı dolaşıp büyük işler yapan, tanrıları öven, bekar kalan ve sıkıcı hayatlar süren nazik, özverili, göçebe insancıklar olduklarından-

Hayır.

Ben bir aziz değilim. Bebekken aziz olmak için seçilmiş olsam bile, ki bundan şüpheliyim, artık lanet olası bir hortlağım. Eğer bir azizle karşılaşsaydım, eminim beni şeytan çıkarmayı dener ve başaramazlardı.

Silas solumda ve Crypt sağımda, her biri bir elimi tutmuş halde Büyük Salon'a doğru ilerliyoruz. Hepsi bana dokunmak için küçük yollar bulmaya devam ediyor ve haphofobimden geriye kalan ürpertici huzursuzluğun onların yanında zar zor fark edilmesinden gerçekten çok memnunum.

Masalardan birinin etrafına oturduğumuzda Büyük Salon'da başka kimse yoktu. Ross bile yok, gerçi tüm bu yiyecekleri tabaklarda dumanı tüterken bırakmış gibi görünüyor. Meyve, çırpılmış yumurta ve biraz ekmek dışında pek bir şey hatırlamıyorum ama Baelfire sergilenenleri görünce gözleri parlıyor.

"Kahretsin, evet. Açlıktan ölüyorum. Al, bunu dene Boo."

Yeşil şeylere bulanmış bir parça ekmek alır ve

Ben.

"Tabii ki hayır. En son bana garip yeşil bok yedirdiğinde iğrençti. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

"Sana bir daha asla jöle yedirmeyeceğime söz veriyorum," diye gülüyor. "Bu avokado tostı. Seveceksin."

Everett etleri başka yiyeceklerle değiştirmek için tabağını yeniden düzenlemekle meşgul. "Haklı, dene."

İç çekerek aptal avokadolu tostı yiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, görünüşüne rağmen korkunç değil. Bir sonraki denememi istediği 'karışık meyveli parfe'yi de beğeniyorum. Sonunda, Baelfire yemeğin tadını çıkardığımdan memnun görünüyor ve Crypt dışında diğerleri gibi kendi yemeğine dalıyor. Artık masada oturmuyor, onun yerine uzaktaki sütunlardan birine yaslanıp sigara içiyor.

Lanetin ona zarar verip vermediğini tekrar merak ediyorum.

Ama midem çalkalanmaya başlayınca düşüncelerim keskin bir dönüş yapıyor. Mide bulantısı o kadar ani ki donup kalıyorum, kafam karışıyor. Benim midem bulanmaz-eğer bir nöbet geçirmiyorsam. Ama gölge kalbim bana zarar vermiyor.

Bunun yerine, başım dönerken midem acıyla sıkışıyor. Vücudumun geri kalanı kızarıırken ağzım kuruyor, el ve ayak parmaklarım karıncalanıyor. Başım çarpmaya başlıyor.

Bu bir nöbet gibi hissettirmiyor. Daha çok... Siktir.

Ayağa fırlayıp masadan uzaklaştığımda kibritlerim alarmla bağırıyor, dizlerimin üzerine düşüp bağırsaklarımı kusmadan önce açık hava yemek alanının kenarına ulaşmayı zar zor başarıyorum.

Saçımı tutmadan önce Crypt'in küfrettiğini duyuyorum. Başka biri sırtımı rahatlatıcı dairelerle ovuyor.

Üç tur kusmanın ardından, buna sebep olan herifi defalarca bıçaklamaya hazırım. Midem *nihayet* boğazımdan kaçmaya çalışmayı bıraktığında, titreyen bir kolla yüzümü siliyorum ve üzerime sabitlenmiş dört çift gözü görmek için doğruluyorum.

Everett yanımda, eli hâlâ sırtımda rahatlatıcı daireler çiziyor. Baelfire ve Silas yakınımıdalar, nöbet tutuyorlar ve Crypt bana şefkatli bir gülümsemeyle bakarken saçlarımı bırakmadı.

Ne oluyor lan?

Everett'in bereket tanrısı Koa'ya sessiz bir teşekkür duası fısıldadığını duyana kadar garip bir şekilde yoğun, mutlu ifadeleriyle kafam karıştı.

Vay be.

Hemen sonuca varmaktan bahsediyoruz.

"Birazdan gülümsediğin için kendini kötü hissedeceksin," diyorum aşırı memnun, çok hatalı kibritlerime.

Baelfire ışıldıyor, altın gözleri buğulu. "Eşim hamile. Nasıl gülümsemeyebilirim ki?"

Oh, Tanrım. Sanırım bu konuyu konuşmamız gerekecek.

İç çekiyorum. "Sakin ol. Bu hamilelik değil. Sadece zehir."

Nightshade, tam olarak. Kök tozu kadar güçlü değil ama bunlar güçlü bir partiden kaynaklanan belirgin belirtilerdi. Patlıcangiller de dahil olmak üzere çok çeşitli zehirlere karşı bir tolerans geliştirmeye zorlanmış olmam iyi bir şey, yoksa şu anda ölmüş ve yeniden canlanıyor olurum.

Beşli grubum sözlerimi özümseyerek bir süre bana bakıyor. Sonra kıyamet kopuyor.

"Ne?" Baelfire gürlüyor, bir anda duygusal ve heyecanlı bir halden canı bir hale bürünüyor.

Silas öfkeyle küfrederek suçluyu bulmak için tabağımı incelemeye koyuluyor. Everett beni kucağına alırken Crypt aldatıcı bir şekilde hareketsiz kalıyor.

Yer bir sonraki sefer bana zarar vermeye çalışabilir.

Ayaklarımın yerden kesilmesi, vücudumun mücadele etmeye çalıştığı baş dönmesine yardımcı olmuyor. Daha fazla safra yutarak göğsünü okşuyorum.

"Beni yere bırak. Şimdi."

"Kim seni zehirlemeye çalışıyor lan?" Baelfire tersliyor, derisinin altında mavi bir ateş parıldıyor. "Ross mu? O herifi *öldüreceğim*."

"Onu merhamet için yalvarttıktan hemen sonra, ki o merhametten bir gram bile alamayacak," diye onaylıyor Crypt ve bir sonraki anda ortadan kayboluyor.

"Ross değil," diye itiraz ediyorum, karabasan görünmeden kaçıp gitmeden önce. "Bir şekilde önemli olduğumu düşünüyor. Muhtemelen-"

Ben daha konuşmamı bitirmeden, Büyük Salon'da birdenbire devasa, parlayan, kurtsu bir şekil beliriyor. Pençelerini uzatarak Baelfire'a doğru sıçradı. Bağırıyorum ama Silas çoktan parlak bir kan büyüğü patlamasıyla ona vurmak için dönmeye başlamıştı bile.

Kurt hiç ses çıkarmıyor, toparlanırken dişlerini gıcırdatıyor. Everett ve bana doğru döner dönmez, yerden kalın, ölümcül bir buz dikenini fırlatıyor ve garip canavarı havaya kaldırıyor. Seğiriyor ve buharlaşıyor.

"O da neydi öyle?" Bael tersledi.

"Tanıdığım," diyor Parker'ın sesi yakınlardan ve hepimiz dönüp onun Büyük Salon'un ucundan hepimize bakarken mavi büyüyle parladığını görüyoruz. "Ve bunun geldiği yerde çok daha fazlası var."

Ellerini kaldırır ve parmak uçlarından büyüler dökülür. Parlak mavi ışıklar belli belirsiz hayvan şekillerine dönüşerek hemen saldırmaya başlar. Silas hızla kendi büyüğü saldırılarıyla karşılık veriyor. Baelfire bir tanıdığının boynunu kırdıktan sonra yardımcısına doğru hücum eder. Yakındaki sütunlardan birine öyle bir çarpıyor ki, bir *çatırtı* duyuyorum.

Pierce'ı gizli bir kol kayışından çekerken devam eden mide bulantısı ve halsizliği görmezden gelerek Everett'in kollarından kurtuluyorum. Etrafta büyüğü yaratıkların olduğu tam bir savaş. Everett bir buz dalgası göndererek birçoğunu kenara savuruyor, böylece Parker'a doğru atılabiliyorum.

Crypt ölümlüler âleminde ortaya çıkıp yardımcısının boynunu kırmaya çalışana kadar dikkati benim üzerimdeydi. Ama Parker'ın etrafında parlayan o kadar çok savunma tılsımı var ki Crypt anında elektrik çarpıyor, mavi ışık derisinde cızırdarken düşüyor ve kasılıyor.

Silas arkamda bir yerden haykırıyor. Ona doğru bir bakış atma riskini göze aldığında, bakışlarım başka bir tanıdıktan kurtulmaya çalışan Baelfire'a takılıyor

yeterince hızlı iyileşmeyen kırık sırtına rağmen. Silas'ın kolundaki bir ısırık yüzünden ağır kanaması var. Everett başka bir tanıdığını donduruyor ve hemen ardından parlayan mavi bir jaguar tarafından ele geçiriliyor.

Kibritlerime zarar vermeye nasıl cüret eder?

Öfke, günler önce öldürdüğüm muhafızların yaşam güçleriyle birlikte içime doluyor ve daha hızlı koşuyorum. Parker'a yaklaşıp yaklaşmaz öyle bir büyü savuruyor ki, eğer hemen etkisiz hale getirmeseydim çok acı verici olurdu. Bir felç büyü, bir ölüm büyü, delilik lanetleri, büyüler... Etrafımda karanlık çatırdarken her bir saldırısını yırtıp atıyorum.

Ben her şeyi yok etmek için yaratıldım. Ölümcül sakinlikten başka bir şey olmamak için.

Elimi uzattığımda Parker dehşet içinde bağıyor, büyüüm onu koruyan tılsımları paramparça etmeden önce bir anlığına sistemime yayılan acıyı görmezden geliyorum. Kışının üstüne düştü. Hemen bir ayağımı göğsüne koyup onu sırtüstü yatmaya zorluyorum, böylece kafası Büyük Salon'un mozaik zeminine yankılanan bir sesle çarpıyor.

Kendini başka bir büyüyle savunmak için elini kaldırmaya çalıştığında, Pierce'ı aşağı fırlatarak bileğine saplıyorum ve onu yere yapıştırıyorum. Çığlık atıyor, çağırdığı diğer familiar'lar dağılırken çırpınıyor.

Başım hâlâ çarpıyor ve şimdi adrenalin sistemimdeki itüzümü ile karışıyor. Bu iyi bir karışım değil, dünya eğilirken içime tekrar dolan mide bulantısının da kanıtladığı gibi.

Karmaşık girdap desenleriyle işaretlenmiş eller ve kollar arkamdan beni sabitlemek için uzanıyor.

"İyi misin hayatım?"

Başımı sallıyorum, kafasından ağır kanlar aktığını fark ettiğim acolyte'e odaklanmaya çalışıyorum. Pierce'ın adamantini damarlarını kirletmeye başlıyor ve bize küfrederken derisini karartıyor.

"Siktiğimin *canavarları*!" Parker tükürürken Silas yanımıza geliyor. Everett çok geride değil, zavallı, yüzünü buruşturan ejderha şekil değiştirenim hâlâ iyileşmediği için Baelfire'in ona yaslanmasına izin veriyor. Crypt'e dik dik bakarak, "Beşli için uydurduğun o yamalı bahane, bu lanet piçin tozunu yutmasıyla başlayarak başına gelecek her türlü sefaleti hak ediyor," diye ekliyor.

Adamantine hayatını emerken gerçekten de Crypt'i tehdit etmeye mi çalışıyor?

Gözlerimi deviriyorum. "Yine de senden çok daha uzun yaşayacak."

Talihsiz aşırı ısırığını göstererek karabasana alaycı bir şekilde bakıyor. "Çok mu? Ha! Hayır. Belki birkaç yıl daha, yanana kadar.

Diğer lanet görevliler gibi erken çık. Senin hakkında bunu bildiğimi bilmiyordun, değil mi Kabus Prens? Bunu hak ediyorsun. Tanrıların Somnus DeLune'un canavar dölünü seçmiş olması bir hakarettir."

Crypt beni bıraktı ve yardımcısının kafasına tekme attı.

Her yere kan sıçradı. Diğerleri kaşlarını çatarak ve iğrenerek tepki veriyor ama ben hâlâ Parker'ın az önce söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum.

Limbo'nun diğer kâhyaları... erken tükenmişler.

Yani, öldüler.

"Ne kadar süre?" Fısıldıyorum.

Diğerleri sessizleşirken DeLune sesimdeki öfkeyi fark ediyor. "Sevgilim-"

"Şu anda bana *sevgililik* taslama. Ne kadar zamanın kaldı?"

Tereddüt ediyor. "Emin değilim."

"Ama sen bunu biliyordun."

"Evet. Bu benim kaçınılmaz bir yan etkim-"

"Bana hiç söylemeyecek miydin?" Pierce'ı cesetten çıkarmak için çömelerek kabaca talep ediyorum. Parker'ın kollarından birini öfkeyle temizlerken, gözlerimdeki acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Crypt ölüyordu ve hiçbir şey söylemeyecekti.

Bana lanetinin diğer lanetlerden farklı olduğunu çünkü bozulamadığını söyledi. Bu da onunla bağ kurmanın bunu değiştirmeyeceği anlamına geliyor. Garnet Büyücüsü diğer tüm lanetlerini uzak tutmak için kalbimi korumayı başarsa bile, Crypt'inki onu canlı canlı yiyecektir.

Şu anda tanrılardan nefret ediyorum.

Yanıma çömeliyor, çenemi hafifçe eğiyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. Bu sinir bozucu çünkü o muhteşem, benim ve *ölüyor* ve bu konuda yapabileceğim tek bir lanet olası şey bile yok.

Çaresiz hissetmekten nefret ediyorum, özellikle de onlar söz konusu olduğunda.

"Neyse o, aşkım," diye fısıldıyor, hüznle gülümseyerek. "Birlikte geçirdiğimiz değerli zamanı kirletmek istemedim. Ayrıca, tüm dünya bize karşıyken, böylesine güzel gözyaşlarını harcamak için çok daha iyi şeyler var."

"Ağlamıyorum."

Crypt uzanıp hain bir gözyaşı damlasını fırçalayarak uzaklaştırıyor ve tadına bakmak için dudaklarına bastırıyor. "Pekâlâ. Ağlamıyorsun. Ağlamıyorsun."

"Sana kızgıyım."

"Kabul ediyorum."

Uzaktan biri bağıyor. Bu Ross'tu ve bize doğru koşuyordu. Omzumun üzerinden diğer kibritlerime bakıyorum. Silas kolunu iyileştirmeyi bitiriyor, Baelfire derin derin yere bakıyor ve Everett soluk mavi bakışlarında yumuşak bir kederle beni izliyor.

Ross, Parker'ın cesedini gördüğünde durma noktasına gelir. "Oh, Tanrım. Ne oldu?"

"Onu öldürdük," diye mırıldandım, gözyaşlarımla savaştığımı anlamasın diye gözlerimi kaçırdım.

"Evet, ama yani, neden..." Kendini toparlayarak sözünü kesiyor. "Bağışla beni. Bana cevap vermiyorsun ve ayrıca, sanırım nedenini biliyorum. Parker bana seni gümüş bir tepside Miras Konseyi'ne sunacağını söyledi. Garnet Büyücüsü'nü uyarmaya çalıştığımda Parker beni bir felç büyüyle yakaladı ve... bunu engelleyemediğim için *lütfe*n beni affedin."

Büyücü bu konuda gerçekten üzgün görünüyor. Bu arada, dört eşim de ona kötü kötü bakıyor. Bana neden bu kadar saygılı davrandığı hakkında hiçbir fikrim yok ama ayağa kalkıp hançerimi tekrar koluma takıyorum.

Şu anda ortaya çıkması iyi oldu. Crypt'in içinde bulunduğu durumu ya da bu konuda yapacak tek bir şey bile bulamadığım gerçeğini düşünmek zorunda kalırsam...

İçimde bir şeyler çatırdıyor.

Çenemi kaldırıyorum, soğukkanlılığımı kendime bir kalkan gibi dayıyorum. "Bu yüzden mi buraya koşun?"

"Hayır, aslında. Parker'ın burada olduğundan haberim yoktu. Akıl hocam beni sana bir şey vereceğini söylemem için gönderdi."

Eteryum sonunda gelmiş olmalı.

Güzel. Öfke ve çaresizlik yerine odaklanacak daha fazla şey.

Ross'un etrafından dolanıp Garnet Büyücüsü'nün en sevdiği çalışma odasına doğru yürüyorum, kibritlerim de beni takip edince şaşırıyorum. Az önce olanlara bakılırsa, bu sefer yalnız gitmeme izin vermemeleri şaşırtıcı değil.

Ve dürüst olmak gerekirse? Yalnız gitmek istemiyorum. Onları yanımda istiyorum.

Beşlimiz her zaman ödünç alınmış bir zamandaydı, ama Arnavut kaldırımlı yollardan birinde yürürken bu gerçeği omuzlarımda bir örs gibi hissediyorum, gökyüzü bir kutup gecesinin derin kraliyet mavisi.

Yürüdükçe zehirlenmenin son belirtileri de azalıyor, yıllar içinde oluşturduğum tolerans karşısında hiçbir işe yaramıyor. Derenin yakınındaki bir patikadan aşağı döndüğümüzde, oradaki küçük olayı ele alma zamanının geldiğine karar veriyorum.

"Hamile kalamam," diye sessizce onları bilgilendiriyorum.

Everett hızımı biraz yavaşlatmak için ellerimden birini nazikçe tutuyor. "Haklısınız, bu olabilecek en kötü zamanlama olur. O yüzden gerekli tüm önlemleri alacağız."

Durup dördüne birden bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, yani *yapamam*. Bu fiziksel olarak imkânsız. Bunu bir düşünün. Hortlaklar üreyemez çünkü öldürler."

"Sen ölü değilsin," diye araya giriyor Baelfire öfkeyle. "Ben de canlı değilim. Yarı var olan bir şey olarak, ben... sterilim."

Siyah gömleğimin eteklerini karıştırarak tereddüt ediyorum. Bu daha önce üzerinde durduğum bir şey değildi. Kalbim benden alındıktan sonra gerçek oldu. Bunun kibritlerimi nasıl rahatsız edebileceğini hiç düşünmemiştim ama herkes mirasların varis sahibi olmakla ödüllendirildiğini bilir.

"Eğer bu sizin için anlaşmayı bozan bir şeyse-" Kaşlarımı çatarak başlıyorum. Everett araya girdi. "Çocuk istiyor musun?"

"Bunu daha yeni konuştuk. Onlar bir seçenek değil."

"Ama eğer onlar olsaydı. eğer orada bir yolu olsaydı, sen sen bunu ister miydin?
sangfluir?" Silas bastırıyor.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Gelecekteki bir aile hakkında hayal kurmak, tek başıma hayatta kalmamın pek mümkün görünmediği zamanlarda sahip olduğum bir lüks değil. Beni bir anne ışığında hayal etmeye çalışmanın gülünç olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ama mucizeler olsaydı, hayatım devam etseydi ve kibritlerim baba olmak isteseydi...

Omuz silkiyorum. Merak bir yana, bu tartışmalı bir konu.

"Şu anda istediğim tek şey hepinizle geçirebileceğim her an."

Bir an için istedikleri cevabın bu olmadığından endişeleniyorum, özellikle de Baelfire'in. Ne de olsa o bir şekil değiştiren ve ailesi soylarını devam ettirmek için mücadele ediyor.

Onun yerine gülümsüyor. "Bir saniye bekle. Bu bana bir tür aşk itirafı gibi geldi."

"Kesinlikle öyle," diye sırtıyor Crypt ben kaşlarımı çatattığımda.

Garnet Büyücüsü'nün çalışma odasına doğru ilerlerken hepsi benimle alay ediyor. Bir yanımda hayal kırıklığına uğramamış göründükleri için son derece rahatlamış durumda, ama aynı zamanda az önce olanlardan dolayı ruh halimi hafifletmeye çalıştıkları da açık.

Çok tatlı ama bu konuda benimle bu kadar dalga geçtikleri için kışlarına tekmeyi basmak istiyorum. Duygular hakkında konuşmak, işkencenin en saf biçimlerinden biridir. Nasıl

Bunu anlamadılar mı?

Silas bana çalışma odasının kapısını açıyor ve görüyorum ki Garnet Büyücüsü artık orta yaşlı ve çalışma odasının bir köşesindeki masada bir tüy kalem ve mürekkep kabıyla bir tür not alıyor. Yukarı bakıyor ve sehpanın üzerinde, daha önce fark ettiğim kitap yığınının yanında duran bir evrak çantasını işaret ediyor

-Gerçi şimdi yer imleriyle doldular.

"Lütfen kendine yardım et, *Telum*. İşin bittiğinde senin için bir şeyim var."

Odaya giriyoruz ama Crypt'in eşiğin dışında kaldığını fark ediyorum. Masanın yanında asılı duran bir rüya kaparı, Limbo'da bile daha fazla yaklaşmasını engelliyor.

Büyücü başını yazmaktan kaldırmadan, "Onu buraya davet etmiyorum," diyor. "Doğrusu, siz gömleksiz, kirli, kan revan içindeki barbarları içeriye almama şaşırdım. Sanki bir ahırda büyümüşsünüz Silas."

Silas, "Çiftlik hayvanları bana senden daha fazla görgü öğretmiş olabilir," diye karşılık verir.

Ben çantanın kenarlarındaki mandalları çözüp üstünü açarak kadife kaplı, pürüzsüz, cam gibi eteryum parçalarını incelerken büyücü iyi huylu bir şekilde gülüyor. Parçalar çeşitli şekil ve boyutlarda. Tıpkı Amadeus'un tacında bu elementi ilk gördüğümde olduğu gibi, bir şey beni içine çekiyor.

Bir parçayı alıp daha iyi incelemek için açıyorum. Tepedeki büyücü ışıklarında parıldıyor, tamamen şeffaf ama umut dolu.

Lanet evrene şükürler olsun. Artık planım devam edebilir. "Bu kadar eteriumu nasıl topladın?" diye sordum.

"Miras Konseyi'nin hepsini kendine yığmaya çalışmasına rağmen mi yani? Tuhaflikları toplamak uzun zamandır hobim. Cennet'e karşı her zaman bir hayranlığım olmuştur."

Sehpasının üzerindeki çok okunmuş kitaplara bakarak, "Belli ki," diyorum.

Everett söz konusu kitaplardan birini eline alıyor ve büyücü cevap verirken merakla göz gezdiriyor.

"Eski favorilerimden. Ben sadece tazelemek istedim. Şimdi, eteryum hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım.

Gülümsüyor ve bastonuyla yaklaşmadan önce masasından bir zarf ve küçük, boş bir şişe seçiyor.

"Mükemmel. O halde başka işlere geçelim. Engela Zuma bu mektubu sizin için yazdı. Kendi deyimiyle bu ölümsüzlerin *yaşam bağlantılarının* tam tanımlarını, güvenli evlerinin çoğunu ve yararlı bulabileceğinize inandığı diğer her şeyi içeriyor. Karşılığında senden sadece iki ons kan istiyorum."

Silas'ın bakışları akıl hocasına kaydı. "Kesinlikle olmaz. Onun kanı benim."

"Ve benimki," diye sesleniyor Crypt eşikten şarkı söyler gibi bir sesle. Bu Everett'in sert bir bakışını kazandı. "Kapa çenen, ucube."

"Ne sikime eşimin kanını istiyorsun?" Baelfire koltuklardan birine uzanarak talepte bulunuyor. Küçük insanlar için yapıldığı belli olan antika bir mobilya parçası, bu yüzden içinde komik bir şekilde iri yarı görünüyor.

Garnet Büyücüsü bana bakıyor. "Korkunç derecede sahiplenicidirler. Ve yapışkanlar."

Ben de aynı şekilde sırtıyorum. "Kötü bir isilik gibi. Ben şanslı bir hortlağım."

Bizi sevdiğini kabul et artık, Everett'in sesi kafamın içinde alay ediyor.

Gözlerimi deviriyorum ve eteriumu bırakıp büyücünün isteğine geri dönüyorum. "Hepinizin rahatlaması gerek. Sadece iki ons kan."

Silas bu konuda mutsuzca homurdanıyor ve bir duvarda "*Aptallar İçin Yasak*" etiketli bir bölümün altındaki kitaplara göz atmaya gidiyor.

Ne arıyorsun? Ona telepatik olarak soruyorum.

Ödünç alabileceğim büyücülükle ilgili herhangi bir şey. Şu anki halimi tamamlamak için uyum sağlamalı ve yeni büyüler öğrenmeliyim.

Garnet Büyücüsü bana şişeyi ve büyük bir iğneyi uzatırken iç konuşmamızın farkında değil.

"İğne sende kalsın," diye homurdanıyorum ve avucumu kesmek için diğer hançerlerimden birini çıkarıyorum.

Elimi küçük bardağın üzerinde tutup dolmasını izliyorum. Baelfire mutsuzca homurdanırken, Everett bu özentili simyacı laboratuvarında bir yerlerden bulduğu temiz bir bezle hızla hazır bekliyor.

"Hem neden benim kanımı istiyorsun ki? Hortlak kanı tıpkı Hortlak kanı gibidir."

Garnet Büyücüsü gürültülü bir kahkaha atarak başını geriye atıyor ve bana yine bir şeyleri kaçırdığım izlenimini veriyor. "Sevgili Maven, durum kesinlikle öyle değil, çünkü Silas Hortlak kanının tadından nefret eder."

Silas kaşlarını çatarak eski bir büyü kitabından başını kaldırıyor. "Bu doğru aslında.

Kanınızdaki büyüün tadı hiç de Hortlaklara benzemiyor."

Tüm o deneyler yüzünden olmalı. Ya da belki de tanrılar bizi beşli bir grupta bir araya getirmek için beni sırf senin için lezzetli yapmışlardır, diye omuz silkip telepatik konuşmaya devam ediyorum.

Belki de, diye yankılanıyor, şimdi düşüncelere dalmış.

Şişe dolduğunda Everett elimi çabucak sarıyor, dokunuşu ipek kadar yumuşak. Hançeri temizliyor ve yeniden parlatıyorum. Bunu yaparken, kolum hareket ediyor ve Garnet Büyücüsü Pierce'ın ön koluma kılıflandığını görünce başını eğiyor.

"Tanrılar adına. Adamantine. Cehennem'de şekillendirilen silahları çok inceledim ve bunun mükemmel bir işçiliğe sahip olduğunu söylemeliyim. Bunu sen mi yaptın?"

Başımı sallıyorum. "Amadeus'un kalesindeki insanlardan biri tarafından bana hediye edildi."

Olivia'yla on iki yaşımıdayken tanıştım. Aynı yaştaydık ve kaledeki demircilerden birinin evcil hayvanı sayılırdı. Ölümlüler dünyasından gelmemden çok etkilenmişti ve eğitimlerim ile laboratuvar seanslarım arasında gizlice beni görmeye gelirdi. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca onunla on ya da daha fazla kelimeden fazla konuşmamış olmama rağmen, bizi arkadaş ilan etti ve bana hediye olarak vermek için lich efendisinden Pierce'ı çaldı. Bana olan bağlılığını kabul etmenin zararsız olduğunu düşünmüştüm.

Ta ki Amadeus öğrenene kadar.

Dagon beni büyüleyene kadar beni en çok rahatsız eden hayalet oydu.

Büyücü mırıldanarak Engela'dan gelen mektubu bana uzatıyor ve beni karanlık anılarımdan çekip çıkarıyor.

"Yardımcılarımdan birinin yakın zamanda Sığınak dışından biriyle konuşmak için güçlü bir iletişim büyüü kullandığını bilmelisin. Eğer daha önce bilmiyorlarsa, konsey muhtemelen senin nerede olduğunu biliyordur."

"Parker bunun bedelini hayatıyla ödedi," diye mırıldandı Silas.

"Zavallı adam yaşayacak kadar zeki değilmiş demek ki." Akıl hocası kolayca omuz silkip masasına dönüyor. Şişenin kapağını kapatırken bana bir kez daha bakıyor. "Engela'yı burada güvende bırakma konusunda ciddiysen, hemen gitmeni öneririm. Verdiğin cevaplar çok hoşuma gitti ve bu işin geri kalanının nasıl sonuçlanacağını görmeyi çok isterim ama bildiğin gibi ben o ölümsüz ahmaklardan uzak durmayı tercih ederim."

Başımı salladım ve sonra durakladım. "Diğer teorimi test edip etmeyeceğinizi düşündünüz mü?"

"Düşündüm. Başarılı olursanız, tekrar konuşuruz."

Başımı sallıyorum ve odadan çıkmadan önce evrak çantasını saklaması için Silas'a veriyorum. Beşli beni takip ediyor, hepsi de ne demek istediğime dair meraklı bakışlar atıyor.

Bunun yerine onlara "Sabah yola çıkacağız," diyorum.

Ne de olsa artık eteryumum var, saklanmak için bir nedenim kalmadı.

Avlanma zamanı.

ACI DAYANILMAZ HALE GELİYOR.

Lanet olası işaretlerim bir kez daha parlarken dişlerimi sıkıyorum, Limbo bu Sığınak'ın dışından bana acilen seslenirken daha da parlaklaşıyor. Ama Sığınak'ın koşuşlarını izinsiz terk edemediğim ve saplantımın yanından ayrılmayı reddettiğim için, yapacak bir şey yok.

Uzuvlarım yanıyor. Her nefes sıyrıyor. Derim bile ağrıyor.

İçten dışa kavruluyorum, bu kırılmaz lanet tarafından inceltildim

-Ve şimdi bakıcım bunun beni yavaş ama emin adımlarla yok ettiğini biliyor.

Acaba Crane o lanet olası yardımcıyı diriltir mi, böylece onu tekrar öldürme zevkini tadabilir miyim? Tabii saat gece yarısını geçtiği için, böyle bir iyilik istemek için onu uyandırırsam bundan hoşlanacağını sanmıyorum.

Özellikle de bu gece Maven'ı kollarında tutacak kadar şanslıyken.

Odanın kenarında durup Limbo'dan hepsini izliyorum. Kulübenin yatağı yeterince büyük değil, bu yüzden büyük boy Decimus'umuz yerdeki battaniyelerden oluşan basit, derme çatma bir yatakta uyukluyor. Frost, Maven'in diğer tarafında, Crane'in karşısında. Hepsi de huzurlu, çoğu Maven'in etrafında dönen belirsiz rüyalarından geçerken bilinçaltıları bu alanda dalgalanıyor.

Şanslı piçler. Ben de onu hayal etmek istiyorum.

Ve onu ilham perim olarak kabul ettiğimde, tamamen niyetliyim.

Sevgilim bu gece uyumakta zorlandı, tıpkı o lanet olası hortlak Nebraska'da ortaya çıktığından beri olduğu gibi. Ama tam rüyasının nihayet kök salmaya başladığını fark ettiğimde, acı bir kez daha içime saplanıyor. Hissetmeyi tamamen bırakma isteğiyle savaşırken nefes almaya çalışmak zorunda kalıyorum.

Güçlü sifonların kendilerini acı ve duygulara karşı neredeyse tamamen hissizleştirebildikleri az bilinen bir gerçektir. Buna bir avcının kendini savunma mekanizması diyebiliriz - kan, duygular, uyarılma ya da rüyalarla beslenirken,

korku, üzüntü veya suçluluk gibi önemsiz duygularla başa çıkmak oldukça can sıkıcıdır. Ava daha iyi odaklanmak için kendimizi fiziksel acıya karşı köreltebilir, daha korkunç mirasımızda kendimizi kaybedebiliriz.

Bu uyuşmuş halde var olmayı ilk seçtiğim geceyi çok net hatırlıyorum.

Sekiz yaşındaydım ve o kadar kötü dövülmüştüm ki gece geç saatlerde yetimhaneye gizlice girdiğimde diğer çocukları korkutmuştum. Aziz Eileen'in Küçük Melekler için Özel Yetimhanesi, Ölümsüz Beşli'nin Sutton yakınlarındaki evlerinden birinden altı mil ötede bulunuyordu. Sürekli değişen konakları arasında en sevdiğim yerdı çünkü Melvolin ya da Somnus ne zaman kendilerini kaybedip hınçlarını benden çıkarsalar kaçacak bir yerim olur ve muhteşem bir şekilde ebeveynsizmişim gibi davranırdım.

Ama bu sefer farklıydı.

Bu çocukları ilk kez gündüz değil de gece ziyaret ettim. Rüyalarına ilk kez girdiğimde, bu savunmasız genç ruhlardan bazılarına musallat olan dehşete tanık oldum. Mide bulandırıcı kabusları, koruyucuları olmasını umdukları yetişkinlerin ellerinde gerçek dehşet ve ıstırapla doluydu.

Psikolojik acıları dayanılmazdı.

Onların rüyalarını, *yani anılarını* yaşadktan sonra Araftan bir ceset kadar uyuşmuş olarak çıktım. Duygularımı ve acıyı hissetme yeteneğimi kapatmak, onları istismar edenleri ve masumlardan hak ettikleri tüm vahşice deliliğe neden olan şekillerde yararlanan herkesi avlamamı sağladı ve asla arkama bakmadım.

İntikam dışında hiçbir şeyi umursamamak özgürleştiriciydi. Boş yıllar geçti ve ben hiçbir şeyi umursamadım ve istemedim.

Ta ki onu o sahnede görene kadar.

İşte o zaman yeniden hissetmeye karar verdim-acı, açlık ve kendimi uyuşturduğum diğer tüm korkunç şeyler de dahil olmak üzere *her şeyi* hissetmeye. Acı dolu anılar. Rüyalarında yaşadığım masumların acılarını. İntikam aldığım kişilerin dehşetini bile.

Ama varlığımın geri kalanını karanlık saplantımın yanında deneyimleyebildiğim sürece, kendimi bir daha asla uyuşturmayacağım.

Acı dalgası biraz hafiflediğinde, Arafta Maven'ın yanına gidiyorum. Rüyasının bu varoluş düzleminde yavaşça kıvrılmasını, aurasıyla doymasını izlerken ağzım sulanıyor - sanki uykusunda bile beni çağırıyor.

Onu bu kadar çaresizce arzularken nasıl karşı koyabilirim?

Maven'ın rüyasına uzanıyorum ve bilinçaltının tadı ağzıma dolduğunda memnuniyetle inliyorum. Onun rüyalarının tadı beni rahatsız ediyor.

Bedenimdeki acı biraz azalıyor ve kendimi Everbound'daki beşli dairemizde geçen belirsiz bir rüyanın içinde buluyorum. Decimus filmler arasında gezinirken Maven sinema salonunda, Frost ve Crane'in arasında kanepede kıvrılmış yatıyor.

"Bu bir klasik," diye ısrar ediyor Decimus. "Demek istediğim, filmdeki esas kız bir insan, bu yüzden iki erkek arasında seçim yapmaya çalışırken donunu büküyor, oysa bana göre ikisini de seçebilirdi ve bunu yaparken ateşli en iyi arkadaşını da ekleyebilirdi. *Ama* yağmur altında harika bir seks sahnesi var. Onu yeniden canlandırabiliriz." Kaşlarını çapkınca zıplatıyor.

Yüzünü buruşturuyor. "Kapakta gülümsüyorlar. Sevimsiz görünüyor."

"Bir romantik komedi izlemeyi kabul ettiniz, değil mi? Hepsi dandik," diye açıklıyor Crane.

"Sadece Lillian'ın favorisi olduğu için kabul ettim," diye mırıldanıyor ve tembelce uzanıp parmaklarını Frost'un beyaz saçlarında gezdiriyor.

Sahne başka gündelik olaylara geçerek devam ediyor. Bakıcımın rüyalarının bu kadar normal ya da huzurlu olması çok nadirdir. Bir süreliğine, onun rüya alanının tadını çıkarırken, memnuniyetle besleniyorum.

Ama sonra onu hissediyorum.

Geçen sefer beni onun bilinçaltından kovan aynı soğuk, karanlık varlığı.

Baskıya karşı dişlerimi sıkıyorum ve Maven'ın rüyasında kalmak için savaşıyorum, işaretlerimin uyarı olarak nasıl parladığını görmezden geliyorum. Rüyasının tamamen başka bir şeyle birleşmesi iç burkucu bir his - dışsal bir anı, soğuk ve acımasız bir şekilde onun rüya alanına giriyor. Ben Maven'ın ruhuna tutunurken etrafımdaki her şey sarsılıyor.

Son seferinde olduğu gibi onu korumasız bırakmayacağım.

Kaynaşma durduğunda, bir anlığına karanlık ve tekinsiz bir yere sürükleniyorum. Hâlâ Maven'ın aurasına sıkıca tutunarak yönümü bulmaya çalışırken, rahatsız edici derecede yabancı bir yer.

Sonunda, hafızamdan süzülen bir rüya canlanmaya başlıyor. Maven'inkine hiç benzemiyor ama yine de onun da yakınlarda olduğunu hissedebiliyorum.

Belirsiz, yüksek bir figürün büyük bir taş odada bekleyişini izliyorum. Boyunlarında demir tasmalar olan, ince giyimli iki yaşlı insan

titreyerek ve sessiz bir şekilde onun yanında yerde yatıyor. Yüzü olmayan muhafızlar odanın çevresini sarmış. Her şey karanlık ve yavan, sanki renkler bu loş varoluş düzleminde var olmaktan çok korkuyor.

Sonunda çift kapı açılıyor ve uzun, koyu renk cüppeli bir adam başıyla selam vererek odaya giriyor. Cılız parmaklarının ucundaki karanlığa bakılırsa, bir büyücü olmalı.

"Efendim. Seçtiğiniz ölümlülerden biri daha en görkemli ölümüne yenik düştü."

Varlık hiçbir duygu göstermiyor. "Peki ya kızım?"

"Hemen dışarıda bekliyor."

"Onu içeri gönderin."

Büyücü, Maven'ın belki de on dört yaşında olan daha genç bir versiyonunu getirirken nabzım kulaklarımda atıyor. Bakıcımın bu yaştaki halini görünce boğazım düğümleniyor; morarmış ve kirlenmiş, saçları çelimsiz yüzünü kapatacak şekilde arkadan bağlanmış, böylece ürkütücü gözleri daha da belirginleşmiş. Dehşete düşmüş insanlara bakarken siyahlar giymiş ve eldiven takmış, ama hiçbir şey ifade etmiyor.

"Biri yaşayabilir. Kimin öleceğini seçin ve darbeyi indirin," diye gürlüyor Amadeus'un derin sesi.

Genç Maven boş yüzünü koruyor. "Ben mi seçeceğim?"

"Evet kızım."

Maven göz kamaştıracak kadar hızlı bir hareketle kalçasındaki kılıftan bir hançer çıkarır ve Amadeus ile insanların arkasında duran muhafızlardan birinin boğazına saplar. Muhafız rüyadan kaybolur ama Varlık şaşırmamış görünür.

"İşte. O canavarın elleri daha fazla dolaşamayacak," diye mırıldanan Maven gitmek üzere döner.

O çıkamadan kapılar çarparak kapanır. Varlık'ın sesi garip bir şekilde duygusuz kalsa da, bir öksürük gibidir.

"Benim katil, ahlak manyağım. Beni rahatsız ediyorsun."

Gölgeler rüyada hareket ederek insanların etrafını sarar ve onları yerden kaldırır. Kalan muhafızlar karanlık tarafından boğuluyor, Amadeus'un elleri zincirlenmiş iki insanın göğsüne daldığı sırada ağır gümbürtülerle yere düşüyorlar. Kalplerini yere düşürür ve gölgeler cesetleri serbest bırakır.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti. Genç Maven yaşadığı şoku örtmek için çabalıyor, yüzünde biriken neme rağmen yüzünü toparlamaya çalışıyor

gözlerinde.

Varlık eğilip ona fısıldıyor ve ben kelimeleri zar zor seçebiliyorum. "Sen zayıfsın. Eğer itaat etseydin, hepsi hâlâ hayatta olacaktı."

"Ben masumları öldürmem," diyor sesi kırılarak.

"Gerçek masum diye bir şey yoktur. Her varlığın karanlık bir tarafı vardır. -Ve sen *sadece* karanlık tarafın *olmalısın*. O zaman benim telum olacaksın."

Doğruldu, kapılara doğru ilerledi. "Bu testte başarısız oldun. Dagon cezanı çekmen için seni zindanlara götürecekt."

Kapılar arkasından kapandığında, rüyamda bir değişiklik hissediyorum. Yüzü parçalanırken artık Maven'ın anıları var. İki ölü insanın yanında dizlerinin üzerine çöküyor, kalplerinden birini almak için çabalarken hıçkırıklarını bastırıyor. Kalpleri sahiplerine geri vermeye çalışırken karanlık sözler, bir ritüel fısıldamasını izlerken boğazım düğümleniyor.

Tekrar tekrar deniyor.

Ölü olarak kalıyorlar. Hıçkırıkları bedenimi acı dolu bir kederle sarıyor.

Onu incitmeyi bırakması için bu rüyayı uzaklaştırmam gerekiyor, ancak kendi bilinçaltımla ulaşmaya çalıştığımda, bir alarm ve öfke şoku bu rüya alanını sarsıyor. Bu rüyanın gerçek sahibi - Varlığın kendisi - zihninin bu gece yalnız olmadığını fark ettiğinde acı beni sakatlıyor ve dizlerimin üzerine çöktürüyor.

Bir anda, çıkarıldım. Araftan tökezleyerek çıkıyorum, nefesimi tutmaya çalışırken kendimi karanlık kulübenin duvarına çarpıyorum. Önümde uyuklayan sahne bıraktığım kadar sakin, ancak şimdi Maven uyanıyor, gözleri karanlıkta beni arıyor.

O benim kadar iyi göremiyor ama parmaklarımı yanağına değdirmek için yaklaşıyorum.

"Buradayım aşkım."

Sesi boğuk. "Az önce ne oldu?" "Rüyayı yine o piç kurusuna kaptırdık."

Crane'den nazıkçe ayrılırken kafası karışmıştı. Adam baygın, laneti kırıldığından beri olduğu gibi son derece mışıl mışıl uyuyor. Sanırım paranoyak bir deli olarak kaybettiği uykuyu telafi etmek zorunda, yine de gözlerinin sık sık seğirdiğini görmüyor olmam utanç verici.

Karanlıkta Maven'in ellerini tutup yataktan çıkarken onu sabitliyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyor, hafifçe titreyerek. "Bu korkunç enerjiden kurtulmam gerek."

Başımı salladım. "Gidelim mi o zaman?"

Kulübeden çıktık ama sadece birkaç adım atabildik ki, üzerinde sadece büyük boy siyah bir tişört ve ona Starfall Eve için hediye ettiğim iç çamaşırlarıyla birlikte gelen nefis skandal yaratan koyu kırmızı külot olduğunu fark ettim.

Yenilebilir görünüyor. Bu ılıman Sığınak'ta üşümüyor olsa da dikkatim çıplak ayaklarına kayıyor.

"Botlarını getireyim," diye teklif ediyorum. "Zahmet etmeyin. Çimenler güzel."

Maven derin bir nefes alıyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve gece yarısı mavisi gökyüzünü inceliyor. Aurora borealis'in küçük çizgileri gökyüzünde dolanmaya başlamış, misafir kulübesinden çıkıp sonsuz gibi görünen, şaşırtıcı derecede bakımlı bir çim alana doğru yürürken ruhani bir manzara yaratıyor.

Bakıcım huzursuzluğunu atarken uzun bir süre sessiz kalıyor, ama sessizlik arkadaşça. Sonunda, kulübe neredeyse gözden kaybolduğunda duruyor ve merakla beni incelemek için dönüyor.

"Yemek senin için isteğe bağlı, ama uyuman mümkün mü?" diye soruyor.

"Sadece ilham perimi aldıktan sonra." Başımı eğiyorum. "Ne zaman planlayalım

Bu arada, tören ne olacak?"

"Tören mi?"

"Bir karabasan bir ilham perisini ele geçirdiğinde, bunu ancak Syntyche'nin tapınaklarından birinde yapılan bir törenle gerçekleştirebilir."

Ne de olsa biçme tanrıçası aynı zamanda kader, rüyalar ve zamanın da tanrıçasıdır.

Maven bunu düşünür. "Senin ilham perin olmak benim için ne anlama geliyor?" Her şey demek.

En azından benim için.

"Uyurken rüyalarımızı paylaşır ve birbirimizi daha keskin bir şekilde hissederdik," diye mırıldanıyorum, parmak uçlarımı yüzünü çevreleyen siyah saçlarının arasından geçirerek. "Seninki dışında kimsenin rüyalarından beslenemeyeceğim, ama bu zaten benim tercihim. Ve... benim ruhum da sana açık olacak, tıpkı senin Limbo'da bana açık olduğun gibi. Bunun başka hiçbir şeye benzemeyen, son derece savunmasız ve samimi bir bağlantı olduğu söyleniyor."

Maven söz konusu olduğunda tam da arzuladığım şey.

Kollarını boynuma dolamadan önce düşünceli bir şekilde beni inceliyor. Dudakları çenemde gezinirken, kıvrak vücudunun benimkine yaptığı baskı içimde heyecan yaratıyor.

"Bir karabasan kaç tane ilham perisi alabilir?"

"Bir." Sonsuzluk için.
Yine, tam olarak onunla arzuladığım şey.
Beni incelemek için hafifçe geri çekildi. "Peki ya ilham perin ölürse?"
Göğsümün içinde karanlık bir öfke titreşiyor. Ona en uyarıcı bakışımı atıyorum. "Ölmeyeceksin."

"Her zaman zaman aşımına uğrarım."

Tüm demek istediği bu mu? Öyle olsa iyi olur. "Bu gerçek bir ölüm değil." "Ama ya öyle olsaydı?"

İç çekiyorum, onu kaybetme fikrinden bile hızla uzaklaşmaya hazırım.
"İnkübiler seçtikleri ilham perisi öldüğünde ölürler. Yani Crane, Frost ya da Decimus beni öldürmeye çalışırsa, sen tamamen güvende olursun."

Maven homurdanıyor. "Böyle bir şey olmayacak. Hepiniz birbirinize karşı yumuşaksınız." Ne kadar rahatsız edici bir cümleydi. Decimus iyi, ama Eğer bu kadar samimi olduğumuzu düşünüyorsa, o diğer otuzbircileri daha sık hırpalamam gerekecek.

Sonra ifadesi düştü ve bana baktı. "İlham perin olmam lanetine herhangi bir şekilde yardımcı olur mu?"

Beni kaybetme fikri yüzünden onun da acı çektiğini bilmek çok güzel bir ıstırap. Keşke onu rahatlatabilsem ve bu iğrenç saplantıdan bir ömür boyu kurtulacağına söz verebilsem ama tek yapabildiğim başımı sallamak, şakağına bir öpücük kondurmak ve kalecime acı veren bu konuyu bir kenara bırakmak.

"Cevabın ne?" Fısıldıyorum, ellerim yanlarında geziniyor. Parmaklarımı külotunun kenarlarından kıvırıyorum ve bu onu ürpertiğinde sırtıyorum.

Maven'ın bakışları şimdi ağzımda. "Cevabım?" "Benim ilham perim olur musun, sevgilim?"

Gözlerimle buluştuğunda, çözemediğim bir derinlik ve duygu var.

"Sen benimsin, biliyorsun," diye fısıldıyor. "Bağlı olsan da olmasan da, ilham perin olsan da olmasan da, seni yıllarca ya da sadece birkaç günlüğüne elde etsem de... sen *benimsin*. Eğer Cennet'teki pisliklerle bir daha konuşsam, benimki kadar çarpık başka ruhlar buldukları için onlara teşekkür etmek zorunda kalacağım. Senin kırık kenarların benimkilere mükemmel uyuyor."

Maven'ın sözleri karşısında kalbim hızla çarpıyor. Alnımı onunkine bastırıyorum ve onu kendime daha sıkı çekiyorum.

"Soruma hâlâ cevap vermedin aşkım."

"Önümüzdeki birkaç günü atlatırsak sana bir cevap vereceğim," diye söz veriyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Çılgınca öpüşmemiz için tek gereken bu. Dili alt dudağım boyunca kayıyor, parmaklarım onun muhteşem saçlarını karıştırıp bukerken, başını eğiyor, böylece alışverişimizi derinleştirebiliyorum.

Sonunda, kalecim hava almak için savaşıarak kopuyor. "Neden hâlâ kıyafet giyiyorsun?"

Bu mükemmel bir soru. Bu yeni keşfedilen soruna çabucak çare buluyorum, soyunuyorum ve kıyafetlerimi kenara atıyorum. Ben onu kendime çekmeden Maven zarifçe dizlerinin üzerine çöküyor ve bir elini göğsümün üzerinde gezdirerek sol meme ucumdaki piercingi alaycı bir şekilde çimdikliyor. Bir elini sert ereksiyonumun etrafına sarıp yavaşça pompalamadan önce bu lezzetli his karşısında sertçe nefes veriyorum.

Dokunuşu beni hem rahatlatıyor hem de azap veriyor ama dizlerinin üzerinde olması bana pek iyi gelmiyor. Sevgilim güçlü, karanlık, baskın bir doğa gücü - tüm varlığımın egemeni.

Kimsenin önünde diz çökmemeli.

Maven kaşlarımı çatmama neyin sebep olduğunu biliyormuş gibi sırtarak bana bakıyor. "Bunu yapmak istediğim için yapıyorum. Bir dahaki sefere benim için diz çökeceksin."

Gülümsüyorum, onun güzel yüzünü izliyorum. "Zevkinin her anının tadını çıkarmak için mükemmel bir pozisyon."

Öne doğru eğilmeden önce gülümsememe karşılık veriyor, yumuşak dudakları aletimin başının üzerinden kayarak onu ıslatıyor. İlahi bir his ve sonra dişlerini piercinglerimden birini nazikçe çekiştirmek için kullandığında nefesim kesiliyor. Maven o ıslıtlı, yaramaz bakışlarıyla bana bakarken, bu his omurgam boyunca dans eden ham bir ihtiyaç gönderiyor.

Yavaşça ucun etrafını yalıyor, ben artık mutluluk iniltiLERİMİ tutamayana kadar daha fazla keşfediyor. Sonra geri çekilip mırıldanıyor: "Seni boğazımda hissetmek istiyorum."

Sik beni.

Başımı salladım ve bir elimi saçlarına doladım, umutsuzca aklımı başımda tutmaya çalışıyorum, böylece ona karşı çok sert davranmayacağım.

"Benim için daha geniş aç," diye fısıldıyorum, o sikimin üzerine daha da eğilmeden önce.

Onaylamak için mırıldandığında, yemin ediyorum ve onun lezzetli sıcak ağzının horozumu bu kadar mükemmel bir şekilde emmesinin tüketen zevkinin yanı sıra odaklanacak başka bir şey için serbest parmak eklemimi ısıtıyorum. Maven daha da batıyor, ağrıyan taşaklarımı merakla avuçlamak için uzanırken neredeyse tamamımı alıyor.

İnliyorum ve nefes nefese başımı geriye atıyorum. Tanrılar beni kurtarsın, onun bu güzel ağzı.

"Sevgilim... daha yavaş git, yoksa ben-"

Başımın etrafında mırıldanıp yutkunuyor ve görüşüm neredeyse beyazlaşıyor dışarı.

"*Kahretsin*," diye küfrediyorum, cennet gibi ağzından olabildiğince hızlı çekiyorum

Omuriliğimin alt kısmındaki yoğun, anlamlı karıncalanmayı durdurmaya çalışmak için.

Ne kadar da yaramazca. Sanki ondan önce boşalmışım gibi.

Dikkatim Maven'ın külotunun içinde, dudaklarını yalayıp ıslak, ağrıyan ereksiyonuma bakarken daireler çizen eline kayıyor.

"Sırt üstü yat," diye törpülüyorum.

Kaşlarını çatıyor ve o kadar hızlı hareket ediyor ki aniden çimlere uzandığımda nefesim kesiliyor. Göğsüme yaslanıyor, böylece külotunu güzel amını görebileceğim kadar indirdiğinde kalçalarının arasındaki ıslaklığı ağız sulandırıcı bir şekilde görebiliyorum.

"Hayır. Sen sırt üstü yat," diye fısıldıyor.

Çok duyusal ve sinsî. Böyle tatlı zalimliklerle beni çıldırtıyor.

Alay etmeye bayılıyorum ve saplantım üzerimde yavaşça soyunurken canlı canlı yanarak izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Büyük boy tişörtünü çıkardığında, parmakları açıkta kalan teninde yumuşakça geziniyor, çıplak yanlarında geziniyor. Tanrılara şükür sütyen giymiyor.

Mükemmel meme uçlarıyla oynamaya başladığında ihtiyaçla inliyorum, bir elini yavaşça aşağı kaydırıp parmaklarını ıslak, güzel küçük amcığından geçirmeden önce gözlerini kapatıyor. Yumuşak bir iniltiyle başı geriye düşüyor.

Ben bir deliyim.

Bir süredir öyleyim.

Ama her ne kadar onun alaylarının her anından zevk alıyor olsam da, Maven ıslak parmaklarını çekip dudaklarıma sürttüğünde kendimi kaybediyorum. Daha fazla dayanamıyorum ve uzanıp külotunu kalçalarından sıyrarak yakındaki ceketimin üzerine atıyorum.

Onları lanet olası bir hatıra olarak saklayacağım.

Sonra onu öne doğru itiyorum, kışını kavıyorum ve dilimi sadece benim için damlattığı tüm lezzetli nektar boyunca sürüklüyorum.

Açgözlü amını emip yalarken Maven soluk soluğa kalıyor ve yüzüme karşı gıcırıyor, sikim ağlayıp nabız atarken başım dönüyor, onun için çaresizim.

"Maven," diye fısıldıyorum girişine karşı, yüzümü oraya sürterek kendimi onun uyarılmışlığının kanıtıyla kaplıyorum.

İnliyor ve beni tekrar aşağı itiyor, karşılığında onu öptüğüm gibi beni doyumsuzca öpüyor. Dudaklarımızdaki karışımın tadı baş döndürücü bir bağımlılık.

Onun tarafından tüketilmek istiyorum. Tamamen kaybolmak. Çılgın saplantım iliklerime kadar işlerken, düşüncelerimi ve nefesimi ele geçirirken, yeşil ve morla çizgili ürkütücü karanlık gökyüzünün altında Maven ve benden başka hiçbir şey yok.

"Al beni." Dudaklarını ısıırıyorum, ağrıyan sikimin delinmiş başını ıslak, aç amcığına doğru sürüklüyorum.

"Evet," diye inliyor, bana doğru eğiliyor.

"Her şeyimle," diyorum. "Her zaman."

"Evet."

İçine dalıyorum ve ikimiz de bu his karşısında nefes nefese kalıp inliyoruz. Yukarıdaki Tanrılar, eğer yapabilseydim onun mükemmelliğine gömülü yaşamak isterdim.

Saf zevkle hızını ayarlayarak ona daha da derinlemesine bastırıyorum. Ben bakıcımı daha sert, bu uzak tarlanın karanlık gece yarısında daha derin becerirken, o kollarını etrafıma doluyor, beni daha sıkı kavıyor.

Burada var olan tek şey biziz. Bu dünyayı bizim düzensiz nefes alış verişlerimizden, onun bedeninin benimkini tanrıların istediği gibi alışından ve gözlerinin benimkilere kilitlenip, sanki kara kalbimi güzel elleriyle kavıyormuş gibi beni yakalayışından başka hiçbir şey doldurmuyor.

Bana ne yaparsa yapsın, onu elinde tutabilir. Saplantı büyüleyicidir, ama aynı zamanda ıstıraptır.

Ağrılı bir ihtiyaç.

Ona karşı duyduğum ve asla tam anlamıyla tatmin edilemeyeceğini bildiğim tehlikeli ve sonsuz bir arzu.

"Crypt," diye fısıldıyor Maven, nefessiz sesi beni sarmala soktuğunda nefes nefese kalıyorum ve ona daha sert vuruyorum. "Daha sert sık. *Tanrım*."

Yaklaştı.

Ben daha yakınım. Bunun çabucak düzeltilmesi gerekecek.

İnliyorum ve bir elimi sırtının üst kısmının altından geçirip omurgasını dikleştirecek şekilde kaldırıyorum. Mükemmel göğüsleri, onları yalayabileceğim ve kıştırabileceğim kadar yakın, muhteşem saplantıma ihtiyacı olan ekstra uyarıyı veriyor.

Ben ne kadar sertleşirsem, o da serbest kalmak için o kadar çaresizleşiyor - ve sonunda bunu başarıyor, tüm vücudu gerilirken ve nefesi kesilirken etrafımda sıkıca kenetleniyor. Yüzünü görmek ve çözülürken çıkan küçük sesleri duymak beni uçurumun kenarına itiyor.

Sıkı ıslaklığının içinde sikim kasılırken delilik beni ele geçiriyor ve hangi varoluş düzleminde olduğumuzun izini kaybediyorum. Uzay ve zaman sona eriyor, sadece biz varız. İlerken yüzümü Maven'ın boynuna gömüyorum ve salıverilmemem sonuyla sarsılıyorum.

İkimiz de nefes nefese kaldık. Ben kendime gelmeye çalışırken elleriyle sırtımı sıvazlıyor ve onu öpmeden duramadığımda dudaklarımı engellemeye çalışıyor.

"Bırak da nefesimi tutayım."

"Nefesin *olmama* izin ver," diye karşılık veriyorum ve dudaklarını tekrar yakalıyorum.

Gülüyor ve "Araftayız" diye mırıldanmadan önce şakacı bir şekilde beni tekrar itiyor.

Lanet olsun. Bunu yapmak istememiştim.

Yine de aşağıya baktığımda bakıcımın koyu renk saçlarının sanki su altındaymışız gibi yüzünün etrafında sürüklendiğini, o unutulmaz güzellikteki gözlerini ve dudaklarının memnuniyetle kıvrılışını gördüğümde...

Lanet olsun, o tamamen ait olduğum efsanevi bir yaratık. Onun içinde kendimi kaybetmek ne ilahi bir kader olurdu.

"Ben nasıl geri dönülmez bir şekilde senin isem, sen de benimsin," diye uyarıyorum onu. "Eğer bunu unutursan, çok şiddetli bir şey yapmak zorunda kalacağım."

Sırıttıyor, bu düşünceden hoşlandığı belli. "Tanrılar korusun."

"Tanrılar artık benim üzerimde hiçbir güce sahip değil. Sadece sen varsın."

Maven beni öpüyor. Onu sarıp sarmalıyorum ve tekrar dönerek bizi Limbo'dan çıkarıyorum, böylece ölümlü dünyaya doğru yanlamasına yuvarlanıyoruz. Üstünde rahatlıyor

Başını çıplak göğsüme koyuyor, böylece ikimiz de yükseklerden aşağı inerken kalp atışlarımı dinleyebiliyor.

Mutluluktan gözlerimi kapatıyorum ve onun mükemmel vücudunun benimkine nasıl baskı yaptığını ezberliyorum.

Uzun, mutluluk dolu dakikalar böyle geçer. Uykuya dalıp dalmadığını merak ediyorum, ama sonra yavaşça boynum boyunca, kafa derime kadar ve omzumun üzerinden aşağıya doğru izlerimi takip etmeye başlıyor.

Sonunda esniyor ve oturuyor, bana sarılıyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Dikkatim hemen göğsüne takılıyor.

Kendimden geçiyorum.

İşte orada, güzel teninde evimin üçgeni. Elemental kare ile neredeyse aynı hizada, Arcana çizgisi de tam ortasından, yara izinin üstünden geçiyor.

Bu çok güzel. *O da çok* güzel.

"Bağlandık," diye mırıldanıyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor.

Maven aşağı bakıyor ve yeni ambleminin izini sürerek gülümsüyor.

Öyleyiz, diye mırıldanıyor... kafamın içinde.

Ve işte böyle, onun için yeniden hazırım.

Sevgilim.

Evet mi?

Onu bir öpücük için geri çekiyorum, keskin bir şekilde nefes alıp bana karşı sallanmaya başladığında ellerimin her yeri keşfetmesine izin veriyorum. Lezzetli ve sinsi parmakları yine göğsümde gezinerek piercingimi çimdikliyor ve kızdırıyor.

Yukarıdaki tanrılar.

Sana tekrar tapmama izin ver, diye telepatik olarak inliyorum, bir kez daha boynunu öpmek ve ambleminin şimdi güzel teninde gururla oturduğu yeri yalamak için yuvarlanıyorum.

Tanrım. "Evet," diye fısıldıyor, yeniden başlarken ellerini saçlarıma daldırıyor.

Kafamın içindeki sesinin her fısıltısı, her dokunuşu dayanılmaz derecede mükemmel. Ama daha fazlasına ihtiyacım var. İnliyorum ve kendimi onun girişinde konumlandırıyorum, aletimin ucunu son orgazmımdan sızan ıslaklığın içinden kaydırıyorum.

Maven inliyor, onu kızdırmaya devam ederken sürtünmeye katkıda bulunmak için sırtını eğiyor, damarlarımda umutsuz bir çılgınlık vızıldamaya başlıyor.

"Sikeyim şu piercingleri," diye soluk soluğa bağılıyor.

Zevkin saldırısına karşı dişlerimi gıcırdatarak ona doğru sertçe itiyorum.
Siktir.

Evet. Sikeyim. Şimdi, diye cevap veriyor, sadece aramızdaki çılgınlığı
a r t ı r ı y o r .

Küfrediyorum ve dizleri başının yanına gelene kadar bacaklarını geriye
doğru bastırıyorum. Ben içine girmeden önce ağzı açık kalıyor. Zevk
omurgamdan aşağı kıvılcımlar saçıyor, taşaklarımı sıkıyor ve Maven'ı terk
edilmiş bir şekilde becerirken, ikimize de bir kez daha ihtiyacımız olanı verirken
beni akılsız bir şehvet pusuna gönderiyor.

Tırnakları sırtıma batıyor, kazıyor. Acının hafif ısırtığı dişlerimin arasından
tıslamama neden oluyor. Kalan kontrolümü kaybederek daha da sertleşiyorum.

"Çok sıkı," diye homurdanıyorum. "Çok ıslak. Çok sikik *benim.*"

Her kelimenin arasına derinlemesine girerek onu ağlatıyorum.

"Crypt," diye fısıldıyor, ilahi söylüyor. "Crypt, Crypt... lanet olsun, ihtiyacım
var-"

Neye ihtiyacı olduğunu her zaman bileceğim. Daha da çözülürken
küfrediyorum, bir kolumu onun yanına koyuyorum ve klitorisini acımasızca
çimdiklemek için aramıza uzanıyorum.

Maven boşalırken küfrediyor, en güzel, çökmekte olan mutluluk yüzünü
süpürürken gözlerini sıkarak kapatıyor. Mükemmelliğinin etrafımda sıkılaştığını
ve fişkırdığını hissetmek çok fazla olduğunu kanıtlıyor ve yüzümü boynuna
gömdüğümde inliyorum. Aletim bir kez daha serbest kalarak nabız gibi atıyor.

Tanrım. Sikine bayılıyorum, diye düşünüyor Maven sersemlemiş bir halde.

Tenine karşı gülümseyip onu öpüyorum. "Benim karanlık küçük sevgilim,
az önce bana olan aşkını mı itiraf ettin?"

"Açıkça sikin dedim."

"Son baktığımda, o benim bir parçamdı. Önce diğerlerine bana olan
ölümsüz aşkını resmen itiraf ettiğini söylemem gerekecek. Umarım bu görkemli
ve şiddetli bir tartışmaya yol açar."

Gözlerini deviriyor, ama yavaş yavaş üzerine çöken tatmin olmuş uyku
halini hissediyorum. Yarın avını avlamak için yola çıkmadan önce yeni
bağlanmış güzel bakıcımın daha fazla dinlenmeye ihtiyacı olacak.

Burnunun ucunu öpüyorum ve yavaşça içinden çıkıyorum, bu his karşısında
inlememeye çalışıyorum. Onu kucağıma alıp kulübeye doğru yürümeye
başlıyorum.

"Yürüyebilirim," diye itiraz ediyor esnerken.

"Sana sarılmayı tercih ederim."

Mırıldanıyor ve sakın bir bilinçsizliğe doğru kayıyor. Birkaç dakika sonra,
tam kulübeye yaklaşırken, Frost'un panik dolu sesi bağı dolduruyor.

Maven? Neredesin?

Crane hemen arkasında. *İyi misin, sangfluir? Ne oldu? Nerede-*

Maven onların aptallığı yüzünden uykusundan uyanmaya başladığında kaşlarını çatıyorum. Gücümün en yumuşak dalgalanmasını ona göndererek, onu derin bir dinlenmeye geri çekiyorum.

Kulübenin kapısını açtığımda onlara telepatik olarak, *"Her zamanki gibi çok zarif, o yüzden hemen heyecanlanmayın"* diyorum.

Şok olmuş ifadeleri paha biçilemez, daha da iyi çünkü ikisi de karanlıkta beni iyi göremedikleri için aptal gibi gözlerini kısıyorlar.

Decimus halsizce doğruluyor. "Ne oluyor lan?"

Onu susturuyorum ve Maven'ı bir kez daha nazikçe Crane'in yanına yatırıyorum. "Kapayın çenenizi. Uyuması gerek."

"Az önce onu *dışarıda* mı beceriyordun?" Frost sessizce homurdanıyor. "Herkesin görebileceği bir yerde, pisliğin içinde mi? En azından bir yatağın rahatlığını hak ediyorsun, sen-"

Gözlerimi deviriyorum ve bacağına dokunarak çok daha az nazik bir uyku nabızı gönderiyorum, hemen ardından Crane'e de aynı muameleyi yapıyorum. Ama Decimus'a döndüğümde o diğerleri gibi yaygara koparmıyor. Özlemle Maven'ın uyumasını izliyor.

"Peki nasıl bir şey? Ona bağlı olmak?"

"Yapbozun güzel parçalarının yerine oturması gibi," diye mırıldanıyorum ve sonra iç çekiyorum. "Surat asma. Yakında ona bağlanacaksın."

Tekrar uzanır ve gözlerini tavana diker. "Evet, gerçekten umuyorum ki öyle."

Limbo'ya geri dönüyorum, kıyafetlerimizi toplamak için kulübeden ayrılıyorum, yeniden giyiniyorum ve hemen geri dönüp Maven'ın tekrar rüya görmeye başlamasını bekliyorum.

Ama Decimus uykuya dalmıyor. Tam onu da uyutmayı düşünürken ayağa kalkıyor.

"Hey. Crypt?"

Burada olduğumu göstermek için Limbo'dan çıkıyorum ama ejderha şekil değiştiren boynunu ovuşturarak tereddüt ediyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı Decimus."

Boğazını temizliyor. "Bana göz kulak olduğun için teşekkürler. O zamanlar yani."

Aptal. Geçmişinde oynadığım herhangi bir rol hakkında konuşmamak üzere sözsüz bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum, bu yüzden tekrar gözlerimi deviriyorum.

"Bizi asla arkadaş sanma. Eğer o lanet ejderhanın kontrolünü bir daha kaybedersen ve Maven'a zarar vermeye yaklaşırsan, seni gözümü kırpmadan öldürürüm," diye uyarıyorum.

"Bunu hak ederim," diye başını sallıyor Decimus. Sonra karanlığın içinde kaşlarını çatıyor. "Overbite lanetin yüzünden yandığın konusunda doğruyu mu söylüyordu?"

"Siktir git."

"Kendine gel ve dökül Stalker Boy. Çünkü sen ölürsen bu beşliyi etkileyecek ve dostumu *gerçekten* etkileyecek, bu yüzden sormaya hakkım var ve sen de cevap vereceksin. Geçmişteki kâhyalar kaç yaşındaydı?"

Şerefsiz herif.

Ama benim kaçınılmaz ölümümün beşliyi etkileyeceği konusunda haklı, bu yüzden iç çekiyorum. "Ortalama otuz yaşında."

"Kahretsin."

"İyi dedin."

Yatağa bakmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Duş almadı."

"Sakin onu bunun için uyandırayım deme."

"Hadi canım, sürüngen. *Demek istediğim*, bizim bakmadığımızı düşündüğü anda duşta zavallı cildine dokunulmasından ve keselenmesinden rahatsız olmaya başladığı o gecikmiş tepkiyi vermedi. Eğer o uyurken hala o lanet fobisini yenmesine yardım ediyorsan, yardımcı oluyorsundur."

Ediyorum ama omuz silkiyorum. "Hâlâ beşli dışındakilerin dokunmasına dayanamıyor. Belki de sadece onun olduğumuzu bilmeye alışmaya başlamıştır."

"Bu fikri sevdim."

Benim de.

Dramatik bir iç çekişle tekrar uzanıyor. "Her neyse, bu gece için darılmak yok. Belli ki Maven'a bir iyilik yapıyordun ve en iyisini sona saklıyordun. Sik mezesi gibi."

Bu şekil değiştirenin ağzından çıkmasına izin vermeyi seçtiği şeyler inanılmaz.

Egosu çok yüksek, bu yüzden bacağını tekmeleyerek gücümden ona da bir sarsıntı gönderiyorum ve onu derin bir uykuya gönderiyorum.

Hayatımda pek az şey bir savaştan önceki anlar kadar heyecan vericidir.

Sığınagın dış halkasına doğru yürürken, hepimiz sıcacık giyinmişken, üzerimdeki tüm hançerleri kontrol ediyor ve gülümsememi dizginlemeye çalışıyorum.

Ama faydası yok.

Bu arada beşli grubum o kadar da heyecanlı değil.

Silas, "Bunun sizin için heyecan verici olduğunu anlıyorum ama kendinizi tehlikeye atma hevesiniz sinirlerimize yardımcı olmuyor, *ima sangfluir*," diye iç geçiriyor.

İkinci görünmez sihirli kapının önünde durduğumuzda sabahın erken saatleriydi ama tepemizdeki sonsuz derin alacakaranlık üç gün önce geldiğimizden beri olduğu gibi duruyor. Rahatsız edici loşluk bana Cehennem'i hatırlatıyor.

Sığınak'ın dışında düşmanlar bizi bekliyor olacak. Bu kaçınılmaz çünkü Parker burada olduğumuzu bilmelerini sağladı ve Douglas da muhtemelen Silas'ın Alaska'ya ulaşım büyüsunü takip etti. Düşmanlarımız girilemez, görünmez Sığınak'a giremedikleri için bizim ortaya çıkmamızı bekleyecekler.

Ve taşıma büyüleri, gelen ya da giden, Sığınak içinde işe yaramadığından, işte buradayız. Ortaya çıkmaya hazırız.

Savaşmak için.

Sabırsızlanıyorum. Eskiden Amadeus'un arenasındaki ölüm maçlarından korkardım ama şimdi düzenli dövüşü özlüyorum.

Sığınak yardımcıları gittiğimizi görmekten mutluydu. Bu arada Garnet Büyücüsü laneti tuttuğu için yataktan çıkamıyordu ve yüz yaşlarının başındaydı ama bizi uğurlaması için Ross'u gönderdi.

Büyücü arkamızdaydı, gergin bir şekilde kıpırdanıyordu. "İsterseniz savaşmanıza yardım edebilirim. Neredeyse dördüncü seviye bir yardımcı olduğum için faydalı olabilirim."

"Ya da sen defolup gidebilirsin ve biz işleri hallederken Maven burada kalabilir," diye mırıldandı Everett.

Bu sabah hüznüydü ama dürüst olmak gerekirse? Endişe verici derecede sessiz ve üzgün olan Baelfire'a karşı hiçbir şeyi yok. Crypt'i biliyor

dün gece benimle bağlandı ve onu dışarıda bıraktı. Buradan uzaklaştığımızda, zavallı, övgüyü seven ejderha şekil değiştiricime çok ihtiyaç duyduğu ilgiyi göstereceğim.

Sonra da bir sonraki hedefimin izini süreriz.

Hırçın elementalime cevap vererek homurdandım. "İyi denemeydi. Ben kalmıyorum." "Dışarısı acımasız olacak, kanlı bir katliam," diye uyarıyor Ross, korkuyla

yüzünün her yerinde yazıyordu.

"Ben zaten gideceğimi söyledim. Beni kandırmaya çalışmayın."

Crypt buna gülüyor. Bu sabah olağanüstü bir ruh hali içinde ve işaretlerinin çok daha az parladığını fark ettim. Bunun ne anlama geldiğini Kabus Prensime daha sonra soracağım.

Bu arada, ona bağlı olmanın ne kadar doğru bir his olduğunun tadını çıkarıyorum. "Peki," diye homurdanıyor Everett. "Hadi şu işi bitirelim."

"Tabii siz dördünüz burada kalmak istemiyorsanız," diye teklif ediyorum. "Bu şekilde, eğer kontrolü kaybedersenem-"

"Kapa şu lanet çeneni. Seninle devam edeceğiz ve bu *son sözümüz*," diye vahşice hırlıyor Baelfire, sesi hiç de kendisi gibi çıkmıyor. Sonra gözlerini sıkarak kapatıyor ve şakaklarını ovuşturuyor. "Vay anasını. Çok ama çok üzgünüm Mayflower. Bay Alphahole Supreme bugün gerçekten çok gergin."

Silas, "Dövüş sırasında Maven'dan uzak dur," diye öğüt veriyor. "Ve kızımızla konuşurken ses tonuna dikkat et. kertenkele aromalı kebab." Crypt çakmağını çıkarıyor ve çakmak benim yetişemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde kılıca dönüşüyor.

Baelfire'in karşılık vermesini bekliyorum ama bakışlarına karşılık vermeden onaylarcasına homurdanıyor.

Bir kez daha, belli ettiğinden daha fazla mücadele ediyor olmalı.

Silas omuzlarını silkiyor, bir elinde kanayan kristali kapıya yaklaşıyor. Bu sabah erken saatlerde bu dövüş için büyüsünü beslemek amacıyla benden beslendi. Benden beslenmesinden en az onun kadar keyif alıyor olabilirim, kısmen iyi hissettirdiği için ama özellikle de ne kadar heyecanlandığı ve kontrolden çıktığı için.

"Hazır mıyız?" diye kontrol ediyor kan fae.

"Bekle," diyor Ross, bana dönerek. "Telefonunuz var mı? Çünkü herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, sana yardımcı olmak benim için hayatımın en büyük onuru olur-"

Baelfire onu yakasından tutup kaldırarak kehribar rengi gözlerini ona diktğinde irkildi. "Cidden eşimden onu istiyor musun?"

Önümdeki sayı mı?"

"Hayır, hiç de değil! Öyle bir şey değil, söz veriyorum. Sadece deniyordum-" "Kıçını kızartmadan defol git."

Göğsünü ovuşturan ve bana yüzünü buruşturan yetenekli yardımcısını yere bırakıyor. "Pekâlâ. Ben gidiyorum. Lütfen güvende olun leydim-Maven, yani."

Ben görünmez kapıya doğru dönerken o aceleyle Sığınak'ın iç çemberine geri dönüyor.

"Tamam, hadi yapalım şu işi."

Kendimizi desteklemek için toplu bir nefes alarak Silas'ın sihirli bir şekilde dış halkanın kilidini açmasını izliyoruz. Hepimiz ılıman yeşil alt âlemden çıkıp acı soğuğa adım attığımız anda kaos serbest kalıyor.

Zebaniler uluyor. Etrafımızı saran düzinelerce büyücü ödül avcısının ve kiralık katilin elinde büyü çatırdayarak canlanıyor. Diğerleri yer değiştiriyor ya da silahlarıyla nişan alıyor, silahların tıkırtı sesi, burada kamp kurup beklediklerinin kanıtı olan düzinelerce çadırda dolu kışlık vahşi doğada bir koro gibi yükseliyor. Düzinelerce kırmızı lazer noktası, silahlardan çıkan minik dans eden ışıklar gibi üzerimde beliriyor.

Douglas en önde ve Crypt'in alnının ortasına nişan alıyor.

Parmağı tetikte hareket ettiği anda, kalın bir buz kalkanı önümüze çarpıyor. Kulakları sağır eden silah sesleri havayı dolduruyor, gök gürültüsünü andıran yankıları etrafımızdaki vahşi doğada yankılanıyor ama kurşunlar önümüzdeki kalın buza saplanıyor.

İlk yayılım ateşi biter bitmez Everett buzdan duvarı bırakıyor ve kolunu kaldırarak devasa avcı grubuna doğru buzlu sivri uçlardan oluşan bir dalga gönderiyor. Aynı anda, Baelfire bize doğru hücum eden bir aslan değiştiriciye çarpmak için ileri atılıyor, Silas canlanan birkaç büyü saldırısını etkisiz hale getiren bir kan büyüü salıyor ve Crypt tam bir yıkım yaratmak için Limbo'ya düşüyor.

Artık çok daha fazla takım gibi çalışıyorlar. Bir başka silah sesinin önünden yuvarlanıp Douglas'a doğru atılmadan önce yarım saniyeliğine gurur duymama izin veriyorum. Muhtemelen buradaki en yetenekli rakip o, bu yüzden bu sefer onu çabucak alt etmek en iyisi.

Pierce'ı saklandığı yerden çıkarıp, karnına saldırmadan önce bir darbe almış gibi yapıyorum. Kaçıyor ama saldırıya karşılık vermek yerine yuvarlanarak uzaklaşıyor ve diğer ödül avcılarının Kâbus Prensi'nin izniyle birbirlerini parçalamaya başladığı, şu anda devam eden dövüşün bir alanına doğru koşuyor.

Görünüşe göre Douglas'ın benim karabasanla bir derdi var.

Hislerim karıncalanıyor ve bir ateş dalgası az önce durduğum yerde bir yol açmadan hemen önce kenara sıçırıyorum. Ateş elementali tekrar deniyor, ama yandan gelen bir çığ gibi bir kar dalgası ateşe çarparak onu ve elementali boğuyor.

Kendimi mücadelenin içine atarken, bağ aracılığıyla Everett'e *teşekkürler* diyorum.

Herkes planı hatırlıyor mu?

Kimseyi canlı bırakmayacağız, Crypt neşeyle tedarik ediyor, hala Arafta bir yerlerde.

Hayır, seni lanet sosyopat, diye karşılık veriyor Silas, aynı anda üç büyücüyle burun buruna gelirken. *Planımız, savaşı geride bırakmak zorunda kalsak bile hızlıca kaçmak.*

Bu arada senin de öldürmekten kaçınman gerekiyor ki bize hortlak gibi davranmayasın, diye ekliyor Everett.

Peki ya Crypt? Anlamli bir şekilde soruyorum.

Bağın içinden iç geçiriyor. *Evet, evet. Ayrıca ejderhamıza bakıcılık yapıyorum.*

Baelfire'ı artık gürültülü dövüşün içinde göremiyorum ama ateş yağdırmak için ejderhaya dönüşmemiş olması bana kontrolü elinde tutmak için savaştığını söylüyor. Bir ejderha savaşta ne kadar yardımcı olabilirse olsun, kaçmamız gerektiğinde onu lanetine kaptırmak istemiyorum.

Kurt şekil değiştirenlerden birinden sıyrılıyorum, serseri bir kurşunun kalçamı sıyırdığının belli belirsiz farkındayım. Bir tarafa yuvarlanarak, Baelfire'ı hedef alan acımasız büyülü saldırısını kesmek için bir fae ödül avcısının Aşil tendonlarını kesiyorum. Bir çığlık atarak yere düşüyor ve ben de alışkanlıktan olsa gerek işini çabucak bitiriyorum.

Sanırım kaltağı arenadan çıkarabilirsin ama arenayı kaltaktan çıkaramazsın.

Lezzetli, sarhoş edici bir vızıltı sistemime pompalanmaya başlıyor. Crypt

Limbo'da olduğu yerden gülüyor. *Bunu gördüm.*

Oops.

Dövüş şiddetlendikçe, bir savaşın derinliklerine doğru ilerlerken beni her zaman gölgeleyen sapkın dürtü de artıyor. Tüm bunları geride bırakmanın bir yolunu arıyor olmam gerekirken, kendimi savunmak için bir rakibimi daha öldürüyorum.

Sonra bir tane

daha. Ve bir

başkasını.

Kara büyü içimde nabız gibi atıyor ve başka bir şekil değiştireni tekmelediğimde o heyecan verici hiçlik bir dayanak noktası kazanmaya başlıyor. Ölüm havada asılı duruyor.

Etrafımdaki hava, yüzümde bir gülümseme büyürken varlığımın içine işleyen sonların ve çılgınlıkların kışkırtıcı bir temposu.

Hayatım boyunca savaştım. Tüm kırık kemikler, kan kaybı ve acılar arasında ölümle dans etmenin heyecanı benim ayrılmaz bir parçam oldu. Öldürme dürtüsü kaslarımı ve kafamı zorlamaya başladığında yüzümdeki başka birinin kanını siliyorum.

Ben bunun için yaratılmışım. Ve
daha fazlasını istiyorum.

Daha fazla kan. Daha fazla vızıltı.

Daha fazlasını. Maven, Silas'ın sesi
uyarıyor.

Nerede o? Everett talep ediyor.

Ben iyiyim, ısrar ediyorum. Ben sadece-

Bir anda duyularım altüst olup yakınlardaki bir şeye odaklanınca sözümü kesiyorum. Bir gölge şeytan hızla yaklaşıyor.

Hayır, sıradan bir gölge şeytan değil... Sinirlerimi kaşıdıran bir şey. O.
Bizi buldu.

Yaklaşan dehşet dikkatimi o kadar dağıtıyor ki saldırıyı zamanında göremiyorum. Douglas silahının kabzasıyla başımın arkasına sert bir darbe indirdi. Karın üzerine düştüğümde dünya altüst oluyor, zonklayan başımın bir yerinden sıcak nem damlamaya başlamış bile.

Göğsüme ateş etmek için nişan alıyor, ama kendime geliyorum, yana doğru yuvarlanıyorum ve onu yere sermek için yerden sıçıyorum. Silahı elinden alıp onu yere seriyorum.

Lanet olsun, rüzgâr neden senin kanının kokusunu taşıyor? Silas bağın içinden gergin bir sesle talep ediyor. Savaşın çok uzaklarında, onun eşsiz büyüünün kıpkırmızı parıltılarını görüyorum.

Ona ve diğerlerine *daha büyük bir sorunumuz* olduğunu söylüyorum. Wraith'in her saniye yaklaştığını hissettiğimde midem dehşetle sıkışıyor. *Gideon geliyor.*

Kafamın içindeki küfür korosu, kollarını hızla kırdığım Douglas'ın bağırışıyla bastırılıyor. Ayağa kalkıp kalçasının tam da doğru noktasına vahşi bir tekme atıyorum ve uyluk kemiğini kırıyorum.

O kadar yaratıcı bir şekilde küfrediyor ki neredeyse etkileniyorum. "Yerde kal, yoksa seni hedef alacak,"
diye talimat veriyorum.

"Kim? Ve neden işimi bitirmiyorsun?" diye soruyor, acı içinde dişlerini gıcırdatarak. "Bunu geçen sefer de yapmıştın. Nesin sen, lanet olası bir sadist mi?"

Onu görmezden geliyorum, etrafımı saran kan gölünde tüm kibritlerimi bulmaya çalışıyorum. Buradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmamız gerekiyor-

Karanlık gölgeler karın üzerinde kayarak taze cesetleri yana savuruyor. Bazı dallar ödül avcılarının etrafını sarıyor, onlar da solgunlaşıp sinekler gibi yere düşmeden hemen önce dehşet içinde bağılıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Yakındaki arkadaşlarından birinin kafası aniden karanlık bir bıçakla kesilince Douglas sertçe nefes alır. Bedensiz kafa, dehşete kapılmış bir başka avcının kafatasına çarparak sertçe savrulur.

Toplanan yılan gibi gölgelerin arasından soğuk, damlayan bir yağ gibi gölgeli bir figür yükselir; doğal olmayan bir karanlığa bürünmüş, yüz­süz, heybetli, çok tanıdık bir varlık.

Gideon neşeyle, "*Bulan bulur, kaybeden Azrail,*" diye fısıldıyor. "Bu da ne..." Asher Douglas'ın beti benzi atıyor.

"Maven!"

Everett'in sesi yakınlardan bir yerden geliyor. Korku boğazımı tıkıyor, bu yüzden onlara sadece bağ yoluyla ulaşabiliyorum.

Kaçın. KOŞ.

Ve sonra, lanet bir korkak gibi hissetmeme rağmen, ben de aynısını yapıyorum.

Arkamdan çılgınlık yükseliyor, Wraith'in korkuyu kullanma yeteneği onları ya dehşet içinde donduruyor ya da tamamen ölüme terk ettiği için aniden kesiliyor. O ürpertici kahkaha rüzgârda dans ederken gölgeler peşimden yılan gibi kıvrılıyor - geçmişte beni her kışkırttığında duyduğum kahkahanın aynısı.

Kendimi zorluyorum, botlarım kara saplanıyor. Soğuk yüzümü ve ciğerlerimi yakıyor ama başımdaki yaranın sıcak nemi damlamaya devam ediyor, görüşüm sallanıyor.

Crypt yanımda koşarak belir­diğinde ölmekte olan savaşın eteklerinden zar zor ayrılıyorum.

"Hayır, Limbo'da kal!" Ona bağı­rıyorum. "Orası daha güvenli!" "Eğer öyleyse, o zaman-"

Beni kendi hayal dünyasına çekmek için bana uzanıyor. Ama temas etmeden önce, gölgeler aramızda patlıyor ve beni karın içine fırlatıyor.

Crypt'i göremiyorum ama boğuk çılgınlığı kutup gecesini kesiyor.

Baelfire ve Everett yakınlarda bağı­rıyorlar. Onlara *defolup* gitmelerini söylemek istiyorum ama daha konuşmadan ya da kıpırdayamadan, kırkayak benzeri devasa bir gölge bedenimin üzerinde kıvrılıyor. Düzinelerce küçük bacağı iğne gibi

Dolaştığı her yerde derimde delikler açıyor, ama onu itmeye çalıştığımda ellerim sanki dumanın içinden geçiyor. Başıma yaklaştığında panikliyorum ve mücadele ediyorum.

Kafamla tekrar oynamasına izin veremem. İzin veremem.

Ama özü kokuşmuş, mürekkepli bir şurup gibi etrafımda kaynaşırken işe yaramıyor. Karanlık gölge başımın etrafında dönüyor, ağzımı boğmak için uzuyor, dudaklarıma ve çeneme batıyor. Diğer ucu aşağı kayarak kulağıma giriyor ve başımın içine doğru süzülüyor.

Görüşüm bir an için beyazlaşıyor ve sonra çırılçıplak, solgun, kıpır kıpır kurtçuklarla kaplanıyorum. Onları temizlemeye çalışırken yanan boğazıma bir çığlık düğümleniyor ama onlar sadece derimde değil.

İçimdeler.

Yumurtadan çıkıyorlar. Ziyafet çekiyorlar. Çoğalıyorlar.

Burnumdan ve ağzımdan sürünerek çıkmaya başlıyorlar - çürüyen etimden dışarı fırlıyorlar. Ölüm ve solucanlarla delik deşik olmuş bir cesetten başka bir şey değilim.

"Ölüsün ama ölümün getirdiklerinden bu kadar korkuyorsun," diye alay ediyor Gideon'un sesi.

"Ama bir cesedin bir mezara ihtiyacı vardır."

Dayanılmaz ağırlık her yanıma baskı yapıp beni diri diri gömerken ciğerlerimden oksijen fışkırıyor. Toprak ağzıma, burnuma, gözlerime doluyor; gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi hissedene kadar göğsümü eziyor.

"Bulanın elinde kalır oyunumuza devam edelim."

Wraith'in gölgeli eli göğsümde kayarak bulamayacağı kalbi ararken hareket edemiyorum. Bulduğu şey ise ezilmiş ciğerlerim oluyor ve onları yavaşça söküp çıkarmaya başlıyor.

Ama tam da içimdeki acı ve dehşet tüm düşüncelerimi bastırmaya başlamışken, onu duyuyorum.

Kibritlerim. Çığlık atıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Gideon'un çılgın kahkahası sanki düşüncelerimi içten dışa doğru deşmeye çalışıyormuş gibi kafamın içini tırmalıyor. *"Asla senin olmadılar, kırık kuzgun. Artık benimler."*

"Hayır," diye mırıldanıyorum, onlara

ulaşmak için çaresizce. Onlar *benim*.

Geçmişimin bu çarpık yankısının onları daha fazla incitmesine izin vermeyeceğim.

Onlar. Onlar. Benim.

Damarlarımda dolaşan tüm adrenalin, korku ve karanlık, öfkem doruğa ulaştığında ateşi yükseltiyor. Ama bir şekilde farklı hissettiriyor
-Ölümün baş döndürücü vızıltısından çok, daha önce hiç deneyimlemediğim güçlü bir şeye benziyor.

Her ne ise, bir dahaki sefere ruhum Gideon'un kontrolüne karşı saldırdığında, kafamın içine zorla soktuğu dehşetten kurtuluyorum. Ayaklarımın üzerinde yuvarlanırken görüşüm netleşiyor, içgüdüsel olarak üzerimde kalan tek bıçağı bakmaya fırsat bulamadan çekiyorum.

Silas, Baelfire'in yanında karda kıvranıyor; ikisi de kulaklarına, ağızlarına ve burunlarına kayan ve haykırdıkça zihinlerini çarpıtan gölgelere dolanmış durumda. Crypt, etrafını saran kan lekeli karın içinde hareketsizdir. Gideon odaklanmaya karar vermeden önce yavaşça parçalanıyormuş gibi bir kolu ve bacağı eksik.

Everett. Wraith zihnine girerken sessiz bir ıstırap içinde. Bıçak benzeri gölgelerden biri havada yükseliyor, oniks benzeri bir giyotin elementalimin boynunun üzerinde duruyor.

Görüşüm kırmızıya dönüyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, ileri fırlıyorum ve bıçağı gölge şeytana saplıyorum.

İşe yaramaması
gerekiyordu. Ama
işe yarıyor.

Ben bıçağı tekrar tekrar saplarken wraith acı içinde feryat ediyor, öfkem sistemime hücum ediyor. Bıçağı Wraith'in merkezine gömerken o garip yeni güç beni diri diri yakıyor.

Gideon, bıçağı bırakıp dağılmadan önce kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle çığlık atıyor, gölgeleri kutup gecesinin uzak karanlığına doğru kayıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, adrenalin ve garip yeni güç yavaşça sakinleşirken titriyorum. Üzerimi koyu bir sıvı kaplıyor ve bunun Wraith kanı olması gerektiğini anlıyorum.

Ama nasıl?

Elimdeki bıçak parçalanmaya başlıyor. Everett'in bana hediye ettiği kemik bıçağın parçalanıp küle dönüştüğünü görmek için tam zamanında gözümü kırıyorum.

Tıpkı kutsanmış bir kemik silah
gibi. Bu da ne böyle?

Belki de...kahretsın, belki de ben bir azizim.

Anlamıyorum ama şu anda umurumda değil. Karda sürünerek kül grisi teniyle kıpırtısız yatan Everett'in yanına gidiyorum. Nabzını kontrol ederken ellerim titriyor.

Yaşıyor.

Onları kontrol ettiğimde Silas ve Baelfire da öyle. Sadece Silas'ın belli belirsiz bilinci yerinde ama o güzelim kızıl gözleriyle bana odaklanamıyor gibi görünüyor. Çenemden damlayan sıcak sıvıyla Kâbus Prensime koştuğumda, kaybettiği kan miktarı karşısında neredeyse boğulacaktım. Güzelce işaretleilmiş, parçalanmış kolu ve bacağı vücudunun yanında duruyor.

Nabzını kontrol ettiğimde, başı bir tarafa doğru kayıyor. Gözlerini birkaç kez kırıştırıyor, sonra gözleri kayarak kapanıyor ve hırıltılı bir şekilde nefes veriyor.

"Kanaman var," diye mırıldanıyor. "Şşş."

Konuşmak şu anda ona iyi gelmiyor. Yüzümden boş yere akan nemi siliyorum ve dikkatlice kolunu ve bacağını vücuduna yaklaştırıyorum.

"Acıyor aşkım," diye fısıldıyor, yüzü öyle bir acıyla buruşuyor ki göğsüm ağrıyor. "Uyuşturmak istiyorum ama... Eğer durdurursam... senden yoksun hissedeceğim..."

Sözleri birbirine karışıyor ve hiçbir anlam ifade etmiyor. Diğerlerini yaklaştırmadan önce onu tekrar nazikçe susturuyorum. Yarı histerik halimle, bana doğal olmayan bir güç verilmiş olmasının iyi olduğunu düşünüyorum, yoksa kibritlerimi sürüklemek çok daha zor olurdu.

Eskiden silah sesleri ve savaşın heyecan verici sesleriyle dolu olan savaş alanı ürkütücü bir sessizliğe büründü. Hayatta kalan herkes ya hareket edemiyor ve muhtemelen hipotermiye giriyor ya da ağır yaralı ve soğuk onları öldürmeden önce kan kaybından ölecekler.

Asher Douglas hariç.

Baelfire'ı diğer üçünün yanına taşımak için çabalamayı bitirdiğimde, bakışlarım uzaktaki ödül avcısıyla birleşiyor. Doğrulmayı başarmış ve kırık kollarını yumuşak yeşil büyüyle iyileştirirken bir yandan da kucağındaki silahıyla beni izliyor.

Beni şu anda vurabilir. Beni Miras Konseyi'ne götürebilir ve kibritlerimi burada çürümeye bırakabilirdi.

Bunun yerine, etrafındaki katliamı seyrederek başka tarafa bakıyor.

Beşli üyelerimin hepsi birbirine dokunur dokunmaz, damarlarımda hâlâ nabız gibi atan yaşam güçlerini çağırıyorum. Kara büyü etrafımda parlıyor ve bir süre sonra

Kısa, kör edici bir flaş, aniden daha önce Nebraska'da sahip olduğumuz aynı otel odası süitindeyiz.

Aklıma gelen ilk yer burası. Evren bir kez olsun merhametli davranmış ve şu anda bu odada hiçbir insan bulunmuyor. Elimi kaldırıp sıradan bir büyü kullanarak ön kapıyı çift kilitliyorum.

Sonra oturup kan damlarken kibritlerime bakıyorum.

Crypt halının üzerinde kanlar içinde yatıyor, artık diğerleri kadar baygın. Baelfire'in kollarından birine gümüş kurşunlar saplanmış durumda ve Everett'in omzunda bir kurt şekil değiştirenin ısırtığı yüzünden kanama var. Silas'ın sadece burnu kanıyor, bu da beyindeki büyülü gerilimin bir işareti ve berbat görünüyor. Hepsi öyle.

Bu yüzden onları güvende tutmak için deli gibi savaşmak zorundayım.

Hayır, bu yüzden en başta benim lanet reddimi kabul etmeleri gerekirdi. Eğer kabul etselerdi, onlara söylediğim gibi lanet tanrılara başvurmuş olsalardı, şimdiye kadar tamamen güvende ve başka bir mirasla eşleşmiş olabilirlerdi.

"Sizi uyarmıştım çocuklar," diye fısıldıyorum öfkeyle, sesim kırılarak. Ama öfkem kısa sürdü.

Bu miraslar her zaman benim olacaktı. Şu an şoka girmenin ya da durumumuz için üzülmenin zamanı değil. İyileşmelerine yardım etmeli, onları mümkün olduğunca güvende tutmalı ve planıma devam etmeliyim.

Engela'nın mektubunu okudum. Beşlisinde kalan diğer iki üyenin de aynı yerde saklanacağından şüpheleniyor. Engela'nın ayrıntılı anlatımları sayesinde Iker Del Mar'ın nerede olabileceğinden neredeyse eminim ama bu vuruş için beşlimi yanımda getirmeyeceğimden eminim.

İyileşmek için zamana ihtiyaçları olacak ama Amadeus Lillian'a ya da insanlara zarar vermeden önce Ölümsüz Beşli'nin bir üyesini daha ortadan kaldırmalıyım.

Yine de onları geride bırakma fikri...

Tanrılar. Bu çok kötü olacak.

Yeni bağlanan mirasçıların eşleriyle birlikte zamana ihtiyacı vardır, bağ kurmanın ve bağ güçlendikçe yakınlaşmanın tadını çıkarırlar. Ben bir mirasçı değilim ama lanet olsun, keşke tüm bunlar için zamanımız olsaydı.

Oh, neyse. Hayat bir sürtük, ölüm de öyle.

Bir sonraki hamlemi planlarken, çalışıyorum. Sıradan büyülerde yetenekli bir şifacı değilim ama şu anda savaştan damarlarıma pompalanan o kadar çok güç var ki Crypt'in kolunu ve bacağını vücuduna geri dikmek için kullanıyorum. İnkübüs şifası, yaranın ciddiyetiyle ilgilenebilir.

Yaraları yavaşça sarıyorum. Everett'in omzunu temizleyip sarmadan önce gümüş mermileri Baelfire'dan dikkatlice çıkarıyorum.

Kardelen.

Everett'in yüzünü incelemek için duraklıyorum ama Gideon'un onları bıraktığı sersemlikten uyanmıyor. Yüzümü buruşturarak başımın arkasına uzanıyorum ve oradaki yaranın en kötüsünü iyileştirmek için nekromantik sözcükleri üflüyorum. Büyü malzemeleri olmadan çok daha az etkili ama kanama duruyor.

Daha sonra, Silas ve Crypt'i Alaska soğuşundan korunmalarına yardımcı olmak için iki yatak odasındaki battaniyelere sarıyorum, tüm süite ağır koruyucu muhafazalar yerleştiriyorum ve tüm ışıkları açık bırakıyorum. İyi bir önlem olarak birkaç ışık büyü ekledim ve dördünün de yakışıklı, kan ve kirle kaplı yüzlerini inceleyerek yavaşça onlardan uzaklaştım.

Tahmin etmem gerekirse, bunu birkaç saat içinde atlatabilirler. Muhtemelen daha erken -özellikle Crypt, geçmişi göz önüne alındığında gerçek dehşete karşı ciddi bir toleransı olmalı.

Ama bu yine de beşlimi daha fazla tehlikeye atmadan işleri halletmem için bana zaman veriyor.

"Yakında döneceğim," diyorum sessizce bilinçsiz beşlime, bir taşıma büyü hazırlarken, doğal olmayan büyü kanla kararmış eldivenlerimin etrafında hayat buluyor. "Daha iyi ol çünkü ben..."

Hiçbirinizi kaybetmeye dayanamam.

Kelimeler ağzımda düğümleniyor ve onun yerine mırıldanıyorum: "Çünkü yapmazsan çok kızarım. Döndüğümde de Kanada'ya gideceğiz."

Cuchillería'dan dışarı adım atıyorum, yeni aldığım küçük bıçakları üzerimdeki gizli yerlere gizlice yerleştirirken sokakları tarıyorum. Biri Pierce'ın karşısındaki botumda, ikisi kollarımda, biri de pantolonumun belinde.

Hazırlanmam iki saatimi aldı ve şimdi dünyanın bu bölgesinde güneş ufukta alçalıyor. Her ne kadar bu işi uzatmak ve öldürmenin tadını çıkarmak istesem de, bir an önce bitirip beşlime dönmem gerekiyor.

Tanrım, onları düşünmeden edemiyorum. Henüz uyanmadıklarını biliyorum, yoksa şimdiye kadar kafamın içinde onları duymuş olurdum.

İnsanlar dışarıda, yürüyüş yollarında gezinirken ya da sokak satıcılarından dumanı tüten yiyecekler alırken gün batımının tadını çıkarıyorlar. Ben aradığım sokağın okyanusa paralel uzanacağı sahile doğru yürürken onlar kendi işlerine bakıyorlar.

Iker Del Mar burada, Kuzey İspanya'da, bu küçük kasabada.

Çok yorgun olmama rağmen onu öldüreceğim.

Madrid'e ve ardından buraya taşındıktan sonra, büyüm için yakıtım trajik bir şekilde azalıyor. Alaska'daki dövüş, Gideon'la karşılaşma ve karlı vahşi doğada kan kaybeden kibritlerim dışında hiçbir şeyi hayal edememek göz kapaklarımı ve kemiklerimi ağırlaştırdı.

En azından artık ölümsüz hydra shifter'ı etkili bir şekilde alt etmek için gerekli her şeye sahibim.

Patlıcangiller kökü tozumu çok küçük bir miktarını Madrid'deki Amerikan elçiliği güvenlik odasından çaldığım bir sakinleştiriciyle sihirli bir şekilde karıştırdım. Ona ulaşmak için bir sürü insanı, sihirli koğuşları ve birkaç güvenlik kamerasını devre dışı bırakmam gerekti ama başardım.

Bu standart ama güçlü bir acil durum sakinleştiricisi, yetkililerin vahşi bir şekil değiştiren olması durumunda ellerinde bulundurmaları zorunlu. Boyutu ne olursa olsun bir hedefin şekil değiştirmesini önler ve insan formuna geri dönmeye zorlar.

Patlıcangillerden elde edilen toz, Del Mar'ı o kadar zayıflatacak ki onu öldürmek çocuk oyuncağı olacak.

Üzerimdeki yorgunluğu görmezden gelerek Engela'nın mektubunda tarif edilen sokağa giriyorum ve güneş gözlüklerimi ayarlıyorum. İnsanlar haberlerde tarifimi duydukları için kılık değiştirmek amacıyla büyük siyah bir güneş şapkası da takıyorum.

Sağ tarafımdaki dağın yamacında güzel pastel evler yükseliyor, altın rengi gün batımında ıslıl ıslıl parlıyorlar. Sokak solumda bir yol ve küçük bir çitle aniden bitiyor ve koyu mavi okyanusa açılıyor.

Okyanusu daha önce hiç görmemiştim. Muazzam; doğanın güzel, acımasız ve yenilmez bir yüzü.

Eğer tüm bunları atlatabilsek, Kenzie'nin bir zamanlar yapmaktan bahsettiği gibi, beşli grubumla birlikte bir yerlerde özel bir plajı ziyaret etmek istiyorum. Baelfire çıplak plajlar hakkında şakalar yaparken Everett'in beni ve kendisini güneş kremiyle köpürttüğünü rahatlıkla görebiliyorum. Silas muhtemelen güneşten uzak durmak için bir şemsiyenin altında bana yüksek sesle kitap okurdu. Crypt benimle yüzmeye gider ve bikini üstümü çalardı.

Lanet olsun. Onlara geri dönmeliyim.

Beşlimle geçirebileceğim mümkün olan her saniyeyi istiyorum çünkü ben yok olmadan önce birlikte yaşayabileceğimiz şeylerin bir sınırı olduğunu biliyorum.

Görevimi tamamladıktan sonra var olmanın bir yolunu bulabilseydim.

İki adamın ön kapının dışında sohbet ettiği bir malikanenin birkaç ev aşağısında duruyorum. İnsan turistler gibi giyinmişler ama etrafı nasıl taradıklarını fark ediyorum.

Onlar güvenlik. Büyük olasılıkla güçlü miraslar.

Bu sahil caddesinin üçümüz dışında boş olması iyi bir şey.

İçlerinden biri oyalandığımı fark ediyor. Gözleri şüpheyile kısılr kısılmaz onlara doğru koşuyorum, el sallıyorum ve bağıriyorum çünkü bir rakibi atlatmanın en iyi yollarından biri mümkün olduğunca gürültülü ve dikkat çekici olmaktır.

"Merhaba! Çok özür dilerim ama aranızda İngilizce bilen var mı?"

Del Mar'ın sığınağının önündeki küçük kapıya vardığımda efsaneler hâlâ şaşkınlıkla göz kırpyordu. Araları daha geniş olsa ön parmaklıklardan geçebileceğim kadar yaklaştım.

"Sen ne halt ediyorsun-" diye başlıyor içlerinden biri, bana doğru uzanarak.

Elini üzerime koyduğu anda bileğini kırıp kolunu büküyorum, önümde dönerken diğer mirasçı bir el ateş ederek tepki veriyor.

parçalayıcı altıgen. Kalkan olarak tuttuğum kişiyi anında öldürüyor. Onu düşürüyorum, bir darbe girişimini savuşturuyorum ve Pierce'ı diğer muhafızın göğsüne saplıyorum. Yere yığılıyor, şişkin ve kararmış gövdesini pençeliyor. Çığlık atmaya çalışıyor ama dikkatlerin evden uzaklaşmasına izin veremem, bu yüzden ceplerinde bir güvenlik muskası ararken ağzını ve burnunu kapatıyorum.

Onu da aynı şekilde buldum.

seğirmesi durdu, yeni bir avın vızıltısı içimi kasıp kavurdu.

Herhangi bir alarm verip vermediğimi kontrol ediyorum. Köşede bir çift yürüyordu, ama biri büyüleyici evlerden birinin fotoğrafını çekmek için durdu, diğeri de telefonunda bir şey kontrol ediyordu. Onların dikkati dağılmışken, her iki mirası da hızla sokağın kenarına taşıyor ve çitin üzerinden okyanusa atıyorum.

İnsan çift birkaç dakika sonra tamamen habersiz bir şekilde yanımdan geçip gidiyor. Tekrar yalnız kaldığımda, Del Mar'ın ön kapısından mümkün olduğunca sessizce geçmek için kaldırılmış güvenlik tılsımını kullanıyorum.

Bu evlerin çoğu aralarında neredeyse hiç boşluk olmadan bir arada bulunuyor ama Del Mar'ın güvenli evinin etrafı bahçelerle çevrili. Pencerelerden birinde bir perdenin hareket ettiğini fark ettiğimde, büyük bir taş çeşmenin arkasına geçiyorum.

Yakındaki güçlü koşualların büyülu uğultusunu hissedebiliyorum. Tılsım beni onlardan geçirecek. Şükürler olsun, çünkü damarlarımda dans eden taze yaşam güçlerim olsa da, gücümü dövüşün kalbi için korumak istiyorum.

Ayrıca, şu anda gereğinden fazlasını yapamayacak kadar yorgunum.

Sevgilim?

Crypt'in hışırtılı, yorgun sesi bağıın içinden bana doğru süzölüyor ve beni şaşırtıyor. Fiziksel uzaklığımız nedeniyle çok zayıf olduğunu varsayıyorum.

Güvendeneyim, söz veriyorum, fark edilmeyeceğimden emin olmak için beklerken Pierce'ı alışkanlıktan kolumdan temizliyorum.

Neden auranın izini süremiyorum?

Muhtemelen ışınladığım içindir. İyileştin mi?

Cevap vermesi için birkaç dakika bekliyorum ama cevap yok. Bu beni biraz endişelendiriyor ama telepatiyle dikkatimi dağıtmak için yanlış bir zaman, bu yüzden endişelerimi bir kenara bırakıp eve girmenin en iyi yolunu planlamak için çeşmenin etrafına göz atıyorum. Ben hareket edemeden ön kapı açılıyor. Kapıya doğru giderken sesler geçerken tekrar saklanıyorum.

"Az önce buradaydılar. Ne yani, birlikte işemeye falan mı gittiler?"

"Kim bilir. Garrett sadece onları dışarıda aramamı söyledi çünkü Del Mar huysuz hidra kışını o lanet olası kapalı havuzdan çıkarır ve daha fazla *conchita* almaya gittiklerini fark ederse insanları tekrar öldürmeye başlayacak."

Yani Del Mar şu anda içeride hidra formunda.

Bildiğim iyi oldu.

Sırtlarını bana döndüklerinde, çeşmenin etrafından dolanıp ön kapıdan içeri süzülüyorum, güvenlik tılsımı boğucu derecede ağır koşuylardan geçmeme izin veriyor. Durup giriş koridorunu tarıyorum. İleride suyun yumuşak şırıltısını duyabildiğim için kapalı havuza çıkıyor olmalı. O yöne doğru bir adım atıyorum ama solumdaki dik merdivenden biri fırlıyor ve hırlayarak beni yakalıyor.

Vampir dişlerini boğazıma geçiriyor ama o beni parçalayamadan ben onun kalbini söküyorum. Kiremitli zemine yığılıyor, kafası sesli bir şekilde çarpıyor.

Yukarıda daha fazla güvenlik görevlisi bağılıyor. Suyun şırıltısı artıyor ve ileriden gelen birkaç sürüngen tıslamasından önce derin bir gümbürtü geliyor.

Pekâlâ, sinsiliği siktir et. Hadi yapalım şu işi.

Koridorda hızla ilerliyorum, evin tüm katını kaplayan devasa, tonozlu kapalı havuz odasına girerken etrafımı analiz ediyorum. Gaz maskeli iki büyük eski güvenlik görevlisi burada nöbet tutuyor ve beni gördüklerinde bağılıyorlar.

Ama benim önceliğim lanet olası Iker Del Mar.

Amadeus bana Ölümsüz Beşli'nin zayıflıkları hakkında birçok kez bilgi verdi. Bana Hidra'yı öğretti.

Birçok başı zehirli dumanlar püskürtür ve kesildiğinde iki kat büyür. Büyük dişleri ve pençeleri sakat bırakır, ancak suda yaşayan canavarın gerçek ölümcüllüğünü unutmaz: zehirli kan. Sadece kokusu bile yaşayanlar için ölümcüldür.

Kan dökmekten ne kadar hoşlansam da, Del Mar'ın hidralarının kanının kokusunu aldığım için beşlimin acı çekerek ölmesine daha fazla zaman harcamak istemiyorum. İnsan formundaki kanı herhangi bir risk oluşturmayacaktır, bu yüzden cebimdeki sakinleştirici gerçekten çok gerekli.

Hidranın dokuz başı uyum içinde çılgılık atıyor. Sesi de tıpkı geri kalanı gibi iğrenç. Büyük, pullu ve yılanı olmasına rağmen Baelfire'in ejderhası kadar büyük değil.

Tam o dokuz kafa ağızlarını açıp havaya yeşilimsi bir gaz püskürtmeye başladığında, kendimi Del Mar'ın canavarının yarıya kadar suya batmış olduğu inanılmaz büyüklükteki kapalı havuza fırlatıyorum.

Hidra dönerken su çalkantılı bir hal alıyor, drakonik bacaklarıyla beni ezmeye çalışıyor. Yılan gibi kuyruğu havuzun içinde beni aramak için çırpınıyor ama ben ona tutunuyorum. Suyun altında pullu uzantıya tutunmaya çalışırken cebimdeki sakinleştiriciyi çıkarıyorum ve uzun iğneyi canavarın pullarının arasına derinlemesine batırıyorum.

Del Mar çığlık atıyor ve sonunda beni silkeleyerek suyun altında dönmemi sağlıyor. Alnım havuzun kenarına çarpıyor ve ardından hançer gibi pençeler sırtımı kesiyor. Omurgamda yakıcı bir acı patlıyor ve vücudumun refleksi çığlık atmakken ağızımdan sular akıyor.

Suyun altında dönerek, nihayet yüzeye çıkmak için tekmeliyorum, su öksürüyorum ve nefes nefese kalıyorum. Şimdiye kadar hidranın dumanı yeterince dağılmıştı ama Del Mar'ın dokuz başı hâlâ çığlık atıyor, tıslıyor ve dişlerini gıcırdatıyordu. Sendeliyor, bana odaklanmaktan çok az önce ona ne yaptığıma odaklanmış durumda.

Havuzun hemen dışında duran eski muhafızlardan biri bir büyüyle beni hedef alıyor. Sırtımdaki yakıcı acıyı görmezden gelerek havuzun kenarına tutunup suyun dışına fırlıyorum ve saldırıdan yuvarlanarak uzaklaşıyorum. Islak saçlarımı yüzümden savurarak Pierce'ı tekrar çekiyorum ve büyücünün boynuna saplıyorum.

Elemental bir hava darbesi bana çarpıyor ve beni evin duvarlarından birine çarpıyor. Kaburgalarımın kırılma sesini duyuyorum ama daha fazla acıyla vakit kaybedemem. Bunun yerine, art arda birkaç kara büyü saldırısı başlatıyorum.

Bir tanesi hava elementaline isabet etti. Çığlık atıp havuza düşüyor ve boğulurken, hidra çırpınmaya ve çığlık atmaya devam ediyor, zorunlu bir değişimin etkileriyle savaşıyor.

Acı ve yorgunluktan görüşüm bulanıklaşıyor ama bir başka vızıltı içimi dolduruyor.

Üst kattaki güvenlik görevlilerinden ikisi koşarak odaya giriyor. Artık tanıdık gelen silah sesini duyuyorum ve tam kadın ateş açarken kenara dalıyorum. Doğal olmayan hortlak hızımı kullanarak ona ulaşmak için havuzun etrafında koşturuyorum ama kurşunlardan biri kalçama saplanmadan önce değil.

Ahh.

Boynunu kırdım. Bir bez bebek gibi yere düştü.

Bu işi hızlı ve profesyonelce yapmak istiyordum ama taze öldürmenin verdiği heyecan ve damarlarımdaki dövüş hırsı arasında, diğer güvenlik görevlisi dönüp kaçmaya çalıştığında yüzüme yayılan delice sırtışa engel olamıyorum. Yeni bıçaklarımdan birini çıkarıp sırtına fırlatıyorum. Kalbinin olduğu yere batıyor ve bir an sonra cansız bir şekilde öne doğru düşüyor.

Karanlık, lezzetli bir güç dalgası daha sistemime doluyor. Görüşüm tekrar düşüyor, ama bu sefer bunun nedeni vahşi tarafımın serbest kalmak istemesi.

Mümkün olan en kısa sürede beşlime geri dönmeye bu kadar kararlı olmasaydım, buna izin verirdim.

Bunun yerine, kontrolümü kaybetmemek için, Amadeus ve büyücülerin bana öğrettiği mantralar listesini, hidra değiştiricinin insan formuna büzüştüğü havuza yaklaşırken tekrarlıyorum.

"Hiçbir şey hissetmiyorum. Kendi başımayım. Kimseye ihtiyacım yok." Boynumdaki kanı silerek derin bir nefes alıyorum ve olabildiğince kötü olmayan kırık kaburgalarımı kontrol ediyorum. "Ben ölümle bir olan bir silahtan başka bir şey değilim. Ölümcül sakinlikten başka bir şey değilim."

Bu eski mantraları tekrarlamak, havuzun yanına çömelirken içimdeki çılgını durduruyor. Iker Del Mar sonunda soluk soluğa su yüzeyine çıkıyor ve vardiyaadan çırılçıplak kalıyor.

Suyun içinde öne doğru atılarak bana doğru keskin dişlerini gösterdi, saldırmaya hazırды. Ondan önce davranıp sağ omzuna gümüş bir hançer sapladım. Çılgılık atıyor, acının ve itüzümü kökü tozunun etkisiyle suya basmaya çaballıyor.

Onu kolundan tutarak havuzun kenarına çekiyorum. Ölümsüz tıslıyor ve beni ısırmaya çalışıyor, ama daha küçük bir bıçağım zaten hazır, ağzından yanaklarına doğru kesiyorum.

Acı içinde tıslıyor.

"*Telum.*" Konuşurken kan püskürüyor, acı içinde yüzünü buruştururken çatallı dili içeri girip çıkıyor. "Bu hiçbir işe yaramaz. Öldüremezsın-"

"Ah, doğru. Yaşam bağlantınız. Aklımdan çıkmış, ama bana bir dakika ver." Boynunu kestim. Hareketsiz kalmadan önce gurulduyor ve seğiriyor.

Vızıltı damarlarıma dolmuyor elbette. Önce onun eteryum çapasını yok etmem gerekiyor. Yüzümü buruşturarak kurşunu bacağımdan çıkarıyorum ve Iker'in yaşam bağlantısını aramaya giderken başımdaki zonklamayı görmezden gelerek bacağıma ve sırtıma basit bir nekromantik iyileştirme büyüsü yapıyorum.

Bir yüzük. Engela onu saklamak için kullandığı tüm yöntemlerle birlikte ayrıntılı olarak tarif etmişti.

Tüm evi aramak yirmi dakika sürdü. Bu süre zarfında, beş güvenlik ekibi üyesi daha ya geri dönüyor ya da vardiyaları için ortaya çıkıyor, sadece sistemimde dolaşan baş döndürücü vızıltıya katılmak için - Del Mar'ın üst kattaki misafir yataklarından birinin altına sakladığı büyülü kasayı kırmak için çok fazla yıkıcı büyü gerektiğinden bu çok uygun.

Küçük eteryum yüzüğünü kapıyorum ve kendimi merdivenlerden aşağı, cesetlerle dolu havuz odasına sürüklerken esniyorum. Del Mar'ın yanına çömelip bekliyorum.

Ve bekledim.

Gerçekten, o orospu çocuğunu hemen şimdi öldürmeliyim. O uyanmadan önce eteryum yüzüğünü yok edebilir ve sonra adamlarımın yanına dönebilirdim.

Ama önce bu canavarla birkaç kelime konuşmak istiyorum.

Del Mar'ın gözleri dalgalanıyor, boynundaki yara kapanmaya başlarken bakışları bir anlığına sönüyor. Tamamen iyileşmeden önce eldivenli işaret parmağımı kalan delikten içeri sokuyorum, böylece kendine geldiğinde acıdan tıslayarak boğuluyor ve çırpınıyor.

Bakışları normale dönene kadar bekliyorum ve bana ters ters bakıyor. Dikkatini verdiğini anladığımda, Pierce'ı eteryum halkasının üzerine kaldırıyorum ve tanrı vergisi yaşam bağına parçalamak için sertçe indiriyorum.

Canavar çığlık atıyor.

Tanrılar. Ne harika bir ses.

Artık eteryumu kullanarak hayata geri bağlanamayacağına göre, kaynayan ölümsüze gülümsüyorum.

"Bana psişik kaltağın nerede olduğunu söyle."

Del Mar dövüşmeye çalışırken parmağımın arasından hırıltılar yükseliyor ama patlıcangöbeği kökü tozunun kalıcı etkileri yüzünden hâlâ çok zayıflamış durumda.

"Yaşlı Amadeus tarafından gönderildin, değil mi?" Tükürüyor, parmağımı oynattığımda hafifçe boğuluyor ve yüzünün buruştuğunu görüyorum. "Bakıcımın nerede olduğunu sana söylemeyeceğim-"

"Yapma o zaman," diye umursamazca omuz silkiyorum. "Engela zaten bana nerede olduğunu söyledi."

Keskin dişlerini gösteriyor. "Engela bilmez, o lanet olası hain. Ona hiçbir şey emanet etmedik; çok zayıftı ve manipüle edilmesi kolaydı. Natalya'nın her nerede olduğunu söylüyorsa, bu tamamen yanlış."

"Yani Baltimore'da değil mi?"

Soğukkanlılığını korumaya çalışırken yüzünün buruştuğunu görüyorum.

Başımı salladım. "Bunu doğruladığın için teşekkürler. Şimdi sana bir sorum var çünkü ne kadar şeytani olsan da aynı zamanda zekisin. Ne olduğumu çok iyi biliyorsun ve bu hayatta göreceğin son yüzün benimki olduğunu da biliyorsun. Bunu uzatmamı istemiyorsan, cevap ver. "Bir hortlak başarısız bir amaçtan nasıl daha uzun yaşayabilir?"

Başka bir deyişle... Nasıl olur da onlarla kalabilirim?

Sertçe gülüyor ama sesi boğuk çıkıyor. "Acınacak haldesin."

"Biliyor musun, her zaman işleyen bir beyne bağlı bir gözü parçalara ayırmak istemişimdir," diyorum konuşkan bir tonda, gümüş bıçağı omzundan çekip bir uyarı olarak gözünün yanına koyuyorum.

Del Mar tıslıyor. "Senin gibi bir hortlağın başarısız, aşağılık varoluşunu ortaya çıkarabilmesi için, yaşam tanrıçası Galene'nin doğrudan kutsamasına ihtiyacın var. Ya da belki başka bir tanrı senin gibi bir yaratığa acırsa-"

Nefes alırken aniden kesiliyor, burun delikleri açılıyor. Sonra korkunç derecede ıslak bir kahkaha hasarlı boğazını tırmalıyor ve bulanık sarı gözleri uzaklaşıyor.

"Bilebilirdim. Ne zarif bir hesaplaşma." "Sen neden bahsediyorsun be?" Talep ediyorum.

Del Mar'ın alaycılığı çirkin. "Tanrıların oynadığı bu oyun ve senin düzenlenmiş varlığın. Bıktım artık bundan. Bitir beni, *Telum*."

"Soru sormayı bitirmedim."

"Bitti, çünkü benden daha fazla bir şey alamayacaksın. Ve yakında zamanınız geldiğinde, Sachar sizi ne olduğunuza göre değil, ne hale geldiğinize göre yargılayacak. Öteki Dünya'da işlediğin suçlar yüzünden çürüyeceksin-"

"Benim suçlarım mı?"

Parmağımı hydra shifter'in boynuna daha da sokup çığlık atana kadar büküyorum. Sonra eğilip solgun, insanlık dışı bakışlarıyla buluşuyorum, böylece bunların hiçbirini kaçırmıyor.

"İkimiz de canavarız, o yüzden bana kendini bir şey sanma saçmalığını bırak. Suçlarınızın ne olduğunu biliyorum. Natalya bekçi olabilir ama beyin sensin. O insan birliğini Cehennem'e göndermek senin fikrindi; yani birkaç saniye içinde öldüğünde, Sachar *seni* nesiller boyunca o masumların her ölümüne göre yargılayacak. Öteki Dünya'daki bazı cezaların çok acımasız olduğunu söylüyorlar - benim burada ve şimdi yapabileceğimden çok daha acımasız."

Tekrar gülümsüyorum, yavaşça, gözlerindeki acı ve korkunun tadını çıkararak.

"Yine de. Bir kaltak deneyebilir. Bu, Kâbus Prensimin yıllar boyunca çektiği işkencelerdeki rolün için."

O çılgılık atarken çatallı dilini kesiyorum.

"Ve bu da *dostuma* lanet bir tasma taktığın için."

Kıvranan dilini boğazına sokup onu boğulmaya zorlarken öfkem artıyor. Paniklemeye başlıyor, hava almak için mücadele ederken daha fazla kan öksürüyor. Ona dik dik bakıyorum, uzun zamandır bastırdığım intikam dolu öfkem kulaklarımda kükrerken parmağımı boynundan çekiyorum.

"Ve bu da Nether'daki tüm acı çeken masum insanlar için, seni korkak orospu çocuğu."

Kalbini sökerken, son ıstırabına katkıda bulunmak için fazladan bir bükülme ekliyorum. Bir an için intikam tatlı geldi.

Ama rakipsiz bir güç vızıltısı yakıcı bir güçle sistemime dolduğunda, kendi göğsümü tutarak kalbini bırakıyorum. Derin bir nefes alıyorum, içimde zar zor barındırdığım iki güçlü ölümsüz yaşam gücüne rağmen kendimi dengelemeye çalışıyorum.

Tam sınıırıma ulaştığımı düşündüğüm anda, sanki çok uzaktaymışlar gibi seslerini duyuyorum.

Maven, diye sesleniyor Everett, telepatik sesini panik kaplıyor.

Silas hemen arkasında. *Hangi cehennemdesin sen? Cevap ver bize. Şimdi cevap ver.*

Seslerini duymanın verdiği rahatlama, damarlarımdaki kabarcıklı gücü köreltiyor. Yavaşça nefes verip ayağa kalkıyorum.

Yakında döneceğim, söz veriyorum.

Ama nereye git-

Del Mar'ın güvenli evinin ön kapısı çarparak açıldı. Beşlimi hemen dışarı atıyorum ve bir avuç ödül avcısı odaya dalarken bir sonraki tehditle yüzleşmek için dönüyorum.

Zebaniler içeri dalarken uluyor ve hırlıyorlar ama beni şaşırtan bir şekilde efendileri onlara diz çökmelerini emrediyor. Avcılar Ölümsüz Beşli'nin ölü üyesini gördüklerinde, bana nişan alıp etrafımı sarmak için iyi yağlanmış bir ekip gibi hareket ederken, alarm içinde bağırıp küfrediyorlar. Kırmızı lazerleri derimin üzerinde dans ediyor, başımı ve göğsümü merkez alıyor.

Avcılardan biri cep telefonuyla resmimi çekiyor. Harika. Sanırım bu yakında tüm haberlerde yer alacak.

Oh, neyse. En azından Pierce hazırda beklerken beni kanlar içinde yakaladı.

"Kıpırdama," diye emrediyor koyu tenli bir fae kadın. "Sessizce gel, böylece sana zarar vermek zorunda kalmayız."

Tekrar esnedim, bu ödül avcılarına gözlerimi kısarak bakarken yorgunluk iyice kendini hissettirmeye başlamıştı. Tanrılar onlara yardım etsin, ne kadar korkutucu olduklarının farkında değiller. Şu anda hepsi birden beni vurabilir ve ben yine de onlar beni muhtemelen Miras Konseyi'ne teslim etmeden önce onları katletmek için bolca zamanım olacak şekilde canlanabilirim.

"Beni dövüşmekle tehdit edecekseniz, en azından ne yaptığınızı bilen birini getirin. Douglas nerede?"

"Hâlâ Alaska'da bıraktığın pisliği temizliyor," diye homurdanıyor avcılardan bir diğeri. Yüzündeki korku dolu tiksinti, tetik parmağının kaşınmaya başladığını düşünmeme neden oluyor. "Sorgulama için canlı getirilmeni istiyor ama direnirsen sonunda seni öldüreceğiz. Ama ben seni hemen burada öldürelim diyorum."

"Geri çekil Radley," diye tersliyor Fae kızı.

"Etrafına bak! Az önce buradaki herkese suikast düzenledi!" diye bağırıyor. "Kuzeninin bu kaltak tarafından Alaska'da öldürüldüğünü unuttun mu? Douglas'ın ne dediği umurumda değil. Cevaplara değil, *Telum*'un ölüsüne ihtiyacımız var!"

Bunun üzerine hepsi bağırmaya başlar. Başlarındaki kız sinirlenerek omzunun üzerinden onlara bakar ve Douglas'ın bir planı olduğunu ve çenelerini kapatmaları gerektiğini söyler.

Zavallı birliktelikleri mükemmel bir açılış oldu. Havaya bir kara büyü dalgası gönderiyorum ve hepsini acı ve alarm çığlıklarıyla geriye doğru uçuruyorum. Zebaniler havlayıp sızlanıyor, eşsiz büyümün neden olduğu acı karmaşasına kapılıyorlar.

Beni Madrid'deki bir ara sokağa geri göndermek için toplayabildiğim en hızlı ulaşım büyüsünü kullanıyorum. Tökezliyorum, nefes almaya çalışırken kendimi yanımdaki tuğla duvara yaslıyorum.

Nebraska'ya dönmeden önce yaralarımı daha fazla iyileştirebilirim. Böylece adamlarım beni gördüklerinde kendilerini kaybetmezler.

Ve sonra tekrar avlanmadan önce sihrimin izinden uzaklaşmamız gerekecek - çünkü Del Mar'ı öldürmek bana daha fazla zaman kazandırdı ve bunu kullanmak niyetindeyim.

EVERETT

Ölüm sandığım şeyden uyandığımdan beri neredeyse üç korkunç saat geçti.

İlk bir saati acı dolu bir panik içinde, o wraith bana her ne yaptıysa kelimeler bulmakta zorlanarak geçirdim. Silas da aynı durumdaydı, Crypt hiçbir yerde bulunamıyordu ve Baelfire hâlâ baygındı.

Bağ aracılığıyla Maven'a ulaşmaya çalıştığımızda, tek alabildiğimiz "*Yakında döneceğim*" oldu.

Sonra da bizi engelledi.

İkinci saatte, Baelfire sonunda uyandı. Ama aslında o değildi, sadece içinde yaşayan canavardı. İçindeki ejderhanın daha önce baş belası olduğunu düşünmüştüm ama bunun yanında hiçbir şeydi. Silas, koca serseriye kör ve hırıltılı bir öfkeyle yer değiştirmesini engellemek için iki kez üst üste büyüyle sersemletmek zorunda kaldı.

O lanet olası hortlak ona her ne yaptıysa, Baelfire'ın mecazi anlamda telefona gelebilmesi biraz zaman aldı. Sonra birbirimizi öldürmenin eşiğinde, iyileşmekte olan, küfreden, sinirli bir üçlü olduk - özellikle de hala Maven'a ulaşamadığımız için. Ya da Crypt'e, bu konuda.

Ta ki sonunda o lanet çizgiyi çekene kadar.

Yani, Maven bizi burada bırakıp kendi başına bir şeyler yapmaya mı karar verdi? Onu suçlamıyorum. Biz onun gözünde ne kadar işe yaramazız ki *bu* boyutta bir kavgaya karıştık, ardından benim yeni tanımım cehennem kişileşti ve yine de bizi tek başımıza toparlayıp yoluna devam etmek zorunda kaldı? Muhtemelen çok yorulmuştur, Varlık'ın ona verdiği son tarihe yetişmek için kendini çok zorluyordur, böylece değer verdiği insanları kurtarabilir.

Ve işte buradayız, bir avuç küçük çocuk gibi mızımızlanıyoruz.

Ama artık değil - o dışarıda Tanrı bilir ne yaparken benim kıcımın üstüne oturmamın imkanı yok. Yapacağımız son şey bu olsa bile bakıcımıza faydalı olacağız.

Tüm bunları söylemek için Silas ve Baelfire'ın üzerine gittiğimde, kavgaları hemen kesildi.

Son otuz dakika çok daha verimli geçti. Üçümüz tarafından da.

Birlikte çalışarak ve planlayarak.

Yüce tanrılar, gerçekten de zamanın sonu gelmiş olmalı.

Küçük süitin yemek masasında arkama yaslanmış, Alaska'da beni ısırarak kurt şekli değıştiren yüzünden yaralanan omzuma bakıyorum. Silas, Maven'dan beslenene kadar iyileşmek için daha fazla kan büyüğü kullanamaz, ayrıca kendisi de berbat durumda. Hepimiz öyleyiz.

"Pekâlâ," diye mırıldandım. "Aramayı ben yapacağım. Telefonunu kullanmam gerek Ejder Nefesi."

Baelfire, üzerine bulaşan kandan arınmak için banyoya gitmeden önce telefonu suratıma fırlatıyor. Üretken olmamız, bugün olan her şey için hâlâ kızgın olmadığımız anlamına gelmiyor.

Cep telefonu çalarken süitin yatak odalarından birine giriyorum. Bir klik sesi ve uzun bir iç çekiş duyduğumda telefonu açmayacağından neredeyse emindim.

"Huzur içinde ölü taklidi yapmama izin veremez misin, Evie?"

"Bana böyle hitap etmemeni sana milyonlarca kez söyledim," diyorum, pencereden dışarı, güneşin aydınlattığı küçük Nebraska kasabasına bakarak. Caddenin kenarlarına kar yığılmış ve insanlar orada burada gezinirken mutlu bir şekilde sohbet ediyorlar. Ne kadar normal bir hayatları var, tatillerde rahatlar.

Onları kıskanıyorum. Tatil günlerini Maven'la birlikte, kaçmak yerine onu şımartarak geçirmek için her şeyimi verirdim.

Bağlantım telefonda oflayıp pufluyor. "Öyle mi? Sana beni aramamanı milyonlarca kez söyledim, nokta. Yine de bilinmeyen bir numara yeni başlangıç numaramı hiç de uygun olmayan bir saatte aradığında-"

"Bulduğunuz yerde saat sabahın onu," diye belirtiyorum.

"Ne var biliyor musun? Beni araman için her zaman uygunsuz bir saat çünkü dediğim gibi, *ölü* numarası yapıyorum. Peki buradaki pislik kim?"

"Muhtemelen benim,"

diye itiraf ediyorum.

"Aynen öyle."

"Uzmanlığına ihtiyacım var, Ian."

Vampir homurdanıyor ve diğer uçta buzdolabını karıştırıyormuş gibi bir şeylerin takırdadığını duyuyorum. "Bunun benim emekliliğim olması gerekiyordu, biliyorsun."

"Yirmi beş emeklilik için biraz genç bir yaş."

Ian gülerek, "Benimki kadar büyük bir banka hesabıyla değil," diyor. Sonra iç geçiriyor. "Kahretsin, bu sana hiç inandırıcı gelmiyor, değil mi? Bir tepeyi lanet bir elmas madeniyle karşılaştırmak gibi bir şey bu. Bu arada, birkaç yıl önce aldığın tüm gayrimenkullerin, ben dahil herkesin söylediğine rağmen değerinin artmaya devam ettiğini fark ettim. İş hayatında sinir bozucu derecede iyisin, bunu biliyor muydun? Baban kadar kurnazsın."

Yüzümü buruşturdum. Bu sözde iltifatı pek çok kez almıştım. Meclis üyesine benzediğim yetmiyormuş gibi bir de doğal olarak pek çok yönden ona benzemem gerekiyor ki insanlar beni onunla kıyaslamaktan kendilerini alamıyorlar. Ailemden ne kadar nefret ettiğimi bilen Ian bile.

Özellikle de tüm hayatım boyunca lanetim konusunda beni kandırdıklarını bildiğimden beri.

O sahte kehanet çevirisini ve bunun beni ne kadar mahvettiğini düşününce öfkem yeniden kabarıyor. Burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Bu önemli, Ian. Gerçekten çok önemli. Seni aramamın *tek* nedeni birlikte büyümüş olmamız ve senin sırları mezara götüreceğinden adım gibi emin olmam."

"Bu yüzden köpeklerine bakmam ve kız kardeşine uzaktan göz kulak olmam için beni görevlendirdin. O güvende bu arada," diye ekliyor Ian, sesi yumuşayarak.

Kahretsin. Heidi.

İnsanlar ve mirasçılar arasındaki tüm bu siyasi kargaşanın ortasında ilk aklıma gelen o olmalıydı. O kadar çok şey oluyor ki, büyüdüğü kırsal insan kasabasında nasıl olduğunu merak etmeyi bırakmadım.

Ian, "Başka bir insan erkek arkadaşını yeni terk etti," diye ekliyor. "Onu neşelendirecek birine ihtiyacı olabilir. Mesela, ne bileyim... ateşli, çok müsait, onun hakkında her şeyi bilen ve hiçbir şey olmasa bile mükemmel bir ribaunt olabilecek bir vampir. Sadece söyle-"

"Son kez söylüyorum, hayır."

"Oh, hadi ama. Neden olmasın? Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve ona iyi bakacağımı biliyorsun Evie."

Baelfire'in diğer odadan duymayacağını bildiğim için sesimi yeterince alçaltarak kaşlarımı çatıyorum. Maven dışında beşli grubumdan hiçbiri Heidi'nin varlığından haberdar değil ve bunun böyle kalmasını istiyorum.

"*Bildiğim* tek şey kız kardeşimin tartışmaya açık olmadığı. Huzurlu, insan gibi bir hayat istiyor ve elde edeceği şey de bu olacak. O

Seninle uğraşmak için çok fazla şey yaşadı. Ona göz kulak ol ve güvende olduğundan ve ihtiyacı olan her şey için parası olduğundan emin ol. Aksi takdirde onu rahat bırak, yoksa kışına öyle bir buz saçağı sokarım ki kar tanelerini öksürerek çıkarırsın. Anladın mı?"

Ian tekrar iç çeker, nefesinin altında mırıldanır. "Bak, bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle. Ve açık olmak gerekirse, hizmetlerim için sizden fazla ücret alacağım."

"Daha azını beklemezdim."

On beş dakika sonra diğerlerine katıldım ve Crypt'in geri döndüğünü görünce gözümü kırptım. Üstü başı kan içinde, çırlıçıplak kanepeye uzanmış, kılıcını halıya saplamış, *reverium* içiyor.

Limbo'ya bakmaktan yeni döndüğünü anlıyorum ama cidden mi? Bu pisliğin otel odası bakımına hiç saygısı yok.

Kaşlarımı çattım. "Senin derdin ne be?" "Ne kadar zamanın var?"

"Burası sigara içilmeyen bir oda. Ve eğer çıplak olacaksan, en azından lanet olası bir duş al."

Crypt beni görmezden geliyor, bir kolunu vücuduna bağlandığı yeri test ediyormuş gibi daire şeklinde sallarken uzun bir duman nefesi veriyor. Süitin her tarafını kan içinde bırakan çıplak psikopata yardım edip edemeyeceklerini öğrenmek için Silas ve Baelfire'a baktığımda Bael omuz silkiyor. Tabii ki yerleşik şekil değiştirenimiz çıplaklıktan rahatsız değil.

"Başa çıkmaya çalışıyor. O dönene kadar hepimiz baş etmeye çalışıyoruz. Onu rahat bırakın."

Şaşırdım. "Onu mu savunuyorsun? Ondan nefret ettiğini sanıyordum." "Ondan, benden nefret mi ediyorsun? Hiç de değil.

Artık çok iyi arkadaşız," diye mırıldanıyor Crypt.

Baelfire gözlerini deviriyor. Bu konuda bir şey söyleyemedim, Maven'ın sesi *nihayet* bağın içinden süzülüyor.

Silas? Eteryumu benim için hazırlayabilir misin?

Çoktan harekete geçti bile, cebinden evrak çantasını çıkardı ve berrak, cennet gibi maddenin pürüzsüz parçalarını masanın üzerine koydu.

Yaralandın mı? Her şey yolunda mı? Talep ediyorum. Neredesin?

Sesi biraz gergin. *Hayır, evet ve İspanya, ama uzun sürmeyecek.*

Tam o anda odayı parlak bir ışık kaplıyor. Sonra sanki dünyanın ağırlığı göğsümden düşüyor ve Maven'ı kollarımla sarıp göğsüme sıkıca çekerken nihayet yeniden nefes alabiliyorum.

Her tarafı kan içinde ama en azından yaralanmamış görünüyor - alnındaki kötü bir morluk dışında. Fark ettiğim anda ellerimden birinin

buzla soğutun ve şişliğe yardımcı olması için hafifçe başına bastırın.

"Etherium?" diye esniyor ve yüzünü ovuşturuyor.

Kahretsin. Ayaklarının üzerinde ölü gibi duruyor.

Onu bırakıyorum ve hepimiz bakıcımızın bir eteryum parçası alıp bilmediğim bir dilde fısıldamasını izliyoruz. Ama yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa Silas da hiçbir şey anlamamış gibi görünüyor.

Parça cam gibi bir hiçlikten siyah opal gibi bir şeye dönüşüyor, sanki artık içinde karanlık bir şey varmış gibi. Maven sanki yaşam gücü ona ağırlık yapıyormuş gibi nefes veriyor. Bir parça daha alıp alnını siliyor ve bize zayıf bir gülümseme fırlatıyor.

"Hepiniz sessizce çıldırmayı bırakabilirsiniz. Ölümsüzlerin yaşam güçlerini içimde taşımanın ne kadar yorucu olacağını fark etmemiştim."

Eylemi başka bir eteryum parçasıyla tekrarlıyor. Sonra dönüp bizi inceliyor, sanki devrilmek üzere olanın *biz olduğumuzdan* endişeleniyormuş gibi, oysa son derece bitkin olduğu açık.

Yine de sanırım bizi oldukça kötü bir halde bıraktı.

Baelfire onu kucaklayarak, "Biz iyiyiz bebeğim," diye temin ediyor. Crypt onu ejderhadan uzaklaştırıyor ve derinden öpüyor, başını sallarken alnını onunkine yastıyor. Ne dediklerini duymuyorum, bu yüzden birbirleriyle sadece telepatik olarak konuşuyor olmalılar.

Sonunda Maven bana doğru bakıyor ve omzuma odaklanıyor. "Ben iyiyim," diye söz veriyorum çabucak.

"Bize her şeyi anlat, *sangfluir*," diye mırıldanıyor Silas.

Maven masanın üzerindeki eteriuma bakıyor. "Del Mar'ı ben öldürdüm." Ben konuşmadan önce hepimiz şok içinde ona bakıyoruz.

"Sen *ne*?"

"Dedim ki-"

"Ne dediğini duydum," diye açıklıyorum, sinirli bir şekilde. "Onun nerede olduğunu nereden biliyordun? Bunu yapacağını bize neden söylemedin?"

Sanki bariz olanı kaçırıyormuşum gibi bana bakıyor. "Bilinciniz yerinde değildi."

"Biz b a y ı l m a d a n *önce* demek istedim. Lanet o l s u n , Maven." Yüzümü ovuyorum.

yüz.

"Şimdi, şimdi. Detayları saklamayın. Umarım inanılmaz derecede kanlıdır." Crypt sesleniyor, yüzünde hastalıklı bir heyecan gülümsemesi beliriyor.

"İstediğim kadar değil," diye iç geçiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, dövüş hayal kırıklığı yarattı. Onun daha zorlu olacağını düşünmüştüm," diye homurdanıyor ve morarmış alnını ovuşturuyor. "Douglas'la dövüşmek çok daha eğlenceli - gerçi son dövüşümüzde kafama ucuz bir darbe aldı. Bunun için biraz brownie puanı kaybetti."

Silas alnını inceliyor ve iyileştirmek için büyücülük kullanıyor. Bana iblislerden daha kötü oldukları öğretildiğinden beri onu bir büyücü olarak düşünmek hâlâ çok garip.

Ama en azından bakıcımızı iyileştirebiliyor. Bu konuda şikâyetim yok.

Sonra kaşlarımı çattım. "Bekle. Eğer Nether'da büyüdüysen brownie puanlarının ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Lillian bu terimi çok kullanırdı. Ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum," diye omuz silkip aramızda bakışıyor. "Dördünüzün beni takip etmeye çalışmadığınıza şaşırdım."

Bael kollarını kavuşturup çenesini kaldırdı. "Meşguldük."

"Ne yapıyordunuz?"

"Bilmek istemez miydiniz?" Ben de kollarımı

kavuşturuyorum. "İsterdim aslında."

"Çok kötü. Bilmemeyi, bizi burada işe yaramaz patates çuvalı gibi bırakıp kaçmanın cezası olarak kabul et," diye homurdanıyorum, kızgınlığım geri dönüyor.

Maven'ın gözleri parlıyor. Yarım saniye boyunca, bakıcımız ölümcül bir bakışla bana döndüğünde, hayattaki tüm seçimlerimden pişmanlık duyuyorum.

"Ceza mı? Seni yanlış duymuş olmalıyım."

Hayır. Güçlü ol. Ne kadar korkutucu olabileceğinin bir önemi yok. Uyandığımda onun yine gitmiş olduğunu görmek beni çok korkuttu, bu yüzden ona en ürpertici bakışımı atmak için eğildim.

"Bu beşlinin koruyucusu sensin ama biz de hâlâ onun bir parçasıyız. Eğer bize haber vermeden bir şeyler yapacak ve hepimizi saatlerce kanlar içinde ve panik içinde bırakacaksan, o zaman seni beklemek zorunda kaldığımız süre boyunca ne yaptığımız konusunda sana tek bir açıklama bile borçlu değiliz."

Silas'ın kaşları havaya kalktı. Baelfire alçak sesle ısıklık çalıyor ve bizden ölçülü bir adım geri çekilerek sanki benim için buraya kadarmış dercesine başını sallıyor. Bu arada Crypt, Maven'ın kıcıma tekme basması için sabırsızlanıyormuş gibi gösterinin tadını çıkarıyor.

Maven benimle burun buruna geliyor, kara bakışları yakıcı. "Siz dördünüzü burada bırakmamın nedeni, ben işleri hallederken sizi korumaktı-"

"Bize hiçbir şey söylemediğin. Del Mar'ın İspanya'da olduğunu ya da bir sonraki hedefinizin o olduğunu bilmiyordum. Herhangi biriniz biliyor muydu?"
Diğerlerine el sallıyorum. "Beni bu işe karıştırmayın," diyor Bael, ellerini kaldırarak silahsız.

Silas cevap olarak başını sallar. Crypt omuz silkiyor, masanın üzerindeki yaşam gücü içeren eteryum parçalarından birini süslü bir topaçmış gibi dalgınca döndürüyor.

"Hayır, yapmadılar." Ona geri dönüyorum. "Neden biliyor musun? Çünkü bize *hiçbir şey* söylemiyorsun. Artık senin olduğumuz konusunda çok kararlısın ve bu senin fark ettiğinden bile daha doğru. Ama madem senin beşliniziz, o zaman bize beşli gibi davranın ve planlarınızı gerçekleştirmeden *önce* bize anlatın. Öylece kaçıp gitme ve geri dönüp dönmeyeceğini merak etmemize izin verme."

Duygularım beni ele geçirdiğinde sesim sonlara doğru hafifçe kırılıyor. Maven hâlâ kızgın görünüyor ama gözlerini kaçırıyor.

"Kendinizi bizim yerimize koyun," diye ısrar ediyorum. "Burada roller tersine dönseydi bununla nasıl başa çıkardınız?"

Yavaşça nefes veriyor, rahatsız. "Bundan nefret ederdim. Ayrılmakla seni üzme istememiştim. Sadece... siz dördünüzün iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı ve benim ayıracak hiç zamanım yok."

"O zaman *bizim* de ayıracak zamanımız yok," diye düzeltiyor Silas nazikçe. "Biz dördümüz ve sen diye bir şey yok. Size daha önce de söylediğim gibi, *ima sangfluir, tha sinn unum mar*."

Bu ne anlama geliyorsa, Maven daha da yumuşar ve sonunda iç çeker.

"Haklısınız. Bir sonraki buluşmamızdan size daha önce bahsetmeliydim. Hedef. Sadece planlarımı paylaşmaya ya da konuşmaya alışık değilim. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç yıldır Lillian ve Felix ile az konuşmak dışında hiç konuşmadım. Hâlâ alışmaya çalışıyorum." Bakışlarımla buluşuyor, onunki umut dolu. "Bu konuda daha iyi olacağım."

Baelfire'in gözleri kısıldı. "Dur bakalım. Felix de kim? Sevimli biri mi? Seninle flört etmeye mi çalıştı? Hâlâ hayatta mı ve daha da önemlisi, neden?"

"Aman Tanrım," diye gözlerini deviren Maven onun bu sözlerine hafifçe gülümsedi.

sahiplenme duygusu odadaki gerilimi azaltıyor. "Felix Nether'da alışılmadık bir büyüçüdür. Kendisini benim ağabeyim gibi görüyor. Bence o kitap düşkününü bir baş belası ama aynı zamanda yetenekli. Nether'da eteryum üzerinde deney yapmama yardım etti ve bunun işe yaraması için belirsiz, eski bir fae büyüsi buldu." Masanın üzerindeki karanlık parçalara başını sallıyor. "Bölünme'yi yeterince zayıflattığımda, benimle koordine olmak ve ölümlüler alemine göçü yönetmek için Bölünme'den ilk geçen o olacak."

Baelfire öfleyene kadar hepimiz başımızı sallayarak bunu özömsüyoruz. "Onun sevimli olduğunu düşünüp düşünmediğin konusunda hâlâ cevap vermedin, Boo."

Kaşlarını çatıyor. "Neden, ilgileniyor musun? Şekil değıştirenlerden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değilim ama ikiniz iyi anlaşılabılırsiniz. Yetiştirilme tarzından dolayı oldukça zayıftır, bu yüzden yatakta onu ezmemeye dikkat et."

Baelfire sırtıyor. "Raincloud, eğer içinde benim olduğum bir yatağa yaklaşmaya kalkarsa yandı demektir. Yatakta dikkatli olacağım tek kişi sensin. Ya da daha iyisi, *dikkati* bir kenara bırakıp sert ve sapıkça davranalım."

"Bu konuda kertenkeleye katılıyorum," diye açıkladı Crypt.

"Görünüşe göre her zamanki halinize geri döndünüz." Sırayla her birimizi kontrol ederken Maven'ın sırtışı tekrar düşüyor. "Yine de... siz gerçekten iyi hissediyor musunuz? Gideon..."

Korkunç.

Önce Silas'ın, sonra Baelfire'ın bakışlarıyla karşılaştım. Crypt bile bu konuda konuşmaya açık değil.

Ne yaşadıklarını bilmiyorum ama o Wraith'in bana yaşattıklarından bahsetmeyeceğime eminim, sadece kafamın içinde olsa bile. Maven'ın zihninde olduğunu, ona yıllarca eziyet ettiğini bilmek...

Boğazıma bir şey kaçacak gibi oluyor ama sakın bir nefes alıyorum. "Bizi oradan nasıl çıkardın?"

Maven kanlı eldivenleriyle oynuyor. "Ben sadece... bizi uzağa taşıdım."

"Yalan söyle," diyor Silas nazikçe, kırmızı gözleri her zamanki gibi keskin.

"Doğruyu söyle, *sangfluir*."

"İyi. Everett'in bana verdiği kemik bıçağı ona sapladım."

Crypt başını eğerek kaşlarını çatıyor. Hâlâ çıplak ve kurumuş kanla kaplı ve bu ana kadar onu tamamen görmezden gelmeye başladığımı fark ederek telaşlanıyorum.

Bu, bu üç ucubenin her zaman ahlaksız olmasına alıştığım anlamına mı geliyor? Ugh.

"Sadece kutsanmış kemik silahlar Wraithlere zarar verebilir, aşkım," diye belirtiyor. Başını sallıyor ve kaçamak bakışlarla beni süzüyor.

Oh, kahretsin. Doğuştan azize olarak seçilmesiyle ilgili teorimin doğru olabileceğini düşünüyor.

"Her neyse. Önemli olan onun gitmiş olması. Belki ölmedi ama şimdilik elimizden geleni yapalım. Ee," diyerek kendini fırçalıyor ve Baelfire'a bakarak yoluna devam ediyor. "Ailenin evi hâlâ güvenli bir seçenek mi?"

Gözlerini kırptırıyor, yetişmeye alışıyor. "Ailem mi?"

"İker'ı öldürmek Natalya'yı avlamadan önce bana biraz daha zaman kazandırdı. Ödöl avcılarını tekrar peşimize düşmeden önce saklanabileceğimize güvenli bir yer bulmalıyız. Sizinle biraz zaman geçirmek istediğimden bahsetmiyorum bile. Genel olarak, ama yatakta da."

Konunun açıkça değışmesi hepimizi büyük bir döngüye sokarken neredeyse boğuluyordum. Bakıcımın bu kadar iddialı olmasına bayılıyorum ama şimdi tek hayal edebildiğim yatakta Maven.

Çıplak ve tapılmaya hazır, diye düşünüyorum sessiz bir iniltiyle.

Lütfen beni değıl de onu hayal ettiğini söyle, diye hırılıyor Silas bağından.

Bu düşünceyi kendime saklamadığımı fark ettiğimde kızarıyorum. Bu telepati olayına hâlâ alışamadım. Crypt benim saf utancıma yüksek sesle gülüyor.

Baelfire telepatik gidiş gelişten habersiz, Maven'a kocaman sırıtıyor. "Kahretsin, evet! Ailemin evi mükemmel olacak."

Silas kaşlarını çatıyor. "Emin misin? Onları en son ne zaman kontrol ettin? Bunlar ekişmeli zamanlar ve Decimus'ların siyaset konusunda çenelerinin düşük olduğı biliniyor. şimdiden kapılarına dayanan düşmanları olabilir."

Baelfire, "Öncelikle siktir git çünkü bizim ağızımız mükemmeldir," diye karşılık veriyor. "Ve son zamanlarda ailemle konuşmadım ama bunun tek nedeni, bilirsiniz işte, meşgul olmamız. Meşguldük. Kaçıyorduk. Bunun gibi şeyler işte."

"Bahaneye benziyor." Kollarımı kavuşturuyorum. "Belki de o çok sadık, gururlu ailenin Maven'ı *gerçekten* eşin olarak kabul edeceğinden emin değılsindir."

"Kabul etmezlerse de sorun değıl," diye ekliyor Maven. "Bana edinilmiş bir zevk olduğum söylendi."

Bael bana hırılıyor, gözleri kehribarın daha koyu bir tonunda parlıyor, sanki öfkeli ejderhası yüzeyin hemen altındaymış gibi. "Onu kabul edecekler. Her aile seninki gibi boktan bir kabus değıl."

"Senin ailenin de kendine has bir dizi berbatlığı var," diye ıkışıyorum.

"Öyle mi? En azından benimkiler sırf beni hayatım boyunca zavallı bir yalnız olarak tutmak için lanetim hakkında bana yalan söylemediler."

İrkildim.

Maven gerildi.

Baelfire hemen ağızını kapatıp başının yan tarafını tutuyor. "Siktir. Evet, bunu söylerken hissettim. Çok erken oldu. Üzgünüm, Kar Tanesi."

Konuyu çabucak değiştirmeye çalışıyorum. "Eğer ailesinin Kanada'daki topraklarına gideceksek, biz-"

Everett, Maven bağıın içinden uzanıp sert bir bakışla beni kısıtıyor.

Gerçekten önemli değil Kardelen. Sana bağılıyım ve artık başka hiçbir şeyin benim için önemi yok.

Dudakları birbirine bastırıyor. *Bu yüzden yeteneklerin çok daha güçlü ve keskin. Kehanet bir aldatmacaydı. Gerçek lanetinin kontrolünle bir ilgisi vardı. Öyle değil mi?*

Yani o da zaten şüpheleniyordu.

Başımı sallayıp yoluma devam etmeye çalışıyorum, Maven sessizce durup bana bu son derece tatsız yeni bilgi hakkında başka bir şey söyletmediği için minnettarım.

"Dediğim gibi, kiralık bir araba gibi insani araçlar kullanmalıyız. Ulaşım büyüğü çok kolay takip edilir ve buradan Purcell dağlarına gitmek bir günden az sürer."

Kimse itiraz etmiyor. Bir an için sessizlik oldu.

Sonra Crypt sırttı. "Kızımızın sürmesine izin verdiğimiz sürece sorun yok. Arkama yaslanıp yoldaki diğer arabaların paniklemesini izlemek istiyorum."

Baelfire güler ama Maven kaşlarını çatar.

"Tam bir pisliksin. Ama aslında... başkası sürerken uyumak benim için sorun olmazdı."

Ne kadar yorgun olduğunu fark ettiğimde göğsüm eriyor. Crypt hemen onu yumuşak bir öpücük için kendine çekiyor.

"Tabii ki aşkım. Her şeyi onlar halledecek."

"Onlar mı?" Silas kaşlarını çattı. "Peki sen ne yapacaksın?"

Karabasan sırtıyor ve Maven'ı banyoya doğru yönlendiriyor. "Kızımızı temizleyeceğim."

Şanslı piç kurusu.

MAVEN

"MAVEN, ORTA ADIN OAKLEY NEYSE," diye cızırdıyor telefonumdan Kenzie'nin sesi. Gürültülü görünüyor. Bunun yine hoparlörde olduğu anlamına geldiğinden eminim, Ama lanet şeyi nasıl tamir edeceğimi bilmediğimden, Baelfire'ın kucağında ayarlıyorum, böylece kulağına çok yüksek gelmeyecek.

"Kenzie Something Baird," diye cevap veriyorum, neden sahte tam isimler kullandığımızdan emin değilim.

Everett'in Kenzie'nin memleketindeki kiralık bir yerden özenle seçtiği bir aracın geniş orta sırasındayız. Şimdiye kadar bindiğim en güzel arabaydı. Silas arabayı kullanıyor, Everett ise yolcu koltuğunda, Nebraska'dan ayrılmadan önce aldığı telefondaki mesajlara kaşlarını çatarak bakıyor.

Yola çıkmadan önce buz elementalimin omzunu iyileştirmesi için Silas'ın beni beslemesi konusunda ısrar etmiştim. Çok az bir miktar aldı ama en azından kurt ısırığının en kötüsü geçti.

Crypt, kendisine ait olan arka sıraya uzanmış, çakmağıyla oynarken dışarıdan geçen vahşi doğayı izliyor. İşaretlerinin ne sıklıkta parladığını not ettim. Bağlanmamızdan önce olduğundan çok daha az, ki bu hiç mantıklı değil. Del Mar'ın ölümü Bölünme'de daha fazla dalgalanmaya neden olmalıydı, bu da Limbo'yu deli gibi etkilemeliydi.

Belki de bana bağlanmış olmak bir şekilde yardımcı oluyordur.

Pencereden dışarı, karla tozlanmış uçsuz bucaksız yeşil çam ağaçlarına bakıyorum. Şu anda nerede olduğumuzu bilmiyorum ama daha önce yaptığım uzun şekerlemeden sonra acıkmaya başladığımı biliyorum.

Kenzie tekrar dikkatimi çekerek, "Kızım, *güncellemeler*," diyor. "Şimdi. Yoksa seni takip etmeye başlamak zorunda kalacağım."

"Hayır. Pozisyon çoktan alındı," diye sesleniyor Crypt arkadan.

Dişi aslan şekil değiştiren iç geçiriyor. "Yine hoparlör, ha, keşiş?"

"Teknolojiden nefret ediyorum."

"Biliyor musun, nedense senden daha çok nefret ettiğini düşünüyorum. Ama her neyse, o hidra ucubesini indirdiğin için tebrikler. Ondan hiç hoşlanmamıştım, o çatal dilli

bazen gözünü yalıyor? *Büyük ick.*"

Kaşlarımı çatıyorum ve Kenzie'nin son cinayetimi nereden bildiğini öğrenmek için Baelfire'a bakıyorum. Omuz silkiyor ve memnuniyetle boynumun yan tarafına sokulmaya devam ediyor.

Onun büyük, sıcak kollarına böyle sarılmak kendimi garip bir şekilde zarif ve şımartılmış hissettiriyor. Everett emniyet kemeri takmadığımız için yaygara koparmış olsa da, bu araba yolculuğundan şimdiye kadar çok keyif aldım.

Özellikle de vites değiştiricimin ereksiyonunun pantolonunun içinde ne kadar kalın ve sert olduğunu hissedebildiğim için. Ona karşı sürtünmek istiyorum ama yolculuğumuzu raydan çıkarmamak için kendimi tutuyorum - çünkü bir şey başlatırsam Silas'ın kenara çekeceğinden eminim.

Dikkatimi dağıtacak seksi şeylerden kaçınmak için kendi koltuğuma geçebilirim... ama ne zaman büyük bir tümsekten geçsek usulca inliyor ve bu vazgeçilemeyecek kadar lezzetli.

"Nereden biliyorsun?" Elimizdeki konuya geri dönerek Kenzie'ye soruyorum. "Şey... bütün haberlerde bu var. *Çok* sert bir suç mahallindeki resminiz. Pek sansürlememişler."

Ben de öyle bekliyordum. Fotoğrafı hangi ödül avcısı sızdırdıysa, Miras Konseyi'nin çok kızdığından eminim.

"Dünya Ölümsüz Beşli üyelerinden birinin ölümü yüzünden aklını kaçıırıyor ve Miras Konseyi hâlâ mirasçılara her şeyi gizli tutmalarını söylüyor çünkü durumu tam olarak bilmiyorlar ve...ugh, bu bir karmaşa," diye homurdanıyor Kenzie. "Divide'da birkaç saat önce dalgalanmalarda büyük bir artış görüldüğünden bahsetmiyorum bile. İç kesimlere doğru yayılmaya başladığını söylüyorlar, bu yüzden Doğu Kıyısı boyunca daha da fazla tahliye emri var."

"Kahretsin," diye yüzümü buruşturdum.

"Kendini kötü hissetme!" Kenzie itiraz ediyor. "Yani, belki biraz kötü hissedebilirsin çünkü bu insanlar için korkunç bir durum ve daha fazla gölge şeytan ölümlülerin dünyasına giriyor - ama bu bir yana, bunu iyi bir amaç için yapıyorsun. *Büyük* bir amaç. Nether'deki o zavallı insanlar ölümlüler dünyasında özgürce yaşamayı hak ediyor, bu yüzden sizi sonuna kadar destekliyorum."

"Bu noktada, beni bu kadar koşulsuz desteklemeyi bırakman için ne yapmam gerektiğini merak etmeye başlıyorum," diye şaka yapıyorum.

Kıkırdıyor. "Demek istediğim, sanırım çılgına dönüp beşlimden ya da ailemden birini öldürseydin, çok sinirlenirdim."

Oh.

Kahretsin. Ona hâlâ Luka'nın kardeşini öldürdüğümü söylemedim.

Baelfire gerginliğimi hissediyor ve kaşlarını çatarak uzaklaşıyor. "İyi misin Mayflower?"

Başımı hızlıca sallayıp konuyu değiştiriyorum. "Her neyse... nasılsın?"

Kenzie bir süre ailesiyle tatillerinin nasıl mükemmel geçtiğini ve beşlisinin nasıl inanılmaz olduğunu anlatıyor.

"Yani hepimiz hâlâ bir sonraki arayışta büyücümüzü bulmayı umuyoruz," diye iç geçiriyor. "Neredeyse bir yıl uzakta olduğunu biliyorum ama sanki..."

"Tamamlanmamış mı?"

"Evet. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Beşlime doyamıyorum ve hepimiz birbirimiz için deli oluyoruz, ancak dinamik bir şekilde tam olarak doğru değil. İçten içe hepimiz bunun birisinin burada bizimle olmamasından kaynaklandığını biliyoruz."

Şimdi Seeking'e dönüp baktığımda, tüm eşleşmelerim orada olduğu için çok mutluyum. Ne şanslı bir zamanlama; özellikle de yaşlarımız arasındaki küçük farklar düşünüldüğünde.

Kaşlarımı çatıyorum. Düşündüm de, hepimizin aynı anda orada olması şüpheli bir şekilde tesadüftü.

Del Mar'ın tanrıların benim "düzenlenmiş hayatımla" oyun oynadığına dair yorumları zihnimde bir kez daha canlandı. Arayış ve şimdi beşlimin her şeye rağmen bana bağlı olması arasında...

Tanrılar tam olarak nasıl bir oyun oynuyor?

"Sihirbazını bulacaksın," diyerek Kenzie'yi rahatlatıyorum ve tekrar konuşmaya odaklanıyorum.

"Tanrılar, umarım öyledir," diye huysuzca homurdanıyor.

Bu sırada Silas ana yoldan sapar ve küçük, tavuk temalı bir restoran olarak ikiye katlanmış gibi görünen köhne bir benzin istasyonunda durur.

Everett yüzünü buruşturur. "Burası mı?"

Silas kuru bir sesle, "Ne yazık ki senin ince hassasiyetlerin için en yakın golf kulübü yüz milden fazla uzakta," diye cevap verir. "Bununla başa çıkın çünkü benzine ihtiyacımız var."

"İyi ama burada yemek yiyemeyiz. Maven'a lanet otoyoldan kazınmış kızarmış yol leşi servis etmelerine izin vermeyeceğim."

Kenzie, Silas ve Everett'in atışmalarına kulak misafiri olur. "Ah-bir de Gidecek misin?"

"Muhtemelen."

Midem yüksek sesle gurulduyor. Baelfire hemen beni kucaklıyor ve benzin istasyonuna doğru yürümek için arabadan ayrılıyor. Cidden, bu muhteşem şekil değiştiricinin son derece işlevsel iki bacağım olduğunu öğrenmesi gerekiyor.

"Seni yakında tekrar arayacağım. Ya da daha iyisi, sen beni ara," diyor Kenzie parlak bir sesle. "Senin için gerçekten endişeleniyorum May."

"Ben de senin için endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum. "Endişeleneceğim de."

Bael'in omzunu sıvazlamadan önce vedalaşıyoruz. "Eğil oğlum." Sırıttıyor. "Benim ödülüm ne olacak?"

Kendimi arsız hissederek kulağına fısıldamak için eğildim. "İyi bir evcil hayvan ol ve beni yere bırak, daha sonra benim için emeklemeni sağlayacağım. Kendine çok iyi davranırsan, istediğin yere gelmene izin veririm."

Durdu, kısık bir sesle inledi ve başını arkaya düşürdü. "Allah kahretsin. Bu ereksiyonla insan içinde dolaşamam, Boo."

Beni aşağı indirdiğinde, inerken kalın çıkıntısına doğru kaymaya dikkat ediyorum, titrediğinde sırtıttıyorum.

"İşte benim iyi oğlum," diye mırıldanıyorum sadece onun için.

Baelfire kendini tutmaya çalışıyormuş gibi dizlerinin üzerine çöküyor. "*Lanet olsun. Çok kötüsün. Lütfen hiç durma.*"

Gülüyorum ve deri kaplı kolunu omuzlarıma dolayan ve şakağımı öpen Crypt'in yanına düşüyorum. Silas ve Everett çoktan benzin istasyonunun girişinde bekliyorlar.

Everett kapıyı benim için açıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Muhtemelen senin için tedavisi olmayan bir hastalık kapmışımdır. Rica ederim ve lütfen gerekmedikçe hiçbir şeye dokunmayın."

"Peki ya sen? Çünkü size dokunmak gerekli gelmeye başladı," diyorum dürüstçe.

Silas beni ve Crypt'i kapıya kadar takip ederken sırtıttıyor. "Bunun için tanrılara şükürler olsun."

Bir kez daha, onun yerine bana teşekkür et. İşe yaramazlar, bağ aracılığıyla gönderiyorum.

Everett iç geçiriyor. *Biliyor musun, gerçekten de insanları dine küfrettikleri için cezalandırıyorlar Kardelen.*

"Bu durumda, tanrılara beni vurmaları için meydan okuyorum-" Sesimi dramatik bir şekilde yükselterek söylemeye başladım.

Everett kapıyı tutmayan, soğuk elini ağzıma kapatıyor ve bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor. Bakışlarını tutuyorum ve avucunu şehvetli bir şekilde yalıyorum, bu da onun sıçramasına ve her tarafının kızarmasına neden oluyor.

"Tam bir baş belasısın," diye homurdanıyor ben sırtınca.

Bitişikteki yarı restorandaki en temiz görünümlü küçük masayı bulmaya giderken hepimiz onu takip ediyoruz. Tezgâhın arkasında, dönen çeşitli etlerin parlayan görüntüsünün yanında telefonuyla konuşan sıkılmış görünümlü bir çalışan dışında mekân boş.

Baelfire nihayet bize içeride katılıyor ve tezgahın arkasındaki menüye bakarken kaşlarını çatıyor. "Çok fazla vejetaryen seçenek yok."

"Sorun değil. Ben yine patates yerim."

İç çekiyor. "Seksi eşim, ölüm meleğim, hayatımın aşkı, onlara patates kızartması deniyor."

Yine *L'li kelime*. Suratımı asmamaya çalışıyorum çünkü biliyorum ki bu onların bu konuyla ilgili bitmek bilmeyen alaylarına daha fazla ilham verecek. Onun yerine omuz silkiyorum.

"Kabul ediyorum. O kadar da kötü bir lakap değil."

"Lakaplarımın hiçbiri kötü değil," diye sırtıyor.

"*Bunun* lanet bir yalan olduğunu hepimiz biliyoruz," diye gözlerini deviriyor Silas.

Diğerleri menüyü incelerken Everett'in cep telefonu çalar. Yüzünü buruşturarak, mesaj göndermek için aramayı reddediyor. Gözlerini biraz kısıyor, bu da bana bir gün onu okuma gözlükleriyle görmek istediğimi hatırlatıyor.

Elemental beni bakarken yakaladığında, bana buz gibi bir bakış atıyor ve okumaya çalışmamam için telefonunu yana yatırıyor.

Yani, ben Del Mar'ı bitirirken ne bok yiyorlarsa onunla ilgiliydi.

"Sadece dördünüzün ne yaptığını söyle," diye

ısrar ediyorum. "Hayır."

"Dar kafalılık ediyorsun."

Everett telefonunu bir kenara bırakıp ceketini düzeltiyor. "Evet, öyle yapıyorum. Ama dediğim gibi, bizi habersiz bırakıp ödümüzü koparırsan olacağı bu."

Bu konuda bu kadar inatçı olması nasıl hem sinir bozucu hem de çekici olabiliyor?

İç çekiyorum. "Zaten daha iyi olacağıma söz verdim, bu yüzden saçmalamayı kes ve..."

Alışılmadık bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru akarken, uyanıklık üzerime çökerken sözümü kesiyorum. Gölge zebaniler yakınımıdaykenki gibi değil ama yine de yeni gelenlere baktığımda ne tür bir Nether spawn'ı beklemem gerektiğini biliyorum.

Sadece kapıdan ilk giren Melchom ile göz göze gelmeyi beklemiyorum.

Yanındaki iblisle bir şeyler konuşmanın ortasındaydı ama beni görünce donup kaldı, yüzü kül gibi oldu.

"Cehennemin yedi kat dibine kadar yolum var," diye yüzünü buruşturuyor ve kapıdan geri çıkmaya çalışıyor. "Ah, şimdi, belki de sadece-"

"Kapa çeneni. Gördüğüm yer burasıydı, bu yüzden korkaklık etmeyi bırak. İçeri gir," diyor bir iblis, onu içeri iterek.

Bir iblise göre uzun boylu ve çarpıcı, siyah saçları rastalı, boynuzlarını gizleyen kafatası desenli bandanası, elektrik mavisi ruju ve hemen bana kayan delici siyah gözleri var.

Sivri dişlerini gösteren parlak bir sırtışa bürünüyor. "İşte orada! *Telum*'un kendisi. Haberlerdeki tüm insanlar sana Mav diyor-"

Bir anda önünde durdum ve yeni bıçaklarımdan birini boğazının etine bastırdım.

"Adımı ağzınla lekeleme," diye eşit bir şekilde uyarıyorum.

İblisin gözleri irileşiyor ve ardından gürültülü bir kahkaha atarak başını geriye atıyor. Kibritlerimin arkamda olduğunu hissediyorum, bu iblislerin sorun çıkarma ihtimaline karşı geriliyorlar ama müdahale etmeye ya da beni durdurmaya çalışmıyorlar.

Dört iblis var; Melchom, hâlâ komediyi ben icat etmişim gibi gülen bu iblis ve dövmeli derilerinin ne kadarını piercinglerle kaplayabileceklerini keşfetme görevindeymiş gibi görünen ikiz erkek iblisler.

İblis Melchom'a kaşlarını çatıyor. "Onu yeterince iyi tarif edemedin, beyin için sık."

"Daha çok, küçük sikik evcil hayvanının ne zaman onun canına okusan çıkardığı feryatlardan beni duymadın gibi, seni sürtük suratlı orospu," diye kaşlarını çatıyor.

Aralarına bakıyorum, çıkarım yapıyorum. "Sen Melchom'un kız arkadaşısın."

İkiz iblisler dostlarının adını bu kadar rahat kullanmamdan tiksintiyle tıslıyorlar ama o sadece sırtıyor.

"Bak ne diyeceğim, *Telum*. Buraya seninle konuşmak için geldim. Sana zarar vermek istemediğimi göstermek için, bu nasıl? Adım Eisha."

Melchom skandala uğramış bir şekilde kekeliyor. İkiz iblisler tekrar tıslıyor ve Everett iç çekerek tanrıların iblisbilime verdiği cezayı savuşturmak için bir dua mırıldanıyor.

Eisha'yı inceliyorum. Benimle konuşmak istemesi için tek bir neden bile düşünemiyorum. Çoğu iblis gibi rekabetçi olması ve Amadeus'un belasını ortadan kaldırmak için şansını denemek istemesi çok daha muhtemel.

"Şimdi tehdidimi gerçekleştirebilir miyim aşkım?" Crypt aldatıcı bir sakinlikle soruyor, öldürücü bakışlarını Melchom'un üzerine dikmiş.

Diğer üç eşim de bu fikre tamamen katılmış görünüyor.

Melchom yüksek sesle yutkunuyor. "Durun bakalım, çocuklar. Bak, mankafa kız arkadaşım haberlerde *Telum*'u görünce çok heyecanlandı. Eskiden Amato'nun müttefiklerinden biri olduğunu iddia ediyor ki bana sorarsanız bu tam bir tek boynuzlu at saçmalığı."

Eisha gözlerini deviriyor. "Sen nereden bileceksin ki, mikro çuk? Sıçtın batırdın, 97'de boynuzlarını kaybettin ve on yıldan fazla bir süre yeniden doğmadın. Bütün eğlenceyi kaçırdın."

"Bir dakika," diyor Everett kaşlarını çatarak. "Amato mu? Pietro Amato gibi mi?"

"Ah evet. Eminim onun hakkında her şeyi biliyorsundur, değil mi Muhteşem?" Eisha mırıldanıyor, giderek rahatsız olan ve kıpırdanan elementalimi dişlerimi gıcırdatacak şekilde inceliyor. "Ne de olsa baban onu idam etme kararının alınmasına yardım etti. Lanet olası şeytanlar, tüm insanların neden ağzının suyunun aktığını şimdi anlıyorum. Bir buzlu şekerin üzerine yapıştırıp hemen yalayabilecek kadar güzelsin."

Eisha'nın yüzünün yan tarafını kesmek için bıçağı yumuşak bir şekilde çeviriyorum ve hemen siyah kan sızmaya başlayan uzun bir kesik bırakıyorum. Hırlayarak geri çekiliyor ve kesinlikle kötü bir yara izi bırakacak olan yeni yarayı avuçluyor.

"Ona bir daha bakma," diye uyarıyorum onu, sesimin ölümcül seviyelere düşmesine izin vererek. "Ve eğer adamlarımdan biri hakkında bir daha laf edersen, o boynuzları kafandan keser ve seni kendi omurganla boğarım."

"Aww," diye cıvıldıyor Bael arkamdan. "Bunu duydunuz mu? *Adamları*. Öldürücü ve duygusal olduğu zamanlara bayılıyorum." Eisha'ya dönüp bakarken mutlu sırıtişının yerini hızla yakıcı bir bakış alıyor. "Ama açık olmak gerekirse, eşim seni kesinlikle mahvedecek, o yüzden boncuk gözlerini maldan uzak tut."

Sonunda seni küçümsediği için Melchom'u sakatlayabilecek miyim sevgilim? Crypt bağı kontrol ediyor, mor bakışları bana bakarken yalvarıyor. *Onun çılgınlıklarının tadını istediğin kadar çıkarmanı sağlayacağım.*

Çok düşüncelisin.

Silas sırtıyor. *İğneleyici olmaman neden şaşırtıcı değil?*
sangfluir?

Everett'e bakıyorum ve asıl konuya geri dönüyorum. "Reformistlerin kurucusunun benimle ne alakası var?"

Eisha kendine geldiğinde gülüyor ve elindeki koyu renkli kanı deri pantolonuna siliyor. "Yani bilmiyor musun? Sen Amato'nun oğlusun."

IBLIS KADINA BAKIYORUM.

"Hareketi en başta başlatmasının tek sebebi sensin ve şimdi nedenini anlıyorum! Ne güzel kokuyor, değil mi? Sana söylemiştim, bok surat," diye ekliyor Eisha, Melchom ve ikizler etrafımızdaki havayı koklarken.

Melchom şaşkın görünüyor. "Şeytanlar ve sikler! Seni aldatan küçük fahişe deliğinin üzerine yemin ederim ki en son onun yanındayken *böyle* kokmuyordu."

Tekrar derin derin nefes alıyor.

Baelfire dişlerini göstererek, "Dostumu koklamayı kes," diye tersliyor.

Kokumla ilgili tuhaf teğetlerini görmezden geliyorum, hâlâ Eisha'nın sözlerine odaklanmış durumdayım. "Yanıyorsunuz. Ailem, likenler beni almadan önceki dalgalanmada yavaşça ve vahşice öldürüldü."

Dişi iblis homurdanıyor ve onları masalara kadar takip etmemizi işaret ediyor, oturana kadar masaların etrafından dolaşıyor. En azından bazılarımız oturuyor. Bu küçük restoranda yeterince sandalye yok, bu yüzden Bael ve Crypt arkamızda duruyor, Everett ve Silas da benim iki yanıma oturuyor. Eisha masanın karşısındaki koltuğa oturuyor. Diğer iblisler, görünüşe göre burada garip bir şeyler olduğunu fark etmemiş olan, dikkati çok dağınık çalışandan yemek sipariş etmeye gidiyorlar.

Eisha başını sallayarak beni inceliyor. "Cehennem cehennem, o adamın doğruyu söylediğine inanamıyorum. Ona azgın bir hayalperest olduğunu söyledim ama işte buradasın."

"Belirsiz cevapların sabrımı sınıyor. Bir kez daha, annem de babam da öldü."

Sırıttır. "Hayır. Sen Pietro Amato'nun kızıydın, evlat. Seni sürükleyip götürdüklerinde sadece iki yaşındaydın, bu yüzden aileni hatırlayamazsın - ölmelerini bir kenara bırak. Yani tek bildiğin Nether'daki ahmakların sana söyledikleri, öyle değil mi?"

Bu...doğru.

Ailemin Dagon'un bana anlattığı dalgalanmadan bir şekilde kurtulmuş olma ihtimalini düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Onun çocuğu olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Diğer iblisler ellerinde tavuk, ekmeğe sarılmış bir çeşit et, dumanı tüten başka yemekler ve gazlı içeceklerle masaya dönüyorlar.

Eisha bir tabağı bana doğru itiyor.

Geri itiyorum.

"Bu senin kişiliğinden kaynaklanmıyor, o kadarını söyleyebilirim! Bahse girerim bu boku annenden almışsındır." Gülüyor ve başını sallıyor, tavuktan kocaman bir ısırik alıyor ve onlara bir daha bakmamaya dikkat ederek beşlime başını sallıyor. "Onlar da ister mi?"

"Yani, eğer teklif ediyorsan-" diye başlıyor

Bael. Crypt ona sertçe dirsek atıyor.

Everett, ikizlerin onlarca yıldır aç kalmış gibi tıknmalarını bariz bir tiksintiyle izlerken, "Hayır, biz kendi yol etimizi kendimiz alıyoruz," diyor.

Eisha omuz silkiyor ve bana gülümsüyor. "Dinle, *Telum*. Baban çok iyi bir adamdı."

Bir saniye bekle. "Eğer bana onu becerdiğini söyleyeceksen, yemeğine kusacağım."

Diğer üç iblis gibi o da kahkahalara boğuldu.

"Eisha sonunda bir damla gözyaşını siliyor ve başını iki yana sallıyor. "Amato annen tarafından eşi benzeri olmayan bir şekilde dövülmüştü. Bana sorarsan, seni Cehennem'den geri getirmeye bu kadar takıntılı olmasının bir nedeni de buydu.

-Onun tıpatıp aynısı olduğunu söyledi. Zavallı adam tüm dünyadaki en iyi baba olmaya kararlıydı. Seni tek başına bir prenses gibi yetiştirmek istiyordu."

Bu soruyu cevaplıyor.

Annem yok. Ölmüş ya da ben kaçırılmadan önce bizi terk etmiş.

"Ve bir şekilde senin tipinle iyi geçiniyor muydu?" İblislere bakarak kontrol ediyorum. İkizlerin konuşabildiğinden emin değilim. Bazı iblisler insan diline pek alışmıyor.

"Çoğu insandan çok daha açık fikirliydi," diye başını sallıyor Eisha.

Bana tekrar tavuk uzatıyor, daha ısrarlı bir şekilde, sanki yememem onu rahatsız ediyormuş gibi. Bu kez Silas tavuğu ondan alıp omzunun üzerinden atıyor ve konuyu iyice açıklığa kavuşturuyor.

İblis homurdanıyor. "Biliyor musun, ilk başta biz iblisler Amato'nun lanet bir aptal olduğunu düşündük. Çok yumuşak bir adam. Eskiden çok başarılı bir doktordu ve herkese, her şeye değer verirdi.

Eğer onlara yardımcı olacağını düşünürse sırtındaki gömleği çıkarırdı. Duygular, ahlak, hayatın amacı, dünyayı daha iyi hale getirmek hakkında sohbet etmeye her zaman hazırdır."

"Kulağa yorucu geliyor."

"Evet, teşekkür ederim!" diye kıkırdıyor. "Ben de o herife aynen böyle söyledim. Dürüst olmak gerekirse, bizi çılgına çevirdi ama çoğu ölümlü kadar kötü değildi. Daha da iyisi, seni geri almak için her türlü karanlık şeyi denemeye hazırdı. Kan izi sürme, ölü çağırma ayinleri, ruh çağırma; aklınıza ne gelirse, yedi yıl boyunca hepsini denedi. Bu adam seni geri almaya o kadar kararlıydı ki sonunda bana nedenini söylemesi için onu zorladım. Ve bana ne dedi biliyor musun?"

Beklentiyle kaşlarımı kaldırdım.

"*Kızım benim bütün dünyam. Onsuz bu dünyanın hiçbir anlamı yok,*" Eisha dramatik bir şekilde tekrarlıyor, ardından sert bir kahkaha atıyor ve sodasını yüksek sesle yudumluyor. "Sonra da hayatımda duyduğum en saçma masalı anlatmaya başladı, senin ne kadar özel olduğundan bahsedip durdu. Tabii şimdi anlıyorum ki benimle dalga geçmiyormuş."

Acaba benim bir aziz olduğumdan mı bahsediyor? Bu hâlâ açmaya hazır olduğum bir konu değil, o yüzden başımı eğiyorum.

"Ama annemle hiç tanışmadın?"

"Hayır, hiç hoşnutsuzluk yaşamadım. Duyduğuma göre, etrafta olduğu kısa süre boyunca babanla aynı çevrelerde bulunmamış. Gerçek bir kariyer kadınıymış ve bırakın iblisleri, çoğu konuda Amato kadar açık fikirli değilmiş."

Telepatik olarak sadece Everett'le konuşuyorum.

Demek baban sözde babamın idamına oy verilmesine yardım etti. Ailen hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onlarla tanışmak için o kadar sabırsızlanıyorum.

Sevgili tanrılar, hayır. Seninle tanışmayı hak etmiyorlar. Telum'u uygun gördükleri şekilde manipüle etmek için kazanmak gibi psikotik bir dürtüleri olduğundan bahsetmiyorum bile. Baelfire onların bir kabus olduğu konusunda şaka yapmıyormuş. Sonra duraklıyor. Muhtemelen orada olduğumu söylemeliyim. Amato'yu idam ettiklerinde yani. Natalya yaptı.

İblisler yemeklerini yemeye devam ederken önümüzde duran yemek tabaklarına bakıyorum.

Küçük bir kız olarak Cehennem'de hayatta kalmaya çalıştığım o izole, acımasız ilk yıllarda birinin burada savaşıyor olduğunu düşünmek ne kadar garip

Beni geri almak için cehennem gibi. Beni sevmiş bile olabilecek idealist, nazik bir baba.

Hayatımdaki baba figürleri söz konusu olduğunda, deneyimlerim tuhaftı - çünkü son derece insanlık dışı, tuhaf bir şekilde, Amadeus beni gerçekten önemsiyor. Evlatlık babamın çocuk istediğini söylediğimde Baelfire'a yalan söylemiyordum. Amadeus'un geçmişindeki gizemler ne olursa olsun, bir zamanlar insan olduğuna eminim ve uzun zaman önce yaşadığı insanlığının bazı yersiz yankıları, beni kendi çocuğuymuşum gibi davranmak istediği biri olarak seçmesine neden oldu.

Bu yüzden üzerime titriyordu - her ne kadar üzerine titreme yöntemi aşırı eğitim yöntemleri, Hortlak tebaasına beni kanlı savaşlarda göstermek, bana kalpsiz olmayı öğretmek ve sonunda beni istediği hale getirmek için kalbimi sökmek anlamına gelse de.

Yine de, ne olursa olsun, Amadeus benimle insanlık dışı, babacan bir ilişki kurmaya çalıştı.

Açıkçası ben onu öyle görmüyorum.

Eğer bu Pietro Amato beni bir şekilde kurtarıp ölümlüler dünyasına geri götürseydi ve bana gerçek bir baba olsaydı - Tanrılar, bunun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum. Çok yabancı ve tuhaf.

Ama bir parçam, benim için bu kadar çok savaştığını söyledikleri adamla hiç tanışmadığım için neredeyse *üzgün*.

Muhtemelen şimdi ne hale geldiğimi görse hayal kırıklığına uğrardı.

Silas kaşlarını çatarak öne doğru eğilene kadar başka bir konuşmaya tamamen kulak tıkadığımı fark etmiyorum.

"Sığınak'tan birini tanıyorum da ne demek? Sığınak'ı iyi bilirim ve oradaki herkes şeytanbilimden uzak durur. Yalan söylüyor olmalısın." Şaşırtıcı bir şekilde, homurdanan ikizlerden biri. Sesi sert ve aksanlı. "Hadi oradan, yalan söylemiyorum. Zayıflayan Bölünme sayesinde, kardeşim ve ben yakın zamanda Nether'den kaçtık. İlk olarak, kaleden kaçmak için bir anlaşma teklifi aldık ve tek yapmamız gereken burada ölümlüler dünyasından gelen büyük ve gizli bir görevi kabul etmek için-"

Diğer delikli iblis kardeşine dirsek atar. "Kapa şu lanet çeneni! O çirkin ağzını kapalı tutman konusunda sana ne demiştim? İşleri berbat edeceksin."

"Hangi şeyleri?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Delinmiş ikizler aceleyle benzin istasyonundan çıkmadan önce yemeklerinin bittiğini söylerler.

Melchom gözlerini devirir. "Cehennemden yeni çıkan iblisler tam bir baş belası. Kuyruklarıyla çüklerini ayırt edemeyen beceriksiz orospu çocuklarıdır ama işte size aile, haksız mıyım?" diye sırtıyor bana.

"Bilemem. Ama seninle akrabaysalar, izleri var."

Gülüyor ve kız arkadaşına dirsek atıyor. "Gitmeye hazır mısın, seni cehennem orospusu?"

Eisha gözlerini deviriyor ve onu öyle bir itiyor ki neredeyse sandalyesinden düşecek. "Hadi git ve bana mızımızlanmayı kes. Ben takip edeceğim."

Melchom itiraz etmeye başlıyor ama Crypt'in hâlâ iblisin etini soymak için en acı verici yöntemi hayal ediyormuş gibi ona baktığını görünce hızla oradan ayrılıyor. Benzin istasyonunun penceresinden, park yerindeki pırıl pırıl bir motosiklete, kendi motosikletlerindeki ikizlerin yanına binişini izliyorum. Dördüncü boş motosiklet Eisha'nın olmalı.

Kenzie bana motosikletlerden haftalar önce bahsetmişti ama onları gerçek hayatta ilk kez görüyorum.

Eğlenceli görünüyorlar.

Everett, Silas ve Crypt baktığım yeri takip ediyor. Everett telepatik olarak konuşarak alay ediyor.

Sana bir tane almayı teklif ederdim ama o şeyler ölüm tuzağı.

Bunun bir satış noktası olmadığını düşünüyor gibisin. İkizlerden birinin bisikletini çalıştırıp motoru devirmesini izliyorum.

Hantal, hantal bir araba kullanmak bana doğal gelmiyor. Ama bunlardan bir tane? Evet, lütfen.

Baelfire aramıza bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Lanet olsun, neyi kaçırıyorum ben?"

Bu beni kendime getiriyor ve tekrar Eisha'ya bakıyorum.

"Tek yaptığın Amato hakkında konuşmaktı. Benimle neden konuşmak istediğini açıklamadın, o yüzden çıkar ağızındaki baklayı."

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. Neredeyse hüzünlü görünüyor ki bu bir iblis için çok tuhaf.

"İşte buydu, *Telum*. Sadece kendim için seninle tanışmak istedim."

"Saçmalık."

Gülüyor. "Ne istersen düşün, ama eski dostumun kızının nasıl biri olduğunu görmem gerekiyordu. Hayal kırıklığına uğramadığımı söylemeliyim. Amato'dan çok daha eğlenceli birine benziyorsun ama yine de onu öldürdüğüm için o ölümsüz pisliğin kafasını koparmak isterdim. Bu arada, ben

Umarım bizim desteğimize sahip olduğunu biliyorsundur. Bu diyardaki iblislerin çoğu seni çok destekliyor, evlat."

"Yani bir grup sadakatsiz, hilekâr, işbirlikçi, masumiyet yiyen Nether dölü bir şekilde benim tarafımda mı?" Açıklığa kavuşturuyorum.

"Kesinlikle öyleyiz."

İblislere güvenmiyorum ama güzel bir düşünce.

"Son bir soru. Beni burada nasıl buldun?" Talep ediyorum.

Eisha sırtıyor. "Birkaç gün önce Mel'i aramak için kullandığın telefonu takip ettim.

Kolay olmadı ama işe yaradı."

Lanet olsun. Bilmem gerekirdi. İç çekerek kapaklı telefonu cebimden çıkardım, ikiye böldüm ve iblisin gazozuna attım.

Eisha gitmek için ayağa kalkarken neşeyle gülüyor ve çenesini bana doğru sallıyor. "Gerçekten ama. Eğer Miras Konseyi'ni parçalamak ve dünyaya anarşi getirmek için yardım arıyorsan, bana ulaş, *Telum*."

Sonunda gidiyor. Dört iblisin o güzel motosikletlerle otoparktan çıkışını izliyorum.

Baelfire homurdanırken Crypt tek kelime etmeden Limbo'ya düşüyor, "Biliyor musun? İblisler için beklediğim kadar kötü değillerdi."

"Ciddi misin sen? Nasıl yediklerini gördün mü?" Everett yüzünü buruşturur. "Lanet olası çenelerini açmışlar."

Bael homurdanıyor ve sonra eğilip başımın üstünü öpüyor. "Pekâlâ. Oyun planı. Burada patates kızartması falan alacağız ama gece boyunca araba kullanacağımız için benzin istasyonundan denemeniz için size atıştırmalık bir şeyler de alalım-"

Crypt, elinde bir kucak dolusu şeker, cips ve şişelenmiş içeceklerle tekrar ortaya çıkıyor.

"Ama satın almak çok abartılıyor," diye sırtıyor.

"Hey, sen. Dövmeci çocuk," diyor tezgâhın arkasındaki kız, içeri girdiğimizden beri ilk kez dikkat kesilerek kaşlarını çatıyor. "Tüm bunların parasını ödeyecek misin..."

Sözünü yarıda kesiyor, gözleri büyürken ağzı açık kalıyor. Önce yüzüme Eisha'nın kanı falan mı bulaştı diye düşünüyorum ama sonra beni işaret edip çılgılık atıyor.

"Bekle! Haberlerde ölümsüzlere suikast düzenleyen manyak sensin! Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman *Tanrım*-"

İnsan yetkilileri arayacakmış gibi telefonuna sarılıyor. "Bu bizim işaretimiz," diye anons ediyor Everett, elimi tutarak. benzin istasyonunda.

BAELFIRE

Aylardır evde değildim ama kiralık araba Decimus bölgesine girer girmez bir ejderhanın uzaktan gelen kükremesini duyduğumda şaşırmadım.

Bu kesinlikle Declan'dı. Tatil için eve gelmiş olmalı.

Everett arabayı kullandığı için Silas yolcu koltuğundan, "Ciddi bir büyü kordonu sezdim," diye mırıldanıyor. "Endişelenmeli miyiz, yoksa geldiğimizi biliyorlar mı?"

"Büyücü babam Ivan, düşmanca niyetleri olan hiç kimse bölgemize giremesin diye bunları uzun zaman önce kurdu. Onu da uyarıyor, o yüzden muhtemelen şu anda diğerlerine gelişimizi haber veriyordur," diye mırıldanıyorum, arabanın arkasına bakarak.

Maven biraz daha uyumaya çalışıyor, Crypt'e yaslanmış, onun ellerinden birini nazikçe takip ediyor. Onun yanında dinlenirken o kadar huzurlu görünüyor ki.

İtiraf etmeliyim ki bunun için minnettarım.

Karabasan'ın kayıtsız ya da katilden başka bir şeye benzediğini görmek hâlâ çok tuhaf. Maven gelene kadar hepimiz ondan bunu gördük.

Ama şimdi? Eskiden düşündüğüm kadar nefret edilesi biri değil. Kendi deyimiyle "kanka" olduğumuzdan ya da olacağımızdan değil.

Crypt baktığımı görünce gözleri kısıldı. "Eğer kızımıza karşı en ufak bir kabalık yaparlarsa-"

"Olmayacaklar."

Diğer üçü gergin, ailemin Maven'ın kim ve ne olduğuyla ilgili bir sorun yaşayacağını düşünüyorlar.

Ama ben ailemi tanıyorum. Gürültücü, gururlu ve gülünçtürler ama asla yargılayıcı ya da körü körüne önyargılı değillerdir. Aksine, Maven'la tanışmaktan biraz *fazla* mutlu olacaklarından ve bunu yaparken de bir eşim olduğu için benimle dalga geçeceklerinden endişeleniyorum.

Düşündüm de, bu beşli içinde en şanslı yetiştirilme tarzına sahip olan kesinlikle bendim. Silas eksantrik bir cinsiyetçi tarafından büyütüldü.

Crypt, kendisinden nefret etmelerine rağmen Ölümsüz Beşli tarafından yetiştirilen gerçek bir canavarın oğluydu ve Everett'in ailesi, çoğu insanın arabasından daha pahalı olan tasarımcı kıyafetleri giymiş, duygusal olarak istismarcı bir manipölatör sürüsüdür.

Bu arada, Maven acımasız bir ortamda büyümüş. Eşimin geçmişi hakkında bize anlattığı çok az şey, düşündükçe fiziksel olarak midemi bulandırıyor.

Eminim ki bu, onun *gerçek* bir aile hayatıyla ilk tanışması olacak. aile gibidir.

Tanrım, umarım onları sever.

Sonunda devasa bir dağın eteklerinden dönüp ailemin büyük evinin, ahırın ve diğer birkaç binanın canlı sabah ışığında gururla durduğu vadiye giden uzun yola sapıyoruz. Büyük dairesel araba yoluna girdiğimizde kar zemini ve ağaçları kaplıyor.

Bu dağları özlemişim. Buraya dönmüş olmak annem ve Declan'la uçma isteği uyandırıyor bende.

Ve Maven'ın sırtıma binmesini *çok* isterim. Eminim dostum da uçmaya bayılırdı.

Belki de henüz değil - yer değiştirmem içimdeki ejderhanın beni ne kadar uzun süre kaybetmesi riskini taşıırken değil.

O çok kontrol edilemez bir sık kafalı. Yolculuk boyunca sessizdi ama kıpırdadığını hissedebiliyorum. Pullu piç yakında başıma daha çok dert açacak.

Çam ağaçlarının ve mutfakta pişen bir şeyin kokusunu alıyorum ve ailemin büyük oturma odasındaki perdelerden birinin hareket ettiğini görünce şaşırıyorum. Yaklaşık altı ya da yedi tanıdık yüz bize bakıyor, birkaçı el sallıyor.

Evet. Dışarı çıkar çıkmaz üzerimize çullanacaklar.

Everett park ediyor, soluk mavi bakışları güvensizce evi tarıyor.

"Sakin ol. Buraya pek çok kez geldin Buz Hıyarı," diye hatırlatıyorum ona.

Bu mirasların üçü de ben küçükken hep buradaydı - ya da ben onların evlerine götürülüyordum. Yaklaşık dokuz yaşına kadar ailelerimiz bizi sürekli takılmaya zorlardı. Çoğunlukla annem çok sosyal olduğu için, Silas'ın annelerinin ne kadar sinsi ve Frost'ların her zaman ne kadar züppe davrandıklarına rağmen.

Ve garip bir nedenden dolayı annem Crypt'i hep sevmiştir. Her fırsatta onu buraya davet ederdi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, acaba ev hayatının ne kadar boktan olduğunu biliyor ve Ölümsüz Beşli'den uzaklaşmak için gidebileceği bir yer olmasını mı istiyordu?

Kulağa onun yapacağı bir şeymiş gibi geliyor.

Maven'ın kirpikleri kırpışarak açılıyor. Doğrulup gerinerek pencereden dışarıyı kontrol ediyor. "Lanet olsun. Geldik işte."

Sesindeki gerginliği fark ettim. "Gergin misin, Boo? Olma, seni sevecekler."

"Bizim seni sevdiğimiz kadar olmasa da," diye ekliyor Everett sinsi bir sırıtışla.

"Kes şunu," diye homurdanıyor dostum. "Benim için dünyayı yakacağınızı falan söyleyin yeter."

"Kesinlikle yapacağız, *sangfluir*," diye onaylıyor Silas, yolcu koltuğunda dönüp ona kıpkırmızı bir bakış fırlatıyor. "Ama bunun nedenini bilmek istiyorsanız, o zaman gerçekten çünkü-"

"Kes şunu," diye huysuzca homurdanıyor Maven, sanki bir an önce buradan gitmek istiyormuş gibi kemerini çözüyor. "Beni kıvrandırken izlemek için yine o aptal *L kelimesini* kullanacaksın."

Tanrım, dostum çok sevimli.

Dışarı çıkıp etrafı çevrili ön verandaya yaklaşırken hepimiz bakıcımızın ne kadar telaşlı olduğuna gülüyoruz. Tam beklediğim gibi, ön kapı uçarak açılıyor ve doğuştan aslan değiştiren babam Oscar bize bakıyor.

"Başardınız!"

Onu Declan takip ediyor, belli ki yeni şekil değiştirmiş ve henüz tişörtünü giymemiş. Yanıma gelip omzuma bir şaplak atarken sırıtıyor. O benim en büyük kardeşim, otuzlu yaşlarının ortasında ama aramızdaki on dört yıllık yaş farkına rağmen benimle bir ilişki kurmak için her zaman çok çalıştı.

Dört erkek kardeşim arasında ejderha değiştiren tek kişi olması da buna yardımcı oluyor.

"Vay anasını! Şu haline bak, büyümüşsün, eşleşmişsin ve kanundan kaçırıyorsun." Arkamda Maven'ı görüyor ve sırıtıyor. "İşte geldi! Merhaba kardeşim. Ailemiz olarak da bilinen kaosa hoş geldin."

Diğer iki kardeşim, Cace ve Aidan da onun söylediklerinin altını çizmek istercesine kocaman gülümsemelerle dışarı çıkıyorlar. Her birinden birkaç miras

beşli de aynı şeyi yapıyor. Yedi yaşındaki yeğenim Quinn ve üç yaşındaki yeğenim Bran, merhaba diye bağırarak için dışarı fırlıyorlar.

Parlak gülümsemeler ve selamlar yağıyor ve Maven'in gözlerinin ne kadar yuvarlaklaştığına neredeyse gülmek istiyorum. Büyük ve sıcak karşılamalara alışık değil ama Decimus tarzı bu.

"*Baelfire Finbar Decimus*. Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Annemin yüksek sesi herkesi susturdu. Başı dik, tek altın gözü öfkeyle parlayarak bize doğru yürürken onun için ayrılıyorlar.

Diğer gözünü ben doğmadan yıllar önce, Divide'daki bir akına karşı bir savunma saldırısına liderlik ederken kaybetmiş. Onu kahverengi deri göz bandıyla hiç görmemiştim. Onunla Oscar'ın karışımı gibi görüldüğüm söylenir - onun drakonik kehribar gözleri ve gülümsemesi, onun kirli sarı saçları ve uzun, kaslı boyu.

Yani, belli ki boyumu *ondan* almamışım. Korkutucu derecede güçlü, kendinden emin, açık sözlü bir komutan olan annemin boyu, parmak uçlarına kalksa bir metreyi ancak bulur.

Yine de kollarını kavuşturup sinirli bir şekilde beklentiyle bana baktığında kendimi yine küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Sözsüz olarak neye kızdığını sormak için Declan'a bakıyorum. Omuz silkiyor ve sanki sebebin o olabileceğini düşünüyor gibi Maven'a bakıyor.

Oh, lanet olsun. Hayatta olmaz.

"Eğer bu eşimle ilgiliyse-" diye hırlayarak uyarmaya başlıyorum.

Annem sanki bu olabilecek en aptalca öneriymiş gibi sözlerimle dalga geçiyor.

"Keith Erikson'ın annesinden Everbound'da olanlar hakkında duyduklarım doğru mu? O pala götlü Del Mar sana gerçekten *tasma* mı taktı? Lanet olası bir *ejderhaya* mı?"

Yüzümü buruşturdum. Bu aşağılayıcı olmanın da ötesinde bir şeydi ama artık neredeyse unutmuştum. Dürüst olmak gerekirse, Maven öyle bir hale getirmişti ki, yalnız kaldığımızda tasmayı takmayı seviyordum -sırf onun için.

İnsanların içindeyken o lanet şeyden hâlâ nefret ediyordum.

"Bu konuyu hemen açtığın için çok teşekkürler," diye homurdandım. "Ben de evde olduğuma memnunum. Çok iyiyim, sorduğun için teşekkürler."

Annem homurdanıyor. "Lütfen. Bebeğimin eve dönmesine sevindiğimi biliyorsun," diyor ve beni çocukluğumdaki gibi sıcak bir şekilde kucaklıyor. Sonra geri çekiliyor ve gülümsüyor. "Ve her neyse, bebeğime sarılmak konusunda endişelenmeme gerek yok."

Haberlere göre bu hidranın birçok boynu varmış. Hazır bahsetmişken.

-"Yeni gelinimle tanışmamın zamanı geldi de geçiyor bile."

Kenara çekiliyorum, Maven'ın annemi incelerken poker suratını dikkatle koruduğunu görünce şaşırıyorum. Rahatmış gibi davranmakta çok iyi ama ellerinin eldivenlerinin içinde hafifçe büküldüğünü fark ediyorum.

Bakıcım gergin. Onu rahatlatmak istiyorum ama annem Maven'ı aynı dikkatle inceledikten sonra yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Tanrım, senin gibi bir kızım olacağı için ne kadar heyecanlıyım biliyor musun? Uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum."

Şimdi ne olacak?

Maven bu tuhaf yorum karşısında aynı derecede şaşırılmış görünüyor, ama sonra annem onu sıkıca kucaklıyor. Durduramadan Maven'ın yüzünde saf bir panik çizgisi beliriyor.

Hay sikeyim.

Annemi itiyorum, Maven'ı kollarıma çekerken boğazımdan yükselen hırıltıya engel olamıyorum. Annem ve ailemin geri kalanı verdiğim tepki karşısında şok olmuş görünüyor.

Ama elimde değil. Maven kollarımda gerilmiş, ölçülü, sessiz nefesler alıyor. Yüzüne bakmaya çalıştığımda başını hafifçe bana doğru sallıyor. Olay çıksın istemiyor.

Ne yazık ki ben çoktan bir tane yarattım.

Crypt homurdandığında sorun çabucak çözüldü. "Yeni eşleşmiş bir ejderhayken de bu kadar saçma bir şekilde bölgeci miydiniz Komutan?"

Güzel. Evet. Bu iyi bir bahane.

Siren babam Nico sırtıyor. "Öyleydi."

"Arayış'tan birkaç hafta sonra bir kız bana asıldığında Everbound'daki yemek salonunu neredeyse yakıyordu," diye ekliyor Oscar gür bir kahkaha atarak. "Merak etme Bael, bir daha eşinin baloncuğuna girmeyeceğiz. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Maven," diye ekliyor.

Ailemin hepsi kendilerini tanıtmaya başladı. Crypt'e minnettar bir bakış fırlatıyorum. O da gözlerini deviriyor.

Bunun artık dost *olduğumuz* anlamına geldiğine eminim, ki bu çok garip.

Arkadaşım anneme dönüp bakmadan önce sessizce herkesi tek tek selamlıyor. Arkadaşımın gitmesine hâlâ izin vermedim.

"Anladığım kadarıyla yüklü bir maaş çeki için beni Miras Konseyi'ne ihbar etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" Maven kontrol ediyor.

Annem gülüyor. "Uzaktan yakından alakası yok. O şımarık bürokratlar kanlı paralarını alabilirler. Siz beşiniz burada kalmayı seçtiğiniz sürece tamamen güvende olacaksınız."

Silas içtenlikle, "Teşekkür ederim Brigid," diyor.

Annem beşlinin geri kalanına dönüyor ve bir elini kalçasına koyuyor. "Bana *Brigid*'lik yapma, Silas Crane. Eskiden senin üstünü değiştirdiğimi unutma. Anneleriniz beni hâlâ saygıdeğer bir miras olarak görürken çocuk bezi kullanıyordum. Neden böyle düşündükleri hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyor Maven'a komplocu bir sırıtışla.

Arkadaşımın dudakları seğiriyor. "Saygın, sıkıcı ile eşanlamlıdır."

"Ben bile daha iyi söyleyemezdim. Eminim siz beşiniz Everbound cehenneme döndüğünden beri çok meşgulsünüzdür ama *Baelfire* burada-" Annem bana sitem dolu bir bakış fırlatıyor. "O zamandan beri aramalarımın kaçıyor, bu yüzden senin hakkında pek bir şey duyamadım."

"Okul tecrit altındaydı," diye itiraz ediyorum. "Beni rahat bırak."

Bakıcıma geri dönüyor. "Hepimiz seni tanımak istiyoruz, Maven. Ama her şeyden önce, lütfen bana oğlumun başından beri sana uygun davrandığını söyle. Ona eşlerin ve beşlilerin dünyadaki her şeyden daha önemli olduğunu öğrettim, ama eğer senin *telum* olmanla ilgili bir pislik *yaptıysa*-"

"Tanrı aşkına anne," diye araya girdim, kaşlarımı çatarak. "Öylece ortaya atmanın yolu bu."

"Sadece her şeye rağmen sana iyi bir eş olduğundan emin olmak istiyorum," diye devam ediyor annem beni görmezden gelerek.

Maven şaşırıyor ama başını geriye doğru eğip beni inceliyor. Küçük sinsi zihninin bana işkence etmeye karar verdiği anı gözlerinde görüyorum.

"Angel, hayır. Sakın annemin önünde beni azdırmaya kalkma," diye fısıldıyorum kulağına, yakındaki başka hiçbir şekil değiştirenin duymayacağı kadar sessiz bir şekilde.

Anneme dönüp bakarken tamamen masum görünüyor. "Baelfire benim için çok iyi oldu. Mükemmel bir eş."

Tanrım, sadist küçük bakıcıyı seviyorum. Övgüleriyle beni delirttiğinin kesinlikle farkında ve bana eş mi diyor? Bu belden aşağı.

Tam anlamıyla. Lanet olsun, sikim sertleşmeye başladı.

"Güzel," diye sırıtıyor annem, geri kalanımıza içeri girmemizi işaret ederek. "Hadi ama, her zaman olduğu gibi, hâlâ resmi olarak davetlisin Crypt. Kahvaltı

hazır ve birkaç ay önce eve ikinci bir kayınvalide süiti ekledik. Siz beşiniz şimdilik orada kalabilirsiniz."

Herkes içeri girmeye başlıyor ama ben yavaş yavaş yumuşayan ereksiyonumu saklamak için Maven'ı kalkan olarak kullanarak bir an hareketsiz kalıyorum. Omzunun üzerinden sırtıyor.

Başımı sallıyorum, burnuna benimkiyle vuruyorum. "Hellion."

"Hoşuna gitti."

"Onu *seviyorum*. Tıpkı seni sevdiğim gibi-"

"Meme ucunu tekrar bükeceğim," diye şiddetle uyarıyor. Ben gülüyorum.

Quinn ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak yanımıza geliyor. Kardeşim Grady'nin beşli grubunun iki üyesinden olan kızı. Teknik olarak, kardeşlerimden hiçbiri çocuk sahibi olmayı başaramadı. Yeğenlerimin ikisi de beşlinin diğer üyelerinden oldu ama yine de ailem sonunda çocuk sahibi olduğu için daha fazla minnettar olamazdı.

Grady'yi burada göremedim, o yüzden hâlâ Divide'da görev yapıyor olmalı. Görevlendirildiğinde ailesi burada, Decimus bölgesinde kalıyor.

"Yılbaşı için kalacak mısınız? Lütfen?" Quinn cıvıldıyor.

O bir su elementali. Birkaç ay önce buradayken insanların kucaklarına su sıçratmayı ve yüksek sesle altlarına işediklerini duyurmayı severdi.

Maven küçük baş belasına bakıyor. "Umarım öyledir."

"Ben de!" Sonra Quinn, Everett'e göz kırpmıyor. "Hey, saçları neden beyaz? Yaşlı insanların saçları beyaz olur, ama onun hiç kırıışıklığı yok."

"Kırıışık *görünmüyor*," diye onaylıyor Crypt, çömeliyor ve sanki onunla bir sır paylaşıyormuş gibi elini ağzının yanına götürüyor. "Ama söz veriyorum, içten içe, şimdiye kadar tanıştığın tüm yaşlı moruklardan çok daha sıkıcı ve kırıışık."

"Adı Kar Tanesi," diye ekliyorum yardımsever bir şekilde.

"Oh! Saçını beğendim, Kar Tanesi!" diyor aceleyle eve girmeden önce.

Everett iç geçiriyor. "Sizden nefret ediyorum çocuklar."

Gülüyorum ve Maven'ın elini tutup onu içeri götürüyorum.

Ailemin evi her zamanki gibi kalabalık ve rahat: geniş, rustik ve hâlâ Starfall şenlikleri için fiyonklar, çobanpüskülü, sahte kar ve diğer her türlü şeyle yoğun bir şekilde dekore edilmiş. Ağaç oturma odasında, şu anda sesi kapalı olan devasa televizyonlarının hemen yanında parıldıyor.

Ama ekranda ne olduğunu gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Crypt, Silas ve Everett de öyle.

Çünkü lanet olsun.

Bir haber filmi, olimpik boyutta bir havuzun bulunduğu devasa bir odanın hafif bulanık bir görüntüsünü gösteriyor. Suyu şüpheli bir kırmızı renktedir. Arka plandaki bulanık topaklar sadece ceset olabilir, ancak ön ve ortada hafifçe sansürlenmiş, çıplak, kanlı bir ceset var.

Del Mar.

Onun önünde de en sevdiği hançeriyle dövüşmeye hazır Maven duruyor. Üstü başı kan içinde, boğazında vampir ısırığı izi var ve tehlikeli karanlık bakışları kameraya sabitlenmiş, sanki ekrandan ruhumun içine bakıyor. Eşim güçlü, korkunç, vahşi görünüyor ve-

Maven'ın elini sıkarak, "Vay anasını, çok seksisin," diye iç geçiriyorum. "Şiddetin bu kadar iyi görünmesini nasıl sağlıyorsun?"

Silas gözlerini kısarak ekrana bakıyor. "Yanılıyor muyum yoksa bu Hydra'nın göğsünde kocaman bir delik mi? Kalbini mi aldın?"

"Baelfire'a tasma taktığı için daha kötüsünü hak etti," diye mırıldanıyor öfkeyle.

Neredeyse bayılacaktım. Benim için intikam mı alıyordu? Tanrılar, ben şanslı bir ejderhayım.

Everett, "Her şey düşünüldüğünde, aslında gerçekten gurur verici bir resim," diye düşünüyor.

Crypt gülümseyerek onaylıyor. "Sansürsüz orijinalini bulacağım, böylece kızımızın bulabildiğimiz diğer resimlerinin yanına çerçeveletebiliriz. Nasıl gidiyor, Decimus?"

"*Peynir* de Mayflower," diyorum ve telefonumu çıkarıp onunla bir selfie çekiyorum.

Gözlerini deviriyor ve sırtıtmak için mücadele ediyor, bu da beni daha da gülümsetiyor.

Quinn sıçrayıp ekranı işaret ediyor ve kocaman mavi gözlerle Maven'a bakıyor.

"Hey! Kanlar içindeki sensin!"

Maven'ın dikkati kahvaltı hazırlayan ailemin geri kalanına kayıyor, sanki ekrandakilerden hoşlanmayacaklarını düşünüyor. Aslan değiştiren kardeşim Aiden şöyle bir bakıp sırtıyor.

"Hey, sonunda belalı bir baldızım olduğu için mutluyum."

"Ne demek *sonunda*?" diye alay ediyor Declan'ın arkadaşlarından biri. Ona bir patates kızartması fırlatıyor ve bize özür dileyen bir bakış atıyor. "Pastırmamız bitmek üzere. Cace hepsini yemeden yiye."

Cace son pastırma yığınının tabağına kaydırmaya çalışırken asla yemeyeceğini söylüyor. Tekerci babam Ivan, Cace'in elini tokatlayarak uzaklaştırırken, annem de kardeşlerimi, kışlarının üzerine oturup yeni yengelerinin önünde uslu durmazlarsa onlara tur attıracağı konusunda uyarıyor.

Evim güzel evim.

Ortadan kaybolan Crypt hariç hepimiz yemeklerimizi yiyoruz ve hala bir şekilde kalabalık olan gülünç büyüklükteki yemek masasına oturuyoruz. Cace beşli üyelerinden biriyle sohbet ediyor, Quinn çatalını burnunun üzerinde nasıl dengeleyebileceğini gösteriyor ve Aidan'ın arkadaşlarından Megan, Bran'in portakal suyunu dökmesini engellemeye çalışıyor.

Oscar, Maven'ın tabağını fark eder. "Uh oh, sosis ve pastırmamız mı bitti? Muhtemelen Starfall Eve'den kalan biraz jambonumuz vardır."

"Hayır, o vejetaryen" diyorum, solumda oturduğu için tabağındaki yumurtaları onunkilere kaydırıyorum. Yeterince yediğinden emin olmak istiyorum ve o da sadece bir muffin ve dilimlenmiş meyve aldı.

Cace masanın karşısında ağzını açıyor. Maven'ın yemek seçimleri hakkında ukalaca bir yorum yapacağından eminim, bu yüzden ona haşlanmış bir yumurta fırlatıyorum. Yumurtayı yakalıyor ve Declan'a fırlatıyor, o da bir kenara itiyor.

"Herkesin masaya yemek fırlattığı yeter," diye iç geçiriyor Nico. "Siz çocuk değilsiniz."

Annem sağında, yemek masasının başında oturuyor ve bana sırtarak eğilip fısıldıyor: "*Ama* çok yakında ailemize birkaç çocuk daha katılacak."

Oh, lanet olsun. Benim beşliyi mi ima ediyor?

Maven da aynı şeyi düşünmüş olmalı. O kadar şaşırıyor ki elindeki çatalı düşürüyor ve çatal masadan sekiyor. Crypt ortaya çıkar, çatalı yere değmeden yakalar ve ona geri verir. Quinn sanki bu harika bir gösteriymiş gibi alkışlar ve tezahürat yapar ve Crypt tekrar ortadan kaybolmadan önce kıkırdayan kızın önünde dramatik bir şekilde eğilir.

Everett, Maven'ın diğer tarafında oturuyor ve anneme anlamlı bir bakış atıyor. "Bak, bu gerçekten senin otobüsün değil-"

"Orada haberleri mi bozuyorsun?" Aidan masanın diğer ucundan sesleniyor ve annemize kızgın bir bakış atıyor.

O da gülüyor. "Baelfire'in haberi yokmuş! Artık üç çocuğa amca olacağını bilmeli."

Megan beşlime gülümseyerek, "Yine hamile olduğumuzu duyuruyor," diyor. Bu güzel haber karşısında yüzümde bir sırıtma beliriyor. "Vay anasını!"

"Tebrikler," diyor Silas ve Maven'a artık bir fae şarabına dönüştüğünden emin olduğum şeyden bir yudum uzatıyor.

Birinin bu herife bu kadar çok içtiği için yüksek tansiyona falan yakalanacağını söylemesi gerekiyor. Bu kişi Maven çünkü suyunu onun şarabıyla değiştirirken gündüz içen eşine kuru bir bakış atıyor. Bu da onun sırıtmasına neden oluyor. Telepatik konuşmalarından birini daha yaptıklarına eminim.

Tanrım, ben de dostumla böyle konuşabilmek istiyorum. Ona söyleyemediğim tüm o utanmaz imaları ve sevimsiz tavlama cümlelerini düşünmek bile iç çekmemi neden oluyor.

Quinn heyecanla, "Ben de amca olacağım," diyor.

Ailem gülüyor ve ailemi oluşturan çılgınlığı izleyen Maven'in küçük gülümsemesini göz ucuyla yakalıyorum.

"Hayır, kuzenim olacaksın," diye düzeltiyor Ivan. "Zavallı Bran'e yaptığın gibi bu bebeğin üzerine su sıçratmayan, sorumluluk sahibi büyük bir kuzen. Tamam mı?"

"Tamam," diye somurtuyor Quinn ve Everett'e dönüyor. "Hey, Kar Tanesi, çatalımı nasıl dengeleyebileceğimi görmek ister misin? Bak, bak!"

Everett bana yumruk atmak ister gibi bakarken o numarasını yapıyor.

Ben.

"Biliyor musun, duyduğuma göre insanlar gebe kalmakta miraslar," diye başlıyor Cace'in arkadaşlarından biri masanın diğer tarafından, Maven'a bakarak.

Lanet olsun. Bu tam da kaçınmak istediğim şeydi.

Ona bu konuyu tamamen kapatmasını söylemek için ağzımı açıyorum ama annem öne doğru eğilip Cace'in arkadaşını duymamış gibi davranarak Maven'a gülümsüyor.

"Bil diye söylüyorum, burada genellikle bu kadar kalabalık bir grup olmaz. Sadece tatildeyiz ve son zamanlarda olan biten her şeyin ortasında hepimizin burada olmasını istedim. Bu cehennem zebanilerinin çoğu tatil biter bitmez kümeden kaçacak ve ben de yeni yıldan hemen sonra Divide'a göz kulak olmak için Meksika'daki görevime döneceğim."

Kardeşim Cace dikkatini çekmeden önce Maven başını sallıyor.

"Bir dakika, sen *gerçekten* de Nether'da mı büyüdün? Bu konuda bir söylenti duymuştum ama nasıl hayatta kaldın?"

"Teknik olarak yapmadım."

Ürkütücü küçük dostumun onu susturma şekli beni kahkahalara boğdu.
Evde olmak güzel.

Odanın sessizliği sadece şafağın loş ışığı ve bir iniltiyi tutmaya çalışırken yumuşak, dinlendirici nefeslerle bölünüyor. Saplantımın güzel kalçasını belime doğru kaldırarak kendimi onun ıslak, ilahi amcığının derinliklerine doğru bastırıyorum.

Bu sırada bakışlarım onun enfes yüzüne kilitleniyor.

Maven'ın gözleri mutlu bir uykuda kapalı kalıyor, kirpikleri yanaklarında dinleniyor. Limbo'da onun için hazırladığım erotik fantezi sayesinde dudakları rüya gibi bir zevkle hafifçe aralanıyor. Koyu renk saçları örgüsünden yarı çözülmüş, onu lezzetli bir şekilde açık bırakıyor.

Dikkatim bol tişörtünü yukarı ittiğim yere kayıyor ve o esmer, sivri meme uçlarının etrafında bıraktığım aşk ısırıklarına hayran kalıyorum.

Maven uyurken onu doyurmak beni sarhoş bir mutluluğa sürüklüyor.

Ve artık ona bağlı olduğumu bilmek - o benim amblemimi taşıyor ve ben de onun...

Varlığın beni muhteşem bir şekilde mahvediyor, aşkım, diye fısıldıyorum ona bağımızın içinden, onu kesintisiz bir uykuya yatırdığım için uyandırmayacağını bilerek.

Ama onun nefis bilinçaltının derinliklerinde, ne yaptığımı tam olarak bilmesini sağladım. Onun bedenine tapınmak, öpmek, alay etmek ve varlığımı besleyen bu çarpık saplantıda kendimi kaybetmek için zaman ayırdığımı biliyor.

Yavaşça tekrar ittiğimde, dinlenmekte olan sevgilimden kaçan nefesli inilti omurgamdan aşağıya sıcak bir çılgınlık gönderiyor. Yedinci kez akut baskıyı savuşturmaya çalışırken ve onu doldurma ihtiyacı duyarken yüzümü boynuna gömmek zorunda kalıyorum.

Ama Maven uykusunda usulca inlediğinde, mahrem kasları zonklayan ereksiyonumun etrafında çırpınıp sıkıca kenetlendiğinde, sınırsız coşku serbest kalıyor ve içime akıyor. Kenara çekildim ve reddettim

Gece boyunca o kadar uzun süre kendime geldim ki, neredeyse şiddetli bir şekilde serbest bırakılmam beni nefessiz bıraktı.

Beşli grubumun diğer üyeleri bu gülünç büyüklükteki yatakta hâlâ derin uykudalar ve bu gece Maven'a gönlümce tapabilmem için onlara verdiğim ek incubi gücü sayesinde rüya hallerinde güvende.

Üstümde rahatça yatana kadar takıntımı dikkatlice ayarlayarak yuvarlanıyorum. Limbo'daki memnuniyetini hissedebiliyorum ve daha fazla rüyasının tadını çıkarmak için oraya gitmeyi arzuluyorum.

Ama eğer yaparsam, ona sarılacağım bu anı kaybedeceğim. O yüzden kalıyorum.

Ayrıca, sabah hızla yaklaşırken rüyaları da azalacak. Hepsinin uyanmaya başlaması uzun sürmeyecek.

Sonunda, sabah pencerenin dışında iyice ağarırken, onları soktuğum derin uykudan ilk uyanan Crane oluyor. Hemen oturup Maven'ı kontrol ediyor ve Maven'ın iyi sikilmiş halini gördüğünde yüz ifadesini kaplayan keskin arzuyu kaçırmıyorum.

Tamamen sinirlenmesini ve beni bakıcımızla oynamakla suçlamasını bekliyorum, ama önceden deli olan fae tek kelime etmeden düş almak için ayağa kalktığında beni şaşırtıyor.

Oh, Tanrım. Bu yeni bir güven seviyesine ulaştığımız anlamına mı geliyor? Tanrı korusun, *yakınlaştığımız*a göre beşlimiz daha az mı tartışacak?

Ne korkunç bir kavram. Hepsi benimle çok rahat etmeden önce ortalığı karıştırmak için daha fazla yol düşünmem gerekecek.

Decimus uyuklu bir şekilde homurdanıyor ve Maven'a doğru körü körüne uzanmak için yuvarlanıyor. Bacağıma dokunamadan elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Bir gözünü açıp tekrar kapatıyor ve gülümsüyor.

"Çelik gibi sert olmama şaşmamalı. Burası çok güzel kokuyor. Tanrım, amina bayılıyorum."

Maven'ın hâlâ uyuduğuna yemin edebilirdim ama son kısmı anlamış olmalı çünkü kollarını daha güvenli bir şekilde bana doladı.

"Artık *L-kelimesi* yok," diye mırıldanıyor.

Frost sessizce gülüyor, bu değiş tokuşa yavaşça uyanıyor. "Çok inatçısın."

Maven başka bir şey söylemeye başlıyor ama sonra şaşkınlıkla gözlerini açıp aramıza bakıyor.

"Sızıntı yapıyorum."

Bağ aracılığıyla konuşarak alnından öpüyorum. *Bu, kalçalarının arasındaki ortak zevkimiz olacak sevgilim. Uyanırken olduğu gibi uykunda da çok güzel boşalıyorsun.*

Bu ondan lezzetli ve günahkâr bir gülümseme kazandırıyor. *Öyle mi? İlginç. Bir gün, ben senin ilham perinken uyursan, bu iyiliğinin karşılığını veririm.*

Kalbim bir an için atmayı unutuyor.

Şimdiye kadar bu tabu arzusun karşılık bulmasını istediğimi bilmiyordum ama

Scyntyche'nin turpanı, ona ihtiyacım var.

Ama "eğer" kelimesini kullanışını kaçırmadım.

Maven ayağa kalkıyor, tişörtünü düzeltiyor ve esnerken koyu renkli, karışık örgüsünü çözüyor. Uyanmak gibi basit bir hareketle bu kadar büyüleyici olabilmesi şaşırtıcı. Boş zamanlarımda onu izliyorum, soluk işaretlerimin ısrarla yanmasını görmezden geliyorum.

Frost telefonunu kontrol ediyor, muhtemelen küçük yan görevimizle ilgili güncellemeler için. Bu sırada Maven yere bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Tuhaf."

"Garip olan ne?" Decimus mırıldanıyor, hâlâ yarı uykulu.

"Canım hiç egzersiz yapmak istemiyor," diye mırıldanıyor. "Güzel. Kışını olduğu yerde seviyorum."

"Belki de sabahki huzursuzluğun dizginlenmiştir," diye öneriyorum gülümseyerek. "Uyku kardiyosu falan."

Sırıttıyor, sadece bağ aracılığıyla benimle konuşuyor. *Ne kadar kullanışlı bir sapkınlığın var.*

Kafamın içinde onun sesini duymaktan asla bıkmayacağım.

"Aç mısın?" Decimus yarı açık altın rengi gözleriyle bakıcımızı kontrol ederek soruyor. "Ailem bir avuç işgüzdür. Muhtemelen çoktan yemek yemişlerdir ama burada kahvaltı edebiliriz."

Maven dalgınca başını sallıyor, bazı mesajlar göndermeyi bitiren Frost'u merakla izlemekle meşgul. Belli ki planlarımızı itiraf etmemiş olmamız onu hâlâ rahatsız ediyor.

Crane gömlek aramak için dışarı çıktığında o da banyoya girer. Brigid'in deyimiyle bu büyükannenin süiti, evlerinin bir tarafına inşa edilmiş küçük, şirin bir daire. Mutfak yok ama her türlü ihtiyacı karşılıyor ve nihayet beş kişilik bir yatak da var.

Decimus'ların evi benim için her zaman bir yenilik olmuştur. Buraya dönmek garip bir şekilde hoş. Sanırım bir şekilde bu eve karşı bir düşkünlük geliştirdim.

Tüm çocukluğum boyunca tamamen uyuşmuş olmama rağmen.

Buraya yaptığım ziyaretler Ölümsüz Beşli'nin bitmek bilmeyen, sırlarla dolu malikanelerinden çarpıcı biçimde farklıydı. Hayatım kıtadan kıtaya sıçramaktan, bitmek bilmeyen çılgınlara kulak misafiri olmaktan, hizmetkârların öldürülüp ortadan kaldırılmasına tanık olmaktan, sırası gelmeden konuştuğum ya da yırtıcı hayvanları avlamak için kaçtığım için sürekli dayak yemekten ve sayısız başka tatsızlıktan ibaretti.

Buna karşılık, Decimus'lara her getirildiğimde huzur içinde bırakıldım.

Eğer Decimus ailesinin diğer üyeleri benim yanımda temkinli davranırsa, Brigid onları azarlar ve her zaman hoş karşılandığım konusunda ısrar ederdi. Hatta bir keresinde genç bir Baelfire'ın kendini kaybedip bana sülük dediği için ziyarete gelen kuzenlerinden biriyle yumruk yumruğa kavga etmesini Limbo'dan izlemiştim.

"Acıyorlar mı?" Maven sessizce sordu.

Gözlerimi kırıştırıyorum, düşüncelerimden sıyrılıp bir kez daha onun yörüngesine giriyorum. "Pardon, aşkım?"

Bazı işaretlerimin izini sürüyor ve aydınlandıklarını fark ediyorum. Ama bağlandığımızdan beri olduğu gibi, lanetimin beni harekete geçiren aynı acı verici çekişini ve sızısını zar zor hissediyorum. Limbo'nun uzak yerlerde kargaşa içinde olduğunu hissedebiliyorum, ama acı o kadar körelmiş ki onu çok daha kolay duymazdan gelebiliyorum.

Maven'ın elini tutup parmak uçlarını öpüyorum.

Bütün gece senin nefis vücudunun tadını çıkardıktan sonra nasıl zevkten başka bir şey hissedebilirim ki? Telepatik olarak soruyorum, sadece onun beni duymasını sağlıyorum.

O da sırtıyor. *Bunlar benim için uydurduğun çılgın rüyalar.*

Kelimeyi söyle ve gerçeğe dönüşsünler. Dördümüzün arasında, sana istediğin her şeyi verebileceğimize eminim. Ve eğer diğer üçü işi berbat ederse, onları cezalandırmanı izlemekten zevk alacağım.

Maven yüksek sesle gülüyor ve Frost dışarı çıktıktan sonra banyoya girmek için sıvışıyor.

Onu takip etmeyi çok istiyorum ama işiyle ilgileniyor olma ihtimali var. Bunun yerine, can sıkıntısından Araf'a geçip Decimus'u giyinirken ve bakıcımıza kahvaltı bulmak için ayrılırken takip ediyorum.

Decimus ailesi, çoğu tatil için ya da başka yerlerde ortaya çıkan çekişmelerden kaçınmak için burada gibi görünen tüm kardeşler ve beşlileri ile gülünç derecede büyük. Büyüklük konusunda bir fikrim yok.

Bu kadar büyük porsiyonlarda yemek yapmalarının ne kadar büyüleyici olduğundan başka aileler.

Yemek tüketmeyen biri olarak bunun şaşırtıcı olduğunu söylemeliyim.

Decimus, ailesinin daha önce yaptığı kahvaltıdan arta kalan birkaç tabak dolusu yemeği hazırlarken ilk başta mutfak bomboştı. Ama sonra Brigid mutfağa giriyor ve kendine büyük bir bardak portakal suyu doldururken en küçük çocuğuna gülümsüyor.

"Eğer beşiniz yatakta kahvaltı istiyorsanız, tabakları taşımaya yardım edebilirim," diye teklif ediyor. Tereddüt ediyor. "Um-"

"Tabii hepiniz düzgün değilseniz," diye alaycı bir şekilde ekliyor. "İsteyeceğim son şey bir grup çıplak kışın kaçıştığını görmek ya da kalan gözlerimi bıçaklamak istememe neden olacak başka bir şey."

Decimus homurdanıyor. "Sanırım filtre eksikliğimi senden alıyorum."

"Bir şey değil." Brigid onun meyve seçkisine göz atmasını izliyor. Sesi alışılmadık bir şekilde nazikleşiyor. "Ondan hoşlanıyorum, biliyorsun. Maven. Sert birine benziyor. Güçlü bir eş gibi."

"Hiçbir fikrin yok. Her zaman aklımı başımdan alıyor." "Ayrıca perili gibi görünüyor," diye ekliyor annesi.

Decimus onunla yüzleşmek için döndüğünde şaşırtıcı derecede sertti, gözleri alev alev yanıyordu. "Eşimin hayatı cehennem gibiydi. Tabii ki perili. Şimdi, lafı dolandırmaya devam mı edeceksin, yoksa dün onunla uzun zamandır görüşmek istediğin konusunda ne demek istediğini bana söyleyecek misin?"

Brigid sırtıyor. "Bu öfke. Tıpkı benimki gibi. Eğer gerçekten bilmek istiyorsanız, yaklaşık on üç yıl önce Miras Konseyi'nin bir oturumuna davet edildim. Bir insanın kaderini belirlemek için benden yardım istediler-"

"Amato mu?" diye tahmin ediyor, kaşlarını çatarak.

Kadın başını sallıyor. "O zamanlar konsey bir insanı tutukladığı söylentileri yüzünden tepki çekiyordu. Kamu imajı için güçlü destekçiler istediler ve hatta idam lehine oy kullanmam için bana rüşvet vermeye çalıştılar. Bu işin bir parçası olmayı reddettim ama bu beni meraklandırdı. Pietro Amato'yu araştırdım ve başlattığı Reformist hareketi öğrendim. Ve kızını Cehennem'den kurtarmaya çalıştığını iddia ettiğini öğrendim. İnsanlar ona deli diyordu, ben de dahil... Ama gerçeği çok geç öğrendim."

Brigid portakal suyunu yudumluyor. "Remitters bazen Divide'da ortaya çıkar. Askerlerle sorun çıkarırlar, ortalığı birbirine katarlar, sızlanırlar. Nether'a geri dönmemizi istiyorlar. Şu insanlar tam bir baş belası. Ama Reformistler... Onlar çok daha küçük bir grup ama onlar da Bölünme'de ortaya çıkıyorlar.

Bazen de. Çoğu Amato'nun davasına o kadar inanıyor ki eski hükümette değişim yaratmak için benden yardım istiyorlar. Sorulduğunda barışçıl bir şekilde ayrılıyorlar, ancak diğerleri yıllar önce çocuklarının Bölünme'den geçirildiği konusunda ısrar ediyor ve Cehennem'e girmelerine izin verilmesi için yalvarıyorlar. Nedenini biliyor musun?"

"Neden?" Decimus ihtiyatla soruyor.

"Çünkü insanların Cehennem'de yaşadığına inanıyorlar. Yıllarca bunun saçma bir laf olduğunu düşündüm. Ama artık değil." Kadehini bırakıyor ve sayısız savaştan geçmiş bir kadının tüm sertliğiyle ona bakıyor. "Peki, söyle bana. Maven Cehennem'deki tek insan mıydı?"

Maven'in sırlarını korumak için gerilir. "Anne-"

"Baelfire, yıllardır Amato'nun idamını düşünmeden edemiyorum," diye çıkışıyor Brigid, başını öfkeyle sallarken. "Buna ister sezgi deyin, ister vicdan azabı, ne derseniz deyin ama ortalık yatıştığında, hakkında bir şeyler okuduğum o küçük kızın hâlâ o lanet olası cehennem çukurunda olabileceğini *biliyordum*. Eğer geri dönmek istiyorsan, Divide'dan geçmek mümkün değil, bu yüzden bu korkunç düşünceyle yaşamak zorunda kaldım. Ama sonra *Telum*'un Maine'deki bir dalgalanmanın ardından geldiğine dair söylentiler başladı ve sen de eşleşmen konusunda ağzını sıkı tutun ve lanet olsun, onun zamanların sonu olduğuna dair saçmalıklara inanmıyorum. Maven'in burada olmasının bir sebebi var. Ben sadece düşündüğüm sebepten dolayı olup olmadığını bilmek istiyorum."

Decimus gözlerini kaçırıyor, önce Maven'la konuşmadan bir şey söylemek konusunda kafasının karışık olduğu belli. Ama bekçimizin yanında olacak biri varsa o da annesidir. Ona saygı duyuyorum, bu da güvenebileceğimiz diğer herkesten çok daha üstün olduğu anlamına geliyor.

Bu yüzden Limbo'dan çıkıp yanlarındaki tezgâha oturuyorum ve uçakta yürümekten dolayı uzuvlarımda oluşan ağırları görmezden geliyorum.

"Doğru söylüyorsun," diye bilgilendiriyorum onu.

İkisi de irkiliyor ve küfrediyor, ama sonra Brigid beni dikkate alıyor. "Yani Nether'da insanlar mı var?"

"Binlerce." Maven'a göre.

"Tanrılar. Ve Maven onları serbest mi bırakacak?" Decimus'a bakar.

Decimus iç geçiriyor ve benim kararıma uymaya karar veriyor. "Evet, öyle. Aslında çok yakında."

Brigid sanki tüm bunları özümsemiş gibi yavaşça başını sallıyor. Sonra bana gülümsüyor. "En azından *seni* benimle konuşturmak dış çekmek gibi değil. Gerçi ben

Sanırım oğlumun eşine karşı bu kadar koruyucu olmasına sevindim. Onun hakkında öğrendiğim kadarıyla korunmaya değer biri gibi görünüyor."

"Öyle."

"Yemek yedin mi, Crypt?"

"Bütün gece." Aslında Maven'ın kalçalarının arasında.

Decimus gerçek niyetimi anlıyor ve sanki annesinin önünde bunu ima ettiğim için deli olduğumu düşünüyor gibi bana geniş gözlerle bakıyor. Ama Brigid beklenen varsayımı yaparak alnını şapırdatıyor.

"Ah, doğru-incubi ve rüyalar. Hep unutuyorum." Kendine bir tabak yemek hazırlamaya başlıyor. "Babana olanları duydum. Açıkçası, umarım başsağlığı dilemek istemezsin."

"Hiç de değil."

"Tanrıya şükür. Korkunç biriydi."

Daha fazla katılamazdım.

Ama Brigid daha sonra Decimus'la uçma konusunu açtığında ve başka bir sohbe başladıklarında, Maven'ı son gördüğümünden bu yana çok uzun zaman geçtiğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Limbo'ya geri kayarak yatak odasına dönüyorum ve onu yatağa tünemiş, Frost arkasına oturup nemli saçlarını tararken kaşlarını çatmış bir halde görünce hemen rahatlıyorum.

"Kendi saçımı kendim tarayabilirim."

"Ama bunu senin için yapmama izin vereceksin," diyor ve yanağından öpüyor. Ona gülümsüyor, bu düşünceli elementalde nadiren gördüğüm bir ifade. "Değil mi?"

Maven biraz eriyor, görünüşe göre tartışması bitmiş. Adam nazıkçe saçlarıyla ilgilenirken güçlü gamzelerle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Ama dikkati çabucak benim Arafta olduğum yere kayıyor. *İşte buradasın.*

Göz kırparak ölümlüler diyarında ortaya çıkıyorum. "Beni özledin mi?"

Crane, Garnet Büyücüsü'nün kütüphanesinden ödünç aldığı eski büyücülük kitaplarından birini incelediği yerden, "Milyon yıl geçse de asla," diye söylüyor.

Decimus bir süre sonra, neredeyse tehlikeli bir şekilde istiflenmiş herkes için bol miktarda yiyecek ortaya çıkıyor. Tabakları alıp yemeğe hazırlanırken önce bana, sonra da Maven'a baktı. Boğazını temizliyor.

"Yani... annem biliyor sayılır."

"Neyi biliyor?" Frost yukarı bakarak soruyor. "Cehennem'deki insanlar hakkında," diye açıklıyorum. Maven hareketsiz kaldı.

"Zaten o kadarından şüpheleniyordu. Ben sadece doğruladım." Tereddüt ediyorum. "Bana kızgın olmanı anlıyorum, aşkım-"

"Ben değilim."

Çatalını bırakıyor ve dördümüzü inceliyor. Acaba bakıcımızın Crane'in görünmez cebinde sakladığı rahat bol giysileri mi tüketiyor diye merak ediyorum çünkü üzerinde sade siyah bir atlet ve bir kalçasına Pierce bağlanmış koyu renk bir tayt var.

Yüz ifadesi ciddi. "Bunu berbat edemem. Bu benden ya da bir yeminden daha büyük bir mesele. Her ne kadar eğitim almış ve plan yapmış olsam da yeterli olmadığımı biliyorum. Tek başıma değil. İnsanlara bir çıkış yolu sunuyorum ve onlar için deli gibi savaşıcağım ama yarı ölümsüz bir kaltağın yapabileceği çok şey var."

"Kendine öyle deme," diye araya giriyor Frost, sinirlenerek.

"Demek istediğim şu ki, eğer dördünüzün de tamamen güvendiği insanlar varsa ve onlara bundan bahsederseniz, bu iyi bir şey olabilir. Eğer insanlar onlara yardım etmek isterse, minnettar olurum. Ama insanları tehlikeye atan ya da göçü durdurmaya çalışan birine anlatırsanız, o kişiyi tereddüt etmeden öldürürüm" diye ekliyor.

Crane bilgece başını sallayarak, "Daha azını beklemiyoruz," diyor.

Bir süre yemek yiyorlar ve sonra Maven derin bir nefes alarak Frost'a sert bir bakış atıyor.

"Pekâlâ. Size hak ettiğiniz şekilde bir beşli gibi davranmak adına, Natalya'nın Baltimore'da olduğuna inandığımı bilmelisiniz. Engela onun eteryum yaşam bağının bir gerdanlığın içinde olduğunu söylüyor."

Gülümsüyorum, uzun zamandır nefret ettiğim bu huysuz şımarık kaltağı alt etme fikri beni heyecanlandırıyor. "Peşinden ne zaman gidelim, sevgilim?"

Maven tabağındaki yumurtaları itiyor. "Birkaç gün daha bekleyelim. Yılbaşından sonra belki." Bize bakıyor. "Kıyamet kopmadan önce beşli olarak daha fazla zaman geçirmek istemem aptalca mı?"

Decimus gözle görülür bir şekilde eriyor ve parlak bir gülümsemeyle onu kollarına çekiyor. "Siktir, hayır. Bu uzun zamandır duyduğum en iyi fikir."

"Çünkü o benim."

Crane onun sevimli özgüveni karşısında gülümsüyor. "Bizimle vakit geçirmek istemenize neden olan özel bir duygu var mı?"

"Belki de o korkunç *L-kelimesi*," diye ima ediyorum, yakaladığımda sırtıtıyorum.

Maven kaşlarını çatarak Decimus'un kollarından kurtulup bizimle yüzleşiyor. "Aman Tanrım. Ne var biliyor musunuz? İyi o zaman. Hadi şu işi bitirelim. Evet, tamam mı?"

"Evet, ne?" Frost kaşlarını çattı.

"Belli ki duygularımı yakalamışım. Mutlu musun?"

Crane tuts. "*Sangluir*, beyanlarımız çok daha romantik oldu. Nasıl hissettiğini tekrar ifade etmeyi dene."

Maven ona bir üzüm tanesi fırlatır. "Siz dördünüz hakkında h i s s e t t i k l e r i m ..." Doğru kelimeleri bulmak için duraksıyor. "Ölüm gibi bir şey."

Frost öksürür. "Ah. Ölüm mü? Gerçekten mi?"

Başını sallıyor, kara gözleri vakur. "Karanlık, tüketen, kaçınılmaz ve... dürüst olmak gerekirse korkutucu."

I Gülümse. Ne bir apt Açıklama. I anlamak ve Duyguları tamamen.

Decimus güler. "Elbette, bu kadar sevimli bir şeyi bu kadar ürkütücü hale getirirsiniz. Seni korkuttuğumuzu mu söylüyorsun, Boo?"

"Hayır. Siz dördünüzü korumak için yapabileceğim şeyler beni korkutuyor." Sanırım bu sefer hepimiz eridik.

Tanrılar aşkına, ne büyüleyici bir bakıcım var. Sanki bu konuda söyleyeceği son şeymiş gibi yemeğe geri dönüyor ve diğerleri de mutlu bir şekilde yemeklerine dönüyor.

Garip bir şekilde Decimus hariç.

Memnun bir ifadeden, başının yan tarafını tutarak acı dolu bir panikle bana bakmaya başlıyor. Derisinin içini yalayan mavi alevleri ve gözlerinin nasıl değiştiğini fark etmek için ancak zamanım oluyor ki öne atılıp onu tam zamanında Limbo'ya çekiyorum.

Isı etrafımda patlıyor. Derim tutuşurken dişlerimi sıkıyorum. Ejderhanın kükremesi çarpıtılmış bir şekilde Limbo'da yankılanırken, canavar değişimini tamamlıyor ve bu varoluş düzlemine dayanamayarak kıvranıyor.

Çılgılık atan ejderhayı boynuzlarından birinden yakalamak için sürüklenmeden önce kollarımdaki ve karnımdaki alevleri söndürmeyi bitiriyorum. Tanrılara şükürler olsun ki benim alanımdaki fizik kanunları ölümlüler aleminden çok farklı çünkü tıpkı son kez kontrolünü kaybettiğinde olduğu gibi, acı çeken canavarı duvarlardan geçirip dağlık ormana doğru yönlendirebiliyorum.

Onu ancak diğerleri için bir tehdit oluşturmayacağından emin olduğumda serbest bırakıyorum.

Ama Araf'tan çıktığımızda, canavar iri, pullu yan tarafının üzerine yığılıyor. Ağır ağır nefes alıyor, burun deliklerinden dumanlar yükseliyor.

"Siktiğimin ejderhası," diye mırıldandım.

Dün gece eğlenceli kisma geçmeden önce Maven'ın rüyalarıyla beslendiğim iyi oldu. Ben beklerken, aptal ejderhanın iyileştiğinden emin olmak için onu izlerken derimdeki yanıklar iyileşiyor.

Dakikalar geçiyor.

Ayağa kalkmıyor.

Lanet olsun. Eğer Decimus'un zihnini yanlışlıkla yok ettiysem, Maven'ın beni affedeceğinden emin değilim.

"ETİ YEME, GIDEON."

Gözler üzerimizde. Kaygan, insanlık dışı, etobur bakışlar, kemiklerle dolu renksiz taş yemek salonunu dolduruyor.

Bizi izlediğini hissedebiliyorum.

O burada, bu sisli, korkunç hatıranın içinde - göğsümde yayılan soğukluğu hissedebiliyorum. Varlığı beni daha derine çekiyor, ruhuma yağ gibi yapışıyor, benden geriye kalan azıcık şeyi büküyor ve boğuyor.

"Neden olmasın? Çok açım. Bizi asla yeterince beslemiyorlar."

Genç Gideon, tıpkı diğer yarışmacıların yaptığı gibi yığınla tabağa uzanıyor. Çatal ve bıçaklarını kaldırıp dudaklarını yalıyorlar.

Gideon neden uzanıyor? Neler olduğunu görmüyor mu?

Hareket edemiyorum. Netlik için savaşırken gölgeler göğsüme doluyor, beni boğuyor. Bize ne yaptıklarını *biliyorum*, tıpkı Olivia'nın aylardır yaptığı gibi dün antrenmandan sonra neden benimle buluşmadığını artık bildiğim gibi.

Yakalandı.

"Dur," diye tekrar uyarmaya çalışıyorum, parmaklarının kalın bir kesik etrafında kapanışını izlerken bıkkınlık boğazıma tırmanıyor. "Yapamazsın. O bir hayvan değil, o-"

Serin bir el yüzüme geliyor. Sarsılarak nefes nefese kaldığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Kabusun etkisinden kurtulmak için gözlerimi kırpmam biraz zaman alıyor ve Silas, Everett ve Crypt'in yatakta etrafımda toplandıklarını fark ettiğimde midem hala çalkalanıyor. Odanın loşluğunda hepsinin dehşete düşmüş ve kızgın görüldüğünü seçebiliyorum.

Muhtemelen yanaklarımdan süzülen nem yüzünden.

Lanet o l s u n . Şimdi midem daha da bulanıyor. *Nefret* ediyorum kimsenin önünde ağlamam.

Doğrudum ve hızla yüzümü sildim.

Crypt küfrediyor, sesi sinirli bir törpü gibi. "Bilinçaltından yine zorla çıkarıldım aşkım. Affet beni, yapamadım-"

"Sorun yok. Ben iyiyim." Devam eden mide bulantısını bastırmak için yavaşça nefes alıyorum.

"*Eti yeme* diye fısıldayıp duruyordun," diyor Everett sessizce, yatıştırıcı soğukluktaki elleri yüzümden saçlarımı çekerken. "Rüyada ne görüyordun?"

Onlara hiçbir şey olmadığını söylemek istiyorum ama kelimeler ben onları durduramadan dökülüyor. "Ben on iki yaşındayken Amadeus kaledeki insan kızlardan birinin benimle arkadaş olmaya çalıştığını öğrendi. Pierce'ı çalan ve bana hediye eden oydu. Ceza olarak, o..."

Hayır. Anlaşılan o ki, hala o olay hakkında konuşamıyorum.

Bunun yerine derin bir nefes daha alıp boğazımı temizliyorum. "Hortlaklar sınırlı bir duygu yelpazesi hissederek ama en büyük eğlencelerinden biri yaşayanların farkında olmadan kendilerini yediklerini görmektir. Etin nereden geldiğinden asla emin olamadım. Bu yüzden hala midem kaldırmıyor."

Everett benim hissettiğim kadar hasta görünüyor. "Oh. Oh, kutsal tanrılar, bu..."

Silas beni kucağına çekti. Sessizce konuşup konuyu değiştirene kadar bana uzun süre sarılıyor - evrene şükürler olsun.

"Varlık bizim yüzümüzden gölge kalbindeki değişiklikleri hissetti ama onunla rüyalarını paylaştığını biliyor mu?"

Omuz silkiyorum. Amadeus biliyorsa bile, bu güçlendirilmiş bağlantıyı kullanıyormuş gibi görünmüyor.

Ama eğer bunu anladiysa - eğer rüyalarım aracılığıyla kumar oynadığımı anladiysa...

Pencereden dışarı bakıyorum ve endişemin daha güncel bir şeye dönüşmesine izin veriyorum. Ne de olsa kayıp kibritim bu odada bırakılmış bir boşluk gibi hissettiriyor.

"Baelfire'ı tekrar kontrol edeceğim."

Silas ve Everett'in itiraz etmek istediklerini görebiliyorum çünkü onun şu anda benim için bir tehlike olabileceğini düşünüyorlar. Günün yarısını altın canavarın ormanda sinsice dolaşmasını, uçmasını, avlanmasını ve genellikle Baelfire gibi davranmamasını izleyerek geçirdik. Canavar, kardeşi Declan yer değiştirip onunla konuşmaya çalıştığında onu ısırmaya çalıştı.

Bu arada Crypt başıyla onaylıyor. Acaba desteği suçluluk duygusundan mı kaynaklanıyor çünkü hiçbirimiz Bael'in şu anki durumunun lanetinin kötüleşmesinden mi yoksa bilinci yerindeyken Araftan geçmesinden mi kaynaklandığını bilmiyoruz.

Ya da belki Crypt Baelfire'a itiraf edemeyeceği kadar düşkündür.

Pijamalarımı çıkarmadan botlarımı giyip kayınvalidemin süitinden çıkıyorum ve diğerleri de peşimden geliyor. Saat sabahın birini geçtiği için Decimus ailesinin evi karanlık ve sessiz.

Ama ormana bakan devasa arka güverteye çıktığımızda Everett şaşkın bir telaşla yemin ediyor.

Baelfire'in ejderhası karların ve ağaçların arasından bana bakıyor. Canavarın delici, sahiplenici altın rengi bakışları her hareketimi takip ediyor. Dağın yamacında tünemiş halde dururken kuyruğu yavaşça sağa sola kıvrılıyor, muhteşem boynuzlarından oluşan tacı tüm o altın pullarla birlikte ay ışığında parıldıyor.

"Baelfire?" Umutla kontrol ediyorum.

Canavar başını komik bir açıyla eğiyor, uzun boynunu kamburlaştırıyor. O güzelim geniş kanatlarını açıp yeniden katlarken burun deliklerinden dumanlar yükseliyor.

"Şu anda sadece onun ejderhası," diyor Brigid Decimus, arka verandada bize katılarak.

Hâlâ günlük kıyafetlerini giymiş, kahverengi saçlarını gevşek bir topuz yapmış. Baelfire'in annesi güvertenin kenarında durmuş oğlunu izliyor, ellerini arkasında kavuşturmuş militan bir duruş sergiliyor. Tek altın gözüyle bana bakıyor ve usulca gülümsüyor.

"Biliyor musun, bu ejderha Baelfire'in düşündüğü kadar kötü değil. Zavallı şey sadece lanetlenmiş."

Başımı sallıyorum ve ejderhamın bizi daha iyi izleyebilmek için ağaçların arasından ilerleyişini izliyorum. Devasa gövdesi ve yılan gibi kuyruğuyla birleşen pürüzsüz, zarif hareketlerinde büyüleyici bir şey var. O kesik ejderha gözleri benden hiç ayrılmıyor.

"Onun ejderhası bir keresinde hayatımı kurtarmıştı," diye ekliyor Brigid.

"Sana karşı bir darbe olduğunu duydum." Silas ve Everett'in daha önce bahsettiklerini hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. "Beş yıl önce. Bu Baelfire'i sadece on altı yaşında yapar."

Aynı dik duruşu sergilemeden önce üzerinde küçük bir ekran olan bir saati kontrol ederek başını sallıyor.

"Evet. Aslında on altıncı doğum günündeydi. Birlikte kutlayabilmemiz için Divide yakınlarında konuşlandığım yere kısa bir ziyaret için gelmesine izin verdim. Yeni birliklerimden bazılarının baş belası olduğunu biliyordum ve zaten güvendiğim insanlar olayları araştırıyordu. Bilmediğim şey ise bu baş belalarının o gün beni öldürmeyi planladıklarıydı.

Beni yalnız buldular, sakinleştirdiler ve ben baygınken pullarımı oymaya başladılar. Baelfire'ın ejderhası tehlikeyi zamanında sezdi ve onları öldürdü."

Ejderha o kadar yaklaştı ki, bize bakmak için uzun boynunu kaldırdığında, diğerk eşlerim neredeyse senkronize bir şekilde geri adım atıyor.

Brigid ve ben olduğumuz yerde kalıyoruz. Canavarın hayvansı kehribar rengi bakışlarına bakıyorum.

O kadar korkunç bir canavar ki. Buna bayılıyorum.

"Ona güvenebileceğimizi söylüyorsun," diye tahmin ediyorum sessizce.

Brigid omuz silkiyor. "Belki tam olarak değil, ne kadar lanetli olduğunu düşünürsek. Siz beşiniz tanrılar tarafından bağlanana ve lanetleriniz bozulana kadar olmaz," diye ekliyor. Beşlimin lanetlerinin şimdiden gizemli bir şekilde bozulmaya başladığından haberi yok - büyük olasılıkla tanrılar bizimle uğraştığı için. Bunu sakladık

kendimize.

"Sadece Baelfire'ın içindeki canavarla daha az savaş halinde olmasını dilerdim. Lanetli olsa bile, kabul etse de etmese de onu ve değer verdiği kişileri koruyor. O vahş bir ejderha ve onunla ne kadar gurur duysam azdır. Sonunda o lanet şeyle uyum içinde olduğunda daha da gurur duyacağım," diye ekliyor Brigid gülerek.

Baelfire'ın ejderhası kükreyerek sıcak ve kuru havayı üzerimize gönderirken bakışlarını bana dikeyor.

Kaşlarını çatıyorum. "Yakın zamanda bana eşimi geri verecek misin?"

Kesinlikle *hayır* anlamına gelen bir sızlanma, hırlama sesi çıkarıyor. "Velet," diye mırıldanıyorum.

Brigid gülüyor ve bana ve beşlime gülümsemek için dönüyor. "Yarın hepinize bir şey göstermek istiyorum. Eğer uygunsanız."

Silas kaşlarını çatı. "Lütfen bana bunun dağlarda yine on dört millik berbat bir yürüyüş olmadığını söyle. Sekiz yaşındayken bizi buna kandırdığını hatırlıyorum."

"Evet, cehennemden gelen yürüyüş," diye başını sallıyor Crypt. "Limbo'dan izlemek oldukça eğlenceliydi."

"Günlerce su topladım," diye yüzünü buruşturuyor Everett.

Brigid homurdanıyor. "Siz şımarık küçük mirasçılar için karakter geliştiriciydi ama bu bir yürüyüşten daha iyi. Bence faydalı olacak."

Bana anlamlı bir bakış atıyor, bu da bana bunun insanları serbest bırakmamla ilgili bir şey olduğunu söylüyor. Başımı sallıyorum, hakkında hiçbir şey bilmediği karmaşık bir plana nasıl yardımcı olabileceğinden emin değilim.

Brigid iyi geceler diliyor ve ejderhamı hayranlıkla seyretmem için beni yalnız bırakıyor. Beşli grubumun geri kalanı her zamanki gibi sessizce konuşuyor, ara sıra tartışıyor. Bu arada ejderha kocaman çenesini güvertenin kenarına dayayıp tek gözüyle beni daha iyi izleyebilmek için çeviriyor.

"Ben de sana bakmayı seviyorum," diye sırtarak burnundaki sıcak pulları okşuyorum. "Ne kadar yakışıklı bir ejderha."

Boğazının altından mutlu bir şekilde gürlüyor.

"Sana hırlıyor mu?" Everett canavara ters ters bakarak soruyor. "Buna mırlamak denir."

Ancak şimdi ejderham dikkatini diğerlerine çevirmiş ve uzun dişlerini göstererek uyarırcasına tıslıyor.

"Siz içeri girmelisiniz. Ejderham şu anda bölgesel ve huysuz." Onu tekrar okşuyorum, bu şık, pırıl pırıl pulların sıcaklığını seviyorum. "Öyle değil misin? Evet, öylesin."

Silas bana bıkkın bir bakış attı. "O bir köpek yavrusu değil, *ben* bir *sangfluir'im*."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Haklısın. O yirmi beş tonluk, ateş püskürten, dişlerinin yerinde jilet bıçakları olan ve üçünüzü de kızartabilecek bir canavar. Baelfire'ı geri almak istiyorum ve sizin varlığınız buna yardımcı olmuyor."

Bu durumdan hoşnut olmadıklarını söyleyebilirim ama Silas ve Everett eve dönerken Crypt Limbo'ya giriyor. Canavarı sevmeye ve yatıştırmaya devam ederken onu hâlâ yakınımnda hissedebiliyorum. Onun bölünmemiş, yoğun ilgisi yine tamamen benim üzerimde.

Burnunun üst kısmına hafif bir öpücük kondurmak için öne doğru eğiliyorum. "Dinle. Baelfire'ın her parçasını seviyorum. Sen de o parçalardan biri olduğuna göre, bu seni her zaman seveceğim anlamına geliyor. Demek istediğim, sen ölümcül güzelliğin efsanevi derecede korkunç bir örneğisin. Bunda sevilmeyecek ne var?"

Ejderha daha yüksek sesle gürlüyor, şimdi bana sokuluyor.

"Ama Baelfire *benim*. Onu benden alamayacaksın," diye ciddi bir şekilde uyarıyorum, hâlâ pullarını okşuyorum. "Asla. Anladın mı?"

Devasa canavar ofluyor.

"Beni test etme. Onu geri istiyorum."

Baelfire'ın ejderhası beni şaşırtacak şekilde titriyor ve şekil değiştirmeye başlıyor, o kadar hızlı küçülüp küçülüyor ki Baelfire bana doğru sendelediğinde neredeyse tökezliyordum. Üstü başı kir içindeydi ve etrafına göz kırpmasına bakılırsa kafası çok karışık.

Bana odaklanıyor ve rahatlamış görünüyor ama ben önümdeki muhteşem çıplak mirası incelemekle meşgulüm.

Lanet olsun. Kas üstüne kas. Altın bir güç duvarı gibi. Ve o sik.
Onu yalamak istiyorum.

Baelfire bir kahkaha atıyor, hâlâ yönünü bulmaya çalışıyor. "Daha iyi görebilmeniz için poz vereyim mi? Fotoğraf çekebilirsin Raincloud, yeter ki ben de senin fotoğraflarını çekeyim. Hem de çıplak."

Ona sırtıyorum, kendinde olduğunu görmek beni rahatlatıyor. Ama gecenin soğukunda titremeye başladığını gözden kaçırmıyor. Beni hızla kollarına alıp içeri giriyor.

"Tekrar hoş geldin," diye mırıldanıyorum, geniş, altın rengi omuzlarından birinin kirini fırçalayarak. "Avlandın mı?"

"Aslında ne yaptığımı hatırlamıyorum-"

Baelfire gürültülü bir hırıltıyla sözünü kesiyor ve kayınvalidenin süitine giden koridorda bekleyen Silas ve Everett'le yüzleşmek için dönüyor.

Everett gözlerini devirerek, "Sakin ol ejderha," diye söze başlıyor.

Ama Baelfire ısınmaya başlamıştı. Gerçekten sıcak. Tenine dokunmak neredeyse rahatsız edici ve yüzüne baktığımda ne kadar diken üstünde olduğunu görüyorum, dişlerini gösterirken gözlerinde vahşi bir parıltı var.

Son derece gergin.

Bael'in omzunu elimden geldiğince rahatlatıcı bir şekilde okşuyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kaşlarını çatıyor, salondan geri çekiliyor ve derin bir nefes alıyor. "Bilmiyorum. Bölgesel tarafım çıldırmak üzere. Sadece... Seninle bir saniye yalnız kalmaya ihtiyacım var." Her zamanki gibi, şekil değiştiren duyguları büyük ölçüde değiştiriyor ve bana heyecanla bakıyor. "Hey, eski odamı görmek ister misin?"

Başımı salladım. Belki bu, canavarının daha sakinleşmesine yardımcı olur ama eski odasının neye benzediğini görmek de ilgimi çekiyor. O uzaklaşmak için dönerken omzunun üzerinden diğerlerine bakıyorum.

"Yakında yatağa geri döneceğiz," diye onları temin ediyorum.

Evcil hayvanınıza kendine dikkat etmesini söyleyin. Eğer yine kontrolünü kaybeder ve sana zarar verirse... Silas telepatik olarak uyarıyor.

Vermeyecek, onu temin ederim.

Baelfire henüz görmediğim karanlık bir koridora sapıyor.

Çok geç kalma. Daha çok dinlenmen gerek, diye homurdanıyor Everett.

Kendi kendime sırtıyorum. Mükemmeliyetçi buz elementim güzellik uykumuzun bölünmesinden hoşlanmıyor.

Bael gülerek, "Zavallılar senin dönmeni beklerken yatağın iki yanında garip bir sessizlik içinde yatacaklar," diyor ve sağdaki kapıyı açıyor.

Hâlâ beni taşıyarak içeri giriyor. Muhtemelen ona kendi başıma yürümeyi sevdiğimi hatırlatmalıyım ama siktir et. O sıcak ve ben de onun hafif yanık sedir kokusunun tadını çıkarıyorum. Baelfire ışığı yaktığında kaşlarım havaya kalkıyor.

"Vay canına."

"Evet, eskiden fotoğrafçılıkla ilgilenirdim. Sakıncası yoksa hemen düş alıp bu pisliği temizleyeceğim."

Başımı sallıyorum, beni yere bırakırken eski yatak odası dikkatimi çekiyor.

Basit bir oda; büyük bir yatak, bir şifonyer, bir çalışma masası ve küçük bir kitaplık. Kitaplıkta birkaç kitabın yanı sıra şişede kum, hatıra shot bardakları, mıknaatıslar gibi hatıra eşyaları var.

Kapının yanında bir de rüya kapanı var, bu da Crypt'in Limbo'daki varlığını neden artık hissedemediğimi açıklıyor - bu odaya giremiyor.

Ama dikkatim hemen Bael'in odasının duvarlarına dönüyor.

Duvarlar uzak manzaraların nefes kesici fotoğraflarıyla kaplı. Hayranlık uyandıran dağlar, fırtınalı bir okyanus, zengin güneş ışığında parlayan bir çöl, göz kamaştırıcı şimşek fırtınaları, yükselen kırmızı kaya oluşumları ve sayısız diğerleri. Bunların çoğu şaşırtıcı yüksekliklerden çekilmiş, sanırım dağların zirvelerine ulaşmak için kanatlarınız olduğunda bu bir seçenek.

Daha önce hiç yaşamadığım manzaralara kendimi o kadar kaptırmışım ki neredeyse Baelfire'in masasına çarpıyordum. Masanın üzerinde bir fotoğraf makinesi kutusu, Everbound Üniversitesi için bir broşür, bir yığın eski ev ödevi ve küçük bir kavanoz dolusu...

"Bunlar senin pulların mı?" Ejderha şekil değiştirenin duştan yeni çıktığı bitişikteki küçük banyodan beni gayet iyi duyacağını bilerek soruyorum.

"Evet," diyor arkamdan yaklaşırken havluyla kurulanıyor. "Garip bir gerçek, ejderha şekil değiştirenler ilk dökülen pullarına insanların davrandığı gibi davranırlar..." Boynunu kaşıyor. "Kahretsin, insanlar hakkında yeterince bilgim yok. Bebek dişleri gibi bir şey sanırım? Duygusal oldukları için siren babam onları o kavanoza koymuş."

Silas'la Baelfire'in pullarını neden istediğine dair konuşmamı hatırlayarak onları inceliyorum.

Ama konuyu açmak için döndüğümde yine dikkatim dağılıyor. Bunun en büyük sebebi Baelfire'in beni şaşırtıcı bir yoğunlukla incelemesi ve temiz, çıplak ve tamamen ereksiyon halinde olması.

Tüm maçlarımın bu kadar sikilebilir olması bir günah olmalı. "Havadan sudan konuşmak sana yaramış gibi görünüyor," diyorum alaycı bir tavırla.

"Bunu benim için yapıyorsun. Siktir, ben sadece..."

Nefes alış veriş hızlanıyor. Hafifçe titrediğini fark edince kaşlarımı çatıyorum.

"Bael?"

"Lütfen sana biraz sarılabilir miyim?" diye fısıldıyor kısık sesle.

Yine "lütfen" diyor. Sanki bunun için ne kadar zayıf olduğumu biliyor.

Kucağına atılıyorum, geriye çekilip yuvarlandığında nefesim kesiliyor, böylece büyük yatakta onun altında kalıyorum. Yüzünü boynuma gömüyor.

"Kendimi böyle kaybetmekten *nefret ediyorum*," diye itiraf ediyor sessizce, beni nefis sert göğsüne doğru sıkıştırarak. "Seni incitip incitmediğime dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu öğrenmek için kendimi tutamadım. Kafamın içinde bir yerlerde karanlık bir köşeye sıkışıp kalmıştım, kontrolüm yoktu ve kendimi ne zaman geri alacağıma dair hiçbir fikrim yoktu."

Nemli saçlarıyla oynuyorum. Hâlâ hafifçe titriyor. Yer değiştirirken başına buna neden olan bir şey mi geldi? Yoksa sadece bu kadar endişeli miydi?

"Ejderhanın seni ele geçirmesinden sonra hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Kontrol ediyorum. "Hayır. Tam bir domuz gibi."

Parmaklarımı yüzünün yan tarafında gezdirdiğimde Bael inliyor ve bana bakmak için geri çekiliyor. Erimiş bakışları üzerimde geziniyor ve yakışıklı yüzündeki keskin açlık beni de aynı sıcaklıkla dolduruyor.

Dişlerini gıcırdatarak yüzünü tekrar boynuma yaslıyor. "Lanet olsun. Kokuna ne oldu Mayflower? Her zamankinden çok daha güçlü ve tanrım, bu beni *delirtiyor*."

Boynumu şakacı bir şekilde ısıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bu şehvetli sıcaklıkta kozalandığımda, ellerimi pürüzsüz sırtından aşağı, göğsüne ve omuzlarına doğru sürüklemekten kendimi alamıyorum.

Baelfire titriyor, dokunuşum ona fazla gelmiş gibi nefes nefese kalıyor. Ve sonra beni ısıyor.

Beni tamamen *ısıyor*. Şekil değiştirenlerin eşlerini işaretledikleri yerde kan çekiyor.

ANI SES beni sarsıyor. Göğsüne bastırıyorum, şok içinde ona göz kırpıyorum.

Ne oluyor lan?

"Az önce... beni sahiplendin mi?"

Gözbebekleri dikey drakonik yarıklara dönüştü, dudaklarının etrafında kanımın izleri var ve hayvan hırıltısıyla yalıyor. Ama yarım saniye sonra kendine geliyor. Gözleri normale dönüyor ve az önce ne olduğunu anladığında dehşetle irileşiyor.

"Aman Tanrım. *Tanrım, ben... sikkemek* istememiştim," diye yemin ediyor ve doğrulup yüzünü kapatıyor.

Alışmam ve bu durumu kabullenmem bir saniyenin çok kısa bir süresini alıyor.

Beni işaretlediye ne olmuş yani? Ben onun eşiyim. Dürüst olmak gerekirse, bunu zorlayan ejderhası olsa bile lanet olası zamanı gelmişti.

"Baelfire."

Panikleyip hızla konuşurken şekil değiştiren duyguları onu ele geçiriyor. "Çok özür dilerim. Yemin ederim bunu yapmak istememiştim ve- lanet olsun, kaçarken dikkat etmemiştim. Üniversiteden ayrılırken yanıma almayı bile düşünmemiştim."

Herhangi bir ne? Neden bahsediyor bu?

"Bael, sorun yok."

Ben de doğruluyorum ve yüzünü parmaklarımın arasına almak için ellerini uzaklaştırıyorum. Bu kadarcık bir dokunuş bile onu yeniden ürpertiyor. İnce bir ter tabakasıyla kaplı olduğunu fark ediyorum, gözbebekleri büyümüş, kendini tutamıyormuş gibi elime sokuluyor.

Oh, kahretsin.

Supresanlar. Hiç bastırıcı almadığından bahsediyordu. "Bir rutine giriyorsun," diye fark ettim.

Baelfire yüzünü buruşturup başını salladı ve yataktan kalktı. Ellerini nemli saçlarında gezdirerek, bastırılmış bir hayvan gibi odada bir ileri bir geri volta atıyor, hâlâ hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu.

Kenzie'yle tanışana kadar kızgınlık ve çiftleşme döngüleri hakkında çok az şey biliyordum, o da bana şekil değiştirenlerin neler yaşadığını anlattı. İnsan kadınları aylık bir kızgınlık döngüsü geçirir, ancak tüm şekil değiştirenler bu döngünün daha aşırı bir versiyonunu geçirir. Bazı şekil değiştiren türleri bunu diğerlerinden daha sık yaşar ama modern büyü ve tıp sayesinde çoğu, ilkel ihtiyaçlarını yatıştırmak için bastırıcı ilaçlar almaktan kurtulabilir.

Kenzie bunu "mega steroidlerle" yumurtlama olarak tanımlıyor. Bastırıcıları almayı hiç aksattığında, bunun onu acımasız, her şeyi tüketen bir sıcaklıkta bıraktığını ve her zaman kötü kararlara yol açtığını, çünkü kelimenin tam anlamıyla kendisi gibi düşünemediğini söyledi.

Baelfire henüz o noktaya ulaşmış gibi görünmüyor ama sanırım yaklaşıyor.

Bael ellerini yatağın ucunda birleştirip başını öne eğdiğinde düşüncelerimi bölüyor.

"Lanet olsun. Tanrım, yapamam-Maven, bu odadan çıkman gerek. Silas'a söyle beni içeri kilitlesin, böylece sana ulaşamam, tamam mı?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye karar verdim.

"Yağmur Bulutu," diye mırıldanıyor, yalvarırcasına bana bakıyor.

Tanrım. Aşırı ısınan ve çaresizleşen bakışlarının üzerimde gezinmesi beni heyecanla kıvrandırıyor, bu da o n u n daha fazla küfretmesine neden oluyor.

"Neden gideyim ki?"

"Bebeğim, aklımı kaçıracağım. Doyumsuz olacağım - şimdiden düşünebildiğim tek şey seni sahiplenmek ve cehenneme çevirmek. Tanrım, sadece imrenmek, işaretlemek ve sen kıpırdayamaz hale gelene kadar seni doldurmak istiyorum," *diye homurdanıyor* ve ereksiyonunu yüzünü buruşturarak kabaca avuçluyor.

Nefes almakta zorlanıyorum ama omuz silkiyorum. "Bunların herhangi bir dezavantajını göremiyorum. Eğer beni gitmeye ikna etmeye çalışıyorsan, çok kötü bir iş çıkarıyorsun."

Bael yatağa geri dönüp bana doğru yaklaşırken bakışları yakıcı.

Ben

"Rutinler bazen günler sürebilir. Arkadaşlarla daha hızlı yandıkları söylenir, Ama daha önce hiç *kimseyle* birlikte olmadım, hep bastırıcı ilaçlar kullandım, o yüzden ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Yani, burada benimle güvende olup olmayacağın konusunda hiçbir fikrim yok."

Daha önce hiç biriyle ilişkiye girmemiş mi?

Onun ilklerinden birini yaşadığını bilmek beni gülümsetiyor.

"Ben senin eşimim. Bu her zaman olacaktı. Tabii benimle bir kırgınlık yaşamak istemiyorsan başka?"

"Seni burada ne kadar çok istediğimi bilemezsin," diye fısıldıyor, çıplak bacaklarımdan birini yavaşça öpüyor ve midemde daha fazla karıncalanma heyecanı yaratıyor. İyi ki yatarken bu kadar kısa şort giymişim. "Sadece çok endişeliyim-"

"Bunu halledebilirim."

"Yapabilir misin?" Baelfire yarı acınası, yarı aç bir ifadeyle başını sallayarak beni iğneliyor. "Maven, ya aşırı uyarılırsan ve nefes almak için bir saniyeye ihtiyacın olursa? Ya çok agresifleşirsem ve dokunma fobin ortaya çıkarsa ve... lanet olsun, ya duramazsam? Kontrol bende olmayacak. Bunu sana yapmayı reddediyorum, o yüzden lütfen-"

Eğilip dudaklarını bir öpücükle yakalıyorum. Beni yatağa bastırmak için hemen öne doğru sürünüyor, bana karşı kabaca öğütürken titriyor.

Lanet olsun, sertleşmiş. Ve kocaman.

Ayrıca beni kendi hassasiyetlerimden korumaya çalışıyor ama bu hiç olmuyor. Kenzie bana kırgınlık ya da azgınlık dönemini tamamen yalnız geçirmenin şekil değiştirenler için acı verici olabileceğini söylediğinde olmaz.

Hava almak için ara verip bakışlarıyla buluşuyorum. "Bunu istiyorum. Eşimin kırgınlık dönemini atlatmasına yardım etmeme izin ver, tamam mı?"

Bael inliyor, bana daha sert sürtünüyor. "Bana eşim demeye devam edemezsin, yoksa yemin ederim kendimi kaybedeceğim."

"Kaybet o zaman."

Yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Ama eğer bu senin için aşırı dokunuşsa-"

"Buna ne dersin? Eğer benim için çok fazla olursa sana bir durağanlık büyüsü yaparım. Sonra sakinleştiğimde büyüyü geri alırım. Sanki gözünü kırpmışsın gibi olacak ve birbirimizin canına okumaya geri döneceğiz."

Sertçe yutkunuyor, başını sallıyor. Güçlü omuzlarını okşadığımda tekrar inliyor. "*Tanrım*. Her bir dokunuş çok yoğun. Yakında sağlıklı düşünemeyeceğimden eminim, o yüzden..."

"Yani?"

Tekrar geri çekildiğinde şaşırıyorum. Ama bu sefer yatağın yanında dizlerinin üzerine çöküyor, nefes nefese bana bakarken vücudunun her yerinde alev alev yanan bir arzu var, sertleşmiş siki ihtiyaçla dışarı fırlıyor.

"İyi olursam beni süründüreceğini söylemiştin," diye fısıldıyor, rahatlamak için çaresizmiş gibi kendini okşuyor. "Ödülüm için yeterince iyi miydim bebeğim?"

Tanrım.

Dizlerinin üzerinde çok iyi görünüyor.

Bacaklarımın arasına gelene kadar yatağın ucuna doğru kayıyorum ve kaşlarımı kaldırarak çenesini yukarı doğru eğiyorum.

"İznim olmadan kendine dokunmaya başlayana kadar öyleydin."

Baelfire bir homurtuyu bastırırken eli hemen ereksiyonundan çekiliyor.

"Siktir, bebeğim. Ne istersen yaparım. Sadece lütfen artık kendimi kontrol edemeyene kadar beni kullan."

Onu inceliyorum, parmaklarımı nemli, kirli sarı saçlarında dolaştırıyorum, böylece bana bakmasını sağlayabiliyorum. Gözleri kapalıydı ve kızgınlığı arttıkça hâlâ hafifçe titriyordu ama beni ne kadar çok istediğini bilmek... gerçekten çok ateşli.

"Ayağa kalk."

İtaat ediyor ve bu kadar uzun boylu olmasına seviniyorum çünkü yatağın kenarına oturmak, zaten sızan ereksiyonunu yavaşça okşamaya başlamanın için bana yeterince iyi bir yükseklik sağlıyor. Baelfire geriliyor, iznim olmadan hareket etmemek için mücadele ederken elleri yanlarında beyaz yumruklar haline geliyor.

Öne doğru eğilerek ucundaki baş döndürücü, sıcak ıslaklığı yalıyorum. "Dostumun tadı çok güzel," diye iç geçiriyorum.

"Siktir. Siktir," diye bağıyor, gözlerini kapatıyor.

Yavaşça sikinin başını yalıyorum, her titremenin tadını çıkarıyorum ve inanılmaz kalınlığını ağzıma alıp cömertçe yalamaya başladığımda yemin ediyorum. Çaresizliği arttıkça bundan gerçekten zevk alıyorum; okşuyor ve emiyorum. O inerken ben neredeyse boğulana kadar kaygan sert ereksiyonunun daha derine kaymasının şehvetli hissinin tadını çıkararak onu ağzıma ve boğazıma daha fazla almaya çalışıyorum.

O kadar iyi ki, bacaklarımın arasındaki açgözlü zonklamanın farkına vararak kıvranmaya başlıyorum.

Sonunda, kalçalarının içgüdüsel küçük itişlerini durduramıyor.

"*Maven*," diye nefes nefese kalır. "Tanrılar, bebeğim, lütfen-"

Aletinden kurtuldum, dudaklarımı yaladım ve muhtaç şekil değiştiricime baktım. "Yatağın diğer tarafına sürün ve benim için uzan."

Sertçe yutkunuyor, elleri ve dizleri üzerine çökerken bakışlarımı tutuyor. İtaatkâr bir şekilde sürünerek yatağa girip diğer tarafıma uzanırken, vücudundaki muhteşem kasların birlikte, pürüzsüz ve kışkırtıcı bir şekilde çalışmasını izliyorum.

Ne yapacağımı görmek için beklerken altın rengi bakışları nefis bir şekilde yalvarıyor

Sonraki.

Yavaşça karnına oturuyorum, güçlü hatlarını izliyorum. göğsümde hissediyorum. Sonra sıcak ereksiyonunu kıcımda hissedene kadar geri kayıyorum.

Tanrım, o kadar sert ki karnım beklentiyle dönüyor.

"Benim için ne kadar iyi bir evcil hayvan," diye mırıldanıyorum, eğilip onun sıcaklığını öpüyorum.

Dudaklar.

Baelfire ağızımın içinde inliyor, ben dudaklarımı avuçlarken beni doyumsuzca öpüyor.

Çenesini. Kendini kıcıma sürtmeye çalışıyor, muhteşem bir çaresizlik içinde nefes nefese kalıyor.

Kazara beni ısırıldığı için boynumun kıvrımında hafif bir kan damlası hissettiğimde, aklımdan geçen bir fikirle öpüşmeyi kesiyorum.

"Beni tekrar ısır," diye emrediyorum nazikçe.

Etrafımızı saran şehvet bulutlarına o kadar dalmış ki ısırık yarasına odaklanabilmesi için bir an geçmesi gerekiyor. Başını sallıyor, iyi bir çocuk gibi ellerini kendine saklamak için yanımızdaki çarşafı yumrukluyor.

"Zaten kanıyorsun. Bu hoşuma gitmiyor."

"Bana sahip çıkmanın kasıtlı olmasını istiyorum. Eğer beni bir daha bilerek ısırmazsan, bunu hep bir kaza olarak hatırlayacağız." Çenesinden öpüyorum ve daha iyi erişebilmesi için başımı çeviriyorum. "Gerçekçi ol, Baelfire."

Önce nazik davranıyor, dudaklarını boynumun sol tarafındaki yaranın üzerinde gezdiriyor ve sonunda beni tekrar ısırıyor - sertçe.

Beni sahipleniyor.

Aynı anda hem keskin bir acı hem de zevk veriyor ama Silas'ın beni ısırıldığı zamanki gibi değil. Bu beslenme değil, işaretleme. Onun eşi olduğumu göstermek için taşıyacağım güzel, vahşi bir yara izi bırakması gerekiyor.

"Aynen böyle," diye övüyorum.

Baelfire'in elleri kalçalarımın gidiyor, boynumdaki acıyı dindirirken nefes alış veriş daha da düzensizleşiyor. Aleti pijama şortumdan kıcıma doğru kayıyor yine, daha ısrarlı bir şekilde.

"Sen benimsin," diye homurdanıyor. "Tamamen benimsin. *Eşimsin.*"

Başımı sallıyorum ve onu öpmeye çalışıyorum ama birden ters dönüyoruz. Baelfire bileklerimi başımın üzerinde tutuyor, boğazımı yalamaya ve öpmeye başlamadan önce yüzünde vahşi ve şehvet dolu bir ifade var.

Dişleri bir anlığına şahdamarıma yaklaştığında damarlarımda şehvetli bir adrenalin yükseliyor. Kan çekmiyor ama bu ilkel hareket nefesimi kesecek kadar ürkütücü.

"Bael," diye fısıldıyorum.

"Ne sikime hâlâ kıyafet giyiyorsun?" diye açlıkla soruyor, oturup bol pijama tişörtümü resmen üstümden yırtmadan önce yüzünü göğsüme sürüyor.

Bu süreci hızlandırmak için şortumu çıkarmaya çalışmadan, külotumla birlikte onları da yırtıyor.

Sonra dili kabaca damlayan amcığma sürtünüyor ve beni şaşkınlıkla kamburlaştırıp haykırmama neden oluyor. Beni yutarken kalçalarımı yerinde tutuyor, parmakları neredeyse acı verecek kadar sert bir şekilde kalçalarımın bastırıyor.

Kontrolünü

kaybediyor. Buna

bayılıyorum.

"Beni bir daha ısır," diyorum, yüzüne doğru bastırırken saçlarını ellerimle sertçe büküyorum.

Bael homurdanıyor ve dişlerini iç uyluğuma batırmak için dönüyor. Bunun ne kadar acımasızca lezzetli olduğunu görünce ağzım açık kalıyor. Ve eşimin bakışlarıyla buluşmak için aşağıya baktığımda, onu görüyorum - kızışmaya kendini kaptırırken şiddetli, hayvani ihtiyaçların altın havuzları.

Baelfire komutanın bende olmasından hoşlanıyor olabilir ama şu anda tüm kararları onun hayvani içgüdüleri veriyor ve bu içgüdüler onu beni ters çevirmeye itiyor, sonra da içime öyle derin ve sert giriyor ki yatağa doğru çığlık atıyorum. Küfür edip hırlayarak bacaklarımı daha da açarken, siki acımadan içime giriyor.

Büyük bir elini sırtımın üst kısmına koyuyor, beni yatağa daha da bastırıyor ama vücudumdan ihtiyacı olanı vahşice alırken kıcımı yukarıda tutuyor, bir hayvan gibi azgınlaşıyor. İnliyorum ve battaniyeye doğru küfrediyorum, keskin, amansız bir zevkle o kadar çalkalanıyorum ki, bir anda üzerime bir orgazm geldiğinde şaşırıyorum.

"Becer beni," diye soluyorum, içim sıkılırken ve ayak parmaklarım kıvrılırken ona doğru geri itiyorum. "Evet, tanrılar, *sikin*-"

Baelfire hırlıyor ve bir kez daha derine iterek sertçe boşalıyor. İçimi dolduran sıcaklığının hissiyle irkiliyorum ama yakalamak için bir saniyem bile yok.

Beni tekrar ters çevirip karnımı öpmeden önce nefesim kesiliyor.

Sonra tekrar içime kayıyor. Ellerimi yatağa sabitliyor, yavaş ve gerçekten derin bir şekilde iterken inliyor, hem durgun hem de talepkar bir tempo belirliyor.

"Bael," diye mırıldanıyorum, nabzım hâlâ uğulduyor, çünkü hâlâ serbest bırakılmadım.

Dudaklarımı ısıyor, acıyı yalayarak uzaklaştırırken daha da sertleşiyor ve dizim başımın yanına gelene kadar bacaklarımdan birini yukarı doğru bastırıyor. O vahşice homurdanıp beni daha sert sikerken ben yeni açıyla inliyorum, belli ki beni bir an için bile tahrik etmeyi bırakamıyor.

Oh, Tanrım.

Bu azgınlık acımasız olacak.

Gülümsüyorum.

BAELFIRE

Sanırım az önce cennette uyandım.

Tanrım, Maven çok güzel. Ve cennet gibi kokuyor.

Aslında, tüm odam onun tatlı, karanlık gece yarısı kokusuyla karışık uyarılmasının ağız sulandıran kokusuyla parfümlendi, bu da mantıklı çünkü biz bu odada ...

Kahretsin. Ne kadar zamandır buradayız?

Hiçbir fikrim yok ve sadece hayal edebileceğim en yoğun zevkin geçici, sisli anlarını hatırlayabiliyorum - ama kızgınlığının yakıcı, zihni eriten çaresizliğinin nihayet sakinleştiğini söyleyebilirim.

Yine de, benden uzağa bakacak şekilde yan tarafına kıvrılmış, usulca nefes alan Maven'a bakmaktan kendimi alamıyorum. Dikkatim boynunun sol tarafındaki yeni işarete kayıyor.

Benim işaretime.

Kalbim mutluluk dansı yapıyor çünkü lanet olsun, eşimi işaretledim.

Her yerinde bıraktığım morluklara kafayı takmış durumdayım. Dağınık siyah saçları, gücümü kontrol edemediğim için kalçalarında oluşan hafif morluklar, onu son kez sert ve çiğ bir şekilde becerdiğim için inanılmaz derecede ısırlılabilir kalçalarının arasından hala damlıyor olması...

Tanrım, bakıcımın bu kadar perişan görünmesine doyamıyorum.

Çılgınca ateşin son dalgalarını düşünmeden çıplak omurgasını öpüyorum. Maven memnuniyetle mırıldanıyor, dönüyor ve geriniyor, böylece sikilebilir vücudunun tamamını işkence edercesine görebiliyorum-

Ve göğsündeki yeni amblem.

Değişim Evi'nin çemberi, üçgen ve kareyi çerçeveleyerek diğerlerinin üzerine yerleştirilmişti.

Vay anasını.

Sevinçten havalara uçuyorum, şimdi hem aklımı kaçırarak kadar azgınım hem de çatılardan bağırmaya hazırım.

Maven'a bağlıyım. Eşime.

Maven gözlerini açıyor, kafamın içinde konuşurken dudakları kıvrılıyor.
Tam zamanında.

"Bir de bana sor," diye nefes nefese gülüyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor ve eğilip o izi ve göğsünün her yerini öpüyorum, meme uçlarını yalıyorum.

Çok geçmeden göğüslerini emmeye başladım, ellerim aşağı kayarak kalçalarını ayırdı, böylece sonunda eşimin sıcak, açgözlü, lanet *olası fantastik* amına geri dönebildim.

"Tanrım," diye homurdanıyorum, ağırdan almaya çalışıyorum.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun." İnliyor.

Hayır, işte bu. Yavaş yapamam. Ona bağlı olduğumu bilmek beni çok heyecanlandırıyor.

Maven'ın gözlerinin içine bakıyorum, bir elimi klitorisini okşamak için kaldırıp onu daha sert sikmeye başladığımda beni izleyişini seviyorum. Bakıcım nefes nefese kollarını bana doluyor.

"Çok sıkı," diye nefes nefese boynunu öpüyorum.

Yanlışlıkla tam iyileşmemiş izinin olduğu yeri öpüyorum ve nefesi kesiliyor. İçime pompalanan yakıcı ihtiyaçla mücadele etmeye çalışarak hemen yavaşlıyorum.

"Özür dilerim. Kahretsin, seni çok ısırđım, ha?"

Yüzümü buruşturuyorum. O gülüyor. "Sorun değil. Ben de ısırırım."

Sonra boynumu ısırđı.

Hemen yıldızları görüyorum, nefes alamayacak kadar sert boşalırken ona çarpıyorum. Aletim sarsılmayı bırakır bırakmaz ve rahatlama üzerime yıkandığında, kendimi onun etrafına sarıyorum, kıcı kucağıma geliyor.

Kahretsin, bağıın içinden inliyorum.

Maven nefessiz kalmış, omzunun üzerinden bana gülümsüyordu - ve tanrılar, bu

Gülümseyin.

Hâlâ en sevdiğim şey.

"Seni ısırmandan hoşlanıyorsun."

"*Hoşlanmak* çok hafif kalır," diye gülüyorum.

Tanrım, kendimi iyi hissediyorum. Aslında hiç olmadığım kadar iyi. Başım çatlamıyor, düşüncelerimi bölen hırıltı ve hırıltılar yok ve ateş püskürtmek isteyecek kadar gergin değilim.

Bunun yerine, içimdeki ejderha da en az benim kadar gülünç derecede mutlu. Bir şekilde farklı hissediyor. Fazla umutlanmak istemiyorum ama belki de daha önce olduğu gibi bir pislik değildir... artık lanetim bozulmuş olabilir.

Maven'ın düşünceli bir şekilde beni incelediğini fark ediyorum. Çenesini izliyorum, ona dokunmadan duramıyorum. Bu da bana şunu hatırlatıyor.

"Peki, seni hırpalamadan bir vuruş yapabilmen için kaç kez kıcımı büyüyle dondurman gerekti?" Eşimi rahatsız etme fikrinden tedirgin olarak kontrol ediyorum.

"Üç kez, ama bunlardan biri diğerlerini öldürmeni engellemek içindi."

Göz kırpıyorum. "Onlar burada mıydı?"

Eğlenerek başını sallıyor. "Sikişme arasında bana bakma konusunda huysuzlandın ve ilk gecenin ortasında yiyecek ve su almaya gittin. Dışarıda beni rehin tuttuğun için senin ölümünü planlıyorlardı - onların sözleri, benim değil. Bunun benim fikrim olduğunu ve onları bilerek engellediğimi açıkladım. Sonra beni mağara adamı tarzında omzunun üzerinde buraya taşıdın."

Gözlerimi kırpıştırıp doğruluyorum ve masamdaki protein barları, su şişeleri ve diğer rastgele atıştırılmalıklardan oluşan küçük koleksiyonu fark ediyorum.

"Ah, lanet olsun. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum." Sonra duraklıyorum, sözleri aklıma kazınıyor. "Bekle, *ilk* gece mi?"

"İki buçuk gün oldu." Beni inceliyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Tamamen dürüst olmak gerekirse, hayatımda ilk kez, şekil değiştiren sistemimin bu kadar hızlı iyileşmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Maven'ın boynundaki kabuk bağlamış izi hafifçe hissetmek için uzanıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, düşünüyorum. Sonra basit çözümü fark edince sırtıyorum.

Bunu ilk kez yapıyorum ama bu düşüncüyü doğru kişiye iletmeye çalışıyorum.

Bana sıvı gümüş getirebilir misin?

Neden sıvı gümüşüm olsun ki? Everett telepatik olarak talep ediyor. *Ve eğer bakıcımızı iki gündür hiç dinlendirmeden becerdiğini öğrenirsem, ben-*

Hayır, yanlış kişi. Kar Tanesi'ni bloke edip tekrar deniyorum.

Si?

"Ne yapıyorsun?" Maven kaşlarını kaldırarak soruyor. "Beni bilerek mi engelliyorsun?"

"Bilerek değil, sadece bu telepati saçmalığının nasıl olduğunu anlamıyorum-"

Silas'ın cevabı sözümü kesiyor. Her nasılsa, sadece ben ve Maven ile konuştuğunu söyleyebilirim.

Bakın sonunda kim bize katılmaya karar vermiş. Sangfluir, orada iyi misin? Neden sıvı gümüşe ihtiyacın olsun ki?

Maven kaşlarını çatıyor, sonra yüzünde bir anlayış beliriyor. Bana sırtıyor. *Eşimi işaretlemeye yardım için.*

Onun eşini. Tanrım, bana böyle seslenmesinden asla bıkmayacağım.

Silas bu konuda huysuz, muhtemelen Maven'ı iki gündür kendime sakladığım için. Ama birkaç dakika sonra kapıyı açıyorum ve bana gümüşü bir sıvı şişesi uzatıyor. Ayrıca bana Maven'ın kıyafetlerinden oluşan bir yığın uzatıyor ve ilk defa beşlimizden birinin ileriye düşünmesine sevinyorum.

Kan fae'si beni geçip odaya girmeye çalışıyor ama hissettiğim şiddetli koruma paniği hem kendimden hem de içimdeki ejderhadan kaynaklanıyor. Başımı sallayarak onu durdurmak için bir kolumu uzatıyorum.

"Ciddi olamazsın," diye alay ediyor.

"Bir ara bir rutinden geçmeyi dene ve bana ne kadar ciddi olduğumu söyle," diye meydan okuyorum. "Hâlâ atlatmaya çalışıyorum ve bölgeci tarafım geri gelirse kazara kafanı koparabilirim."

"O şerefsiz ejderhana söyle de bununla uğraşsın," diye homurdanıyor ve beni tekrar geçmeye çalışıyor.

Onu kapıdan uzaklaştırıyorum, "Artık uyum içindeyiz, sik kafalı, o yüzden geri çekil" diye homurdanıyorum.

Silas'ın kendi laneti bozulmamış olsaydı, muhtemelen paranoyak büyü bir deli gibi üzerime gelirdi. Bu yüzden gözlerini devirmeden önce tehdidi tarttığı belli olan bakışlarını bana dikmesi garip.

"Bir *teşekkür* borçluyum."

"Teşekkürler. Şimdi siktir git." Kapıyı suratına kapatıp Maven'a dönüyorum, şişeyi tutarken yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Gülümsemeye karşı koyuyor. "Tanıştığımızdan beri çekiciliğin ve tavırların dibe vurdu."

"Çünkü rastgele piçleri memnun etmeyi çok daha az, *seni* memnun etmeyi çok daha fazla önemsiyorum. Lafı açılmışken..." Yatağa geri sürünüyorum, şişeyi ona uzatırken kendimi tekrar kokularımızla çevreliyorum. "Beni nasıl istiyorsun? Dizlerimin üzerinde mi?"

Maven sırtıyor ve başını sallıyor. "Olduğun yerde kal."

Öne doğru eğilip daha önce ısırıldığı yeri yalamadan önce dudakları boynumda gezinirken kalbim yeniden çarpmaya başlıyor. Sadece bu bile beni zayıf düşürüyor. Maven'ın ısırtık izini herkesin görmesi için boynumda taşıma fikri

Hayatımın geri kalanı için göreceğim şey, sıcak uyarılma bir kez daha içimde nabız atmaya başladığında beni neredeyse vahşileştiriyor.

Sonra beni tekrar ısırdı. İlkinden çok daha sert.

"*Siktir,*" diye tıslıyorum, Maven çekilip sıvı gümüşün bir kısmını iyileşmeye başlamadan önce taze izin üzerine dökerken dişlerimi sıkıyorum.

Kahretsin. Ahh. Uyarılma resmen soğumuştı.

"Vay canına, yanıyor," diye yüzümü buruşturuyorum o şişeyi geri alırken. Kaşlarımı çatıyorum. "Seni ısırdığımda o kadar acıdı mı? Çünkü bunun için beni ejderha yumurtalarımından tekmelediğin için seni suçlayamam."

Maven başını sallayarak gülüyor. "Çok acımadı."

Evet, belki onun için. Lanet olası nevermelt ile bıçaklanmasını savuşturduğunu gördükten sonra, eşimin acıya karşı çok dayanıklı olduğuna karar verdim.

Kıskanırdım ama çoğunlukla bunu geliştirmek zorunda kaldığı için kızgınım.

Bir süre sonra Maven acı veren maddeyi temizlemek için beni banyoya götürüyor. Aynada bize aval aval bakıyorum. İkimiz de işaretlenmişiz ve *lanet olsun*, çıplak ve aşk ısırıklarıyla kaplı olarak çok güzel görünüyor.

Ona sırtıyorum. "*L'li kelimeyi* kullanmak için izniniz var mı?" "Asla."

"Güzel. O zaman bütün o...kanolardan *gerçekten* çok hoşlandım."

İkimiz de temizlenmek için duşa girerken şakacı bir şekilde omzuma vuruyor. O bana bakarken arkadaşımı yıkamaktan gerçekten keyif alıyorum.

"Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Gerçekten ne istersen. Kanatlarımı, kuyruğumu ya da her neyse onu kesmemi söyle, hepsi senin olsun."

"Peki ya pullar?" Maven koyu renk saçlarını suyun spreyi altında geriye yatırarak soruyor.

"Elbette."

"O kadar kolay mı? Silas'la dişinle tırnağınla savaşıyordun."

"Çünkü soran *Silas'tı*," diye homurdanıyorum. "Tabii ki ona bir bok vermeyeceğim." Sonra merakla duraklıyorum. "Teraziyi onun için mi istiyorsun? Neden?"

Maven bana Silas'a bu konuda tek kelime etmeyeceğime dair söz verdiriyor ve sessizce kan fae'sinin ailem için ne geliştirmeye çalıştığını açıklıyor. Aynı zamanda Garnet Büyücüsü için de pullara ihtiyacı var ama bunu açıklamaya başladığında ben hâlâ ilk kısmı sindirememiştim.

Silas ejderha şekil değiştiren kısırlığı konusunda aileme yardım etmeye mi çalışıyor? Yani, hıyar herif muhtemelen nadir bulunan ejderha pullarının

Öldürüldüğümüzde tamamen yok oluruz. Ama yine de.

Ne kadar da yumuşaksın.

Maven sözlerini bitirdiğinde yavaşça başımı salladım. "Tamam. Şuna ne dersin? Bir ara benimle uçmayı kabul edersen, sivri kulaklı ineğinin ihtiyacı olan tüm ölçeklere sahip olabilirsin. Anlaştık mı?"

Gözleri parlıyor. "Sırtına binmek mi?"

"Kesinlikle sırtıma, çünkü önüme sadece ben insanken binebilirsin, Boo."

Duşumuzu bitirip son birkaç gündür içinde mutlu mesut yaşadığım nefis seks kokulu inimden çıkmak için giyinmeye başladığımızda gülüyor.

Üzerime bir tişört geçirirken Maven'ın yine duvarlarımdaki fotoğrafları incelediğini fark ediyorum. "Seni durduran neydi?"

"Ha?"

"Eskiden fotoğrafçılıkla ilgilendiğini söylemiştin," diyor.

Ah, şu. Silas'ın getirdiği kıyafetleri giymeyi bitirmesini izleyerek omuz silkiyorum. "Sadece bir hobiydi. Legacy'lerin fotoğraf çekmek gibi bir kariyer seçeneği yok ve ayrıca tüm ejderhaların Bölünme'de ön saflarda savaşma zorunluluğu var."

"Bunu bilmiyordum," diye kaşlarını çatıyor. "Öyle görünüyor..."

"Adil değil mi? Ben de hep böyle düşünürdüm ama her zaman en büyük, en güçlü, en iyi mirasları orada istemeleri mantıklı," diye ukalaca sırtıyorum, eski hayallerimi halının altına süpürüp arkadaşımı neşelendirmeye çalışıyorum.

Rol yapmama inandığını sanmıyorum. Bu konuda çok keskin.

İkimiz de giyinir giyinmez kapının koluna uzanıyorum. Sonra donup kaldım.

Oh, kahretsın.

Ne oldu? Telepatik olarak soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu evde hassas duyma yetisine sahip pek çok şekil değiştiren var. Yani, normalde kimin duyduğu umurumda değil ama söz konusu ailem olunca-"

"Odayı sihirle ses geçirmez hale getirdim."

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes alıyorum.

"Ya da sadece bana teşekkür et. Yine de ailen aptal değil. Burada neyin peşinde olduğumuzu biliyorlar."

İnlememe sırtıyor ve odadan sıvışıyor.

BAELFIRE

Salona adım attığımız anda Maven Everett'in kolları tarafından sarılıyor. Everett rahatlamış bir şekilde nefes veriyor, sonra geri çekilip boynunda hâlâ iyileşmekte olan çiftleşme izine bakıp kaşlarını çatıyor, bıraktığım diğer aşk ısırıklarından bahsetmiyorum bile.

Maven'ın vücudunu kontrol ederken gözlerini devirmesine aldırmadan gömleğinin eteklerini kaldırıyor.

Bana çevirdiği bakışlar tüyler ürpertici. "İçten içe bir canavar olduğunu biliyorum ama onu bu kadar çok ısırmak zorunda mıydın?"

"Sanki ısırmak *senin umurundaymış* gibi," diye alay ediyor Maven.

Ben kaşlarımı kaldırırken Everett bolca kızarıyor. "Tut şu lanet telefonu, Kar Tanesi sapık mı?"

"Kapa çeneni, kertenkele. Silas, boynundaki lanet ısırığı iyileştir."

Maven kan fae'sini durdurmak için elini kaldırdı. "Yara izini istiyorum. Başka türlü diğer şekil değiştirenler pençelerini benimkinden uzak tutmayı nasıl bilecek?"

Lanet olsun, sahiplenmesine bayılıyorum.

Diğerleri de sonunda boynumdaki yarayı fark edince ona bakıp gururlanıyorum. "Merak etme bebeğim. Senin olduğumu bilecekler."

Everett iç geçiriyor. "Şekil değiştirenlerin eşlerini yaralamak istemelerini asla anlayamayacağım."

"Çünkü elementaller senden daha kutsal pısırıklardır," diye ekliyorum, eşimle cennette geçirdiğim iki günün etkisiyle hâlâ bulutların üzerindeyim.

Ama bakıcımız kaşlarını çatıyor ve bizim göremediğimiz bir şey arıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Crypt nerede?"

"İşaretleri parlıyordu, bu yüzden ortadan kaybolmasının Limbo'yla ilgili olduğunu varsayıyorum," diyor Silas, Maven'ın şakağını öpmek için Everett'i kenara itiyor ve nasıl iyileştiğini görmek için boynunu nazikçe kontrol ediyor. "Gerçek yemek yemelisin. Brigid yapıyor-"

"Duydum," diye sesleniyor annem uzaktaki mutfaktan. "Artık bir aile olsak bile, senin için Komutan Decimus ya da Bael'in annesi."

Gülüyorum ve onları caster babam Ivan'ın Bran'la birlikte masada özenle kekleri süslediği mis gibi kokan mutfağa götürüyorum. Annem de Oscar'ın kek gibi görünen bir şeyi karıştırmasına yardım ediyor.

Benim boyumda olan babamın yanında o kısa boylu komutanı görmek hiç komik olmuyor.

Annem beni görür görmez bilmiş bir tavırla kaşlarını çatıyor ve ben onu mutfaktan çıkarıp koridorun sonundaki yedek banyolardan birine girene kadar bana el sallıyor. Ecza dolabından üç paket ekstra güçlü kızgınlık giderici çıkarıyor ve kafasını bana doğru sallayarak elime tutuşturuyor.

"Tanrı aşkına, bir dahaki sefere bunları kullan. Zavallı eşin," diye mutfaktan sadece Oscar'ın duyabileceğini bildiğim kadar sessiz bir şekilde tıslıyor.

"Aman Tanrım." Bunları ona geri itmeye çalışıyorum. "Bak, sadece kötü bir zamanlamaydı."

"Kötü zamanlama mı? Hayır, buna sağduyulu olmamak denir. Bunu *birinin* üstüne yıkamazsın, özellikle de şekil değiştirmeyen birinin! Eğer Oscar biz bağlanmadan önce beni böyle hazırlıksız yakalasaydı, onu Divide'a kendim atardım," diye alay ediyor. "Eşinin seni kovmadığına şaşırdım ve-"

Sözünü kesiyor, gözleri ilk kez boynuma dikildiğinde genişliyor. "Oh. Tanrım."

Yüzümde beliren sevinçli gülümsemeye engel olamıyorum. "Evet. Artık resmileşti."

Annemin gözlerinin bir saniyeliğine duygusallaştığına neredeyse yemin edebilirim, sonra burnunu çekerek saçma sapan bir tavır takınıyor.

"Sıvı gümüş mü? Acımasız ama aynı zamanda... dokunaklı." "Acımasızca dokunmak Maven'ın uzmanlık alanıdır," diye sırtıyorum.

Annem homurdanıyor ve sonra ciddileşerek beni inceliyor. "Sen... farklı görünüyorsun. Ejderhanla ilgili bir şey. İçimdeki ejderha bunu hemen fark etti."

Omuz silkiyorum. "Sadece iyi bir gün geçiriyorum."

Mırıldanıyor. Yemediğini biliyorum ama hemen iş ciddiyetine bürünüyor. "Siz ikiniz ailece yeni yılı kaçırdınız. Beşlinizin geri kalanı kesinlikle hoş karşılandı ve her şey yolunda gitti ama Quinn'den özür dilemeniz gerekecek. *Baelfire Amca'nın Ninja Eşi ortalıkta* olmadığı için gözyaşlarına boğuldu."

"Bunu kaçırdığım için üzgünüm."

Gözlerini deviriyor. "Hayır, değilsin."
Sırıtiyorum. "Haklısın. Gerçekten
değilim."

"Kendini beğenmiş gibi bakma. Bölgemize girmeye çalışan bir grup pisliği
de kaçırdın."

Gülümsemem kayboluyor. "Kahretsin."

"Evet, kahretsin. Declan üzerlerine ateş yağdırana kadar korumaları aşmaya
çok yaklaşmışlardı. Douglas denen çocuk oradaydı ve sadece *Telum*'la konuşmak
istediğinde ısrar etti. Ona gidip bok yemesini söyledim," diye ekliyor kibirle.
"Bölgemizi istila etmeye çalışacak kadar aptal olduğuna hâlâ inanamıyorum.
Yine de itiraf etmeliyim ki... Declan için kıl payı kurtuldu."

Maven'ın ince ayak seslerini duyuyorum ve banyoya giden koridora doğru
yürürken ona bakıyorum. Anneme bakıyor, kaşları çatılmış, son kısmı duyduğu
belli.

"Dur tahmin edeyim. Ödül
avcıları." Annem başını sallıyor.

Maven'ın dudakları birbirine yapışıyor. "Onları buraya getirdiğim için özür
dilerim. Vazgeçtiklerini sanmıyorum, bu yüzden yakında gitmemiz gerekecek."
Annem itiraz etmeye başlıyor ama Maven hemen ekliyor: "Zaten ulaşmamız
gereken başka bir hedef var."

Komutan iç geçiriyor. "Pekâlâ. Dediğim gibi, bütün çocuklarım ben hazır
olmadan kümeden kaçmayı sever. Ama gitmeden önce... geçen gece sana bir şey
göstermek istediğimi hatırlıyor musun? Hâlâ göstermek istiyorum."

"Önden buyurun."

Maven ve ben, annem bizi mutfağın önünden geçirip ailemin her zaman
şakayla karışık Savaş Odası dediği ama aslında komutanın ofisi olan yere doğru
götürürken onu takip ediyoruz. Silas ve Everett de hemen bizimle aynı hizaya
geliyorlar. Geniş odaya girdiğimizde, büyük bir masanın üzerinde dünyanın geniş
bir haritasını görüyoruz.

Ancak şu anda masa bir ton küçük oyun tahtası benzeri parça ve silinebilir
kalem çizimleriyle kaplı.

Haritada ailemin topraklarının içinde beş beyaz parçadan oluşan bir küme
gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. Bir tanesi "*telum*" olarak işaretlenmiş.

"Bu biz miyiz?" diye soruyorum.

Annem başını sallıyor ve başka bir şey söylemeye başlıyor ama Crypt bir
anda ortaya çıkıyor ve Maven'ı sanki savaştan yeni dönmüş gibi derinden öpüyor.

Gerçi lanetinden dolayı belki de yapmıştır. Botlarında kan izleri var, baldır
bölgesinde kanlı bir yırtıktan bahsetmiyorum bile.

Pantolon. İşaretleri belli belirsiz parlıyor.

İşte benim kızım, diyor telepatik olarak, onlar düzelirken sırtarak.

Bana sinirli bir bakış fırlatıyor, mor bakışları hem benim hem de Maven'ın boynunda iyileşen eşleşen çiftleşme izleri arasında kısa bir süre gidip geldikten sonra bağ aracılığıyla tekrar konuşuyor.

Son birkaç gündür ejderha derisi için her türlü kullanımı düşündüm. Ama muhtemelen ejderhanı Araf'ta biraz delirttiğime göre, ödeştik diyebiliriz.

Teşekkürler dostum, takılıyorum.

Gözlerini deviriyor. *Arkadaşlık bileziklerini sonra yaparız, Maven'la Eyfel Kulesi yapmadan hemen önce.*

Eyfel...? Anladım.

O istiyorsa ben de varım, sırtıyorum.

Maven'ın neden bahsettiğimiz konusunda kafasının karışık olduğu açık, bu da bana ölümlüler diyarı hakkındaki bilgisinde boşluklar olduğunu hatırlatıyor. Eiffel Kulesi'ni hiç duymamış olma ihtimali çok yüksek.

Hellion, bu senin iki ucunda olduğumuzda ve- Telepatik olarak açıklamaya başlıyorum.

"Aman Tanrım. Baelfire Finbar Decimus, neden bana bundan bahsetmedin?" diye soruyor annem, aramıza bakarak... çünkü belli ki tamamen sessiz, telepatik bir konuşma yapıyorduk.

Oops.

"Ejderhanın farklı olduğunu biliyordum, çünkü lanetin kalktı. Bağlandınız mı?" diye soruyor ve Maven'a hayranlıkla bakıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü birlikte mükemmeliz," diyorum kendimden emin bir şekilde, tam da Maven "Çünkü tanrılar oyun oynuyor," diye mırıldanırken.

Oyunlar mı? O neden bahsediyor?

Annemin belli ki soruları var ama Maven konuyu değiştirip tahtadaki koyu renkli işareti göstererek bunun Nether'i temsil edip etmediğini sorduğunda komutan odaklanıyor.

"Evet. Gördüğünüz gibi Del Mar'ın ölümünden bu yana giderek daha fazla kara parçasını kapsayacak şekilde büyüdü. İnsan hükümeti şu anda tam kriz modunda ve orduları bu işaretlerin ötesinde hazır bekliyor." Haritadaki birkaç noktayı işaret ediyor ve ardından Batı Kıyısı'ndaki diğer birkaç yeşil işareti gösteriyor. "Bunlar Doğu Yakası'ndan tahliye edilenler için acil yardımın mevcut olduğu şehirler."

Hepimiz haritayı inceliyoruz. Silas başını eğerek Alaska'yı işaret ediyor. "Sığınak'ı işaretlemişsin."

"Oradaki ödül avcısı katliamından sonra büyük bir haber konusu oldu," diye iç geçiriyor. "Miras Konseyi'nden gönderilen o kadar kaynakla böyle bir yeri gizli tutmak zor." Sonra Maven'a bakıyor ve sırasıyla turuncu ve mavi işaret kümelerini gösteriyor. "Bunlar Remitters. Bunlar Reformistler."

Ne dediğini anladığımda gözlerimi kırıştıyorum. "Vay anasını. Küçük mavi Reformistlerin hepsi hâlâ Doğu Yakası'nda. Neden tahliye etmediler?"

"Bir karar bekliyorlar. *Benim* kararımı, Maven'ın bana söylediklerine göre."

Tut şu lanet telefonu. Anneme aval aval bakıyorum. "Reformist misin?"

"Bael, tatlım, seni seviyorum ama bunu nasıl olur da birlikte?" Başını sallıyor. "Eski hükümetle yaptığım kavgaları gördün. Sistemin ne kadar berbat olduğunu ve işlerin ne kadar yozlaştığını biliyorsun. Elbette daha iyi bir şey bulmak istiyorum ve bence senin inanılmaz eşin beklediğimiz değişimin kapısı."

Hepimiz Maven'a bakıyoruz ama o kurnaz bir gözle haritayı inceliyor. Planların onun güzel kafasının içinde döndüğünü görebiliyorum. Nebraska'daki mavi işaretleri gösteriyor.

"Bu küme. Baird'ler, değil mi?" Annem başını sallıyor.

"Haritada beklediğimden çok daha fazla mavi var. Nasıl bu kadar çok Reformist var?" Maven soruyor.

"Artan siyasi gerilimlerle birlikte, efsaneler sürüler halinde davaya katılıyor - ama pek çok insan da öyle. Büyük bir şeylerin olmak üzere olduğunu anlayabiliyorlar, özellikle de iki büyük söylenti dolaştığı için. Söylentilerden biri Nether'ın ölümlüler dünyasına salınmak üzere olduğu yönünde. Diğerisi ise Nether'daki insanların nihayet kaçmak üzere olduğu. Peki... Onlara hangisini söylemeliyim?"

Maven annemle göz göze geliyor ve düşünüyor. "Bunu bana desteğini ifade etmek için gösteriyorsun..."

Annem gülümsüyor. "Sadece benim değil. İhtiyacın olduğunda en beklenmedik insanlardan bile büyük bir destek alabilirsin."

"Herkesin *Telum*'dan korktuğunu sanıyordum. Bana söylenene göre, uzun zamandır kehanetlerde bulunuyormuşum. Zamanın sonunu getirecekmişim.

ve bir sürü ölüm ve acı."

Komutan bir omzunu silkiyor. "Kehanetler değişkendir. Değişirler ve hatta tamamen önlenebilirler. Hepimiz *Telum*'un gittiği her yere veba ve yıkım yayan meçhul, tarıfsız bir kötölük olacağını düşündük. Onun yerine, o *sensin*. On beş yıl önce araştırdığım, cehennemde hayatta kalan ve buraya çok iyi bir nedenden dolayı gelen kaçırmış kız. Bir planın olduğunu biliyorum. Ayrıca Nether'in cılgınca istikrarsızlaştığını da biliyorum. Birçok insan dehşet içinde-"

"Öyle olmalılar," diyor Maven sessizce, haritadaki Nether'a bakarak. "Planımda başarılı olamamam kehanetlerdeki tüm dehşetlere yol açacaktır. İşte tam da bu yüzden başarısız olmayacağım."

Omuzlarını dikleştirip tekrar anneme bakıyor. "Savaşmak için hızla harekete gecebilecek yetenekli Reformistler var mı?"

"Var."

"Ne kadar çabuk?"

Annem başını iki yana eğiyor. "Taşımacılık yapabilecek tüm caster'ları göz önüne alırsak, eğer hedef Divide boyunca herhangi bir yer ise bir saat içinde toplanabileceklerine bahse girerim."

"Güzel. Onlara ihtiyacımız olursa Baelfire sizi arayacak. Gölge iblislerle savaşmaya uygun olmayan diğer tüm Reformistler diğer herkesle birlikte batıya çekilmeli."

Annem gülümsüyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Bu yeni bir şeyin başlangıcı. Karışık olsa bile, buna değeceğine inanıyorum ve bir şeylerin değişmesinin tam zamanı. Divide'da, mirasçıların genç yaşta yaşayıp genç yaşta öldüğü bu sonsuz döngünün tanrıların ideal planı olabileceğini düşünmek için çok fazla dehşet gördüm."

Maven nefesinin altında tanrılar hakkında homurdanıyor ve sonra duraklıyor. "Beni araştırdığını söylemiştin."

"Araştırdım."

"Doğduğumda aziz olarak seçildiğime dair herhangi bir kayıt var mıydı?" Oh, lanet olsun. Everett'in teorisinin doğru olabileceğini mi düşünüyor?

Düşündüm *de*, belki de haklıdır. Demek istediğim, lanet olası bir Wraith'e bir kemik sapladı ve bu lanet olası şeyi kutsamadan bile acıttı. Bunun için başka bir açıklama düşünemiyorum.

Bu büyük bir soru ve hepimiz odadaki komutana bakıyoruz.

Annem kaşlarını çatıyor, göz bandının kayışı kaşlarını çatıyor. "Böyle kayıtların olması mümkün ama tapınak verilerine erişimim yok.

Yaşayan azizlerin kayıtlarının azlığından bahsetmiyorum bile. Neden soruyorsunuz?"

Maven eldivenleriyle oynarken koyu renk saçlarından bir tutamı yüzüne doğru üflüyor. "Sebebi yok. Meraktan soruyorum, dışarıdaki azizlerden herhangi birinin yardımına güvenebilir miyiz? Bölünme yeterince zayıfladığında daha fazla Wraith'in serbest kalma ihtimali yüksek ve sadece kutsal büyüye sahip büyücüler onları ortadan kaldırabilir."

Eğer o orospu çocuğu Gideon gibilerse, bu korkunç bir düşünce ve yüzümü buruşturmama neden oluyor.

Annem yüzünü buruşturuyor. "Bundan şüpheliyim. Azizleri saptamak sinir bozucu derecede zordur - tanınmadan bağışta bulunmalarıyla ünlüdürler ve tekrar ortaya çıkmayı seçene kadar tanrı vergisi görevlerini yerine getirmek için herhangi bir hükümet kuruluşunun radarından tamamen düşme eğilimindedirler. Ayrıca savaşa girmek istemeyen pasifistlerdir. Douglas gibi biri için bile herhangi bir kutsal büyüün takip edilemez olması yardımcı olmuyor."

Belki de bu, peygamber arkadaşımızın İlk Yerleştirme'den sonra Silas'ın büyü korumalarını atlatmasını açıklıyor, diye düşünüyor Crypt telepatik olarak.

Silas kaşlarını çatar. *Birinin sihrinin takip edilemez olması onun öyle olduğu anlamına gelmez. Benim koşuşlarım tipik bir kahini durdurabilirdi. Dairemize nasıl girebildiği hâlâ mantıklı gelmiyor.*

Belki de büyüün düşündüğün kadar etkileyici değildir, diye takılıyorum.

Ya da belki Maven haklıdır, diyor Everett, kollarından birini tekrar tekrar ayarlarken kaşlarını çatarak haritaya bakıyor. *Belki de başımıza gelen bazı şeylerin tanrıların iradesiyle ilgisi vardır.*

Şu her şeye burnunu sokan hergeleler, diye homurdanıyor Maven telepatik olarak.

Kardelen, diye inliyor. Ne var biliyor musun? Belki de sırf sen çok küfredtiğin için bizimle uğraşıyorlardır.

Annem onunla iletişim halinde kalacağıma dair bana söz verdirirken Maven onu görmezden geliyor çünkü Maven'a göre gerçekleşmek üzere olan her şey çok hızlı bir şekilde gerçekleşmek üzere.

Maven ve annem konuşmaya devam ederken Crypt kimse görmezken tahtadan söktüğü birkaç küçük parçayı yerine koymaya başlıyor. Ayrıca bu küçük toplantı sırasında can sıkıntısından arka cebimden aşırıldığı bastırıcı ilaç paketlerini de geri veriyor.

Siktiğimin yankesicisi.

Ya onları kullan ya da bir dahaki sefere en azından izlemem için beni içeri davet et, diye gönderdi.

Ona beni eşimle bir arada görmesinin mümkün olmadığını söylemek üzereydim ama duraksadım. Ne kadar ileri gittiğimi düşününce, Maven beni staza sokmak zorunda kalırsa onun yanımda olduğunu bilmek garip bir şekilde güven verici olurdu.

Belki, diye telepatik olarak cevap veriyorum.

Maven annemle konuşmasını bitirdi ve gerekli hazırlıkları yapıp bu gece Baltimore'a onun son "işareti" için gideceğimizi duyurdu.

Natalya'nın Genovese'i sikmesi gibi.

EVERETT

Maven yanımdaki yolcu koltuğunda dar siyah bluzu, eldivenleri ve koyu renk taytıyla otururken arabada saatlerce beklemekten rahatsız olduğumu söyleyemem. Ayaklarının dibinde bir ceket onu bekliyor ama sırf bu manzarayı görebilmek için aracı bilerek sıcak tutuyorum.

Şafak sökmeden önce. Engela'nın ayrıntılı mektubuna dayanarak Maven'in Natalya'nın saklandığını düşündüğü lüks güvenli evin sokağının aşağısına park edilmiş plakasız bir cipteyiz.

Baltimore neredeyse terk edilmiş durumda, tarihi yollardaki tüm binalar ışıksız bırakılmış. İlk bakışta, bu boşluğun sebebi erken saatler olması gibi görünebilir ama gece boyunca kimse sokaklara park etmez. Bu saatler genellikle insanların şehir trafiğinin önüne geçmek için erkenden kalkıp işe gitmek üzere yola çıktıkları zamanlardır ama yollar bomboştur.

Silas ve Baelfire arka koltukta sessizce konuşurken hafif bir kar yağışı buzu çözülen ön cama yerleşiyor. Crypt görünmüyor ama eğer tahliye uyarısını dikkate almayıp Baltimore'da kalanların hayallerini yemekle meşgul değilse muhtemelen buralarda bir yerlerde takılıyor.

Garnet Büyücüsü yıllar önce bir empat için ondan bir şey satın aldığından bahsetmişti, diyor Maven bağıın içinden bana doğru.

Gerginim. O yaşlı eksantrik ona başka ne söyledi? Silas'la ilgili her şeyi anlattıysa-

Kız kardeşin içindi, değil mi? Bana baktı. Bekçim

her zaman çok keskindir. Başımı sallıyorum.

Bunun nadir bir yetenek olduğunu belirtti.

Yüzümü buruşturuyorum. Onun öyle

diyeceğinden emin değilim. Ona karşı

korumacı görünüyorsun.

Öyleyim, kabul ediyorum. Çocukken çok şey yaşadım. Benden çok daha zor zamanlar geçirdi. Bir empat olarak, bebekken bile sürekli başkalarının duygularını deneyimledim. Empatlar aşırı yüklenme ve şiddetli panik atak geçirme eğilimindedir. Miras topluluğunun çoğu bunu kabul ediyor ve bu konudaki olumsuz damgayı sona erdirmek için yıllardır farkındalık yaratıyor.

empatlar zayıftır, ama ailem bunu hiç anlamadı. Başkalarından hissettiği her şeyle başa çıkamadığında onu cezalandırıyorlardı ki bu o evde çok fazlaydı. Bu yüzden, devreye girme imkanım olur olmaz, girdim.

Maven beni inceliyor, ifadesi yumuşak. *Bana layık olmadığını söyleyip duruyorsun. Bu saçmalık. Tam tersi doğru.*

Tam tartışmak üzereydim ki Crypt aniden arka koltukta Baelfire ve Silas'ın arasında belirdi ve ikisinin de şaşkınlıkla küfretmesine neden oldu. Karabasan öne doğru eğilip Maven ile benim arama bakıyor, piercingleri ön panelden gelen loş ışıktaki parlıyor.

"Sıkıldım amına koyayım."

"Gözetlemeler heyecan verici olmalarıyla bilinmezler," diye homurdandım.

"Evet, yanımızda yaşayan en seksi kadının olması dışında bizi."

"Canlı değil," diye düzeltiyor Maven hiç vakit kaybetmeden, gözlerini kısarak

güvenli evde hiçbir şey olmamasına rağmen ön cama bakıyor. "Yine de tüm canlılar gibi bir auranız var."

"Ama tüm ölü şeyler gibi kalp atışı yok."

Sırıttırıyor. "Pekâlâ o zaman, dünyanın en seksi hortlağı."

"Bir tek ben varım, yani bu doğru," diye omuz silkiyor. "Silas, binanın etrafına yerleştirdiğin tespit edilemez koruma duvarlarını aşan oldu mu?"

"Henüz değil, *sangfluir*."

Telefonum cebimde vızıldıyor. Ian'dan gelen başka bir mesajı görmek için kontrol ediyorum ve gözlüklerim olmadan okumak için gözlerimi kısıyorum.

■

Her şey yerli yerinde.

Bir cevap yazıyorum.

■

Ulaşım bile mi?

■

Evet. Hiçbirinde gözüm yok. Bundan sonrası sorunsuz. İşinde en iyisi olduğun için rica ederim. Faturayı yolluyorum. Bu arada kutup ayısı köpeklerinizden biri halıma sıçtı, onun için de fatura kesiyorum.

Gözlerimi devirip telefonumu cebime atıyorum ve Baelfire'in Crypt ile geçmiş bir doğum günü hakkında tartıştığını fark ediyorum.

"...ve sen on iki yaşındaydın, yani benden yedi yaş büyüksün, bu da seni yirmi sekiz yapar. Eğer Limbo'nun diğer kâhyaları hakkında söylediklerin doğruysa, otuz yaşındasın, bu da sana yaklaşık iki yıl daha verir."

"On iki yaşında olduğum konusunda yalan söyledim," diyor Crypt. "Ne oluyor lan? Neden?"

"Bana yasal içki içme yaşının 'bir-iki' olduğunu kendinden emin bir şekilde söyleyen beş yaşında disleksik bir çocuktun. Beni ailenizin gizli içki zulasından içerken yakalamıştınız, ben de o yaşta olduğumu söyledim. Hiçbiriniz bir daha sorma zahmetine girmediniz, ben de açıkçası sormadım ve hala da umurumda değil."

Silas kaşlarını çattı. "En büyük sen değil misin?" "Everett en yaşlısı," diye öneriyor Maven.

Baelfire kaşlarını çatar. "Bunu bizden önce nasıl bildin?"

"Dediğim gibi, Kenzie siz dördünüzü internetten takip etmiş. Görünüşe göre onun hafiyeliği sizin neredeyse yirmi yıldır tartışmadan tek bir konuşma yapabilme becerinizden daha sağlam."

"Kahretsin," diye başını sallıyor Baelfire. "Crypt'in bizden yedi yaş büyük olduğuna soyadım üzerine yemin edebilirdim."

Bekçimiz yüzünü buruşturuyor. "Biz mi? Sen yirmi bir yaşındasın." "Evet, senin gibi."

Kadın başını sallıyor.

Adam kaşlarını çatıyor. "Yirmi iki mi?"

"İki gün önce yirmi üç oldu," diye düzeltiyor. Ne?

Hepimiz aynı anda ona ters ters bakıyoruz.

"Gerçekten de doğum gününü kıl payı kaçırdığımızı ve *bize söylememeyi* tercih ettiğini mi söylemek istiyorsun?" Silas talep ediyor.

Maven hepimizin kızgın yüzüne bakıyor ve eldivenlerini düzeltiyor.

"Hayır mı?" Doğru cevap bu olabilirmiş gibi deniyor.

Allah kahretsin.

"Seninle birlikte kutlayabilirdik," diye yakınıyorum. "Neden söylemedin Biz mi?"

"Unutmuşum," diye omuz silkiyor. "Ayrıca, doğum günleri bir yıl daha ki bu burada geçerli değil. Yaşımın kaydını tutuyorum çünkü Lillian bunu çok önemsiyordu. Beni mümkün olduğunca insan gibi hissettirmeyi severdi."

ve her yıl aynı gün bana şarkı söylemekte ısrar etti." Duraklıyor, yüz ifadesi hüzünlü bir hal alıyor. "Ben... onun sesini özlüyorum."

Bunun üzerine sessizleşiyoruz ve sonra Baelfire iç çekiyor.

"Bu Lillian'la tanışmak için sabırsızlanıyorum ama şu andan itibaren senin doğum gününü kutluyoruz, anladın mı? Aslına bakarsan, tüm bu saçmalıklar biter bitmez ve insanlar sağ salim ölümlüler diyarına ulaşır ulaşmaz, seni şımartabileceğimiz bir parti planlıyorum."

Kâbus Prens Maven'a sinsice sırtlamak için tekrar öne eğiliyor. "Ama bu gece için yirmi üç doğum günü orgazminin uygun olduğuna inanıyorum."

Boğuluyor. "Yirmi üç mü? Hayatta olmaz. Bu mümkün bile değil-"

Silas, kararmış parmak uçlarında kırmızı büyü parlarken geriliyor. "Birisi az önce güvenli eve güneyden giren çevre korumasını tetikledi."

Maven'ın planına uyarak hepimiz hemen harekete geçmeye hazırız. Crypt ortadan kayboldu. Baelfire arabadan inip hedeflediğimiz sıra eve doğru ilerliyor. Ben arabadan inip onu takip ederken Maven ve Silas bodrum girişindeki koşuşları devre dışı bırakmak için ayrıldılar.

Hepimizde Silas'ın Natalya'yı aklımızdan uzak tutmak için yaptığı tılsımlar var. Sihir azalmadan önce önümüzdeki iki saat boyunca işe yarayacaklarını iddia ediyor. Ondan sonra Natalya sadece düşüncelerimizden yakınlığımızı hissedebilecek.

Baelfire ve ben sıra evin önüne yaklaşırken Silas bizi bağ üzerinden bilgilendiriyor.

Bodruma indik.

Güzel. Bakalım Ölüm Meleşimiz bu kaltağın bir grup ateş elementali tuttuğu konusunda haklı mıymış, diyor Baelfire neşeyle.

Ukala şekil değiştiren Maven'la nihayet bağ kurduğundan beri çok iyi bir ruh halinde. Bir kez olsun onu anlıyorum.

Arkamda durup Bael'in süslü sıra evin ön kapısını tekmeleyerek içeri dalmasını izliyorum. Hemen ateş onu sarıyor ve birinci katta patlayarak camları kırıyor. Sessiz sokaklarda güvenlik alarmları çalmaya başlıyor. Baelfire'ın ön pencerelerden birinden bir ateş elementalinin omurgasını kırdığını görüyorum. Kıyafetleri yanmış ama elbette ateşe dayanıklı canavar zarar görmemiş.

Bir zamanların lüks sıra evinden dumanlar yükselmeye başlıyor. Derin bir nefes alıyorum ve binanın içine büyük bir kar dalgası gönderiyorum, buhar etrafa tıslarken yangının en kötüsünü söndürüyorum.

Üst katta kimse yok, Crypt güncellemeleri. En azından canlı kimse yok. Görünüşe göre Natalya karşılaştığı tüm insan kalıntılarını kurutuyor.

İçeri girdin mi? Kaşlarımı çattım. Neden rüya yakalayıcıları yok? Asıl soru bu, değil mi? Tanrılar aşkına, bu alarm çok rahatsız edici.

Baelfire son elemental ile işini bitirirken ben yıkık sıra eve giriyorum.

Silas, Boo? Güncelleme nerede? Ejderha telepatik olarak kontrol ediyor.

Maven cevap vermeden önce endişelenmeye başlayacağım kadar uzun bir sessizlik oluyor, sesi acil.

Hedefimiz burada değil. İptal et.

Lanet olsun. Hemen bodruma inen merdivenlere doğru dönüyorum ama Baelfire beni durduruyor.

"İptal et dedi. Hadi ama." "Ama-"

Buradan defolup gidin, Maven tekrarlıyor. Tuzaklar kurmuş. Az önce tetiklediğimiz saç tokası dışında burası boş.

Bu da ne böyle? Talep ediyorum.

Baelfire ve ben dumanlı binayı terk ediyoruz, bekleyip izlerken yolda geri geri gidiyoruz. Güvenlik alarminin sesi aniden kesildi, büyük ihtimalle karabasanımız sayesinde.

Bunu bir mayın gibi düşün. Silas gergin bir sesle, "Eğer birimiz onu dikkatlice dağıtmadan yerimizden kımıldarsak, büyü bizi parçalara ayırır," diyor. Maven'ın yıkıcı büyüü sadece onu tetikler.

Hay sikeyim. Maven'ı kalıcı olarak öldürmenin yollarından biri de bu. Belli ki Natalya bunu biliyor ve planlamış.

Baelfire yolda bir aşağı bir yukarı adımlarken dişlerimi sıkıyorum, elini saçlarında gezdirirken acımasızca küfrediyor.

Bir an için sinirlendim ve sonra bir silah sesi duydum, aynı anda bir kurşun karnıma saplandı. Fıskıran yarayı kavriyorum ve daha fazla silah sesi duyulurken sendeleyerek geri çekiliyorum. Baelfire beni yere yatırıyor, yuvarlıyor ve yağın karın biriktiği binaların arasındaki küçük bir ara sokağa gelene kadar sürüklüyor. Burada hiç kurşun uçuşmuyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, fıskıran kanı durdurmak için yaranın üzerinde donuyorum. Kurşundan yayılan ağırlaştırıcı ısı, sistemim etkiyi yakaladıkça yavaş yavaş acıya dönüşüyor.

Acıyor amına koyayım. Maven ödül avcıları tarafından vurulmayı nasıl önemsiz bir şeymiş gibi atlattı?

Burada bir pusu var, diğerlerini uyarıyorum.

"Burada kal Kar Tanesi," diyor Baelfire, şimdi silah sesleri ve bağışışlarla dolu olan sokağa geri dönmeden önce.

Lanet şekil değiştiren kendini öldürtecek.

En azından Baelfire'ın ejderhasının kulakları yırtan kükremesini duyana kadar böyle düşünüyordum. Kulaklarım çınlamaya başlayınca irkiliyorum. Baltimore'da uyuyakalmış olanlar, kulak zarları patlamadıysa şimdi tamamen uyanıktır.

Ayağa kalkıp tuğla sokak duvarına yaslanıyorum ve kanlı elimi artık harap olmuş ceketime siliyorum.

Mahzen mi? Neler olduğunu görebiliyor musun? Kontrol ediyorum.

Everbound'daki tüm uşaklar bir parti için buradalar. Ayrıca yolda bir Boşluk var gibi görünüyor. Ölümsüz kan içici sürtükten hâlâ iz yok.

Lanet olsun.

Herkes Boşlukları bilir. Nadir bulunurlar ve bir eve sığmazlar. Büyüyü emerler, varlıkları mevcut büyüleri geçersiz kılar - yani Silas'ın hecelediği tılsımlar Boşluk yeterince yaklaştığında işe yaramaz hale gelecektir.

Maven? Baelfire'ın devasa altın canavarının şafağın loş ışığında çığlık atan bir grup mirasçının üzerine bastığını görmek için köşeyi tam zamanında dönerken endişeyle bastırıyorum.

Silas neredeyse bitirdi, diye cevap veriyor sonunda.

Arkamda kumaş hışırtısı duyuyorum ve bıçak kullanan bir sireni buzdan bir kılıçla göğsünden delmek için tam zamanında dönüyorum. Düşüyor. Ara sokaktan çıkarken başka bir bıçak çağırıyorum, hâlâ kurşunun rahatlatıcı ayazın altında yaktığı karnımı tutuyorum.

Neyse ki Baelfire, ejderhasıyla beyni arasında halat çekme oyunu oynamadığı için bana çok iyi bir müttefik oluyor. Hırlıyor ve boynunu eğerek bir leopar şekil değiştiren ortadan ikiye ayırıyor, diğer yarısını da kendisine büyü fırlatan üç büyücünün üzerine fırlatıyor.

Büyülerinin birkaçı altın pullarından sekiyor ama çağırılan büyülü bir silah Bael'in kanatlarından birinin altına saplanıyor. Tıslayıp ağzını açıyor, uzun boynu onları yakıp kül etmeye hazırlanırken içten dışa erimiş kraliyet mavisini bir ışıkla parlıyor.

Ama buraya Baltimore'u yakıp yıkmaya gelmedik. Geldiğimi görmeden önce elimi kaldırıp tekerlere bir buz çivisi dalgası gönderiyorum ve onları

Bir başkasını dondurmak için dönmeden önce yerden yüksekte kazığa oturtulmuş.
Ve bir başkasını.

Mirasçılar caddede gıcırdayarak duran devasa minibüslerden dökülürken tehditler gelmeye devam ediyor. Diğerleri ulaşım sihrinin parlak parıltılarıyla gelirken, daha fazlası bu bariz pusu için tepeden tırnağa silahlanmış olarak Tanrı bilir nereden koşarak geliyor.

Crypt'in savaşa yardım ettiğini ancak iki vampire karşı kendimi savunmak için döndüğümde fark ediyorum ve ikisinin de birbirlerinin derilerini parçaladıklarını, kulaklarından kan damlamaya başlarken birbirlerini öldürmek şimdiye kadar yaşadıkları en eğlenceli şeymiş gibi tısladıklarını ve kıkırdadıklarını görüyorum.

Diğer bazı mirasçılar birbirlerine saldırıyor ama etrafıma baktığımda sayıca ne kadar az olduğumuzu fark ediyorum.

Maven haklıydı. Natalya bizim için hazırlanmıştı. Tüm bu iyi eğitilmiş mirasçılar pusuya yatmış bekliyorlardı ve şimdi ödül avcıları kavgaya katılıyor, cehennem köpekleri yanlarında nişan alıyorlar.

Bir başka katı buz dalgası göndermeden ve tam şarkı söylemeye başladığı sırada yakındaki bir sireni dondurmadan önce, ellerimi kaldırarak bir mermi püskürmesine karşı bir buz kalkanı oluşturuyorum. Baelfire başka bir saldırıya hırlıyor ve kuyruğunu büyüyen düşman denizine doğru sürüklüyor. Crypt kalabalığın içine manyakça, cinayete meyilli bir kaos göndermeye devam ediyor.

Ama yine de tüm uzuvlarımız bağlıyken bundan kurtulursak şanslı olacağız gibi görünüyor.

Büyü parıltıları, hırlayan şekil değiştirenler, kulakları sağır eden silah sesleri ve cehennem köpeklerinin ulumaları arasında, savaş alanına dönüşen sokakta karanlık bir soğuk dolaşıyor. Maven'ın iki elinde hançerler, saçları bağlı, haberlerdeki fotoğrafta olduğu kadar ölümcül görünen, yıkık, sigara içilen sıra evinden çıktığını görene kadar geriliyorum.

Özellikle de *sanki* büyük bir saldırıya değil de bir partiye rastlamış gibi sırtıttığı için.

"*Telum!*" diye bağılıyor yakındaki bir vampir. "Atta-"

Hançerlerinden biri boğazına saplanıyor. Kafası doğal olmayan bir açıyla geriye düşerken yüzümü buruşturuyorum.

Bekçimin burada olduğunu öğrenir öğrenmez, tüm güçler onu hedef alıyor. Birkaç büyü patlamasını savuşturuyor, bir şekil değiştirenden kaçıyor, bir elementalin kalbini söküyor ve birkaç saniye içinde bir cehennem köpeğini öldürüyor.

Kalbimin ve ruhumun sahibi olan kadının katliama sanki buranın sahibiymiş gibi adım atışını izlememek mümkün *değil*. Hareket etme şekli

Ölümçöl bir çeviklikle ve nefes almak kadar doğal bir şekilde öldürmesi hem büyüleyici hem de dehşet verici.

Ya da belki de korkunç olan gülümsemesi... Maven'ın eğlenmesini izlemekten gerçekten hoşlanıyorum.

"Arati, benim güzel manyağımı kutsa," diye nefes alıyorum.

EVERETT

SAĞINIZDA. Silas tam da dönüp bir zebaniyi dondurmam için beni uyarıyor.

Dövüş devam ediyor, ama Maven ve Silas'ın da karışmasıyla bizim lehimize dönmeye başlıyor - ta ki Silas'ın gürültülü dövüşün yanında küfür ettiğini duyana kadar.

Yaptığı bir nekromantik büyü, bir çakal şekil değiştirenden kaçmaya çalışırken fiyaskoyla sonuçlanıyor. Pençeleri hâlâ göğsünü derinlemesine kesiyor. Geriye düşüyor ve ben buz kılıcımı saplayıp onu kenara itene kadar şekil değiştirenden uzaklaşıyor.

"İki tür büyü var ve sen hâlâ işe yaramazsın," diye hayıflanıyorum.

Bana bakıyor, kırmızı gözleri parlıyor. "Sadece yakınlarda bir Boşluk varken." Kahretsin. Neredeyse Boşluk'u unutuyordum.

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve uzun boylu, zayıf, gözleri tamamen bembeyaz olmuş bir kadının sokağa girişini izlemek için dönüyoruz. Birkaç metre yakınında tüm sihir ölüyor. Maven'in çatırdayan kara büyü patlamalarıyla düşmanlarımızı neşeyle katlettiği yere yaklaşıyor ama biz bakıcımızı uyaramadan Crypt, Boşluk'un arkasında beliriyor ve onun boynunu kırıyor.

Tamam o zaman. Bu sorun düşündüğümde çok daha kolay çözüldü. Ama o sırada Crypt'in sesi bağdan acilen geliyor.

Bizim güzel berserker oynamak için dışarı çıktı.

O işaret eder etmez, ben de görebiliyorum. Maven'in azalan düşmanları parçalama şekli tamamen değişti. Hareketleri aynı derecede acımasız ama çok daha az hesaplanmış ve kesin. Hâlâ efsaneleri ve cehennem zebanilerini ölümün ta kendisi gibi süpürüyor ama artık tamamen vahşileşmiş durumda, her hareketinde kendini belli eden dengesiz, nefes kesici bir kana susamışlıkla her yeni tehdidin üzerine atılıyor.

İki kurşunun kendisine isabet ettiğini fark edemeyecek kadar kendinden geçmiş durumda.

Ya da bir cehennem köpeği çenesini kalçasının etrafına sıkıştırıp etini parçaladığında.

Kahretsin, diye yemin ediyor Baelfire bağın içinden. *Kendini öldürtecek.*

Baelfire'in ejderhası, bakıcımıza yapışan cehennem tazısını devasa bir pençeyle kesiyor. Ejderhanın kuyruğu çılgının etrafını sararak tekrar dövüşe dalmasını engellemeye çalışıyor. Ancak ejderhanın vücudundan daha fazla kara büyü patlayıp kuyruğunun üzerinde çatırdayarak devasa canavarı acı içinde sendelettiğinde şok ve acıyla kükrüyor.

Çılgın bekçimiz hemen katliama geri dönüyor. Silas ve ben onun peşinden koşuyor, büyü ve buz kullanarak düşmanları ona zarar vermeden önce kontrolden çıkmış bekçimizden uzaklaştırıyoruz. Kalpleri söküyor, büyüyle cehennem tazılarını parçalara ayırıyor ve benzersiz kutsal olmayan yeteneğinin çatırdayan dalgalarını gördüğü her canlıya göndererek ardında kan ve aşırı kanlı bir yol bırakıyor.

Durdurulamaz ve ölümle beslenir. Mükemmel bir silah. Ama dikkatli olmazsak, onu kalıcı olarak öldürebiliriz.

Burada son nefesini vermesine izin veremeyiz, diyor Silas güçlü bir büyücüyü alt ederken bağın içinden. Burnundan kan damlıyor ama o bunu görmezden geliyor. Natalya bir hortlağı öldürmenin yollarını biliyor ve bu yöntemleri ordusuna aktarmış olacak. Eğer Maven'in süresi dolarsa, parçalara ayrılmaya ya da baygınken yakılıp kül edilmeye karşı savunmasız kalacaktır.

Başka bir kurşun sağ kolumu sıyırdığında yemin ediyorum. Arkamı dönerek, kimsenin arkadan saldırmadığından emin olmak için peşimizden koşan düşmanlara bir buz patlaması gönderiyorum.

Baelfire'in ejderhası kükrüyor ve telepatik olarak konuşmadan önce daha fazla efsaneyi eziyor. *Eğitim sırasında, onu bu durumdan kurtarmanın tek yolunun son nefesini vermek olduğunu söylemişti ama ben ona zarar vermeyeceğim.*

Daha iyi bir fikrim var, diyor Crypt.

Tam arkamı döndüğümde Limbo'dan çıkıp doğrudan Maven'in sırtına düşüyor.

Oh, lanet olsun. Vahşi, ona çok yaklaşma hatasını yapan diğer her şeye yaptığı gibi onu da lime lime edecek.

Crypt'e saldırmaya çalışırken ölüm arzusuyla yanıp tutuşan hortlağın etrafında çatırdayan kara büyü çiçekleri açıyor ama can çekişiyor olsa da karabasan uzanıp Maven'in başını kucaklıyor. Yüzünü buruşturuyor ve işaretleri parlak bir şekilde yanarken acımasızca küfrediyor.

Silas ve ben ikisini daha fazla tehditten korumak için harekete geçiyoruz. Neyse ki, birçok rakip korkunç hortlaktan kaçmaya başladığı için savaş azalıyor. Geriye kalan birkaç kişi ise öncelikle

en büyük hedef-Baelfire. Silas ve ben yaklaşan efsane ve cehennem zebanilerinin icabına bakarken Crypt uyku getiren yeteneğini berserker üzerinde kullanmak için var gücüyle çalışıyor.

Kara büyüü sonunda dağılıyor. Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve Maven'ın nimet eseri baygın olduğunu görerek rahatlıyorum.

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldanıyorum.

Silas bize doğru koşan iki kurt değiştiriciye nekromantik bir büyü gönderiyor ama bakışları gökyüzüne kayıyor.

"Şu lanet olası insanlar ve onların dram sevdası," diye kaşlarını çatıyor.

Yukarı bakıyorum, yemin ederim.

Bir haber helikopteri gökyüzünde süzülüyor ve aşağıdaki caddede yaşanan çatışmanın görüntülerini alıyor. Baelfire hırlıyor ve düşmanlarını kovalarken duraklayıp havaya kör edici mavi bir uyarı ateşi fırlatıyor. Bir şeyler atıştırmak isteyen aptal insanları tehlikeye atacak kadar yakın değil ama pilotu korkutup aklını başına getirmişe benziyor çünkü helikopter yavaşça geri çekiliyor.

Artık o kadar çok düşman kalmadı ve kalanlar da Baelfire'a saldırıyor. Silas'ın nöbet tutmasına izin veriyorum ve kana bulanmış sokağın siyah kaldırımında uyuyan Maven'ın yanına çömelıyorum.

Crypt sonunda ellerini onun başından çekip alındaki teri silerken bitkin görünüyor. Deri ceket yok ve ön kolunda iyileşmeye çalışan kötü görünümlü bir kesik var.

"Scyntyche'nin tırpanı, kızımız çok güçlü," diye mırıldanıyor. "Bu neredeyse sahip olduğum her şeyi aldı."

"Umalım da tüm bunları yapan şey yerine Maven olarak uyansın," diyorum ve savaştan sonra ölenleri incelemek için dönüyorum.

Ama sonra donup kalıyorum.

Natalya Genovese kan ve ceset dolu sokağın sonunda duruyor, sanki en sevdiği lüks kulübe gitmek üzereymiş gibi parıltılı bir elbise giymiş. Kumral saçları yükselen şafağın altında daha da parlarken, parlayan mavi bakışları hâlâ yerde baygın yatan Maven'a düşüyor.

Silas da onu fark eder ve küfrederek. "Kafamızın içine giremiyor, o zaman gözleri neden parlıyor?"

Kahretsin, diyor Baelfire bağından. *Bu çok ürkütücü.*

Gözlerimi Maven'ın son ölümsüz hedefinden ayırmak istemediğimden, neden bahsettiğini görmek için çevremi kullanıyorum. Kalan miraslar

az önce geri çekilenler şimdi yaklaşıyor, hareketleri ve adımları mükemmel bir senkronizasyon içinde.

Bir düzine kadar büyücü aynı anda ellerini kaldırır. Kalan bir avuç şekil değiştiren aynı anda ulur, hırlar, tıslar ya da kükrer. Üç ödül avcısı aynı anda silahlarını çekip nişan alıyor.

Artık kukla gibiler. Tamamen vampirin kontrolü altındalar.

Aynı anda, mükemmel bir şekilde koordine edilmiş saldırılar etrafımızda dalgalanıyor. Crypt sıçrayıp en yakındaki düşmana saldırmak için büyülü kılıcını çekerken Maven'in etrafına kalın bir buz kalkanı fırlatıyorum. Baelfire dönüyor, Natalya'ya doğru ilerlerken boynu aşağı doğru sallanıyor ama tam ateş püskürtmek için ağzını açtığı anda, zihin kontrollü ödül avcılarından biri canavarı ağzının çatısından vuran bir sakinleştirici ateşliyor.

Kükrüyor, tarihi Baltimore evlerinin sırasına çarparken titriyor. Korumalı kalecime yaklaşan her şeyi dondurmakla o kadar meşgulüm ki, çok geç olana kadar yanımdaki binanın devrildiğini görmüyorum.

"Kahretsin," diye yemin ediyorum.

Yuvarlanmaya çalışıyorum ve sonunda boynuma kadar enkaza gömülüyorum, ağırlık göğsümü eziyor. Ağrı sağ kolumu aydınlatıyor.

Kırılmış. Harika.

Mücadele etmeye çalışıyorum ama diğerleri Natalya'nın kuklalarının ürkütücü bir şekilde koordine edilmiş saldırılarıyla savaşırken tamamen sıkışmış durumdayım. Baelfire ejderha formunu kaybetti ve sakinleştirici yüzünden kendinden geçti. Crypt ve Silas zihin kontrollü mirasları Maven'in buzdan muhafazasından uzak tutmaya çalışıyor. Ancak Silas'ın büyüsü zayıflıyor ve ben izlerken Crypt, lanet bir ayı değiştirici tarafından arkadan yakalanıyor.

Bu arada Natalya Genovese vampir hızını kullanarak buz çağırmaya çalıştığım yere doğru atılıyor ama benim de gücüm tükeniyor. Bu ağır tuğla yığınının altında nefes alamıyorum.

Natalya beni incelerken dişlerini gösteriyor, iyi giyimli bir yırtıcı gibi süsleniyor. "Neden senin yakışıklı kafana giremiyorum?"

Silas'ın büyüsü için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Eğer bundan sağ çıkarsak, ona teşekkür bile edeceğim.

Ölümsüz uzanıp elini boynuma doluyor. Beni sanki onun için hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ezici enkazın içinden çekip çıkarırken acıdan boğuluyorum ama sonra göz kamaştırıcı bir hızla ellerimi başımın üzerine koyarak beni asfalta yapıştırıyor. Ona karşı mücadele etmek çelik bantlara karşı mücadele etmek gibi.

Lanet olası vampir gücü.

Natalya'nın mavi gözleri hala parlıyor, gözbebekleri aç iğne uçları gibi, dişlerini bana tekrar gösterirken, bu sefer şehvet dolu bir gülümsemeyle. Dövüşün bir yerinde, yüksek bir çatırtı duyuyorum-

Buz kırılmış gibi.

Sanki biri Maven'in kalkanını delip geçmiş gibi.

Maven? Bağından gönderiyorum, çabalarken telaşlanıyorum.

Natalya'yı bıçaklamak için başımın yanına bir buz dikenini göndermeye çalışıyorum ama o çok hızlı ve dikenden kolaylıkla kaçıyor.

"Merak etme, yeni arkadaşlarımdan senin o iğrenç hortlağını parçalamasına izin vereceğim," diye mırıldanıyor. "Artık uzun sürmeyecek ve ellerimi çok daha hoş bir şekilde meşgul edebilecekken kirletmeye dayanamıyorum."

Maven'in iyi olup olmadığını görmek için umutsuzca boynumu eğerek ondan uzaklaşıyorum ama koltuk bu fırsatı boynumu yalamak için kullanıyor.

Yüce Tanrım, bu çok iğrenç.

Öğürüyorum ve onu dondurmaya çalışıyorum ama buz tabakası Natalya'yı zar zor kaplıyor ve Natalya derisini döken bir yılan gibi kolayca buz tabakasından kurtuluyor. Dövüşten yorgun düştüğümün kanıtı.

"Çekil üstümden," diye bağıyorum.

Bu korkunç anın ötesinde bir yerden, ortalık sessizleşmeden önce Silas'ın bağırdığını duyuyorum.

Gerçekten çok sessiz.

Natalya gözlerini bana dikerek *kıkırdama* cüretini gösteriyor. "Sanırım seni hayatta tutacağım. Her zaman bir Frost'la oynamak istemişimdir. Şimdi kardeşlerin düştüğüne ve ben kazandığıma göre, kalecinin parçalara ayrılmış halinin nasıl görüldüğüne bir bakalım, olur mu?"

Beni de yanına çekerek ayağa fırladı. Ayakta durmaya çalışıyorum ve umutsuzca Maven'ı arıyorum.

Onu göremiyorum ama ortalığın neden sessiz olduğunu anlıyorum.

Natalya'nın kuklalarının geri kalanı artık ölü, cesetleri sokaktaki sayısız diğerlerine katılıyor. Ayakta kalan tek insanlar Silas ve Crypt, ama zar zor. İkisi de yüzlerini bize döndüklerinde yaralanmış gibi görünüyorlar.

Tam Natalya hoşnutsuz bir öfkeyle tıslarken, Maven bir şekil değiştirenden daha hızlı hareket ederek önümüzde duruyor. Vampir beni bırakıp öfkeli bir çılgınlıkla Maven'a uzanıyor.

Maven daha hızlı hareket ediyor. Ölümsüzden sıyrılır, başka bir saldırının altından sıyrılır, Natalya'nın başının etrafına uzanır ve-

Tamamen koparır.

Ölümsüz düşerken "Bu Amato için," diye mırıldanıyor.

Bakıcımın kafayı yere bırakıp Natalya'nın başsız cesedini aramasını öğrenerek ve hastalıklı bir hayranlıkla izliyorum. Kesik elbisenin eteğindeki gizli bir cepten bir gerdanlık çıkarıyor, asfalta bırakıyor ve hiç vakit kaybetmeden Pierce'ı kolyeye saptırıyor.

Kolye paramparça olurken, onun eteryum olduğunu anlıyorum.

Anında, sanki uzaklarda bir deprem oluyormuş gibi yer gümbürdüyor. Şafak kararmış gibi görünüyor ve pusu sırasında gökyüzüne istikrarlı bir şekilde süzülen bulutlardan hafifçe kar yağmaya başlıyor. Her şey daha karanlık, neredeyse daha az renkli hissediliyor.

Cehennem ölümlülerin dünyasına daha da fazla sızıyor.

"Kardelen," diye rahat bir nefes alıyorum, parçalanmış eteryum kolyeyi bir kenara atıp onu kollarıma sarıyorum.

İyi kollar. Kırık olan pek iyi hareket etmiyor.

Maven bana zayıfça sarıldıktan sonra nefes nefese kalarak geri çekiliyor.

Yüzünü buruşturuyor. "Yaşam gücü gerçekten çok kuvvetli." Kahretsin. "Silas-"

"Hallediyorum," der ve cebinden evrak çantasını çıkarıp Maven'a şeffaf eteryum parçalarından birini hızla uzatır.

Yüzünü buruşturuyor ve taş kararana kadar garip kelimeler fısıldıyor. Silas taşı kabul ediyor ve bekçimizin daha sonra ihtiyacı olana kadar saklaması için diğer ikisinin yanına koyuyor. Bir an için dördümüz de acımasız dövüşün ardından dayak yemiş, kanlar içinde ve bitkin bir halde duruyoruz.

Ta ki Silas'ın gözle görülür bir şekilde irkildiğini, gözlerini kapattığını ve her zamankinden daha da solgunlaştığını fark edene kadar.

"İyi misin?" Kaşlarımı çattım.

"Burada çok fazla hayalet var. Scyntycha biçiyor," diye mırıldanıyor kısık sesle.

Etrafıma bakarken sırtımdan bir ürperti geçiyor. Elbette hiçbir şey görmüyorum çünkü ben lanet bir büyücü değilim ama ölüm, kader, zaman ve daha pek çok şeyin tanrıçasının yakınlarda olduğunu bilmek... ürpertici.

Baelfire yakınlarda öksürüyor. Ayağa kalkıp yüzünü buruşturarak sakinleştiriciyi ağzından çıkarırken hepimiz ona bakıyoruz. Şekil değiştirenin yüzü, başsız ölümsüzü fark etmeden önce dördümüzü gördüğünde aydınlanıyor.

"Vay anasını. Başardık!"

"Maven başardı," diye düzeltiyorum, başka bir helikopterin yaklaştığını duyduğumda gökyüzüne bakıyorum. "Burada kalamayız Kardelen."

Cevap vermiyor, gözleri konsantre olmuş gibi kapalı.

Kahretsin, acı mı çekiyor?

"Sevgilim?" Crypt birkaç cesedin üzerinden geçip yüzünü kucaklayarak kontrol ediyor. İşaretleri hafifçe parlıyor ama onları görmezden geliyor. "Maven?"

"Neler oluyor?" Baelfire kışını kaldırıp yaklaşarak soruyor.

Her zamanki gibi vardiyadan sonra çırılçıplak kalmış, kül ve kir içindeydi.

Maven'ın kirpikleri kırpışarak açılıyor, dördümüze bakarken yüzünde rahatlama ifadesi beliriyor. Sesinde şaşırtıcı derecede duygusal bir tını var. "İşe yaradı. İnsanlar Cehennem'den çıkabilir."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Kaşlarımı çatarak çenesindeki kiri temizlemek için uzandım.

"Felix'te ben Nether'dan ayrılmadan önce işaret büyüyle işaretlediğim bir eteryum parçası var. Az önce onu aktive etti. Bizi büyüünün yapıldığı yere ısınlayacağım." Derin bir nefes alır. "Ve oraya vardığımızda, göç çok geride kalmayacak."

Ben Everett'in kırık kolunu iyileştirirken, Kuzey Carolina üzerindeki gökyüzü göz alabildiğine çalkantılı kara bulutlardan oluşan kalın bir örtü.

Beyaz saçlı elemental, Maven bizi pusudan sonra naklettiğinde ortaya çıktığımız mezarlıktaki eski bir taş bankta oturuyor. Bu mezarlık, yaklaşmakta olan Divide'in eşiğindeki toprak ve çalılıklardan oluşan devasa, boş bir tarlaya bağlı.

Bölünme'nin kendisi mezarlığın ve tarlanın bir kenarı boyunca puslu bir perde gibi tedirgin edici koyu griden oluşan yüksek bir duvar gibi gizleniyor.

Buradan bile hissedebiliyorum. Güçlü, eski büyü havada uğulduyor, şimdi Nether'i zar zor uzak tutuyor.

Maven ilk görüldüğümüz yerde Felix adlı büyücüyü bekliyor. Crypt onun yanında bekliyor, *reverium* içiyor ve parlayan işaretlerini görmezden geliyor.

Bu sırada Baelfire telefonunun cevaplanmasını beklerken yakınlarda volta atıyor. Yedek kıyafetler giymiş, ki şu anda altı tanrıya da şükrediyorum ki bir ara boşluk keseme atmışım - yoksa Nether'dan kaçan tüm zavallı insanları bu salağın çıplak kızı karşılayacaktı.

Brigid Decimus telefonu açtığında "Anne?" diye kontrol ediyor. Diğer uçta onu duyamıyorum ama o rahat bir nefes alıyor. "Evet, konuştuk. Hayır, ben iyiyim, hepimiz iyiyiz. Evet, bayağı sert oldu. Ne demek çekim? Kahretsin, bunu çektiklerini fark etmemiştim." Bir an dinliyor ve sonra homurdanıyor. "Haklısın. Maven, gölge şeytanlar ortaya çıkmaya başladığında istekli Reformistleri mümkün olan en kısa sürede burada istiyor. Sana koordinatları göndereceğim."

O konuşurken ben de Everett'in koluyla işimi bitiriyor ve ağrıyan kaslarımı yüzüme vurarak doğruluyorum. Tüm beşlimiz ağırlı ve bitkin. Beklerken elimizden geldiğince kendimizi toparlamaya çalışıyoruz ama bu iş bittiğinde iyileşmek ve dinlenmek için ciddi bir zamana ihtiyacımız olacak.

Daha önce Maven, diğerlerini ihtiyaç duydukları şekilde iyileştirmek için ondan beslenmem konusunda ısrar etti. Beşlimizin tamamlanmasıyla birlikte güçlendikçe kanının sarhoş edici tadı daha da derinleşti, zenginleşti ve daha da bağımlılık yapıcı hale geldi.

Onun güzel boynundan su içmeyi bırakmak gerçekten zordu.

Baelfire telefonu kapatıyor ve bekleyen bakıcımıza yaklaşıyor. "Annem Reformist yardımın otuz dakika içinde burada olacağını söyledi."

Maven omzunun üzerinden bakıyor. Hepimiz gibi o da pusudan dolayı hâlâ kirli. Yine de bir şekilde, bu kaba görünüm onun üzerinde inanılmaz derecede gurur verici - at kuyruğu şeklinde bağlanmış siyah saçları, kir ve kanla lekelenmiş zeytin rengi teni, o kurnaz gözlerin parıltısı.

Bakıcım sonsuza dek nefesimi kesecek. "Bu çok hızlı," diye cevaplıyor Baelfire.

"Bizi haberlerde görünce hazırlanmaya başladılar herhalde," diyerek omuz silkiyor ve telefonunu cebine koyuyor.

Sanki onun sözleri onu çağırmış gibi, hepimiz uzaktan bir helikopter sesi duyuyoruz. "Bu şey neden bizi arıyor gibi görünüyor?" Maven soruyor.

"Bu bir haber helikopteri. İnsanlar neler olup bittiğini görmek istiyor. İnip sizinle röportaj yapmaya çalışırlarsa hiç şaşırmam," diye homurdanıyor Everett.

Yüzünü buruşturuyor. "Bıçakla ağzımı tıka."

Crypt gülüyor. "Ama hayatım, ağzını tıkayabileceğin çok daha keyifli bir şeyim var."

Gözlerimi deviriyorum. Bekçimiz sırtıyor ve bir şeyler söylemeye başlıyor, ama yeşil bir ışık parlaması ve ardından Divide'dan mezarlığa adım atan bir figürle hepimiz dikkat kesiliyoruz.

Zayıf, genç bir adam, muhtemelen Everett ya da Crypt'in yaşlarında. Kahverengi saçları, soluk bir teni, ela gözlerinin altında koyu halkalar ve tek bir kolu var, o da bir sopaya tutturulmuş bir parça eteryumdan oluşan neredeyse gülünç bir eğreti silah tutuyor. Yıpranmış giysileri bir ortaçağ köylüsünün giyeceği türden.

Yine de Maven'ı yüz ifadesi değişmeden selamlarken sesi güçlüdür. "Başardın."

"Benden şüphe mi ettin?"

Dikkati arkamızdaki dünyaya kayıyor ve sesi çatlarken garip, Maven benzeri soğukkanlılığı bir anlığına kayboluyor. "Tanrılar. Burası ölümlüler diyarı mı? Bu... bu çok *renkli*. Ve aydınlık."

"Burası karanlık ve bulutlu bir günde lanet bir mezarlık," diyor Baelfire.
Dışarı.

Bu, büyücünün dikkatini bize çeker ve gözlerini kırıpıştırarak yeniden düzenler.

kendisi. "Kim bu adamlar?"

"Felix, bunlar benim beşlim," diyor Maven rahat bir tavırla, her birimizi işaret ederek. "Silas, Baelfire, Everett ve Crypt. Çocuklar, bu Felix."

Çok fazla duygu göstermek istemiyormuş gibi gözleri hafifçe açılıyor. "Bunlar tanrıların seçtiği eşleşmeler mi? Tanrım, bu zavallı adamlar."

Crypt'in gözleri kısılır. "Az önce bakıcıma hakaret mi ettin?"

Felix öksürür ve Maven'a bakar. "Şuradaki öldürmek istiyor gibi görünüyor beni."

"Yanlış cevap verirsene verecek," diye sırtıyor ona.

Baelfire ofluyor. *Ona* gülücüklerini *vermeyi bırak*, diyor bağın içinden.

Onlar benim, Boo.

Çok kıskançsın, diye alay ediyor.

Bu sırada Felix irkilerek geri çekiliyor. "Sen... sen az önce *gülümsedin mi?*"

Omuz silkiyor. "Burada duyguları gösterebiliriz."

"Elbette, ama... bu *sensin*. Bu yanlış görünüyor. Tanıdığım *Telum*'a göre fazla konuşkan görüldüğünden bahsetmiyorum bile." Gözlerini kısarak kızın gözlerine bakıyor. "Ama göz bebeklerin yuvarlak. Nasıl bir Dönüşen değilsin?"

Maven Felix'i ciddiyle süzer. "İnsanlar nerede? Plan sorunsuz ilerliyor mu?"

Sihirbaz poker suratını çabucak değiştirir ve iş adamına döner, kaçan ve bir günü aşkın süredir kaçmakta olan korkmuş insanların Bölünme'yi aşmak üzere olduklarını açıklar. Zayıf bünyeleri onları tanrıların yerleştirdiği korumaya yenik düşme riskiyle karşı karşıya bıraktığından, geçişi onlar için daha katlanılabilir kılmak için bu uçta bir büyü daha yapması gerekiyor.

Ayrıca canavarların kaçan insanların çok gerisinde kalmayacağını, ancak Lillian'ın büyük grubun arkasında olduğunu ve peşlerinden gelebilecek tehlikeleri savuşturmaya yardımcı olduğunu söylüyor.

Kaşlarımı çattım. "Lillian'ın tehlikeleri savuşturmak için büyüü var mı?" Felix başını sallıyor. "O sadece yetenekli ve özverili."

"Tıpkı dostum gibi," diye sırtıyor Bael. "Pekâlâ, hadi şu gösteriyi başlatalım. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Everett'le göz göze geliyorum. Başını salladı ve bir telefon görüşmesi yapmak için uzaklaştı. Kısa planlama seansımız insanlar bittiğinde çok yardımcı olacak, ama onları buraya getirmek adına Felix'e hitap etmek için öne çıkıyorum.

"Bana kullandığın büyüü öğret. Bu tarafa kurmana yardım edeceğim."

Tereddüt ediyor. "Bu karmaşık bir büyü-"

Onu kesmesini sağlayan bir bakışla hizaya getiriyorum. "Beni hafife almaya cüret etme."

Sonunda sivri kulaklarımı fark etti. "Kahretsin. Sen bir kan fae'sin. Um, tamam, eğer kanımı istiyorsan-"

Maven gözlerini devirip yanıma geliyor ve başını sola doğru eğerek boynunu uzatıyor. Ağzım hemen sulanıyor ve dişlerim ilk kez derisini deldiğinde, kollarım içgüdüsel olarak ona sarıldığında bir zevk iniltisini tutuyorum.

Yutkunurken içimi lezzetli bir güç kaplıyor, kalbim coşkuyla çarparken tekrar çekiyorum. Maven'la aramızdaki bağın birleşik zevkimizle titrediğini hissedebiliyorum.

Çok fazla alıyorsun, diye homurdanıyor Everett bağın içinden.

Maven'ın boynunu serbest bırakıyorum, vücudum güç ve samimi bir açıklıkla uğuldarken boynundaki küçük sivri dişlerden kanının son değerli kalıntılarını yalayarak uzaklaştırıyorum. Uzaklaşırken göz göze geliyoruz ve mezarlıkta benimle göz göze gelmesine sırtıyorum.

Felix'e döndüğümde, uygunsuz bir şeye tanık olmamaya çalışıyormuş gibi tamamen arkasını dönmüştü.

"Şimdi yardım edebilirim," diye onu bilgilendiriyorum ve yanından geçip Divide olan gri perdenin kenarına doğru yürüyorum.

Daha önce hiç duymadığım bir yön belirleme büyüsünü tarif ederken, büyücü beslenme görüntüsünden hâlâ rahatsız görünüyor. Rünleri yerleştirmesine ve yol noktasını Bölünme'nin bu bölümü boyunca - mezarlıktan tarlaya kadar - uzatmak için gerekli büyüleri okumasına yardım ederken, Nether'da büyüdüğü için biraz güçsüz görünmesine rağmen, büyüü ve özellikle de fae'lere özgü büyüleri etkileyici bir şekilde kavradığını fark ettim.

Merakımdan, yol noktası büyüsü yapıldıktan ve önümüzde hayat bulduktan sonra ona dönüp kaşlarımı kaldırıyorum.

"À bheil linguam matris ah'gad?"

Anlamı, "Benim ana dilimi konuşabiliyor musun?"

Gözleri parlıyor ve gülümsemesini kontrol altına alıyor. "Anns antiquo dòigh, tha."

Antik yolla, evet.

İlginç.

Ben daha fazlasını soramadan Felix geri dönüp ilk insanlara Bölünme'den geçmeleri için rehberlik etmesi gerektiğini söylüyor ki diğerleri de onu takip edebilsin. O, belirlediğimiz yol noktasındaki karanlık gri duvarın içine giriyor ve ben de Maven ve diğerlerinin yanına dönüyorum.

Bekliyoru

z. Ve

bekleriz.

Sonunda, mezarlığın yanındaki tarlada bir taşıma büyüünün parlak ışığı beliriyor - giydikleri maviye ve beşlimi gördüklerinde yüzlerindeki gülümsemeye bakılırsa bir grup Reformist.

Ama en parlak gülümseme Kenzie Baird'e ait; sanki bu hayatının en güzel günüymüş de gölge şeytanlarla savaşıyor biteceği neredeyse kesin olan zayıf bir kaçış planı değilmiş gibi ciyak ciyak bağırarak mezarlığa koşuyor.

"Maven lanet Oakley! *Sürpriz!*"

Arkadaşı ona sarılmak için hamle yaptığında Maven hızla göz kırptırıyor ama Crypt dişi aslanı engellemek için bir kolunu kaldırıyor. Bu, Kenzie'nin hevesini kırmadı. Daha fazla Reformist yakındaki alana taşınırken heyecanla parmak uçlarında zıplıyor.

"Çok mu şaşırdın? Çok şaşırmış görünüyorsun ve ayrıca her yerin kan içinde, ki bunun senin için resmi bir görünüm olduğunu öğreniyorum. Ta-da! Reformistlere katıldım. Yani bir süre aileme miras karşıtı aktivistler olup olmadıklarını sorup durdum, onlar da hayır deyip durdular. Ama sonra bana bu hareketten ve sizi nasıl tamamen desteklediğinden bahsettiler ve ben de, o zaman *tabii ki* katılacağım, dedim. Kahretsin, insanların gireceği yer burası mı?" diye soruyor ve yol noktasını gösteren devasa parlayan büyüü işaret ediyor.

Maven başını sallıyor.

Kenzie yine ciyaklar. "Aman Tanrım! Bu çok heyecan verici ve aynı zamanda biraz korkutucu ve-"

"Burada olmak senin için güvenli mi?" Maven kaşlarını çatır.

"Pfft-sikeyim güvenli. O insanlar güvende miydi? Hayır. Ve lanetim sayesinde tam anlamıyla bir şekil değiştiren olmayabilirim ama elimden geldiğince yardım edebilirim, bu yüzden yapamayacağımı söylemeyin bile."

"Öyle demek istemedim. Sadece şaşırdım. İyi anlamda," diye ekliyor Maven, Kenzie'ye gülümseyerek.

Kenzie gülümsüyor ve sonra omzunun üzerinden bize birkaç kez göz kırpmıyor. "Kahretsin, hepiniz berbat görünüyorsunuz. Yani, biraz önce haberlerde korkunç bir kavga ettiğinizi gördüm ama şahsen *çok* daha kötü."

"Bunun için teşekkürler Baird," diye gözlerini deviriyor Everett.

Maven yanımızda Reformistlerin toplandığı alana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu Harlow Carter mı?"

"Evet! O artık bir Reformist. Everbound'da olanlardan sağ kurtulan pisliklerin çoğu da öyle. Sanırım sistem şu anda hayatta kalma şanslarını zorlaştırdığı için sistemi reforme etme konusunda hemfikir olmaları mantıklı." Kenzie yüzünü buruşturarak soluk kıvrıkcık saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyor. Yüzü aydınlanıyor ve diğer taşıyıcılardan biriyle birlikte gelen Vivienne ve Luka'ya el sallıyor. "Bu arada benim beşli de katıldı."

O bakıcımın kulağına bir şeyler söylerken, ellerimden birinde cevaplanması gereken bir telefon gibi vızıldayan bir şeyin belirdiğini hissedince kaşlarımı çatıyorum.

Tanıdık bir büyüyle karıncalanan Bokböceği şeklindeki tılsımı kaldırdığımda hemen anlıyorum ve üzerine yerleştirilmiş iletişim büyüüne cevap veriyorum.

"Gerçekten eski kafalısınız," diye iç geçiriyorum, yalnız kalmak için diğerlerinden uzaklaşıyorum. Eski mezar taşları arasında dolaşırken tepemdeki fırtınalı gökyüzüne bakıp bunun bir alamet olup olmadığını merak ediyorum. "Artık telefonların var olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Garnet Büyücüsü'nün sesi büyü yüzünden boğuk çıkıyor, arada bir kesiliyor. "Bu kadar arsızlık yeter. Bekçinize bir mesajım var."

Tanrıça Syntyche'nin eski, solmaya yüz tutmuş bir heykelinin yanından geçerken, yüzünü gizleyen pelerini ve bir omzunun üzerine koyduğu tırpanıyla içimi kaplayan ürpertiye engel olamıyorum.

"O zaman neden bunu ona göndermiyorsun?" diye soruyorum.

"Saçmalama. Biliyorsun ki senin büyüünü dünyanın herhangi bir yeriyle iletişim kurabilecek kadar iyi biliyorum. Bakıcınızın büyüünü bile yeterince iyi bilmiyorum ve bu mesaj gözden kaçamaz, çünkü oldukça önemli."

Bir an için sustu. Kaşlarımı çattım. "Tekrar et."

"Dedim ki, bakıcına Zuma'nın sevgilisinin Sığınak'tan izinsiz ayrıldığını ve onu durdurmaya çalışmama rağmen peşinden gittiğini söyle. Aramaları için yardımcılar gönderdim, bu yüzden çabucak bulunmalılar."

Duraksıyorum. "İzinsiz mi ayrıldı? Nasıl? Koğuşlar bunu tamamen engellemeli."

"Bunun nasıl olduğunu araştırıyorum. Hemen bakıcınıza söyleyin."
Bokböceği tılsımı kayboldu.

İç çekiyorum. Her zamanki gibi eksantrik.

Gelişmeleri paylaşmak niyetiyle Maven'a doğru ilerliyorum ama tam ona yaklaşırken, Bölünme'nin bizim tarafımızda parlayan yol noktası yanıp sönerik mezarlık ve tarla boyunca gri duvarı aydınlatıyor. Beşli grubum ve Reformistler de dahil olmak üzere orada bulunan herkes, ilk insanların Nether'den kaçışını izlerken hareketsiz ve sessiz kalıyor.

Hepsi bitkin, yalınayak, gri tenli, paçavralar giymiş ve tarlaya girerken kir ve ter içinde kalmışlardı. Ve hepsi kadın ve çocuk. İnsanların tehlikeden en hızlı şekilde uzaklaşmak için en savunmasız olanlarını ilk önce gönderdiklerini fark ediyorum. Hamile kadınlar, iri gözlü, dehşete düşmüş çocuklar ve diğer titreyen insanlar Divide'dan çıkıyorlar.

Birçoğu gözyaşlarına boğuldu.

Diğerleri sanki buraya gelmek için yaptıkları yolculuk tüm güçlerini almış gibi yere yığılıyor.

Şaşırtıcı derecede dokunaklı bir manzara. Kenzie ve beşlisinin de aralarında bulunduğu mevcut Reformistler hemen yardıma koşar. Düşmüş insanlara destek olur ve onları ölümlüler âlemine davet ederek teselli edici sözler söylerler.

Ne yazık ki, yetersiz beslenen kaçakların çoğu bir deri bir kemik kalmıştır. Diğerlerinin gözle görülür yaraları var. Erzak ve diğer yardımlara ihtiyaçları var.

Everett'e tekrar baktığımda başını sallıyor.

Yakında hepsi gelecek, diyor bağ aracılığıyla. Maven başını eğiyor. *Ne yakında gelecek?*

Bunu sana göndermek istememiştin, diyor utanarak.

Kızın gözleri kısılır. Koluyla oynar, yanaklarında bir kızarıklık belirir.

Yardım, sonunda onu bilgilendirdim. *Neyin peşinde olduğumuzu bilmek istediğinde, işte buydu - bu dünyaya güvenli bir şekilde geldiklerinde insanlar için kaynak ve yardım planlamak. Acil tıbbi yardım. Yiyecek. Geçici barınma. Divide'dan ve eski hükümetten uzakta güvenli bir yere nakil.*

Maven önce bana sonra Everett, Crypt ve Baelfire'a baktı. *Sizler Nether insanları için daha fazla yardım mı planlıyordunuz?*

Hepimiz başımızı salladık.

Uzaklara bakıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor ve duygularını dizginlemeye çalışırken aynı hızla kayboluyor. Bakıcımızın konuştuğundan şüpheleniyorum.

çünkü sesinin sabit kalacağına güvenmiyor.

Tanrım. Hepiniz çok yumuşak başlısınız. Ama... teşekkür ederim.

Crypt eğilip şakağını öpüyor. *Sana o yirmi üç orgazmı yaşattıktan sonra bize teşekkür edebilirsin.*

Bu çok fazla orgazm, diye savunuyor. Sonra başını eğerek duraklar. Öyle değil mi?

Emin olmanın tek yolu var, diye sırtıyor Baelfire. Skor tabelası falan tutacağız. Doğum günü orgazmlarınıza en çok katkıda bulunan kazanır-

Uzaktan gelen bir uluma hepimizi geriyor. Yakındaki tarlada bulunan Reformistler bile cehennem köpeklerinin yaklaştığını fark ederek kıpırdamadan duruyorlar. Nether insanları şu anda ara noktadan akın ediyor, yüzlerce kişi özgürlüğe koşuyor, ancak bazıları cehennem köpeklerinin anırdığını duyunca paniğe kapılarak yavaşlıyor.

Maven küfrediyor ve mezarlıktan çıkıp uluyanlara doğru fırlıyor. Onu takip ediyoruz, çorak arazinin kenarındaki küçük bir ormana yaklaşıp kadar Nether'dan gelen birçok ağlamaklı, huşu içindeki insanın yanından geçiyoruz.

Ağaçların arasından bir cehennem köpeği fırlıyor. Kan büyüyle onu ikiye ayırmak için elimi kaldırıyorum ama sonra bir ses sertçe "*Topukla*" diyor.

Douglas, bir avuç diğer ödül avcısı ve onların cehennem köpekleriyle birlikte ormandan çıkar. Baelfire hırlarken Crypt'in işaretleri uğursuzca parlıyor.

Ama Douglas onları görmezden gelerek arkamızdan ölümlüler diyarına kaçan insanlara bakıyor.

Sonra Maven'ı inceliyor, tartışıyor. "Biz yardım edeceğiz."

"Ne?" diye çıkışıyor diğer ödül avcılarından biri öfkeyle. "O lanet *olası bir telum*. Onu öldürmemiz gerekiyor!"

"Dene," diye uyarıyor Crypt karanlık bir sesle, şakasızca gülümseyerek.

Douglas hâlâ Maven'ın bakışlarını üzerinde tutarak başını sallar. "İşte bu yüzden seni sorgulamak istedim, ama şimdi söylentilerin bir kez olsun doğru olduğu çok açık. Pekâlâ. Daha fazla yardım kabul edecek misin?"

"Önce bizi köpek gibi avladığınız için bir özüre ne dersiniz?" Kuru bir şekilde işaret ediyorum.

Douglas homurdanıyor. "Özür dilemenin bir değeri yok. Önemli olan tek şey eylemdir." Maven sırtıyor. "Senden hoşlandığımı biliyordum."

Baelfire iç çekerek başını öne eğiyor. *Raincloud, sen lanet olası bizi kışkırtmaya mı çalışıyorsun?*

Diğer sinirli ödül avcısı öfkeyle küfrediyor, artık canına tak etmiş. Maven'a nişan alıyor ama tam ben fark edip onun önüne geçerken Douglas dönüyor ve yoldaşını bacağından vuruyor.

Diğer ödül avcısı keskin bir çığlıkla yere yığılıyor. Evcil cehennem köpeği Douglas'a dişlerini gösteriyor ama Douglas'ın devasa siyah cehennem köpeği tehditkâr bir şekilde hırlıyor ve dişlerini diğer evcil hayvana o kadar yaklaştırıyor ki hayvan sızlanıp boyun eğiyor.

Douglas diğer avcılara bakar. "Şimdi, başka moron olmak isteyen var mı, yoksa bu insanların Nether'den kaçmasına yardım edecek miyiz?"

Diğerleri itiraz etmez.

"Güzel. Gölge zebaniler kaçtığı anda sizin de hakkınız var," diyor Maven kararlı bir şekilde ve insanların hâlâ akın akın ölümlü dünyaya gelmeye devam ettiği ara noktaya doğru yürümeye başlıyor.

Douglas, o ve diğer ödül avcıları bizimle aynı hizaya gelirken yüzünü buruşturuyor. "Başkasının yerine geçemezsin, seni lanet olası-"

"Orada dur, yoksa seni ve arkadaşlarını katlederek bakıcımı hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım," diyor Crypt fazla hevesli bir ses tonuyla.

Ödül avcısı karabasana ters ters bakar. "Babamı öldürdüğün için senin sefil varlığına son vermediğim için şanslısın."

"Babanı," diyor Crypt dikkati dağılmış bir şekilde, konuşmadan sıkılmış olacak ki önümüzde yürüyen Maven'ın dar, koyu renk taytının içindeki inanılmaz kıcını incelemekle meşgul.

Ben de aynı şeyi yapmadığımı iddia edersem yalan olur.

"Nasıl hatırlamazsın lan?" Asher Douglas Crypt'e ters ters bakıyor. Cehennem köpeği itaatkâr bir şekilde arkasında yürürken yumruğu silahının etrafında beyaz bir şekilde sıkılıyor.

Kabus Prensi omuz silkiyor. "Bir sürü insan öldürdüm. Daha açık konuşmayı dene."

"Onu kendi kanında boğdun, seni hasta ruhlu ucube." "Hmm. Kanda boğulmuş. Evet, o." Crypt başını salladı, sonunda konuşmaya geri dönüyor, sanki güzel bir anıdan bahsediyorlarmış gibi sırtıyor. Sonra Asher'a sert bir bakış fırlattı. "O herif karısını mide bulandırıcı şekillerde taciz ediyordu. Bunu fazlasıyla hak etti."

"Hadi canım. İşte bu yüzden kafasına bir kurşun sıkmaya yemin ettim - sonra da sen gidip bu şans benden çalmak zorunda kaldın," diye mırıldandı Asher.

Kaşlarını havaya kaktı. Ne beklenmedik bir yanıt.

Crypt avcıya cevap olarak küstahça bir şeyler söylüyor, ama sonunda aldığı mesajı ona iletmek için bir an bulduğumda dikkatim tekrar Maven'a dönüyor.

Akıl hocam bana Zuma ve sevgilisinin Sığınak'tan ayrıldığını söyledi, ona bağ aracılığıyla fae dilinde söylüyorum.

Sertleşiyor ama yürümeye devam ediyor. Neden gitmelerine izin verdi? Vermedi.

Maven uzun bir süre sessiz, düşünüyor. Engela'nın nerede olduğu önemli olmamalı.

Dikkatim insanların ortaya çıktığı Bölünme'ye kilitleniyor. Gri duvar sallanıyor ve titriyor, sanki biz buraya geldiğimizden beri istikrarsızlığı daha da kötüleşmiş gibi.

Bölünme sen onu yeniden dengeleyemedi düşerse ne olur, kan çiçeğim?
Ben sorarım.

O zaman başarısız olurum. Sadece zayıflatabilir ve dengeleyebilirim, yoktan var edilemez.

O zaman Engela'nın nerede olduğu önemli. Çünkü ona bir şey olursa
- Maven'ın bir hortlak olarak amacına ulaşmasının önünde duran tek şeyin elemental olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatarak başlıyorum.

Maven omzunun üzerinden bana kısa bir süre bakıyor, kara gözleri kararlı. *İnsanların Bölünme'den geçmesi gerekiyor. Bu bizim en önemli önceliğimiz. Onlar geçer geçmez, Ölümsüz Beşli'nin yaşam güçleriyle dolu eteriumu yirmi dakika uzaklıktaki en yakın tapınağa götüreceğiz. Herhangi bir rahip ya da rahibe, Bölünme'yi yeniden canlandırmayı bitirmek için ihtiyaç duyduğumuz şekilde taşları kutsayabilir. Bunu yapabiliriz.*

Her zaman olduğu gibi, onun şiddetli kararlılığı beni nefessiz bırakıyor.

Mezarlığa yaklaştığımızda, ödül avcıları gelen insanlara yardım etmek için ayrılıyor. Birçoğunun durumu çok kötü, bu yüzden nihayet birkaç ambulansın eski bir toprak yoldan tarlanın uzak ucuna doğru ilerlediğini gördüğümde rahatlıyorum. Başka araçlar da gelmeye başlıyor, şoförler kamyonetlerinin arkasını açıp esareten yeni kurtulmuş sayısız iri gözlü, pis insana su şişeleri, yiyecek ve diğer acil yardımları sunmak için acele ediyorlar. Diğerleri soğuk için ceket ve eldiven veriyor.

Az önce serbest bıraktığı insanlar için toplanan yardımlara şahit olan Maven'ın yüz ifadesindeki rahatlamayı kaçırmıyorum.

Bu zavallı insanları çok önemsiyor.

Ve daha yüzlercesinin ölümlü dünyaya akın edişini izlerken, nedenini anlayabiliyorum. Zayıfların itlaf edilmesi gerektiğine inanan mirasçılarla tam bir tezat oluşturunyorlar. Bunun yerine, insanların kendi aralarında en zayıf ve en savunmasız olanlara öncelik verdiklerini, birbirlerini desteklediklerini ve yardıma en çok ihtiyacı olanların ilk önce yardım almalarını sağladıklarını izliyorum.

Bu insanlar bu yeni dünyadan ürkmüş ve korkmuş gibi görünseler de, tıpkı Felix ve Maven'ın yaptığı gibi duygularını büyük bir dikkatle gizleseler de, gözleri hala büyük bir umutla dolu. Birçoğu sessiz ve içten teşekkürlerini fısıldarken, diğerleri şükranla tanrılara dua ediyor.

Büyüleyici. Bu insanlar benim beşlimin sahip olduğu güçlü yeteneklerin hiçbirine sahip değiller ama yine de sessiz bir güç ve dayanıklılık yayıyorlar. Yaşadıkları onca acıya rağmen tanrılara karşı bir damla bile kin duymuyorlar.

Maven'ın elini sıkmak için uzanarak, Nether insanlarını yeni yaşamlarına davet eden Reformistlere katılıyorum.

NEREDEYSE BİR SAAT GEÇTİ. İnsanlar hâlâ Nether'dan gelmeye devam ediyor, ancak artık onlara yardım etmek ve yerleştirmek için çok daha organize bir sistem mevcut.

Hepsi beşli üyelerim sayesinde.

Tüm bunları Everett'in finanse ettiğini varsayabilirim, çünkü daha fazla minibüsün, şok geçirmiş bir başka büyük Nether insan grubunu dengesiz Bölünme'den uzakta güvenli bir yere taşımak için gelişini izliyorum. Diğerleri ağır yaraları için tedavi görüyor ya da kendilerini burada karşılayan misafirperverlik karşısında şaşkınlık içinde, titreyen elleriyle tereddütle yiyecek ve su kabul ediyorlar.

Bu dünyadaki özgürlüğe adapte olmaları zaman alacaktır. Ama tanrılar, buradalar.

İşe yarıyor.

Sonunda kan yeminimi yerine getiriyorum.

Peki neden içimde yükselen korkuyu atamıyorum?

Tehlikeye ve Lillian'ın ara noktadan geldiğine dair herhangi bir işarete karşı tetikte beklerken, başka bir insan grubu yanımdan geçiyor. İçlerinden biri beni görünce diğerlerine Amadeus'un kızı olduğumu fısıldıyor ve hemen başını saygıyla eğiyor. Diğerleri de aynı şeyi yapıyor, minnettarlık ve dehşetin garip bir karışımıyla benden aceleyle uzaklaşıyorlar.

Kötü bir şekilde yaralanmış bir kız, kanayan dirseğini tutarak onları takip ederken duraksıyor. Diğer Nether insanları gibi, sanki rengi kanamış gibi görünüyor, bu yüzden büyük mavi gözleri daha çok gri. On yaşından büyük olamaz ve çukur yanaklarındaki nemle bana bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce.

Ağlamak beni hâlâ çok rahatsız ediyor ama yine de gülümsüyorum. "Burada bekle."

Daha önce minibüslerin getirdiği yakındaki erzak sandıklarından birine koşuyorum ve bir rulo bandajla ona dönüyorum. Deri temasına karşı tampon görevi gördüğü için eldivenlerime minnettarım, yarasını hızla sarıyorum.

"Amadeus gerçekten senin baban mı?" diye fısıldıyor.

"Hayır." Onunla kısa bir süre göz göze geliyorum. "Babam Pietro Amato adında bir insandı."

Kolunu sararken beni izliyor. Cehennem'den gelen çoğu insanda olduğu gibi, yüz ifadesi sanki kaçan gözyaşları bir yana, nasıl hissettiğini göstermekten korkuyormuş gibi temkinli. Muhtemelen Cehennem'de aşırı duygular Hortlaklar tarafından yutulmakla sonuçlandığı içindir.

Hafifçe burnunu çekiyor. "Biri bana *Telum*'un bir canavar olduğunu söyledi. Ama... Bence çok güzelsin."

Onu inceliyorum, kendine nasıl sarıldığını ve titrediğini fark ediyorum. "Teşekkür ederim. Bence sen de donuyorsun. Git ısın, tamam mı?"

Bana tekrar teşekkür ediyor ve aceleyle diğer insanlardan oluşan bir kümeyi takip ederek acil durum battaniyesine sarılıyor. Göç nihayet yavaşlamış gibi görüldüğü için artık daha az insan erzak kamyonlarının etrafında toplanıyor.

Kalan sargı bezlerini Silas'ın cebinden çıkarıp daha önce bana verdiği kapüşonlu tişörtün cebine sokuyorum. Yakınlara bakarak, Crypt'in birkaç somurtkan, geniş gözlü çocuktan oluşan bir grubu neşelendirdiğini izliyorum. Onlara battaniye veriyor ve devasa tarlada yiyecek dağıtan kamyonlardan birine doğru götürüyor. Everett, Baelfire ve Silas da göçün ortasındalar, yönlendiriyorlar ve ellerinden geldiğince yardım ediyorlar.

Beşlimi bu şekilde izlemek midemde aynı telaşlı hissin yükselmesine neden oluyor - ne zaman onların yanında olsam savaşmaya çalıştığım ve başaramadığım o hassas, tüketen his.

Şu anda hepsine bağlı olmanın çok *doğru* bir yanı var. Daha önce hiç yaşamadığım bir bütünlük, sanki her zaman benim bir parçam olması gereken bir şey şimdi nihayet yerine oturmuş gibi.

Tuhaf bir şekilde inanılmaz bir duygu.

Ama yine de, bu tarifsiz duygu artan endişemle karıştığında, kaşlarımı çatarak Divide'a dönüyorum.

Şu anda ne kadar zayıf olduğu, insanların bile biraz büyülü yardımla geçebileceği kadar ince olduğu için, insanlar kaçarken sürekli dalgalanmalarla savaşmayı bekliyordum.

Peki neden hala bir saldırı olmadı?

Felix yanımda boğazını temizleyene kadar Divide'dan tekrar çıktığını fark etmiyorum.

"Yolda canavarlar var. Ve gölge şeytanlar."

Hala kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Daha önce gelmemiş olmaları garip."

Felix başka bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama Kenzie yanımıza sığıyor, hafif tirbuşon bukleleri yüksek bir at kuyruğunda zıplıyor. Üzerindeki kabarık açık mavi cekete ve dar, parıldayan yeşil taytına rağmen burnu soğuktan hafifçe pembeleşmiş.

"Tamam, bilginiz olsun, bu benim hayatım boyunca kurduğum tur rehberi olma hayalimi tamamen gerçekleştiriyor. Yani tam *olarak* bir tur vermiyorum ama bir nevi çünkü şu ana kadar yaklaşık otuz farklı kişiye ağaçların yeşil, gözlerimin mavi olduğunu anlattım. Cehennem'de hiç renk yok mu? Çünkü hepsi çok şaşırdı. Ve hepsi inanılmaz derecede *nazik*. Demek istediğim, Nether'dan çıkan her bir kişiyi kocaman bir kucakla sarmak ve onlar için bir süre ağlamak istiyorum çünkü çok kötü şeyler yaşadıkları açık - ama *tanrılar*, burada olabileceğim en küçük şekilde yardım edebildiğim için çok mutluyum," diye fişkırıyor.

"Ben de burada olduğun için mutluyum," diye sırtıyorum.

Bunu asla yüksek sesle söylemezdim ama bu neşeli dişli aslan şekil değiştireni gerçekten özledim.

Bakışları Felix'e yöneliyor ve ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Merhaba! Ben Kenzie. Aslan şekil değiştiren. Sanatçuyım. Emekli olağanüstü sürtük - beşli grubumdan birine sormazsanız," diye göz kırpmıyor. "Senin adın ne?"

Bocalıyor. "Um... Ben, uh..."

Sonra yardıma ihtiyacı varmış gibi gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Kaşlarımı çatıyorum, neden aksaklık yaptığından emin değilim.

"Bu Felix. Onu yıllardır tanırım. Göçün düzenlenmesine yardım etti."

Kenzie sırtıyor. "Sen May'in en eski arkadaşı falan mısın?"

"Arkadaşı değil," diye düzeltiyorum. "Daha çok... uzaktan suç ortağı gibi."

Bana gülüyor ve Felix'e onunla tanıştığına memnun olduğunu söylüyor. Sonra Vivienne'e yardım etmek için izin istiyor çünkü küçük hava elementali, insanların kaçıışı sırasında bileğini burkmuş gibi görünen yetişkin bir insana destek olmaya çalışıyor.

Kenzie sekerek uzaklaşır uzaklaşmaz, tek kollu büyücü kalın bir şekilde yutkunur.

"Tanrım."

"O bir kasırğa, ama onu korumak için her gün adam öldürürüm," diye omuz silkiyorum.

Ancak Felix, Kenzie'nin ardından aval aval bakmaya devam edince, onun sadece ağzından art arda kelimeler çıkarma konusundaki eşsiz yeteneğine şaşırmadığını anlıyorum.

Hayır, o... yıldız gibi parlıyor.

"Yardıma ihtiyacı var mı?" diye umutla soruyor. "Herhangi bir konuda? Hiç mi?"

"Eminim kibritleri ona yardım edecektir."

Yüzü düştü ve boğazını temizledi. "Ah, doğru ya. Zaten bir beşlisi olduğundan bahsetmişti."

"Evet. Tamamlanmamış bir tane." Gözlerimi kısarak Felix'e bakıyorum, onu değerlendiriyorum. "Düşündüm de, bir büyücüleri eksik."

O hâlâ Kenzie'nin peşinden bakmakla meşgulken tüylerim diken diken oluyor. Tüm içgüdülerim keskinleşip, duyularım alarma geçtiğinde dikkat kesiliyorum. Bakışlarım Divide'ın yüksek, puslu grisine kayıyor.

Gölge şeytanlar. Geldiklerini hissedebiliyorum, birçoğunun.

Çok fazlalar.

Yemin ediyorum ve eldivenlerimi çıkarıp taytımın beline sokuyorum, ellerimle şeytani bir sembol yapıp gözlerimi kapatıyorum. Yasak kelimeleri solurken nabzımın yavaşlamaya başladığını hissediyorum.

Boo? Ne yapıyorsun? Baelfire telepatik olarak kontrol ediyor.

Bir an sonra Crypt'in yanımda olduğunu hissediyorum. "Önünü görmeye mi çalışıyorsun, aşkım?"

Onu rahatsız etmeyi bırak. O büyü için odaklanmaya ihtiyacı var, diyor Silas bağ aracılığıyla.

Everett de bir şeyler söylüyor ama karanlık içeri girerken onun sesi de kayboluyor. Nefesim kesiliyor. Bir an için ölümün etrafıma yaklaştığını hissedebiliyorum, sanki soğuk parmaklar yüzümün derisinde geziniyor. Neler olup bittiğini anlamak için Amadeus'un yeteneklerini kullanmaya hazırlanırken odağım göğsümdeki gölge kalbe düşüyor.

Ama denediğimde, sanki yanlış ipi çekmişim gibi oluyor. Geleceğe dair görüntüler yerine, onun derin, gürleyen sesi zihnimi tararken karanlık kötülük zihnimde yankılanıyor.

Kızım. Hayallerin ihanetine ihanet etti.

Nefes alamıyorum. Korku göğsümün içinde pıhtılaşırken, dehşet sarmalları etrafımı sarıyor, oksijenimi kesiyor.

İçimdeki gölge kalp Varlığın kontrolüne tepki olarak titreyerek kenetlenirken, bu karanlık bağlantıya karşı mücadele ederek unutulmaya yüz tutmuş gibi bir duyguyla savaşıyorum.

Ta ki başka bir şeyin beni çektiğini hissedene kadar - hayır, *dört* başka şeyin. Ruhumu saplantılı bir şekilde çekiyorlar, göğsümün içindeki boşluğu ısıtıyorlar.

Sonunda keskin bir nefesle bağlantıdan kurtuluyorum ve gözlerim açıldığında Baelfire'ın beni kollarında tuttuğunu görüyorum. Diğerleri alınlarını buruşturarak etrafımda toplanmıştı.

"Kahretsin, Raincloud. Sen iyi misin?" Bael soruyor. "Az önce ne oldu?"

Kafam karışıyor ve beni yere bırakana kadar kıvranıyordum. Hâlâ dengesiz olduğum için tamamen gitmeme izin vermiyor ama ritüelden kalan zayıflığı görmezden gelip sırayla her bir kibritime bakıyorum.

"Maven?" Everett gözlerimin içine bakarak usulca soruyor. "Konuş bizimle."

Göç için buraya geldiğimizden beri peşimi bırakmayan korku boğazımı sıkıyor.

"Bir kavga yolda. Biz-"

Başımı sertçe sallayıp Felix'i arıyorum. Birkaç metre ötede, endişeyle kaşlarını çatmış bize bakıyor ama göz göze geldiğimizde dikkat kesiliyor.

"Divide'da ne kadar insan kaldıysa *hemen* oradan çıkmalarını söyleyin. Amadeus-" Sesim kesiliyor, bu yüzden fısıltıyla tekrar deniyorum. "Göçü biliyor. Güçleri bunu durdurmak için yolda."

Kibritlerim yemin ediyor. Felix başını sallıyor ve ara noktaya doğru yola çıkıyor, gelen insanlara acele etmeleri için bağıyor, sonra da kalan herkesi acele ettirmek için Divide'a geri dönüyor.

Nabzım atmaya devam ediyor. "Silas, ödül avcılarına savaşın başlamak üzere olduğunu söyle. Yol noktasında hazır olmaları gerekiyor. Baelfire, Reformistlerle çalış. Crypt-"

"Seninle kalıyorum aşkım," diyor kararlı bir şekilde, menekşe rengi gözleri parlayarak. "Her ne cehennem kopacak olursa olsun, biz senin yanında kalacağız," diyor Everett.

kabul ediyor.

Alanın sonunda, soğuk havada korkunç tiz, uhrevi çığlıklar yankılanmadan önce Bölünme dalgaları; yaklaşan devasa bir zebani dalgasının sesidir bu.

Kaçan Nether insanları bu sesi çok iyi tanıyor ve büyük bir kitle halinde alanın arkasına doğru koşarak rekor bir sürede alanın çoğunu temizliyor. Ödül avcıları ve Reformistler hızla harekete geçer, dikkatlerini parlayan yol noktası büyümesine verir ve içinden geçecek olan her neyse ona hazırlanırlar.

Bir an için sanki fırtınalı gökyüzü nefesini tutmuş gibidir. Ve sonra cehennem, Bölünme'den geçip bu dünyaya giriyor.

Çeşitli canavarlar, banshee'ler, ghoullar, wendigo'lar, Undead'ler, basilisk'ler ve diğer dehşetler kulak zarlarını parçalayan kükreme ve çığlıklarla alana dökülür.

İki devasa haberci belirir, örümcek gibi bacakları toprağı delerken uyum içinde çığlık atarak havayı ölümcül şarkılarıyla doldururlar. Reformistler ve ödöl avcıları hemen harekete geçerek Nether insanlarını savunma savaşı başlarken saldırılarını başlatıyorlar - ama şeytanların kaç tanesinin gelmeye devam ettiğini görünce midem bulanıyor.

Amadeus kumarımı anladı. Bu onun hamlesi. Planlı bir saldırı.

Baelfire şekil değıştiren hızını kullanarak tarlayı boydan boya geçip bir Hortlak sürüsünün tam ortasına daldığında dehşetim geçici olarak şokla gölgeleniyor. Hiçbiri onu ısırmaya kalkışmadan, kraliyet mavisini alevlerden oluşan parlak bir patlamaya dönüşüyor, şekil değıştiriyor ve ardında yanan, çığlık atan gölge zebanilerden oluşan bir iz bırakıyor. Altın bir ejderha aniden sahaya iniyor ve kulakları sağır eden kükremesi havayı yarıyor. Ağzından erimiş mavi ateş püskürterek bir sıra düşmanı alevler içinde bırakıyor.

Tanrılar. Bu benim dostum.

Baelfire, konuştuğumu fark etmediğim bağ aracılığıyla cevap veriyor.

"Maven." Everett, soluk mavi bakışlarıyla buluşmak için çenemi hafifçe eğerek dikkatimi çekiyor.

Silas'ın çoktan savaşa katılmak için acele ettiğini fark ediyorum. Crypt yanımda, işaretleri parlıyor.

Derin bir nefes alarak kendimi odaklanmaya zorluyorum. Nihayetinde Amadeus'un ne bilip bilmediğı önemli değil. Eğer bu güçleri geri püskürtürsek, Bölünme'yi yeniden güçlendirebilir, insanları ve ölümlü dünyanın geri kalanını onun pençesinden koruyabilirim.

Gözlerimizin önünde hızla gelişen savaşı izlerken kararlılık içimde alev alev yanıyor. Reformistler de ödöl avcıları gibi şiddetle savaşıyor. Alan büyü parıltıları ve savaşı şekil değıştirenlerle dolu. Elementaller elementleriyle zebanileri kesiyor ve her türden sifon rakiplerini alt ediyor. Bu arada Baelfire, gölge zebanilerin saldırısına karşı tampon olarak alan boyunca bir hat daha yakıyor.

Ancak tören kıyafetleri giymiş iki parlayan iskeletin uzaktaki ara noktadan geçtiğini gördüğümde yemin ediyorum.

Lichler.

Amadeus'un Hortlakları arasında öldükten sonra büyü yapabilen tek kişi onlar ve çok güçlüler.

Saklandıkları yerlerden hançerlerini çekerek, iki yanımda Crypt ve Everett'le birlikte savaşa koşmadan önce omuzlarımı yuvarlıyorum.

Kanım ılgın bir savaşın lezzetli kaosa hazırlanırken, havadaki ölümün dayanılmaz ağırlığını şimdiden hissedebiliyorum.

Bir gulyabaninin üzerine atlamak için yarışıyorum ve Pierce'ı boynundan kesiyorum. O düşerken yuvarlanıp bir ölüm perisini, ardından da birkaç Hortlağı hızla yere seriyorum. Pierce'ı elimde döndürürken yüzümde bir sırıtış belirliyor.

Bu üstesinden gelebileceğim bir dövüş. Ben böyle bir vahşet için yaratılmışım. Ben ölümcül sakinlikten başka bir şey değilim.

Hayır, bundan daha fazlasıyım. Çok daha fazlası.

Ve bu biter bitmez, Bölünme yeniden dengelenir ve tozlar yatışmaya başlar başlamaz, görevim sona erecek. O zaman, nihayet, yeni bağlanan beşlime odaklanabileceğim ve ben yok olana kadar onlara her parçamı verebileceğim.

Önce bunu atlatmamız gerekiyor.

Tanrım, savaşa bayılıyorum.

Sol tarafımda buz patlıyor ve bir grup gölge zebanisini donduruyor. Crypt büyülü kılıcını savuruyor ve bir vampirin kafasını kesiyor, ardından kılıcını başka bir hantal gulyabaninin midesine saplıyor. Silas'ın kusursuz kan büyüünün parlak bir parıltısı uzakta gözüme çarpıyor. Büyük canavar gökyüzüne sıçramadan hemen önce Baelfire'in ejderha kükremesini duyuyorum, görkemli kanatları savaş alanına güçlü hava akımları gönderiyor.

Beşli grubumla birlikte savaşmak muhteşem bir şey.

Baelfire bağın içinden gülüyor, sesi neşenin kendisi gibi. *Çok dengesiz ve sevimlisin cehennem zebanisi. Bayıldım buna.*

Bu kadar L'li kelime yeter. Ve ben sevimli değilim, diye düzeltiyorum, birkaç ölümsüzü daha doğrayarak.

Günahın kendisi kadar seksi mi? Crypt bağ aracılığıyla öneriyor.

Baştan çıkarma kişileştirildi, Silas ekliyor.

Everett'in iç sesi öfkeli. *Siz azgın aptallar kendinizi öldürteceksiniz. Maven'in gülünç derecede çekici olduğu konusunda hemfikir olduğumuz sürece sorun yok. Şimdi kafalarınızı kışınızdan çıkarın ve odaklanın.*

Tehditkâr fırtına nihayet şiddetli kavganın üzerinde patlarken gökyüzünde şimşekler çakıyor.

Amadeus sonsuza kadar güç göndermeye devam edemez, onlara bağ aracılığıyla bir wendigonun kafasını kesmeden önce onu etkisiz hale getirmek için kara büyü kullandığımı söylüyorum. *Eğer onları Divide'a geri sürersek, en yakın tapınağa ulaşabilir ve-*

Tüylerimi diken diken eden bir büyü patlaması beni geriye doğru uçurduğunda sözümü kesiyorum. Parçalanmış bir Hortlak yığınının çarpıyorum, kulaklarım çınlarken kafamı bir şeye çarpıyorum. Gözlerimi kırıştırdım yanıma döndüğümde saldırının likenlerden birinden geldiğini fark ediyorum. Beni fark etmiş ve savaşın içinden geçiyor, parlayan kırmızı gözleri etsiz kafatasının içindeki minyatür ateşler gibi.

Crypt ve Everett hemen yanıma geliyor. Crypt ayağa kalkmama yardım ediyor. Everett başımda hasar olup olmadığını kontrol ederken, o yaklaşan lich'e bakıyor. Bu sefer, lich bize doğru bir büyü patlaması gönderdiğinde, kendi büyümlle onu parçalamak için ellerimi kaldırıyorum.

Gölgeli yılan dişlerini Crypt'in bacağına geçirmeden önce yakındaki bir basilisk'in ürpertici tıslamasını zar zor fark ediyorum. Küfrediyor ve kılıcıyla onu kesmek için dönüyor, ama çürüyen bir Hortlak ona çarparak yere düşürüyor. Onun itişip kakışması bir anlığına dikkatimi dağıtıyor-

Ve Lich kör edici bir hızla bana doğru kesici bir büyü fırlattığında, Everett önüme atlıyor.

Çığlık atıyor ve yere yığılıyor. Yemin ediyorum, Everett'i kendime doğru çevirirken başka bir saldırı büyüünden kaçmak için yere düşüyorum.

Kahretsin. Yüzü kan içinde. Sert bir darbe almış.

Kesme büyüleri basittir. Tıpkı bıçaklar gibi işlev görürler ve şimdi benim buz elementalim sanki biri kalçalarından birinden göğsüne doğru çaprazlamasına uzun bir kesik açmış ve gözünün üzerinden geçerek sol şakağına kadar yüzünün yarısına kadar uzanmış gibi görünüyor. Acı içinde tıslarken uzun yaradan serbestçe kan damlıyor ve kesiğin üzerinden geçtiği gözünü kısıyor.

Everett'in gözü yok olmamış, evrene şükürler olsun ama yaranın geri kalanı derin. Hızla kan kaybediyor. Hareket etmeye çalıştığında, acıdan boğuluyor.

Güzel eşimi acı içinde görmek beni öfkeyle dolduruyor. Kafamı kaldırıp başka bir saldırı büyüünü tam zamanında savuşturuyorum ve damarlarımda akan yaşam güçlerine dalıyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve onu uzaklaştırmak ve zaman kazanmak için lich'e doğru birkaç acımasız saldırı büyüü ateşliyorum.

Everett aniden bayılmadan önce ayağa kalkmaya ve yardım etmeye çalışıyormuş gibi çırpınıyor. Nefes alıp vermesi zorlaşırken beyaz saçlarına kan bulaşıyor.

"Everett?" Fısıldıyorum, sesim titriyor.

Öfkeden titreyerek, savunmasız olduğumuzu fark eden herhangi bir tehdit olup olmadığını görmek için etrafımızdaki kargaşayı kontrol ediyorum. Kan kaybından ölmeden önce yapabildiğim büyüü kullanıp onu burada sarmam gerekiyor.

Sonra onu savaşın dışına çıkarmalıyım ki Silas onu daha sonra benden çok daha iyi iyileştirebilsin.

Ama beynimi dolduran öfke yüzünden zar zor düşünebiliyorum. Elementalimin kollarımda kanlar içinde hareketsiz kalmasından nefret ediyorum.

Lanet olası aptal Lich.

Kan çiçeği mi? Silas kafamın içindeki fae'yi kontrol ediyor.

Everett'in yakında iyileşmeye ihtiyacı olacak, diye geri gönderiyorum, öfke sesimin telepatik olarak bile titremesine neden oluyor.

Crypt beliriyor ve önceki kavgasını halletmek için Limbo'ya kaydığını fark ediyorum. Gümüş benekli menekşe rengi bakışları Everett'e, gövdesindeki ve yüzündeki uzun yaraya düşüyor.

Gözlerimle buluştuğunda karabasanımın işaretleri parlıyor. Oradaki saf öfkeyi görmüş olmalı çünkü tekrar ayağa kalkmış ve sanki beni öldürmek onun tek göreviymiş gibi bize doğru gelen Lich'e bakıyor.

Öyle de olabilir.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldanıyor Crypt.

Everett'in gözlerindeki kanı silmeye çalışırken ellerim titriyor. Nefes alıp vermesi daha da zayıflıyor.

"Bana kafasını getir," diye homurdanıyorum, Kabus Prensime dönüp bakarak. Dudakları manyakça kıvrılıyor. "Tamamdır. Yakında döneceğim, sevgilim."

Ortadan kayboluyor. Kan kaybından ölmeden önce Everett'e yama yapmaya odaklanmadan önce öldürülmek üzere olmadığımızdan emin olmak için tekrar etrafa bakıyorum.

Hortlak büyüsü yok eder ve büyücülük yaşayanları iyileştiremez, bu yüzden derin yarasının en kötüsünü en aza indirmek için uğraşırken, sıradan büyü yeteneklerine dair zayıf kavrayışımla baş başa kalıyorum. Kapanmasını sağlayamıyorum ama kanamayı yavaşlatmayı başarıyorum. Hiç yoktan iyidir.

Sargı bezi rulosunu çıkarıp etrafımıza bir kara büyü patlaması daha göndererek yaklaşan bir gulyabaniyi ve çılgılık atan bir banshee'yi yere seriyorum.

Everett'in yüzünün yan tarafındaki en kötü hasarın etrafına temiz bandajlar sarmaya başladığımda, tekrar yüzünü buruşturuyor ve kendine geliyor.

Diğer gözünü açıyor, acılı ve şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Sonra açılmış gözleri genişliyor ve arkamdan geldiğini hissetmediğim bir ölüm perisini dondurmak için bir kolunu kaldırıyor.

Gök gürültüsü cenneti sarsmadan önce tepemizde bir yerde Baelfire tekrar kükrüyor, etrafımızdaki sağır edici savaştan zar zor duyuluyor. Kül, küçük kar taneleriyle birlikte yavaşça yağıyor. Çılgınlık etrafımızı sarıyor; homurtular, haykırırlar ve tüm hızıyla devam eden bir savaşın fevkalade ürkütücü sesleri.

Bir anlığına, Kenzie ve diğer müttefiklerimizle birlikte diğer kibritlerimin de zarar görmemesi için evrene yalvarıyorum.

"Hadi," diyorum acilen, Everett'in ayağa kalkmasına yardım ederek. "Seni buradan çıkarmamız gerek."

"Ben halledebilirim," diye karşı çıkıyor ve bize doğru ilerleyen bir Nether vampirine büyük bir buz parçası gönderip onu ikiye bölmek için elini kaldırıyor. Ama tökezliyor ve hâlâ kanayan göğsünü tutuyor.

Silas mı? Etrafımızı saran şiddetli savaşın içinde onu arıyorum.

Hemen geliyorum-

Bir küfürle sözünü kesiyor ve canavarların, gölge şeytanların, Reformistlerin, cehennem köpeklerinin ve ödül avcılarının kaotik telaşında nerede olduğunu göremesem de, ellerinin dolu olduğunu biliyorum.

Everett'i öldürülmeden önce buradan çıkarmalıyım. Sonra bu bok fırtınasını geri sürebiliriz, ben de Bölünme'nin icabına bakarım.

Birkaç üzücü dakika boyunca Everett bana yaslanıyor, etrafımızı saran kan gölünde ilerlemek için savaşırken hala güçlerini kullanıyor. Zayıf ve belli ki çok acı çekiyor ve bu hiç de eğlenceli değil. Bunu göstermemek için kendini zor tutuyor.

Bu arada, bize saldıran herhangi bir şeyi öldürmeden durdurmaya çalışıyorum.

-Çünkü ihtiyacım olan son şey kontrolü kaybedip güzel buz elementalimi öldürmek.

Göğsümün içinde öyle keskin ve beklenmedik bir acı patlıyor ki nefesim kesiliyor. O kadar şiddetli ki, bir an için bir büyü tarafından vurulduğumu ya da sert bir bıçakla bıçaklandığımı sanıyorum.

Ama sonra üzerime çöken soğuğu fark ediyorum. O boş, gölgeli

Bağl

antı. Hay sikeyim. Hayır. Şimdi olmaz.

Şimdi olmaz. *Şimdi olmaz.*

Mücadele ediyorum, görüşüm bulanıklaşırken acıyla nefes almaya çalışıyorum. Sadece

Bu sefer son kullanma tarihim gelmedi.

Onun yerine, onu tekrar duyuyorum, kafamın içinde gün gibi açık.

Seni ben yarattım. Bir şaheser. Bir bela. İhanetinde bile beni onurlandırdın.

Neden bahsediyor ve neden sanki bu bir methiyeymiş gibi benden geçmişte bahsediyor? Acıdan dişlerimi sıkıyorum, Everett'in yaklaşan her şeyi dondurduğunun ve alarmla adımı tekrarladığının uzaktan farkındayım.

İşte senin açıklaman. Zamanı geldi.

Bir an için önümdeki savaş kesiliyor ve içimden bir görüntü geçiyor. Kendimi Amadeus'un bağlantısıyla bana gönderdiği bir sahnenin ortaya çıkışını izlerken buluyorum.

Ama bu bir gelecek imgesi gibi gelmiyor.
Görmek üzere olduğum şey şu anda gerçekleşiyor.

Engela Zuma'yı Doğu Yakası'ndaki terk edilmiş bir şehirde boş bir sokakta koşarken tanıyorum. Elemental alışılmadık bir şekilde korkmuş görünüyor ve üstü başı kan içinde. Köşeyi dönüp Bertram'ın beklediği yeni bir sokağa girmeden önce arkasından bir güç patlaması gönderiyor.

Ama Bertram bir aşığın kavuşması yerine, benzersiz bir hızla ileri atılıyor ve dişlerini Engela'nın boynuna gömüp boğazını parçalıyor.

Neler olduğunu anladığımda dehşete kapılıyorum. İkiz iblislerin sözleri kafamın içinde yüzüyor.

Hileli bir miras. Kaleden gelen gizli bir görev.

Aman Tanrım. Amadeus kumarımı öğrendiğinde, beni alt etmeye karar verdi.

Ve lanet olası Bertram'ı tuttu.

Bertram Engela'nın cebinden bileziği çıkarıp asfaltın üzerine koyarken görüntü dalgalanıyor. Bir bıçak çıkarır ve eteriumun üzerine koyar.

Bıçak düşerken, Amadeus'un sesi son bir kez kafamın içinde yankılanıyor.

Amacın tamamlandı kızım. Öbür dünya seni kucaklasın.

Hayır, olamaz.

Böyle bir şey olamaz. Buna kesinlikle izin veremem-

Eteryum parçalanıyor ve görüntü dağılıyor. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir soğuk sistemimi kasıp kavuruyor. O kadar uyuşmuşum ki yere düştüğümü bile fark etmiyorum, ta ki yuvarlanıp şimşeklerle parlayan kış göğüne bakana kadar.

Az önce ne oldu? Neredesin, sangfluir? Silas'ın sesi kafamın içinde bağırıyor.

Uzaktan, dövüşün çığlıklarını ve kargaşasını hâlâ duyabiliyorum. Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Ben... gidiyorum. İşte bu kadar. Amacımın sonu ve dolayısıyla benim de sonum.

Hay sikeyim.

"Maven!"

Everett'in bağıırışı çok uzakta gibi görünüyor, ama birdenbire kollarına sarıldım, güzel, yarı bandajlı yüzü üzerimdeydi. Derisini kaplayan kül ve kan, yumuşak, mavi, panik içindeki gözleriyle keskin bir tezat oluşturuyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Nefes al. Kahretsin, neden nefes almıyorsun? Sakın-"

İşitmem k e s i l i y o r . Her şey hiçliğe karışıyor, buna Ben.

Başından beri, benim için mutlu bir son olmayacağını biliyordum. Ben bile Tanrıları tamamen suçluyorum çünkü bu kaderi ben seçtim. Ama bu, bir nefes daha almak için çabalarken gözlerime batan gereksiz gözyaşlarını durdurmuyor -Çünkü bu *onlar* için hiç adil değil. Onların acı çekmesi benim lanet olası planımda yoktu.

Sadece onlarla daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Belli belirsiz, Crypt ve Baelfire'in bağımız aracılığıyla benimle çılgınca konuşmaya çalıştıklarını fark ettim ama beşli üyelerimin dördünü de telepatik olarak kapattım. Kalıcı ölümün çok acı verdiğine eminim. Uzaktan bile olsa bunu benimle birlikte yaşamamalılar.

Everett şimdi titriyor ve bana bir şeyler bağııyor. Ne zaman olduğunu kaçırdım ama benden bir yanıt almaya çalışırken etrafımızda kalın bir buzdan kalkan oluşturdu. Acı çeken ifadesi sonunda beni kısık sesle fısıldayabileceğim kadar geriye çekti.

"Lillian'ı bul. Hayatta kaldığından emin ol."

"Dur. Yapma bunu. Tüm bu son dilek olayı, bununla başa çıkamam. Sadece nefes almaya devam et ve...ve..." Sesi kesilir ve çaresizce başını sallar. "Beni bırakmayın. Yüce tanrılar, *lütfe*n beni bırakmayın."

Ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermek istiyorum ama yalan söyleyemem: boku yedik. Engela'nın yaşam gücü onu desteklemeden, Bölünme resmen düştü ve Amadeus'un geri kalan güçleri ölümlüler âlemini fethetmeye devam ederken geçecek. Destansı bir şekilde başarısız oldum, ama bunu hak ettiğim şekilde çeneme vurmak için bile etrafta olamayacağım.

Bir nefes daha alabilmek için cehennem gibi savaşırken şakaklarımdan nem damlıyor. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Everett'in kendi gözyaşları damlıyor, küllerin arasında temiz çizgiler bırakıyor ve yüzünün bir yarısındaki bandajları ıslatıyor. Titreyen parmaklarıyla nazıkçe yüzüme dokunuyor ama normalde soğuk olan vücut ısısı neredeyse cansız olan kalıntılarımda fark edilmiyor bile.

"Her şeyi. Senin için her şeyi yaparım," diye fısıldıyor.

"Benim için diğerkleriyle ilgilen." Yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.
"Lütfen."

"Onlarla ilgileneceksin. Kalacaksın. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım- lanet olsun, nefes almaya devam edersen bunu *düzeltilmenin* bir yolu olmalı."

"Everett."

Yüzünü boynuma gömüyor, hıçkırıklar omuzlarını sarıyor. Konuştuğunda onu zar zor duyabiliyorum.

"Tamam, tamam. Tamam, söz veriyorum."

Ben gittikten sonra ne olursa olsun, bu güzel kar meleğine güveniyorum. Eğer bir kalbim olsaydı, ona ait olurdu, *hepsine*. Sessiz kelimeler dudaklarımdan dökülene kadar, boş göğsümün içindeki yeni keşfedilmiş, ezici, tarifsiz acıyı nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyorum.

"Seni seviyorum."

Lanet olsun. Bu tüketen duygudan korkmakta çok haklıymışım. Beni mahvediyor. Yine de, bu güzel yıkımı onlarla birlikte keşfedemeyecek olmam ne kadar utanç verici.

Göğsümün içinde bir şey kekeliyor ve sonra buharlaşıyor ve bir anda bağların koptuğunu hissediyorum.

Daha önce acı çekmeyi bildiğimi sanıyordum ama böyle bir ıstırapın varlığından haberim yoktu.

Everett haykırıyor. Uzaklarda, saf drakonik ıstırapın kükremesi havayı yarıyor, o kadar yüksek ki arızalı kulaklarım bile ağrıyor. Bana telepatik olarak ulaşmaya çalışan diğerlerini artık hissedemiyorum. Artık *hiçbir şey* hissedemiyorum ama acı çektiklerini biliyorum.

Bu beni tanrılardan daha da nefret ettiriyor. Bana bu beşliyi sırf elimden almak için vermeye nasıl cüret ederler?

"Lanet olası aptal tanrılar," diye boğuluyorum her şey karanlığa gömülürken.

Yine de hayatım sonunda yok olurken bile onu duyuyorum. Neredeyse... eğlenmiş gibi görünen bir kadının yumuşak, sessiz sesi.

"Oldukça iyi bir final. Şimdi gel bakalım, Maven."

Tuhaf bir ısıklık havayı dolduruyor ve sayısız ölümden sonra ilk kez ruhum biçiliyor.

BİR SÜRE SONRA

Hafif bir sıcaklık bedenime nüfuz ediyor. Gözlerimi açıyorum ve dans eden takımyıldızlarla dolu masmavi gökyüzüne bakıyorum. Güneş ışığı etrafımda parlıyor, altın çiçekleri ve yumuşak bir esintiyle hafifçe dalgalanan, bana sürtünen uzun çimen tellerini vurguluyor.

Kendimi garip hissediyorum. Sadece nerede olduğumu bilmediğim için değil, aynı zamanda...

Kim olduğumdan emin değilim.

Doğrulup etrafımı gözden geçiriyorum. Sol tarafımda, adını koyamadığım bir tür sarmal meyvenin asılı olduğu ağaçlarla dolu bir meyve bahçesi var. Minik, hafifçe parlayan kanatlı figürler etrafta uçuşuyor. Gümüş kürklü ve altın boynuzlu devasa bir geyiğin, adım attığı her yerde altın çiçekler açan meyve bahçesinde huzur içinde dolaşmasını izliyorum.

Sağımda altın sazdan çatısı, çiçek açan bir bahçesi ve her yerde kocaman kelebekleri olan pitoresk bir kulübe var. O kadar tuhaf bir şekilde pastoral ki, genç bir adamın bahçedeki devasa bir çiçeğin üzerine uzanmış, deri ciltli bir grimoire okuduğunu fark etmem için bir an bakmam gerekiyor.

Saçları beyaz, tepesi bir düğümle bağlanmış ve geri kalanı kırpılmış. Yüzünün yakışıklı olduğunu düşünüyorum ama ben ne bilirim ki? Karşılaştıracak bir şey hatırlamıyorum. Teni soluk bir adaçayı yeşili ve çok sayıda kolye, bilezik, yüzük, küpe ve zümrütlerle süslü parlak bir septum piercingi takıyor.

Adamın dikkatini çektiğimde yüzü aydınlanıyor. Ayağa kalkıyor ve büyü kitabını bırakıyor. Çiçeğin üzerine yerleşmek için güvenli bir şekilde havada asılı kalıyor ve etrafını kapatıp toprağın içinde kayboluyor.

Bunun normal olmadığına eminim.

Ama yine de karşılaştırma yapabileceğimiz bir anı yok. Yani her neyse.

"Nihayet! Uyanmışsın," diyor yaklaşırken parlak bir gülümsemeyle.

Hadi canım. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Ah. Bu apotheosis'in bir yan etkisi olabilir. Korkarım bizden birine dönüşmenin bir öğrenme eğrisi var ama endişelenmeyin, anneniz geldikten kısa bir süre sonra anılarınızın geri gelmeye başlayacağını umuyorum. Bilincinizin yerinde olduğunu bildiren büyümlü bir çağrı gönderdim bile."

Annem mi?

Anlamıyorum ama ilk kez aşağıya baktığımda kolsuz, düz beyaz bir elbise giydiğimi görüyorum. Ayakkabı yok, mücevher yok, üzerimde kayda değer hiçbir şey yok -göğsümün ortasından aşağı doğru uzanan bir yara izinin ucu dışında. Ona bakıyorum çünkü bir şeyler yanlış geliyor. Sanki farklı olması gerekiyormuş gibi.

Ya da daha çok bir şey yokmuş gibi.

"Tuhaf hissediyorum," diye yüksek sesle tekrarlıyorum.

"Yine, buraya gelişinin bir başka sonucu." "Tam olarak neresi?"

Adam nazikçe gülümseyerek ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Kabul etmeye başlıyorum ama parmakları elime yaklaştığında elimi geri çekiyorum. Ona dokunma fikrinin neden sınırlarımı gerdiğini açıklayamıyorum, özellikle de onunla ilgili başka hiçbir şey beni huzursuz etmediği için, ama onun yardımı olmadan ayakta durmayı tercih ediyorum.

"Senin hakkın olan ev," diye yanıtlıyor sorumu, ruhani çevremizi işaret ederek. "Ve bunu kesinlikle hak ettin. Ölümlüler dünyasına girdiğinden beri diğerlerinin pek çok *fikri* oldu, özellikle de sevgili kraliçemizin. Ama şunu bilmeni isterim ki, ben kendi adıma senin bu unvanı hak etmeden son derece memnunum."

Ona donuk donuk bakıyorum ve bekliyorum, çünkü bunun ne kadar belirsiz ve yararsız olduğunu kesinlikle biliyor.

Adam parlak bir kahkaha atarak başını geriye atıyor. "Vay canına, gerçekten de ona çekmişsin! Ne kadar eğlenceli. Bağışlayın beni, bir tanışmayı hak ediyorsunuz. Benim adım Koa. İsterseniz bana Koa Amca diyebilirsiniz, çünkü ben teyzenizin sevgilisiyim."

Eyvah. Bu son cümlemin hayranı değildim.

Hâlâ neler olduğunu bilmiyorum ama bildiğim bir şey var: Geçen her saniye kendimi parçalanmış hissetmeye başlıyorum. Çünkü burası muhteşem olsa da ve kendimi garip bir şekilde güvende ve rahat hissetsem de... bir şeyler hala garip geliyor.

Gökyüzünde dans eden yıldızlara kaşlarımı çatıyorum. "Önemli bir şeyi kaçırıyorum."

Yoksa birden fazla şey mi? Göğsüm ağrıyor, bu yüzden oradaki yara izini ovuyorum.

Koa yine nazik bir gülümsemeyle "Anıların," diyor. "Ama dediğim gibi, onlar kısa sürede geri dönecek. Ruhun o kadar çok şey yaşadı ki, bu varoluş düzlemine yerleşmek için zamana ihtiyacın olması çok doğal. Şimdilik lütfen benimle gelin. Hepimiz seni karşılamak için sabırsızlanıyoruz sevgili Maven - ne de olsa gelişimini izledik ve Cennet'e yeni bir tanrıçayı karşılayalı neredeyse üç bin yıl oldu."

Yeni tanrıça mı? Bu fikrin bana itici geldiğini içgüdüsel olarak anlamak için anılara ihtiyacım yok.

"Siktir, hayır. Zor pas."

Yakınlarda çınlayan bir kahkaha ikimizin de dönmesine neden oluyor ve beyaz elbiseli bir kadının yaklaşmasını izliyorum. Altın sarısı saçları kalçalarına kadar dökülüyor. Yaklaştıkça, gözlerinin gökkuşağının tüm spektrumunda sürekli değişen tuhaf bir renk kaleydoskopu olduğunu daha iyi görebiliyorum.

Neredeyse mide bulandırıcı derecede güzel ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde tanıdık. Onun yüzünü daha önce hiç görmüş müydüm?

"Benim yüzümü hiç görmedin, benim korkusuz yüzüm," diye cevap veriyor düşüncelerime gerçekçi bir şekilde. "Korkarım ölümlüler âleminde kılık değiştirmek için bir yöntemim olması gerekiyordu."

Kadına bir saniye daha bakıyorum ve sonra Koa'ya bakıyorum. "Onu sen mi çağırdın?"

Yani... bu benim annem mi?

"Hayır, beni o çağırdı," diyor arkamdan başka bir kadın sesi. Ve bu sesi tanıyorum çünkü bir sarsıntıyla, her şey karardığında bu sesi duyduğumu hatırlıyorum. Kim ve ne olduğuma dair anılar bana geri dönmeye başlıyor, bu yüzden sesin sahibiyle yüzleşmek için döndüğümde Azrail'in pelerininin kapüşonunu geriye ittiğini görünce şaşırmadı.

Uzun boylu, dönen gölgeler içinde, siyah saçlı ve simsiyah gözlü. Teni o kadar solgun ki, taze bir ceset olabilir. Tanrıçanın omuzlarından birinde devasa, kötücül görünümlü bir tırpan duruyor ve yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan bana bakıyor-

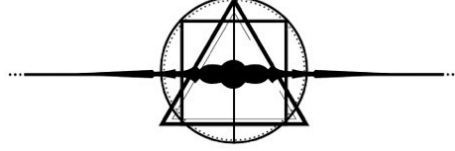
Dudakları ürpertici bir gülümsemeyle yavaşça kıvrılana kadar. Yüzündeki bir şey de bunu bilmem gerektiğini hissettiriyor.

Daha fazla anı yüzeye çıkarken her şey bir araya geliyor. Bir anda Syntyche'nin yüzünün çok tanıdık geldiğini fark ediyorum çünkü onu aynalarda sayısız kez görmüştüm.

Çünkü tıpatıp ona benziyorum.

Çünkü o benim annem.

Twisted Soul'u okuduğunuz için teşekkürler!

Lanetli Miraslar'ın dördüncü ve son kitabında cevapların ve nihayetinde sonsuza dek mutlu bir sonun olacağına söz veriyorum.

Bu arada, bu uçurum için gerçekten özür dilerim. Sayılır. Ne diyebilirim ki? Maven'in hikayesinde bu her zaman amaçlanmıştı.

Eğer seriyi beğeniyorsanız, *Twisted Soul* için yorumunuzu paylaşmaktan çekinmeyin

Diğerleri için [Amazon](#) veya [Goodreads](#)'te.

Lanetli hakkında sohbet etmek için bir Facebook okuyucu sayfasına katılmak isterseniz

Legacies serisi ve diğer [Why Choose](#) romansları için [Morgan B. Lee'nin Why Choose Fiends kitabına katılın](#).

Yeni çıkan kitaplardan ve imzalı kopyalardan haberdar olmak ister misiniz?

Morgan B. Lee'nin haber bültenine [buradan](#) katılın

Okuduğunuz için teşekkürler

YAZAR HAKKINDA

Morgan uzun köpüklü banyoları ve büyük, kötü, seksi tarçınlı rulo kitap erkek arkadaşlarını seven sertifikalı bir inektir. Baharat okumakla ya da yoga pantolonundaki kedi tüylerini tiftiklemekle meşgul olmadığı zamanlarda, bir yandan gündüz işinde çalışıyor, bir yandan da daha önce bahsi geçen tarçınlı rulo kitap erkek arkadaşlarının hayalini kuruyor.

Gelecek baskılar veya imzalı kopyalar hakkında bilgi edinmek için <https://prodigious-knitter-8903.ck.page/48d02b6fe8> adresindeki e-posta listesine katılın.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

